

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIA VINCY

*A
Dangerous
Kind of
Lady*

WHAT'S A LITTLE
SEDUCTION BETWEEN ENEMIES?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TEHLIKELI BİR KADIN

MIA VINCY

Inner Ballad Yayınları

Tehlikeli Bir Kadın

Telif Hakkı© 2020 Inner Ballad Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

E-kitap ISBN: 978-1-925882-04-9

Baskı ISBN: 978-1-925882-05-6

Kapak: Stüdyo Bukovero

İÇERİK NOTLARI: *Erkek karakter (ikincil) kadın karaktere fiziksel saldırıda bulunur; geçmişte bir çocuğun hastalıktan ölümü (ana karakterin kardeşi); yangın sonucu ölüm; kontrolcü ebeveyn (şimdi ölmüş)*

AYRICA YAZAN: MIA VINCY

Longhope Manastırı

Çirkin Bir Earl

Kötü Bir Koca

www.miavincy.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Tesekkür _____

[Longhope Manastırı Serisi Yazar](#)

[Hakkında](#)

Zekâ sahip olabileceğiniz en tehlikeli yetenektir. Büyük bir sağduyu ve iyi niyetle korunmalıdır, aksi takdirde size birçok düşman yaratacaktır. ...

Sağduyunuzu gösterirken bile dikkatli olun. Ama eğer bir şeyler öğrenmişseniz, bunu özellikle erkeklerden saklayın, çünkü onlar genellikle büyük ve kültürlü bir kadına kıskanç ve kötü gözlerle bakarlar.

Gerçek deha ve samimiyet sahibi bir adam bu alçaklıktan çok daha üstündür. Ama böyle biri nadiren yolunuza çıkacaktır.

Bir Babanın Kızlarına Mirası

Dr. John Gregory

Londra, 1808 baskısı

BÖLÜM 1

F Prens Regent'ın kostümlü partisine on beş dakika kalmıştı ve Arabella iyi bir casus olamayacağı sonucuna varıyordu.

Babası onu mirasından mahrum bırakırsa yapacakları listesinin başında "casus olmak" olduğu için bu talihsiz bir durumdu. Çoğunlukla, bu iş için kesinlikle nitelikliydi - bilmemesi gereken şeyleri bilmekte, gizlemekte ve başkalarının yanlışlarını daha işlemeye fırsat bulamadan tahmin etmekte mükemmeldi - ama şimdi casus olmanın sabır gerektirdiğinden şüpheleniyordu ve sabır hiçbir zaman onun gücü olmamıştı.

Şimdiden sabrının sınırlarına ulaşmıştı. Keşke insanlara kendilerini istediği gibi düzenlemelerini emredebilseydi! Ama hayır, bahçeye taşan misafir kalabalığının arasından süzülürken sıkıntısını kibar selamların ve zarif baş sallamaların altına gizlemek zorunda kaldı.

Güzel, ferah bir akşamdı, yaz sonu gökyüzü Londra'da umulabileceği kadar açıktı ve geniş çimler yanan meşaleler ve asılı fenerlerle alev alev yanıyordu. Eğer partiyi düzenleyenler karnavalesk bir kaos ortamı yaratmayı amaçlamışlarsa, bunu başarmışlardı: Rengarenk giyinmiş akrobatlar kostümlü konuklar arasında takla atıyor, ateş yiyenler alevler püskürtüyor, ozanlar şarkı söylüyor, hokkabazlar hokkabazlık yapıyor ve ip cambazları zıplayıp dönüyordu.

Kesinlikle göz kamaştırıcı bir gösteriydi ama Arabella'nın gizli, eşzamanlı görevlerini boşa çıkardı: Lord Hardbury'yi avlamak, Lord Sculthorpe'dan kaçınmak, Mama'dan kaçmak, Hardbury onu terk ettikten sonra çoğalan servet avcılarını korkutmak ve uygun bir mesafeyi korumaları için diğer tüm Minerva'lara dikkatle bakmak.

Arabella, Roma tarzı dökümlü bir cüppe ve kırmızı taçlı bir miğferden oluşan Minerva kostümünü sipariş etmişti; benzersiz olmadığını biliyordu ama annesine de dediği gibi, "Prens Naibi ve en yakın üç bin arkadaşının katıldığı bir kostüm partisinde toplumun küçümsemesiyle yüzleşmek gerekiyorsa, bunu savaşçı bir tanrıça gibi giyinerek yapmalı."

"Abartmak sana yakışmıyor, Arabella," diye azarladı annem sakın bir tavırla. "Lord Hardbury seni gerçekten terk etmedi. Siz daha bebekken babalarınız arasında yapılan bir anlaşmanın bağlayıcı bir nişan olmadığını söylerken haklıydı ve bunu herkes biliyor. Kimse bundan bahsetmeyecek."

Doğru, kimse bundan bahsetmiyordu. Arabella her konuşmada bundan bahsetmediklerini *duyabiliyordu*. İnsanların etrafta dolaşp bir şeylerden bahsetmemeleri ne kadar korkunçtu.

Keşke biri bundan bahsetse! Biri çıkıp da, "Evet, Bayan Larke, Guy Roth uzun bir aradan sonra nihayet Hardbury Markizi unvanını almak üzere geri döndü, bazıları onun öldüğünden korkuyordu ve ilk açıklaması da sizinle evlenmeyeceği oldu. Söyleyin bana Bayan Larke," derdi bu harika insan, "ünlü gururunuz şimdi ne durumda? Ona bir lapa hazırlayalım mı, sargı bezi getirelim mi, yoksa papazı çağırmanın zamanı geldi mi?"

Arabella on iki yaşından beri mükemmelleştirdiği buyurgan tavrıyla onlara tepeden bakar ve şöyle derdi: "Lütfen, kendinizi sıkıntıya sokmayın. Gururumu bitirmek için Lord Hardbury'nin *beni* yere sermesinden daha fazlası gerekecek."

Evet, onun kutsal gururu, yirmi üç yıldır en sadık yoldaşı. Her zaman onu kurtarmak için devreye giriyor, ağzının kontrolünü ele geçiriyor ve ona istemediği şeyleri söyletiyordu. Tüm bu gururun ağırlığı altında dik durabilmesi bir mucizeydi, ancak bazen onsuz dik durabileceğinden şüphe ediyordu.

Ve şimdi gururu onu bu noktaya getirmişti: Bir ömür boyu Hardbury Markizi olacağıyla övündükten ve içten içe o iğrenç Guy Roth'la evlenmek zorunda kalmamak için dua ettikten sonra, ondan bir iyilik istemesi gerekiyordu.

Arabella Larke'ın herhangi birinden iyilik istemesi gökyüzünü çatlatmaya ve titretmeye yeterdi. Bunu Guy Roth'tan istemesi ise kesinlikle göklerin başlarına yıkılmasına neden olacaktı.

Ama diğer seçenek Lord Sculthorpe bunu sorması gerekiyordu.

Arabella dondu kaldı.

Baron Sculthorpe beş metre ötede durmuş, küçük bir grupla sohbet ediyordu, yüzü merhametle başka tarafa dönüktü. Üç köşeli şapkası, siyah pelerini ve dantelli manşetleriyle eski moda bir haydut gibi giyinmişti. Kostüm onu, toplumun çok sevdiği atılgan, atletik bir savaş kahramanı gibi gösteriyordu.

hayranlık duyuyordu. Otuz altı yaşına yaklaşıyordu ama onun gibi dinç ve yürekli bir adam için bunun bir önemi yoktu.

Birkaç adım daha atsa onu görebilirdi. Miğferinin altında Arabella'nın kafa derisi karıncalandı, kalbi kıl payı kurtulduğu için çarpıyordu. *Saçmalama*, diye azarladı kendini ve kaçış yollarını değerlendirmek için etrafına bakındı.

Sculthorpe'un grubuna doğru yaklaşan bir çift soytarı, üç köşeli şapkalarından uzun burunlu ayakkabılarına kadar kırmızı ve sarı renklerden oluşan ortaçağ kostümleriyle dikkat çekiyordu. Sculthorpe'a ve yanındaki başhemşireye yaklaşarak dans ettiler, bileklerinden tuttular ve kadınla erkeği pembe bir kurdeleyle hızlıca birbirlerine bağladılar.

Arabella kalabalığın neşesi yüzünden sözleri duyamıyordu ama bu oyunu biliyordu, biraz müstehcen bir oyundu ama bu tür toplantılarda sık rastlanan bir şey değildi: Soytarılar, lord hazretlerinin serbest bırakılması için güzel leydiyi öpmesi gerektiğini söylüyorlardı. Sculthorpe abartılı bir sevinçle kalbini tuttu, leydinin yuvarlak yanağına bir öpücük kondurdu, ardından küçük seyircileri alkışlarken kendini yelpazeleme gösterisi yaptı. Soytarılar kurdeleyi kesip atlayarak uzaklaştılar ve grup, bu aradan sonra canlanan sohbetlerine kaldığı yerden devam etti.

Ne performans ama! Ne cazibe! Zengin, yakışıklı Lord Sculthorpe'un ülkedeki en gözde bekârlardan biri olmasına şaşmamalı.

Ve şanslı Arabella, onun seçtiği kişiydi.

Lord Hardbury'nin onunla evlenmeyeceğini bildiren mektubundan sonra Lord Sculthorpe'un da evleneceğini bildiren bir mektup yazdığını açıkladığında babam böyle söylemişti. Arabella kendini şanslı hissetmiyordu. Geçtiğimiz ilkbaharda Sculthorpe ona ilk kez ilgi gösterdiğinde, üç konuşma içinde onun karısı olmaya katlanamayacağını anlamıştı. Toplum Guy'ın dönüşü hakkında spekülasyonlar yaparken, onun yerine Guy'ı beklemekte ısrar etmişti. Guy'ın, en azından Sculthorpe başka biriyle evlenmeden önce dönmeyeceğine güveniyordu. İkisi de yanlıştı.

"Sculthorpe seni hâlâ istediği için şanslısın, bunu da berbat etme," demişti babam Arabella'ya, gözleri sevgili Queenie'sinde, onun parlak yeşil tüylerini okşarken, ölmüş kardeşi Oliver'ın portresi duvardaki ödüllü yerinden sırtıyordu.

"Eğer Lord Sculthorpe benimle evlenmeye bu kadar hevesliyse, baba, bunu nasıl bozabilirim anlamıyorum."

"Büyük bir mülkün varisi olmanıza rağmen erkekler sizinle evlenmemek için kendilerini parçalıyor. Lord Luxborough seni terk etti, şimdi de Lord Hardbury

Lord Sculthorpe'un da seni terk etmediğinden emin ol."

"Bu yorucu lordlar geçidinden tamamen vazgeçmek daha akıllıca bir yol olurdu," diye savunmuştu.

"Sculthorpe ile evlenmeyi reddettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Size söyledim, eğer beklerseniz uygun bir alternatifim var. Yazdım-"

"Beklemekten yoruldum! Daha fazla konuşmak yok. Sana karşı hep sabırlı oldum kızım, ama artık evlenip bana torunlar vermenin zamanı geldi de geçiyor." Sonra babam kesin bir ifadeyle sözlerini bitirdi: "Prens Regent'in partisinden döndüğünde nişanlanmış olacaksın."

"Yoksa?"

"Ya da geri dönme zahmetine hiç girmemelisin."

Arabella, *bir kez daha gedik açalım*, diye düşündü ve Sculthorpe onu göremeden kalabalığın arasına karıştı. Elleri bulanık bir hokkabaz, yanından geçerken ona göz kırptı. Kendini potansiyel kocalarla hokkabazlık yapan bir hokkabaz gibi hissediyordu. Elbette Sculthorpe'la evlenmemek için bir planı vardı -Arabella'nın her zaman bir planı vardı- ama bunun gerçekleşmesi aylar alacaktı ve babasının inatla ultimatolar vermesiyle zaman kazanması gerekiyordu. Kararlılığı sertleşti. Her şeyi kaybetmekten kurtulmanın tek yolu bu gece nişanlanmaksa, o zaman nişanlanacaktı.

Bunun için Guy'ı bulmalı.

Arabella, Hardbury Markizi Guy Roth'u, yaklaşık sekiz yıllık bir aradan sonra, herkesin kostüm giydiği bu büyüklükteki bir kalabalıkta ^{nası} tanıyacaktı?

Kolay: İşe yaramaz, kendinden memnun bir züppenin etrafında sivrisinekler gibi vızıldayan dalkavuk bulutunu arayın.

Kuşkusuz, onların pohpohlamaları karşısında gururlanır, her zamanki gibi, parası ve adı olmasa bir hiç olacağını göremezdi. Çocukken, ailelerinin aynı kır evinde toplandığı o çok sık rastlanan durumlarda, Arabella diğer çocukların Guy'ın oynadıkları oyunu kazanmasına izin vermelerini hayretle izlerdi ve Guy bunu fark edemeyecek kadar kibirliydi. Elbette Arabella bir istisnaydı; kimsenin kazanmasına izin vermezdi.

Dürüst olmak gerekirse, Guy zarif bir kazanandı. Asla övünmezdi ama övünmesine de gerek yoktu: Her zaman onun yerine övünmeye hevesli dalkavuklar vardı. Arabella onu yendiğinde de çok üzülmemişti. Açıkça onu tebrik eder ve bir kız tarafından, özellikle de evleneceği kız tarafından yenildiği için yapılan alaylara gülerdi, ama ikisi de bunu biliyordu. Özel olarak, "Bir dahaki sefere seni yeneceğim Arabella," derdi, *Arabella* da ona, "Beni asla yenemeyeceksin *Guy*," diye karşılık verirdi ve karşılıklı bakışmalar ve bir daha konuşmazlardı.

Arabella'nın ortaya çıkmasından yıllar önce sosyetenin gözlerini kamaştırıyordu ve Arabella, onun şu ayak yarışını ya da şu münazarayı nasıl kazandığı, nasıl zarif bir şekilde dans ettiği ve son moda kıyafetleri nasıl mükemmel bir şekilde giydiğiyle ilgili övgü dolu haberlere katlanmak zorunda kalmıştı. Ve tabii ki son raporlar: onu reddeden bir kadına aşık olduğu ve bu yüzden hayatında ilk kez istediğini elde edemeyince sekiz yıllık bir küskünlük için İngiltere'den kaçtığı.

Yine de yıllarca kaybolması bir şeydi; dönüşünü kutlamak için düzenlenen partide kaybolması bambaşka ve can sıkıcı derecede rahatsız ediciydi. Arabella kalabalığın arasından ilerledi, başıyla selamlaşıp süzülerek yoluna devam etti, ayı, şövalye ve cellat kılığına girmiş bir adamı inceleyip elledi. Sonra bir akrobat geri takla atarak yolunun karşısına geçti; Arabella tam bir ateş yiyicinin havaya alevler üflemesiyle yönünü değiştirdi.

Görüşü netleştğinde, kendini Sezar gibi giyinmiş, deri göğüs zırhının üzerine kırmızı bir pelerin atmış ve diz boyu etek giymiş uzun boylu bir adama göz kırparken buldu. Etrafında küçük bir alan vardı, çünkü bu kalabalığın içinde bile imparatorluk varlığı, yanında gevezelik eden orta yaşlı adam dışında diğerlerini saygılı bir mesafede tutuyordu. Arabella gözlerinin Caesar'ın çıplak kollarında gezinmesine izin verdi ve dalgınca çizmelerinin birkaç santim üzerinde biten pterugları inceliyordu ki kendini hatırladı ve dönerek uzaklaştı.

Dönüşünün ortasında bacakları durdu; bir kalp atışı sonra zihni yetiştirdi. Hayır. Kesinlikle olmaz.

Ve yine de...

Arabella dönerek omzunun üzerinden baktı. Sonra tüm vücudunu çevirdi. Ve tekrar göz kırptı.

Çünkü Sezar kılığındaki adam kesinlikle Guy'dı ama onun tanıdığı Guy değildi.

Guy'ın bu versiyonu... Şey... O... Guy... Aman Tanrım.

Guy büyümüştü.

Hatırladığından daha iriydi, daha genişti, daha sağlamdı. Her zaman atletik olmuştu, ama sadece centilmenlikle ilgili olarak; bu adam bir yabancı olsaydı, bırakın bir lordu, onu bir centilmen bile sanmazdı. Belki de hiçbir İngiliz lordunun olmaması gerektiği kadar yıpranmış, gür saçlarının uçları güneşten neredeyse altın rengine dönmüş ve teni modaya uygun olmayan bir şekilde bronzlaşmıştı. Dar burnunda bir şişlik vardı; belki de onu tedirgin eden bu kusurdu. Bir zamanlar İngiltere'de hiç kimse bu lordun burnunu kırmaya cesaret edemezdi. Gerçekten de yüz hatlarındaki hiçbir şey düzgün değildi. Yanaklarındaki çukurlar çenesinin keskin hatlarına bir kontrast oluşturuyordu ve kaşlarında bir çatıklık vardı, sanki dünya ona bir an bile huzur vermeyecek kadar büyük bir muamma oluşturuyordu.

Ama onu tutuklayan daha başka bir şey vardı, Guy'ın kendini tutuşuyla ilgili bir şey. Guy gençliğinde, kendisine bir zarar gelmeyeceği inancıyla kırpmadan kasıla kasıla gezerdi. Şimdi ise kendinden emin rahatlığının altında, sanki bir saldırı bekliyormuş gibi bir uyanıklık vardı.

Nereledeydin, Guy? Arabella merak etti. Ne yapıyordun da bu hale geldin?

Yine de tüm dikkatine rağmen onu görmemişti ve kadın gözlerinin tekrar onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Omuzlarına daha fazla pterug asılmıştı, deri şeritler çıplak üst kollarının kaslı hatlarını okşuyordu. Ön kolları da çıplaktı, tabaklanmış derisi gergin kasların ve damarların üzerine gerilmişti.

Gerçekten, Guy. Arabella'nın bakışları onun kollarında oyalandı. Ne yaptın da bu hale geldin?

Gözlerinin gezinme şekline bakılırsa, onu görmesi an meselesiydi. Arabella kendini alışılmadık derecede hazırlıksız hissediyordu. Geçmişteki Guy'ı idare etmek kolay olabilirdi ama bu adam... Bu adam yeni biriydi.

O izlerken, adamın gözleri yakınlarda dolaşan üç genç beyefendinin üzerinde gezindi. Tavırları keskinleşti, gülümsemeleri çağırdı ama gözleri sanki orada değillermiş gibi gezinmeye devam etti. Göz teması kurmuş olsaydı, bu kesilmiş olurdu. Bu haliyle, kibarlığı zar zor aştı. Beyefendiler de bunu biliyordu, çünkü sanki Guy'ın dikkatini hiç çekmemişler gibi kasıldılar ve hareketli bir tartışmaya başladılar.

Arabella kalabalığın arasına karıştı. Guy bunu ona yaparsa -ki geçmişteki karşılıklı düşmanlıkları göz önüne alındığında, yapma ihtimali yüksekti -Başkaları mutlaka fark ederdi. Aşağılayıcı dedikodular hiç bitmeyecekti. Lanet olsun ona. Teklifini dinlemeden onu çok kolay bir şekilde kovabilirdi, oysa o bir dilekçe gibi durup biriyle görüşmek için yalvarıyordu.

Kral. Toplum ona nasıl da kıs kıs gülerdi, çünkü Arabella gururlu ve açık sözlüydü ve herkes kendini çok fazla düşünen bir kadınla alay etmeyi severdi.

O halde gururunu riske atmadan ona yaklaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Eğer planı başarısız olursa, geriye kalan tek şey gururu olacaktı.

Seçeneklerini düşünürken, yine pembe kurdeleleriyle soytarıları gördü. Guy'ın çıplak, kaslı ön kolunu ve retikülünün düşündü.

Bir dakika içinde Arabella'nın bir planı vardı.

YİNE BAŞKA BİR ARKADAŞ Guy'a bir şeyler geveliyordu, rahmetli babasının ahbablarından bir başkası, oğlunun babasının bıraktığı yerden devam etmesini umuyordu. Ne kadar da sevimliydi, hevesli tavuklar gibi yozlaşmış planları hakkında ona gıdaktıyorlardı. Ve ne kadar da eğlenceliydiler, gıdaklamaları Guy ne kadar kalın kafalı davranırsa o kadar ısrarcı oluyordu.

Ama en azından bu adam gevezelik ederken başka kimse yaklaşmadı, bu yüzden Guy onun konuşmasına izin verirken, Freddie'yi tanıyacağını umarak karnaval partisini taradı; geride bıraktığı on bir yaşındaki kız ile on dokuz yaşındaki hanımefendi arasında büyük bir fark olacaktı. Herkese kostüm giydirerek Binlerce Kalabalıkta Kız Kardeşimi Bul oyununu biraz daha zorlaştırmaları çok zekiceydi.

"Bu size de saçma gelmiyor mu lordum?" diyordu adam gülerek.

Adam ona baktı. Gülünçlükten bahsetmişken: Bir çeşit politikacı olan bu adam anlaşılmaz bir şekilde porsuk kostümü giymeyi tercih etmişti ama doğrusunu söylemek gerekirse bu kostüm gür beyaz saçlarına çok yakışmıştı. Aldatıcı bir şekilde çocuksu olan yüzü, Guy'ın onayından eminmiş gibi komplocu bir neşeyle parlıyordu.

"Bana gülünç gelen şey, bu akşamı sizin küçük politikalarınızı tartışarak geçirmek istediğime inanmanız," diye cevap verdi Guy.

"Ha ha, ne kadar komiksin! Çok haklısın, çok haklısın." Politikacı coşkuyla başını salladı, görünüşe göre yılmamıştı. "Bunu gelecek hafta kulübümde tartışalım. Bir şişe en iyi Burgundy şarabı eşliğinde."

Bu saçmalık Guy'ın homurdanmasına neden oldu. "En iyi Burgundy şarabından altı şişe bile senin fikirlerini çekici kılmaz."

"Lütfen lordum. Ulusumuzun kaderi sizi hiç ilgilendirmiyor mu?"

"Ulusumuzun kaderinde, evet. Yozlaşmış planlarınızın kaderinde, hayır."

"Ben onlara öyle demezdim!"

"Tabii ki yapmazsın, seni küçük . Ama ben yapardım."

Arkadaşı öfkesini kusarken ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Guy gülmekten kendini alamadı. Politikanın bu kadar eğlenceli olacağını hiç düşünmemişti.

Adam hızla toparlandı, ancak ağırbaşlı görünmek istiyorsa gerçekten de porsuk gibi giyinmemeliydi.

"Bu plan size de fayda sağlıyor lordum," diye tısladı. "Rahmetli babanızın kız kardeşlerinize miras olarak bıraktığı mülkler dışında kalan her şey için yardımımı takdir etmenizi beklerdim. Duyduğuma göre sizi onların vasisi bile yapmamış, yani onların vakıflarını yönetme avantajına sahip değilsiniz."

Gerçekten de hayır. Bu "fayda", kız kardeşi birkaç yıl önce Guy'ın babasıyla evlenmiş olan tanınmamış bir şövalye olan Sir Walter Treadgold'a gitti. Kanunlar babasının vasiyetinden yanaydı; Guy'ın avukatlarına göre, Chancery Mahkemesi vasiyeti ancak Sir Walter'ın vasilerinin vakıflarını kötü yönettiği tespit edilirse bozabilirdi. Bunun kanıtını bulmak kolay olmalı: Merhum Marki'nin herhangi bir yakını neredeyse kesinlikle rüşvetçiydi.

"Endişeniz çok dokunaklı, sevgili efendim," dedi Guy hafifçe. "Ama neyse ki bana kalan mülk, hayattan istediğim her şeyi, yani birkaç çift rahat bot ve sıcak tereyağlı tost tedarikini sağlayacak kadar gelir getiriyor." Bakışları çiçek gibi giyinmiş bir çift genç bayana takıldı, başları birbirine yakın, samimi bir sohbet içindeydiler. Onların parlak gözleri ve sevgi dolu gülümsemeleri, hiç sahip olmadığı bir şeye duyduğu nostaljiyi uyandırdı. "Oh, bir de gelin."

"Gelininizin Arabella Larke olmayacağı doğru mu lordum? Bayan Larke ile yapacağınız bir ittifak size hatırı sayılır bir servet kazandıracaktır."

Arabella'yla ittifak yapmak da ona ciddi bir hazımsızlık getirecekti, eğer Arabella hâlâ hatırladığı gibi otoriter, kavgacı, her şeyi bilen biriye.

"Doğru," diye kabul etti. "Ama Bayan Larke babamın seçimiymi ve insanın kendi eşini seçmesi çok daha sportmence, öyle değil mi?"

Adam parmaklarını dikleştirdi. "şimdi siz söyleyince bir yeğenim olduğunu hatırladım."

Adam güldü. Kafalar döndü. Aralarında, ellerinden tehditkâr bir şekilde pembe kurdeleler sarkan bir çift soytarı gördü. Çiçek gibi giyinmiş genç bayanlar muzip bir bakış atıp daha da yaklaştılar. Baştan çıkarıcı bir oyundu ama Guy bu gece neşeli bir kur oyunuyla dikkatini dağıtamazdı; önce Freddie'yi bulmalıydı, Sör Walter başka bir oyun oynayıp onu tekrar kaçırmadan önce.

Soytarıların yanından kayıtsızca uzaklaştı, son tavuğu da yanında gıdaklıyordu.

"Tabii ki bir yeğenin var," dedi Guy, hâlâ kalabalığa bakarak. "Eğer yeğeniniz olmasaydı, bir kızınız, kız kardeşiniz ya da kuzeniniz olurdu. Benim yokluğumda Britanya'daki herkes evlenme çağına gelmiş bir kadın akraba edinmiş." Kollarını genişçe açarak kostümlü, parfümlü kalabalığın gürültüsünü içine çekti. "Herkes onları bana göndersin ve oyunlar başlasın."

"İordum, eşim bir akşam yemeği partisi planlıyor. Yeğenimle tanışabilirsin ve konuşabiliriz-"

Guy adamın omzuna vurdu. "İnatçılığına hayranım, eski dostum, ama seni tavsiye edecek başka bir şeyin yok. İşte sana bir fikir: Britanya'nın iyi insanların sırtından cebini doldurmayı içermeyen dürüst bir planla gel, ben de senin tüm akşam yemeği partilerine memnuniyetle katılayım ve herkesin yeğenleriyle tanışayım. Ama şimdilik bana bir iyilik yap ve git. Git hadi. Defolun. Kışt."

Bununla birlikte Guy başladı.

Neredeyse bir Minerva ile çarpışacaktım.

İçgüdüsel olarak geri adım attı ve özür dileyerek kalabalığa bakmaya başladı. Ancak Minerva kenara çekilmek ya da özür dilemek için hiçbir çaba göstermedi. Aslında, hiç de şaşkınlık belirtisi göstermedi.

şimdi dikkatini verdiğinde, bu Minerva'nın bir kadına göre uzun boylu olduğunu fark etti. Zarif miğferinin altına ustalıkla yerleştirilmiş koyu bukleler solgun, köşeli yüz hatlarını yumuşatmak için çok az şey yapmıştı. Bakışları çöl gökyüzü kadar mavi ve korkusuzdu. Dudaklarının köşeleri, asla gelmeyecek bir gülümsemenin vaadiyle doğal olarak yukarı doğru kıvrılmıştı.

Ve kaşları bir orkestra şefinin batonunu kullanması kadar kontrollü ve becerikli bir şekilde hafifçe havaya kalktığında Guy uzandı

bunun herhangi bir Minerva olmadığı sonucuna vardı.

Bu Arabella Larke.

Arabella Larke, çetrefilli, çatık kaşlı bir veletten, dengeli, mağrur bir kadına dönüşmüştü. Modaya uygun olmayan boyu, kırmızı tüylerden oluşan yelesi sırtından aşağı dökülen savaşçı miğferi sayesinde daha da uzamıştı. Uzun Roma cübbesinin perdeleri bir omzundan baykuş şeklinde bir broşla tutturulmuştu, bir bileğinden kalkanı andıran bir retikül sarkıyordu ve solgun kolları, sağ kolunun üst kısmına dolanmış gümüş bir yılan dışında çıplaktı.

Düşünceleri paramparça oldu. Arabella bir şekilde zorlayıcı bir kadına dönüşmüştü ve bu görüntü onun çocukluk anılarına çarptı. Bu hissi üzerinden attı. İnsanları uzun bir aradan sonra görmek her zaman tuhaftır; hepsi bu. Onu en son on beş ya da on altı yaşındayken görmüştü; olgunlaşmış olması doğaldı. Ayrıca, tavırlarına bakılırsa, hayranı olduğu genç hanımların bariz sevimliliğinin aksine, başka türlü değişmemişti.

Bu yüzden Guy tipik selamlama şeklini değiştirmeye gerek görmedi.

"Hayır, sen değil," dedi. "Ve ben çok güzel bir akşam geçiriyordum."

"Demek doğruymuş: Ölmemişsin." Sesi her zamanki gibi buyurgan çıkmıştı,

Ama sesi çekici bir boğukluk kazanmıştı. "Hükümet sizin yokluğunuz yüzünden epey zor durumda kaldı."

"Önemsediklerini bilmek çok dokunaklı."

"Oh, bunu kişisel olarak algılamamalıyım. Markizlerini yanlış yerlere yerleştirmek ülke için iyi bir şey değil." Kadın ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Kimsenin sizi öldürmemiş olması ne kadar şaşırtıcı."

"Birçok kişi denedi. Hiçbiri başarılı olamadı."

"Belki biri başarılı oldu ama Şeytan seni tekrar tükürdü."

"Size selamlarını yolladı."

Bu bir gülümseme miydi? Hayır, Arabella'dan değildi. Hiçbir zaman gülümsemesini kolayca ele veren biri olmamıştı.

Sonra irkildi ve güçlü bir el Guy'ın bileğini kavradı.

İçgüdüsel olarak sarsıldı, döndü, kolunu kaldırdı, saldırmaya hazırды. Ama donakaldı. Onu yakalayan bir soytarıydı. Yukarıdaki yıldızlar, Guy'ın neredeyse soytarıya çarpacağını gösteriyordu ve aynı bilginin diğer adamın gözlerine de yansıdığını görünce midesi bulandı.

Guy başını sallayarak kendini rahatlamaya zorladı; Arabella onun dikkatini dağıtmıştı ve kaçmak için artık çok geçti. Buna katlanmak zorundaydı, iki soytarının çıplak ön kolunu bastırmasına katlanmak zorundaydı, katlanmak zorundaydı

birleşen kollarını ustaca bir kurdeleyle sardı. Teni yumuşak ve sıcaktı. Bu ne sürpriz: Mermerden yapılmamıştı. Onun gözlerinde de aynı şaşkınlığı yakaladığını düşündü ama emin olamadan göz kapakları aşağı indi.

Daha da şaşırtıcı olan, bu şekilde tartaklanmaya itiraz etmemesiydi. Yıllar Arabella'yı uysallaştırdıysa ne büyük hayal kırıklığıydı. Vahşiliği onun birkaç cazibesinden biriydi.

"Bu partiye üç bin konuk katılıyor," dedi Guy. "O kadar insan arasından sana bağlanma ihtimalim nedir?"

"Bunun gerçekleşmesi için para vermemiş olmamdan daha iyi bir ihtimal olduğunu düşünüyorum." "Huh. Onlara rüşvet vermişsin," dedi başını sallayarak. Onun rüşvet verdiğini tahmin etmiş olmalı.

onunla konuşmayı reddederdi, bu yüzden istediğini elde etmek için bu tür aşırı uçlara başvurdu. Ama Arabella her zaman kazanmayı kurallar gibi önemsiz şeylerden daha çok önemsemişti. "Tahmin etmeliydim."

"Sakin olun. Sizinle bir görüşme ayarlama fikrine sahip olan tek kişi ben değilim."

"Ama bunu yapmaktan çekinmeyen tek kişi sensin." "Aynı fikirde değilim. Çok titiz bir rüşvetti."

"Rüşvet, tanım gereği, vicdani olamaz."

İpekli omuzlarından birini kaldırarak umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Bu adamların bana yardım etmek için alacakları riski hesaba kattım ve buna göre son derece cömert bir ödeme teklif ettim. Bu da bu rüşveti vicdani kılıyor, sizce de öyle değil mi?"

"Katılıyorum," dedi soytarılardan

biri. "Ben de öyle," dedi diğeri.

"İşte," dedi Arabella. "Herkes bu düzenlemeden memnun." "Ben hariç."

Boğazından Guy'ın onayının önemli olmadığını belirten küçümseyici bir "hm" sesi çıkardı.

Kolları o kadar uzun süre birbirine bastırılmıştı ki, adamın teninin nerede bitip Arabella'nınkinin nerede başladığı artık belli değildi. Guy omzunu Arabella'nın omzundan olabildiğince uzak tutmaya çalıştı ama Arabella'nın portakal çiçeği kokusu onu yanına çekmeye çalışıyordu.

Soytarılar son düğümlerini üç kez attılar ve yaptıkları işi hayranlıkla izlemek üzere geri döndüler. Etraflarındaki diğer konuklar doğal olarak izlemek için duraklıyordu. Guy yorum almadan çenesini kaşıyamıyordu ve Arabella

Hiçbir yerde fark edilmeden geçmezler; geçmişleri göz önüne alındığında, onları birbirine bağlı görmek hiciv yazarlarına dizeler yazdırırdı.

Ama Guy artık markizdi, dükün sadece bir rütbe altındaydı ve ülkedeki en yüksek rütbeli adamlardan biri olmak bir işe yaramalıydı.

Soytarılara, "Eğlencenizi bitirdiniz," dedi. "Bizi serbest bırakın."

Nefes kaybı: İngiltere'de sadece soytarılarn istediklerini cezasızlıkla söyleyebildikleri uzun bir gelenek vardı ve bu iki soytarı bu eski haktan vazgeçmediler.

Bunun yerine sırtarak hep bir ağızdan bir tekerleme okudular. "Eros'tan bir hediye getirdik: bir kova dolusu yaramazlık, bir araba dolusu sevgi."

"Burada aşk yok," diye mırıldandı Guy. "Bunların hepsi yaramazlık."

Biri havadan bir hançer çıkardı; bir el çabukluğuyla tekrar kayboldu. "Eğer bundan kurtulmak istiyorsan, hanımefendiye bir öpücük vermek yeterli."

"Arabella Larke'ı öpmek mi?" Guy o kıvrımlı dudaklara baktı. "Hayatta olmaz."

BÖLÜM 2

Tsoytarılar kalabalığın arasına karıştı ve Arabella koluna bağlanmış iri yarı, hoşnutsuz bir markiyle baş başa kaldı.

En az iki bini izleyen diğer üç bin kişi dışında yalnızdı.

"Bütün bunlar bir öpücük için." Guy boştaki kolunu salladı. "Vay, vay, vay. Ben yokken İngiltere'nin değişmesini bekliyordum ama kavgacı Arabella Larke'ın büyüüp tehlikeyle flört eden, baştan çıkarıcı bir macerapereste dönüşeceğini hayal bile edemezdim."

Arabella ona göz kırptı. Hayatında hiçbir şeyle flört etmemiştir.

"Tehlike mi?" diye alaycı bir tavırla tekrarladı. "Neden, güçlü, kaslı Lord Hardbury küçük bir öpücükten mi korkuyor?" Onun kendisini gerçekten öpebileceğini hiç düşünmemiştir. Bu her şeyi mahvederdi. "Sakin olun," diye eklemek için acele etti. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Ama ben de bunu yapmak istemiyorum." "Bu yüzden kurdele."

Başını salladı, kendinden hâlâ sinir bozucu bir şekilde memnundu. "On iki yaşına geldiğinde sana başarılı diyorlardı, ama belli ki insanları sohbete dahil etmenin tek yolu onları bağlamaksa, cazibe sanatında henüz ustalaşmamışsın."

"İlla bilmeniz gerekiyorsa, benim tercih ettiğim yöntem kafalarına vurmaktır. Ama onur konuğu siz olduğunuz için bu pek de kibarca görünmedi."

"Kendinizi tuttuğunuz için teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle.

Ona bir bakış attı -gözleri yeşildi; bunu unutmuştu- Guy başını eğdi ve boştaki eliyle düğümü karıştırdı. Yanan bir meşalenin ışığı saçlarındaki altını yakalıyor, çenesinin açısını yalıyor ve yüzünün diğer tarafına gölgeler düşürüyordu. Arabella onun yakınlığını görmezden gelmeye çalıştı, adamın pazuları kendisinininkinden birkaç santim uzaktaydı.

Guy başını kaldırmadan, "Sanırım babana yazdığım mektup hakkında konuşmak istiyorsun," diye ekledi.

"Gerçekten de öyle. Kelimelerle aran oldukça iyi. 'Babamın sözlerinden ben sorumlu değilim,' diye alıntı yaptı. "Bebeklerle ilgili bir anlaşmanın bağlayıcı olmasını beklemek gülünç derecede ortaçağdan kalma bir şey. Ve kişisel favorim, 'Bu dünyadaki hiçbir şey beni Arabella Larke ile evlenmeye ikna edemez.

"Bunu seveceğini düşünmüştüm."

"Neredeyse bir yastığa işlemek için ilham alacaktım."

Ona bir gülümseme fırlattı ve görevine döndü, kurdeleleri okşayan eli bir İngiliz lordunun elinin olmaması gerektiği kadar yanık ve nasırlıydı.

"Senin şu soytarılar şeytani derecede mükemmel bir düğüm atmışlar," diye mırıldandı. "Ama, hmm, eğer basitçe..."

Düğümüne yeniden saldırmadan önce başka bir açıdan incelemek için belinden büküldü. Bunu da unutmuştu: Guy'ın meydan okumaya olan iştahını. İster taşkın bir nehri geçsin, ister kafiyeli bir bilmeceyi çözsün, Guy kendini her zaman enerji ve korkusuzlukla meydan okumalara atardı. Bir kovalamacanın heyecanı, bir meydan okumanın heyecanı ile büyümüşü, her zaman gözlerinde bir parıltı ve yüzünde bir gülümseme ile tehlikenin bu tarafına doğru ilerlemişti.

Arabella, yaşının ve geçmişi görebilmenin avantajıyla, onu çocukken lider yapanın sadece unvanı ve cüssesi değil, muhtemelen neşesi olduğunu anladı.

Bu yeni anlayış... tedirgin ediciydi; başka nasıl yanılmış olabilirdi ki? Adam tekrar konuştuğunda sessizce teklifini yeniden ifade ediyordu, gözleri görevindeydi.

"Zaten evli olmadığınızı ve zavallı bir adamın hayatını tam bir sefaletle çevirmediğinizi öğrenince şaşırdım," dedi.

Arabella omuz silkti. "Hayatlarının zindan edilmesini hak eden o kadar çok erkek var ki, sadece birini seçmek zor."

"Neden sadece bir tane? Senin yeteneğine ve kaynaklarına sahip bir kadın, şimdiye kadar beş ya da altı koca eskitmiş olurdu."

"Boşa gitmiş bir fırsat sanırım. Çok çekici bir dul olurum."

"Ve kiminle evlenirsen evlen, bu hırslı sana yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır. Ama o adam ben değilim."

Adam düğümü çözdü ve kolunun düşmesine izin verdi; onunki de düşmek zorundaydı. O kadar yakın durdular ki, kızın parmakları adamın deri kaplı kalçasına değdi ve adamın parmak eklemleri kızın elbisesinin ipeğine çarptı. Adam fark etmemiş gibiydi. Çevredeki karnavalda ilham ya da yardım arıyordu. Yakında bir çözüm bulacaktı. Zaman kaybetmeyi bırakmalıydı.

"Ama gerçekten Guy, korkarım bu konuyu enine boyuna düşünmemişsin," dedi. "Düşünmüş olsaydın, nişanlanmanın ikimizin de yararına olacağını fark ederdin."

Yüz ifadesi kuşkuluydu. "Bunu düşünmeme gerek yok. Seni bir ömür boyu tanımak Arabella, emin olmak için yeterli."

"Ah, siz büyük adamlar, her zaman çok *eminsiniz*. Bir gün bir şeyden eminsiniz, ertesi gün onun tam tersinden de aynı derecede eminsiniz."

"Bu zekayı başka yere yönlendir. Ben kendi aklımı bilirim."

"Saçmalık. Ben size henüz açıklamamışken kendi aklınızı nasıl bilebilirsiniz?"

Adamdan bir kıkırdama yükseldi, ama kız bunun onun küçük şakalarından biri olduğunu anladığı için olmadığını düşündü.

"Ah, Arabella, hiç değişmemişsin." Bakışları kızın üzerinde dalgalandı ve uzaklaştı. "Hâlâ her zamanki gibi kibirli ve hırslısın. Önce babam seninle evlenmem için ısrar etti, sonra senin baban, şimdi de sen taleplerde bulunuyorsun, her zamanki gibi" -birbirine bağlı kollarını gösterdi- "istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceğini kanıtlıyorsun. Her zaman benimle evlenmek istediğini söyledin."

Burnunu çekti. "Hayır, her zaman bir markiz olmak istediğimi ve senin sadece talihsiz bir eklenti olacağını söyledim."

"Bunu söylediğini hatırlıyorum." Acı kahkahalar sesini ısıttı. "On yaşında bir çocuğun 'appurtenance' gibi bir kelimeyi bilmesinden etkilenmiştim. Seni bir kar yığınının içine attığım gün müydü o? Burun deliklerinden karlar akarken öfkeli bir kedi gibi sıçrayarak yukarı çıkmıştın."

"Evet, bunu eğlenceli bulduğunu hatırlıyorum. Ta ki ben senin gülen ağzına bir kartopu fırlatana kadar."

"Küreklerinizi çaldığımız ve sizi suda mahsur bıraktığımız yazı hatırlıyorum."

Yıllar eriyip gitmişti; yine çocuk gibi davranıyor, birbirlerini yenmek için yarıştıkları o bildik düzene geri dönüyorlardı. Ama o her zamanki gibi çıldırtıcıydı! Her şey ona her zaman çok kolay gelmişti. Herkes ona iyi davranmasını söylüyordu, çünkü "Bir gün kocan olacak!" Bu sadece onu alt etme kararlılığını güçlendirmişti.

"O yaz siz çocuklar gölde savaş oyunları oynarken teknenizi parçaladığım yaz mıydı?" dedi soğukkanlılıkla.

Gözleri kısıldı. "Sen oynamıyordun bile ve ben kazanmak üzereydim."

"İşte erkeklerin kızlarla oynamaktan nefret etmesinin nedeni. Çünkü kızların onlardan daha iyi olacağını biliyorlar." "Ha!

Beni alt edebileceğini hiç düşünme." "Bunu bileğimden bir retikül gibi sarkan adam söylüyor."

Onun bakışlarını bir kalp atışı daha tuttu, sonra küçük bir kahkaha daha atarak başını salladı. "Neden evlenmemizin iyi bir fikir olduğunu düşündüler ki? Tek yaptığımız tartışmak, rekabet etmek ya da birbirimizi görmezden gelmekti."

"Modern bir evlilik için ideal görünüyor."

"Evliliğimden istediğim şey bu değil."

Onun da istediği bu değildi. Bu tür sözleri alışkanlıktan, başka hiç kimse için olmasa bile kendi eğlencesi için söylüyordu. Kimseye itiraf edemezdi -Özellikle de Guy'a. Evlilikten gerçekten ne istediğini.

Dikkatini tekrar görevine vermeye zorladı. Bu konuşma o kadar rayından çıkmıştı ki, bir çukurda dönüp duruyordu. Stratejisini değiştirme zamanı gelmişti.

"Evlilikten, yani geçmişteki başarısız girişiminizden bahsetmişken, Clare Ivory ile yeniden tanıştınız mı?" diye sordu. "Sizi Lord Sculthorpe için terk ettikten sonra Londra'nın en pahalı ve aranan fahişelerinden biri haline geldiğini şüphesiz birileri size söylemiştir. Ve Lord Sculthorpe şu anda büyük hayranlık duyulan bir savaş kahramanı." Bir ürperti bastırdı. "Yıllar önce Bayan Ivory için ona meydan okuduğunuzda sizi dövdüğünü ve ardından kaçtığınızı söyledi."

İşte: Şüphesiz bu hatırlatma Guy'ı intikam için hazırlayacak ve teklifini dinlemesini sağlayacaktı.

Ama o sadece omuz silkti ve düğümle oynamaya devam etti. "İçki, kâğıt ya da bir kadın yüzünden kendini rezil etmeden reşit olan her genç adam, her yerdeki genç erkekler için bir utanç kaynağıdır. Toplum içinde aptalca şeyler yapmak genç bir adam olmanın tüm amacıdır. Heyecan verici bir gençlik, yaşlı birer sıkıcıya dönüştüğümüzde tek kurtarıcı özelliğimizdir." Ona bir bakış fırlattı. "Sana bir tavsiye, Arabella: Bir erkeğin seninle evlenmesini sağlamanın yolu bu değil."

"Dikkat et. Seninle evlenmek hakkında tek kelime etmedim."

Kurdeleleri karıştırmaya devam etti. "Dedin ki-"

"*Nişanlanmanın* ikimizin de yararına olacağını söyledim. Eğer babama benimle evlenmek istediğini söylersen-"

"Hayır."

"Nişanımızı ilan ediyoruz-" "Hayır."

"Yeterli zaman geçtikten sonra-"

"Hayır, Arabella." Bir kez daha kollarını indirdi, yüz ifadesi sertleşmişti.
"Hayır, hayır, hayır."

"Eğer sadece dinlerseniz. Yoksa, ben-"

"Hayır. Tüm hayatımı seninle evlenmem emredilerek geçirdim, sırf babam bana itaat ettirmeye kararlı olduğu için. Planların ve hırsların ne olursa olsun, beni bunun dışında bırak. Bu geceki davranışından sonra, senin evleneceğim son kadın olduğuna her zamankinden daha çok eminim."

Lanet olsun ona. Ona karşı o kadar inatçıydı ki, teklifini düşünmek bir yana, dinlemeyecekti bile. Evlilik sorununa bulduğu çözüm o kadar açıktı ki, bunu daha önce için kendini azarlıyordu: komşusunun varisi Hadrian Bell ile mantık evliliği. Ona mektup yazmıştı ama Hadrian Prusya'da diplomatik bir görevdeydi ve aylarca dönmeyecekti. Guy'ın tek yapması gereken, o zamana kadar bir yer tutucu olarak hareket etmektir ve Guy onu dinlemeyecekti bile!

Şimdi ne yapmalı? Yalvarmak mı? Keşke nasıl yapacağını bilseydi! Ona babasının ultimatomen ve Sculthorpe'un onu nasıl geri püskürttüğünü mü anlatmalıydı? Büyük olasılıkla onun korkusuyla alay edecek, Sculthorpe'la iyi anlaştıklarını söyleyecekti. Eğer şimdi gururunu kurtaramazsa, hayatlarının geri kalanında Guy onu küçümseyecekti.

Ondan kaçmak için umutsuzluğa kapılıyor olmalıydı: Ellerini ağzına götürdü ve dişleriyle düğümü yırttı. Dudakları kadının tenine değdi ve koluna sıcak ürpertiler gönderdi.

"Kendine iyi bak, Guy." Sesi her zamankinden daha keskindi. "Salyaların kostümüne yakışmaz."

"Keşke kostümümün yanında bir de kılıç olsaydı," diye mırıldandı. "Ya da o keskin dilini bu kurdeleyi kesmek için kullanabilseydim."

Faydasızdı. Onun içinde bulunduğu tehlikeli durumu asla anlayamayacaktı. Kadının içini kemiren bu boşluğu, yaklaşan kaderi karşısındaki bu hastalıklı korku hissini asla anlayamayacaktı.

Ama hâlâ gururluydu ve duygularını saklamak konusunda bir ömür boyu pratik yapmıştı. İfadesini küçümseme şeklinde düzenledi.

"Bu kulağa neredeyse müstehcen geliyor," diye söylendi. "Her halükarda makas daha etkili olacaktır."

"Bir hançer, bir kılıç, bir ordu, hepsi daha etkili olurdu."

"Evet, ama bunlardan hiçbirini yok, değil mi?"

Gözleri kadının boşa kalan bileğinden sarkan kalkan şeklindeki çantaya kaydı ve tekrar yukarı sıçradı.

"Tüm bu zaman boyunca makasınız retikülünüzde miydi?"

Soğukkanlılıkla bir kaşını kaldırdı. "Bir kaçış planım olmasaydı sana bağlanmaya razı olacağımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Sen şeytansın."

"Teşekkür ederim."

"İltifat değil." "Hm."

Adam retikülü almak için ona doğru uzandı. Kadın kolunu arkasına atmaya çalıştı ama adam şimşek gibi hareket etti; parmakları bileğini sardı, sıcak ve amansızdı. Eteğinin üzerindeki çivili deri şeritler kalçalarına çarpsa da, boğazı önünde belirse de kendini sabit tuttu. Adamın deri ve baharat kokusu kendi portakal çiçeği kokusuyla savaşıyordu ve kadın bakışlarını adamın boynunda, çenesinde ve yanaklarında gezdirerek onun gözleriyle buluştu. Ne de olsa artık öpüşebilecek kadar yakındılar.

"Guy, önce beni dinle."

"Hayır."

Aşağı baktı ve o uzun parmaklar ustalıklarla retikülünün bağını çözdü. Kadın küçük çantayı bileğinden bıraktığında, adam onu bir ödül gibi kavradı.

"Kendimi senden kurtaracağım, Arabella, ve başka bir kelime daha duymayacağım."

LADY NİN makası o kadar küçüktü ki Guy parmaklarının sıkışmasından korktu. Bıçaklar iplik koparmaktan daha zor bir şey için tasarlanmamıştı.

-Çünkü Tanrı korusun, mükemmel Arabella'nın ipliği gevşemiş olabilirdi ve kurdeleyi beceriksizce kestiğini hissetti. Kurdeleye odaklanmaya çalıştı ama Arabella'nın mavi damarlar ağsı ve portakal çiçeği kokusuyla solgun tenini görmezden gelemedi, dudaklarında baş döndürücü ipeksiliğinin anısı kaldı.

"İlgi çekiyoruz," dedi Arabella yumuşak bir sesle.

"Seni incitmemeye çalışıyorum," diye mırıldandı.

"Beni bu kadar narin mi buluyorsun?" "Sen, hayır. Cildin, evet."

Sonunda kurdelenin son parçası da düştü ve adam makası geri verdi. Guy bileğini yuvarladı, derisi onun yokluğuyla karıncalanıyordu. Pembe girintiler ön kolunu boydan boya kat ediyordu; Guy onları yatıştırmak istercesine başparmağıyla okşadı, ama Tanrı biliyordu ki o yatıştırılmayı hak etmiyordu.

Adam aceleyle geri çekildi, ama kadın makası kınına sokup retikülüne yerleştirirken hiçbir yorum yapmadı. Solan ışık keskin elmacık kemiklerini, aristokrat çenesini vurguluyordu. Açıları ve boyuyla büyümüşü; yüzü yaşlandıkça daha da ilginçleşecekti.

"," dedi alakasız bir şekilde. Göz kapakları titredi. "Sen de öyle."

"Bu gerçekten ilginç. Kendi hatan olmadan hayatımı şekillendiren bir varlık oldun ama sonuçta birbirimize yabancıyız."

"Eğer bir yabancı olsaydım, isteğimi dinlerdin." "Eğer bir yabancı olsaydın, istemezdin."

Asla yabancı olmayacaklardı. Sonsuza dek birbirlerinin hayatlarının sınırlarında var olacaklar, aynı çevrelerde hareket edecekler, akşam yemeği partilerinde ve balolarda birbirlerinin yanından geçeceklerdi. Şu andan itibaren kibar ve mesafeli olacaklardı.

"Bu heyecan verici macera için teşekkür ederim," dedi. "Ve şimdi size iyi akşamlar diliyorum."

Gözleri kısıldı. "Konuşmamız henüz bitmedi."

"Evlilik teklifinizi almak ne kadar gurur verici olsa da-" "Bu bir teklif değildi-"

"-Aklımda senin medeni durumundan daha önemli şeyler var. İzninizle, Bayan Larke."

Arkasını döndü.

"Kız kardeşlerinin velayetini kazanıyorsun sanırım," dedi arkasından.

"Gerçi Freddie öyle ya da böyle bundan rahatsız olmuşa benzemiyor."

Guy arkasını döndü. "Freddie'yle konuştun mu?"

"Bu gece burada."

"Diğer üç bin kişi gibi ve sekiz yıl içinde değiştiğini söyleyebilirim."

"Döndüğünüzden beri Freddie'yi görmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" Başını geriye çekti. "Ursula'yla hiç karşılaştınız mı?"

Ah, gizemli bebek Ursula. Guy dönene kadar Ursula'nın varlığından bile haberdar değildi, o zaman dul babasının

Guy kıkırdadı. Çok acımasızdı! Ama zenginliği onu asla etkilemeyecekti, hele de markiz olma hırsının peşinden giderken ne kadar vicdansız olabileceğine dair kanıtlar varken. Bir eşte ne istediğini çok iyi biliyordu, kendi kendine uyguladığı sürgünde dünyayı dolaşırken yıllarca ideal gelininin hayalini kurmuştu.

"Gelirim hala yeterli, bu yüzden zenginliği uygun bir gelin için kriter olarak görmeme gerek yok."

"Ah evet, Guy Roth için uygun bir gelin. Nasıl biri olurdu?" "Kiminle evlenirsem evleneyim bir yeteneğine sahip olacak ve huzurlu bir yapacak, ailemiz için rahat bir ev. Nazik, hoş ve..." Guy, Arabella'nın yan yan bakışını yakaladı. "Ve," diye altını çizerek tekrarladı, "asla komplo kurmaz, entrika çevirmez ya da rüşvet teklif etmeyi aklından bile geçirmez."

"Ama tabii ki." Bir elini asilce salladı. "Sonsuza dek neşeli ve iddiasız biri, sizi oyalayıcı sohbetlerle meşgul edecek ve gerçekten ne düşündüğü konusunda sizi asla rahatsız etmeyecek. Sonuç olarak, onun düşüncelerinin de sizinkilerle aynı olduğunu varsayacak ve bu kadar uyumlu bir gelin seçtiğiniz için kendinizi tebrik edeceksiniz. O uyumlu, uysal ve cana yakın olacak ve kendinizi karınızın biraz sıkıcı olduğunu düşünürken bulduğunuzda, bunun onun hatası olduğunu varsayacak ve kendi hatanız olduğunu asla fark etmeyeceksiniz."

"Kendi cinsiyetin hakkında düşük bir fikre sahipsin."

"Cinsiyetim hakkında son derece yüksek bir fikre sahibim. Benim düşük görüşüm, sadece görmek istediklerini gören ve sonra da eksik oldukları için kadınları suçlayan erkekler içindir." Ona bir bakış fırlattı. "Meydan okumaktan senin kadar zevk alan biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Böyle bir gelinle kendini sıkacaksın ve zavallı kızı da perişan edeceksin."

Guy kısa bir süre durdu, Arabella onun yanında durakladı.

"Ah, demek onun yerine kendini sunarak beni ömür boyu sürecek bir sıkıntıdan asilce kurtaracaksın," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Kendi iyiliği için fazla zeki bir hanımefendi, rüşvet ödeyen, taleplerde bulunan ve kendi hırslarını tatmin etmek için beni bir entrikanın içine çekmeye çalışan bir hanımefendi." Adam bir adım daha yaklaştı ama kadın bir santim bile geri adım atmadı, duruşu sert, bakışları sertti. "İkimizin de iyiliği için Arabella, emredecek başka birini bul ve beni rahat bırak. Gittiğin her yerde başka erkeklerin ayaklarına kapandığına şüphe yok ama beni diz çöktüreceğini sanıyorsan vaktini boşa harcıyorsun."

Kaşları kalktı. "Tanrı aşkına Guy, dizlerinin üzerinde ne işe yarayacaksın? Hayır, boğa gibi burnuna halka takmalıyım. Bağlayacağım

kurdeleyi ona bağlayın ve sizi yönlendirmesi için onu kullanın."

Sesinden küçümseme damlıyordu ama yüzünde kaybolmuş bir ifade belirdi; yıldırım gibi gelip geçen, şaşırtıcı, çıplak bir kırılmalık. Ama belki de bu bir ışık oyunuydu, çünkü bir sonraki an ona soğuk profilini veriyordu. Yüksek elmacık kemiğini bir ben süslüyordu ve tek bir siyah kıvrım kulağını okşuyordu.

Çenesini salladı. "İşte," dedi.

Guy onun bakışlarını takip etti ve bu bakışlar onu üç katmanlı bir çeşmeye götürdü. Çeşmeyi çevreleyen alçak taş duvarın üzerinde birbirinin eşi bir çift çoban kız oturuyordu; birinin kızıl-sarı lüleleri ve mavi bir elbisesi vardı, diğeri ise pembe giymiş esmer bir kızdı.

"Freddie maviler içindeki çoban kız," diye devam etti Arabella. "Başkalarının fikirlerine karşı kayıtsızlığı ve fevkalade orijinal görüşleri nedeniyle tam bir duvar çiçeğidir. Pembe çoban kız ise Bayan Matilda Treadgold, Sir Walter Treadgold'un yeğeni. Küçüklüğünden beri onun vesayeti altındadır. Hiçbir şekilde bir duvar çiçeği değildir. Etrafı gözü dönmüş beyefendilerle çevrili olmaksızın Freddie'yle birlikte olması, Freddie'nin yem, sizin de av olduğunuzu gösteriyor."

"Tüm kadınların senin gibi entrikacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sadece takdire şayan olanlar ve ben Bayan Treadgold'a büyük hayranlık duyuyorum. Zenginliği ya da bağlantıları çok az ama sizin bunlara ihtiyacınız olmadığı için ideal eş kavramınıza çok güzel uyuyor."

Guy uzaktan bile Bayan Treadgold'un çekiciliğini inkâr edemiyordu ama gözlerini kız kardeşinden ayırmıyordu. Lüle lüle saçları, mavi firfırları ve kurdeleleri ona hiç yakışmıyordu ama o yüzü nerede görse tanırdı: hafif kalkık burnu ve geniş ağzı, iri gözleri ve sert kaşları, bir an yaramaz ve cin gibi, bir an somurtkan ve asi görünebilen bir yüz.

Okuldan ve daha sonra üniversiteden eve ziyaretlerinde, kendini kollarına atmak için okul odasından koşardı ve o çılgılık atarken onu sallardı. Yakında evlenmesi gerekecekti, ama belki de bir yıl daha evlenmeyecekti; yetişkinler olarak birbirlerini tanımak için zamanları olacaktı, önce ailelerini yeniden kuracaklardı.

Tekrar Arabella'ya baktı. "Onu asla kendim bulamazdım. Teşekkür ederim."

"Nişan konusunda sadece konuşuyorum-"

"Konuşmak yok. Nişan yok. Yeter."

Burnundan sesli bir şekilde nefes aldı ve omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Freddie'nin senin korumana ihtiyacı var. Sör Walter'ın entrikalar çeviriyor olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Elbette öyle. Arabella. Vazgeç."

Aralarındaki boşluğu kapattı. Kadın yine kıpırdamadı, mermer bir sütun gibi boyun eğdi.

"Sen benim ailemin bir parçası değilsin ve asla da olmayacaksın," dedi. "Bana kiminle evleneceğimi, Sir Walter'ı nasıl idare edeceğimi ya da kız kardeşlerimle benim neye ihtiyacımız olduğunu söyleme."

"Bunu Freddie'nin iyiliği için söylüyorum, senin için değil." "Burnunu sokuyorsun."

"Saçmalama. Ben asla karışmam. Ben sadece diğer insanların sorunlarını onlar için çözerim."

"Sorunlarımı çözmek için sana ihtiyacım yok."

Ona hiç ihtiyacı yoktu. Babalarının anlaşması ne onun ne de babasının suçuydu ama ister ölmüş babasının ısrarlı zorbalığı ister Arabella'nın ısrarlı hırsları olsun, herhangi bir şey için kendini feda edecekse lanet olsun.

Ayrıca, gölde savaş oyunları oynayan çocuklar değillerdi. Yetişkinlerdi, ikisi de evlenmemişti ve meseleler bir şekilde birbirine karışıyordu. Tüm ilişkileri karşılıklı kızgınlık ve birbirlerini alt etme arzusuyla şekillenmişti; en azından bu değişmemişti.

Son vedalaşma zamanı gelmişti ama Guy önce bir ateşkes yapma isteği duydu. "Bunca yıl benim dönüşümü bekleyerek geçirdiğiniz ve şimdi hayal kırıklığına uğradığınız için gerçekten üzgünüm."

"Hayal kırıklığına uğradım," diye tekrarladı kuru bir sesle.

"Ama siz mükemmel bağlantıları, soyu ve serveti olan başarılı, çekici bir bayansınız. Bir koca bulmakta hiç zorlanmazsınız."

Beklenmedik bir şekilde yüzünde bir eğlence parıldadı. "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı.

"İyi geceler, Arabella."

Guy arkasını döndü ve Freddie'ye doğru yürüdü. Arabella'nın bakışlarını sırtında hissettiğini sandı ve adımlarını geri çekip ona ne demek istediğini sorma dürtüsünü bastırdı.

Arabella Guy'ın Freddie ve Bayan Treadgold'a doğru ilerleyişini izledi, kırmızı pelerini çizmeli bacaklarının etrafında dönüyordu. Onlara ulaştığında bir sonraki hamlesini düşünmek için arkasını döndü.

Gerek yoktu: Bir sonraki hamlesine çoktan karar vermişti. Çünkü Lord Sculthorpe orada durmuş, siyah tricorn'eunu arkaya yatırmış, belli belirsiz bir gülümsemeyle onu inceliyordu. Toplum ona yakışıklı diyordu, gerçi zengin ve kahraman bir asilzadeye başka bir şey denemezdi. Kuşkusuz, tüm yüz hatları mevcuttu, doğrudu ve her zamanki düzenlenmişti. Genel etki güçlü ve köşeli olarak tanımlanabilirdi: oldukça itiraz edilemezdi. Ama Arabella'nın itirazları hiçbir zaman onun yüzüyle ilgili olmamıştı.

Gözleri buluştuğunda gülümsemesi genişledi ve ona doğru yöneldi.

"Koca bulmakta sorun yok," diye mırıldandı kendi kendine hayıflanarak. "Görünüşe göre kocam beni buldu."

Tek hamlesi başarısız olmuştu. Şimdi Sculthorpe evlenme teklif edecekti ve Arabella reddederse babası onu kesip atacaktı.

Ona gururlu ve kibirli diyorlardı. Her şeye sahip olan kadın, dediler. Her şeye sahip olan kadın, dikkat etmezse önümüzdeki on dakika içinde her şeyi kaybedecekti.

Lord Sculthorpe ona ulaştığında hâlâ gülümsüyordu. "İyi akşamlar Bayan Larke, yoksa Minerva mı demeliydim? Tam size göre bir tanrıçasınız."

"Ve siz, lordum, gösterişli bir kanun kaçağısınız."

"Gülünç bir kostüm, değil mi?" Dostça kıkırdayarak dantelli bir manşeti çevirdi. "Diğer insanların kostümleriyle bir mesaj mı verdiğini yoksa benim gibi uşakları ne hazırladıysa onu mu giydiklerini hep merak etmişimdir. Bir gün kendimi bir atın arka tarafı gibi giyinmiş bulursam diye uşağımı üzmemekten çok korkuyorum."

Ah, o kendini küçümseyen zeka. Ne kadar çekiciydi. Ve ne kadar buyurgan ve kibardı, çünkü içki getiren bir uşak çağırmişti. Sculthorpe iki kadeh şarabı silip süpürdü ve birini ona uzattı. Parmaklarının arasında ince purolarından biri vardı, alışkanlık edinmişti

Yarımada Savaşları sırasında İspanya'da savaşıırken görgü kurallarının engellemesine asla izin vermedi. Yanında beliren başka bir hizmetkâr ona bir sigara uzattı. Yanan purosunu sallayınca hizmetkârlar gözden kayboldu.

"Ve eğer söylememde bir sakınca yoksa," diye ekledi, daha samimi bir tonda, ağzının kenarından dumanlar çıkararak, "aynı zamanda mükemmel bir barones olacaksınız."

Daha da iyi bir dul olacağım, Arabella söylemedi.

Hayır. Aklından geçenleri söyleme lüksüne sahip değildi. Doğru kelimeleri papağan gibi tekrarlamalı ya da her şeyi kaybetmeliydi. İnsan geleceğini elinde tutan adamı kızdırmamalıydı.

"Çok nazıksınız," dedi.

Arabella onun omzunun üzerinden annesini gördü, görünüşte bir arkadaşıyla sohbet ediyordu ama bir gözü Arabella ve Sculthorpe'daydı.

Sevgili annem, kürkle süslenmiş Kupa Kraliçesi kostümünün içinde o kadar güzeldi ki, koyu renk saçlarının üzerine tünemiş kırmızı ve altın sarığının altındaki yüzü huzur doluydu. Arabella ailesini hayal kırıklığına uğratmak, entrikalar çevirmek ve yalan söylemek istemiyordu. Evlenmeden kalmak istemiyordu. Sadece doğuştan gelen hakkının verilmesini ve onu olmadığı şeylerle eleştirenlerin aksine, olduğu şey için ona saygı duyan birini, kendi kocasını seçmeyi istiyordu.

O zaman rol yapmaya karar verdi. Sculthorpe babasının seçimi değilmiş gibi davranacaktı. Peki ya Sculthorpe'un birkaç ay önce bir vals sırasında fısıldadığı, diken diken eden, düşünmeye bile dayanamadığı o sözler ne demeliydi? Belki de yanlış duymuş ya da yanlış anlamıştı. Kendi sorunlarını çözmekten gurur duymak başka bir şeydi; olmayan sorunlar icat etmek bambaşka bir şeydi.

"Lord Hardbury ile konuşuyordunuz," dedi Sculthorpe. "Onunla iyi geçinemediğimizi biliyorsun."

"Farkındayım," diye cevap verdi Arabella. "Ama Lord Hardbury ve benim geçmişimizle hemen ilgilenmemiz, onu geçmişte bırakmamız daha uygun görünüyordu."

"Takdire şayan," dedi. "Siz çok takdire şayan bir..."

Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı. Arabella'nın nefesi kesildi.

Söyleme, .

"...hanımefendi," diye bitirdi.

Bunu söylememişti. Yanılıyordu.

"Annen bana hobinin kitap üretmek olduğunu söylüyordu," diye devam etti Sculthorpe dostça. "Londra'daki bir yayıncı bunları senin siparişin üzerine basıyor."

"Bu çok tatmin edici. On altı yaşındayken babamın ornitoloji günlüklerini oluşturarak başladım."

"Dediği gibi. Dünyadaki her kuş meraklısı babanızın dergilerini bilir, ancak kongre bildirilerini düzenleyen ve derleyen kişinin siz olduğunu fark etmemiştim. Siz gerçekten de başarılı birisiniz..."

Sakin .

"Hanımefendi," diye bitirdi. "Şu anda ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

"İlk renkli kitabım: *Vindale Kuşhaneleri için Resimli Rehber*. Babamın kuşhaneleri meşhur oldu ve çok sayıda ziyaretçi ve bilgi talebi alıyoruz." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Deneme okumaya düşkünüm ve gelecekteki kitaplar için çeşitli konularda yazarlar görevlendirmek istiyorum. Her hanımefendinin değerli bir uğraş edinmesi gerektiğine inanıyorum."

"Katılıyorum. Gelecekte yayınlayacağınız kitapları dört gözle bekliyorum."

İşte. Sculthorpe karışan bir koca olmayacaktı. Şarap kadehini parmaklarının arasında çevirerek inceledi. Ön kolunda hâlâ kurdelenin izleri vardı, Guy'ın nasırlı başparmağının pembe çizgileri yatıştırdığı hissi devam ediyordu.

Gözüne bir şey takıldı: Sculthorpe'un sigarasının ucu çimlere düşmüştü. Bir çizmesinin topuğunun altında ezilmişti. Başını kaldırdığında kendini onun gözlerinin içine bakarken buldu, mavi-gri ve bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Bayan Larke, açık sözlülüğümü bağışlayın ama ben açık sözlü bir adamım, siz de pratik bir hanımsınız ve ikimiz de aptalca duygulara kapılmayız. Toplum içinde olay çıkaramayacak kadar alçakgönüllüyüm ve yalnız kalana kadar bekleyemeyecek kadar da sabırsızım. Umutlarımın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini ve eşim olma onurunu bana bahşedip etmeyeceğinizi sorabilir miyim?"

Teklifler geldiğinde, beklediği gibi oldu. Onu istemiyordu ama her şeyini kaybetmek de istemiyordu. Bu yüzden Arabella, içindeki hastalıklı boşluğu görmezden gelerek kaderinin gözlerinin içine baktı ve "Elbette lordum" dedi.

Parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. Arabella bunu yapmasına izin verdi. Şarabını adamın suratına fırlatmadı, kadehini kafasında parçalamadı ya da çenesine yumruk atmadı. Çok iyi gidiyordu.

Onu bırakmadan, hemen kendisine bakan anneme doğru döndü.
Lord Sculthorpe annemi selamladı.
Annem Arabella'ya baktı.
Arabella anneme başıyla onay verdi.
Sonra annem Sculthorpe'a başıyla
onay verdi. Ve böylece, iş bitmişti.
Arabella nişanlıydı.
"Memnun değil misin?" Sculthorpe hâlâ onun elini tutuyordu,
dudaklarında küçük bir gülümseme oynayıyordu.
"Aşırı derecede memnunum."
"Gülümsemiyorsun."
Bu doğrudu: Gülümsemiyordu.
Kendi gülümsemesi genişledi. Gerçekten çok yakışıklıydı. Guy'dan daha
yakışıklıydı. Şanslıydı: yakışıklı bir kocası vardı.
"Ne kadar gurur duyuyorsun," diye mırıldandı, her kelime ağzından
süzülüyordu ve Arabella'nın hatırladığı o iffetsiz parıltı gözlerine kaymıştı ve
artık yakışıklı değildi. Arabella elini çekiştirdi ama adam sıkıca kavradı, bir
parmak ucunu avucunun üzerinde gezdirdi. Keşke eldiven giyseydi ama Roma
tanrıça kostümlerinde eldiven bulunmuyordu. Keşke teni sürünmeseydi. Keşke
kolundaki gümüş yılan canlanıp adamın boğazını .
Hayır. Melodramatik davranıyordu. Bu aptalcaydı. Arabella asla
melodramatik değildi. Ya da aptalca.
Ama bu bakış Sculthorpe'un gözünün önünden gitmedi, çünkü boş bir
anında onun elini bıraktı.
"Ne kadar gururlu..."
Sakın .
"Vahşi..."
Hayır. Dur.
"Kasıtlı..."
Sakın .
"Bakire."
O söyledi. Aylar önce bir vals sırasında mırıldandığı kelimenin aynısını.
Bu zararsız bir kelime, dedi kendi kendine, ama dikenli vücudu onu
görmezden geldi, çünkü tedirginlik onun sözlerinden değil, gözlerinden, o

Sanki bileziği gerçekten canlanmış, koluna gerçek bir yılan dolanmış, soğukkanlı pulları derisinin üzerinde kayarak omurgasından aşağı inmiş ve girdaplı bağırsağına girmiş gibi, bilerek, sahiplenerek ona bakıyordu.

Etrafindaki partinin gürültüsü giderek artıyordu. Arabella, Sculthorpe'un bakışlarından, alevlerin cehennemi sütunlar halinde yükseldiği ve sırtan yüzü dehşet maskesine dönüşmüş bir akrobatın taklalar atarak geçtiği kalabalığa bakarak kaçtı. Bir çift kadın ip dansçısı çok yükseğe sıçradı -çok yükseğe- çok uzağa- düşeceklerdi. Felaketi beklerken nefesi kesildi. Felaket olmadı: Ayaklarından emin bir şekilde ipin üzerine indiler.

Arabella nefes aldı. Gürültü azaldı. Yılan bilezik sadece bir bilezikti, kalabalık sadece bir kalabalıktı ve Sculthorpe da sadece bir adamdı. Yeterince yemek yememişti; mide bulantısının nedeni buydu.

Lord Sculthorpe onun tepkisini fark ettiyse bile, Mama onlara katılırken hiçbir işaret vermedi.

"Leydi Belinda, umarım siz ve nişanlım doğruca taşraya dönmezsiniz," dedi. "Gelecek hafta yapılacak askeri geçit töreninde ikinize eşlik etmekten büyük memnuniyet duyarım. Bayan Larke askerleri izlemekten keyif alacaktır, çünkü kendisi de bir askerle evlenmek üzere."

"Elbette lordum," dedi annem. "Bir not göndereceğim."

Kibar bir selam ve "İyi akşamlar hanımlar," diyerek ayrıldı.

Arabella onun gidişini izlemedi. Onun yerine şarabını yudumladı. Mide bulantısı hafifledi. Belki de içmeye başlayacaktı. Dört gözle beklediği bir şey.

"kadar da zor değildi, değil mi?" Annem öyle dedi. Arabella biraz daha şarap yudumladı. "Hayır."

"Lord Sculthorpe sizin çıkarlarınıza ya da hareketlerinize asla karışmayacağına dair bana güvence verdi. Hiçbir hanımefendi onun hakkında kötü bir şey söylemedi. Bunun tek istisnası yıllar önce Lord Hardbury ile olan meseleydi - gerçi o zamanlar ikisinin de unvanları yoktu ama söz konusu kadın bir fahişeydi ve Lord Sculthorpe ile kendi isteğiyle bir sözleşme imzalamıştı."

"Teşekkür ederim, anne."

Babam mali durumunu kontrol ederdi. Annem sosyal durumunu kontrol ediyordu. Sculthorpe ona kötü davranmazdı.

Ve bu sadece bir kelimeydi. Arabella bakireydi ve evlenene kadar hep öyle kalmayı ummuştu. Sculthorpe onun kocası olacaktı;

Bu yüzden bekareti onun içindi. Teknik olarak, ona bakirem demekte haksız sayılmazdı.

Yine de sanki kızın bekareti onu başka hiçbir şey gibi heyecandırmıyormuş gibi konuşuyordu.

Guy onun dudaklarına bakmış, o da Guy'ın dudaklarına bakmıştı ve İspanyol Engizisyonu onu bunu itiraf zorlayamasa da Guy'ın yakınlığından hoşlanmıştı. Guy onu aşağılamış, o da Guy'ı aşağılamıştı ama bir kez bile kendini küçülmüş ya da aşağılanmış hissetmemişti.

Yine de Sculthorpe'un söylediği tek bir doğru söz onu tedirgin etmişti. Tek bir bakışı bile onu korkudan hasta edebilecek bir adamın üzerinde böyle bir güç kullanmasına nasıl izin verebilirdi? Elbette, yıllar boyunca pek çok erkeğe yaptığı gibi ona da gülüp , haddini bildirebilmeli, haddini . Rasyonel aklı ona bunu söylüyordu ama içinde daha az rasyonel başka bir parça gizleniyor gibiydi. Rasyonel zihni Sculthorpe'un onurlu, çekici ve kahraman olduğunda ısrar edebilirdi; bu gizli parçası ise gölgelerden çıkıp onun öyle olmadığına ısrar ediyordu. Zihninin bu gizli kısmı neydi ve geri kalanının bilmediği şeyleri nasıl biliyordu?

Şarap artık işe yaramıyordu, bu yüzden Arabella kadehi yanından geçen bir hizmetkâra uzattı ve kolundaki bileziğe dokunmak için kendini zorladı. Gözleri, ayakları yere basan ve finalden sonra dinlenmeye çekilen ip dansçılara kaydı.

"Arabella?" Annem çok şey gördüğünü söyledi. "Lord Sculthorpe seni telaşlandırmadı mı?"

"Benim... erdemime ilgi gösteriyor gibi görünüyor."

Annem kaşlarını çattı, düşündü. "Elbette bir akran, oğullarının kendi oğulları olduğundan emin olmak için gelinde erdem ister ama bunu sorgulayarak sizi aşağılamasına şaşırdım."

"Bunu sorgulamadı. Daha ziyade bunu doğal karşıladı."

"Eğer bir erkek bir bayanı erdemli olarak tanımlıyorsa, bu bir iltifattır. Bunu doğrudan söylemesini beklemezdim ama Lord Sculthorpe doğrudan konuşan bir adamdır ve sizin pratik yapınıza hayranlık duyuyor."

"Evet, bunu da söyledi."

Arabella başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kuşkusuz aşırı tepki veriyordu, kendi seçimine sahip olamamaya içerlediği için çocukça bir kuruntu yapıyordu. Belki de bunlar koca arasında gelişen küçük yakınlaşmalardı. Cinsel ilişkinin mekaniği konusunda kendini eğitmişti ama yakınlık ya da arzu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bilmemekten nefret ediyordu. O

Sculthorpe'un onun hakkında bilmediği bir şey bilmesinden nefret ediyordu. Hiçbir kitabın bir açıklama getirememesinden nefret ediyordu.

"Lord Sculthorpe iyi bir eş," dedi annem. "Başka bir adama bağlanmış olsaydın, durum farklı olabilirdi, ama karşılıklı düşmanlığınız küçük yaştan beri belli olmasına rağmen, Lord Hardbury'ye söz verdiğin konusunda ısrar ettin. Ve düşünsene," diye ekledi annem, yüzüne ışıltılı bir parıltı yayılmıştı, "Lord Sculthorpe'la ne kadar çabuk evlenirseniz, o kadar çabuk anne olursunuz. Ben de büyükanne olurum."

Arabella çocuk sahibi olma ve annesini onlarla izleme fikrinden hoşlanıyordu. "Evet, anne."

Annesi onun elini sıktı ve arkadaşlarının yanına döndü. Arabella kendi arkadaşını aramak için içeri girdi ama önce gümüş yılanı kolundan çıkarıp ip dansçılarına hediye etti.

Ne FREDDIE ne de Bayan Treadgold, Guy'ın oturdukları çeşmeye yaklaştığını fark etmiş gibiydiler.

Bayan Treadgold görünüşe bakılırsa kendi kendine konuşuyordu, çünkü Freddie hiçbir şeye bakmıyordu. Yüz ifadesi güven verici bir şekilde tanıdıktı: tuhaf, hayalperest Freddie, nadiren dinleyen ve her zaman başıboş dolaşan çocuk. Bazen geri dönmeyi unutturdu ve onu aramak zorunda kalırlardı. Bir keresinde onu bir ağacın tepesinde bulmuşlardı ve Guy'ın onu tekrar aşağı indirmek için tüm ustalığına ihtiyacı vardı; ona oraya nasıl çıktığını sorduğunda, omuz silkti ve bilmediğini söyledi.

Düşünlük göğsünü kabarttı. O artık genç bir kadındı, doğruydı ve bir tür yabancıydı ama yine de onun küçük kız kardeşiydi. Babalarının zulmünden kurtulduklarında nihayet düzgün bir aile olacaklardı.

Onu ilk fark eden Bayan Treadgold oldu. İri kahverengi gözleri kalp şeklindeki güzel yüzünde genişledi ve sessizleşti, dudakları bir O harfi oluşturdu. Guy eğildiğinde ayağa fırladı ve reverans yaptı, yanakları pembenin bir tonuna dönüştü, kahverengi lüleleri zıpladı.

Nezaket göstererek yoldan çekilen Guy kız kardeşine döndü.

"Freddie." Kız cevap vermedi.

Tekrar denedi, daha yüksek sesle, kollarını açarak, kızın sırtına, çılgılık atmasına ve kendini kollarına atmasına hazırdı. "Freddie?"

"Evet?" Freddie belli belirsiz gülümseyerek ona doğru döndü. "Ah, iyi akşamlar Guy," dedi ve düşüncelerine geri döndü.

Adam kollarını indirdi. Pekala. O zaman kucaklaşma yok. Doğru ya. Başını salladı, gülmeye benzer bir şey yaptı.

"Lord Hardbury, bize katılmanızdan onur duyduk," dedi Bayan Treadgold. "Leydi Frederica sizi tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu."

"Evet," diye kuru bir sesle kabul etti. "Sanki birbirimizi en son bu sabah kahvaltıda görmüşüz gibi beni selamlamasından coşkusu belli oluyor."

"Hayal kurmaya meyillidir ve biz her zaman- Oh, ama biz tanıştırılmadık!"

Bir elini ağzına kapattı, sanki gece vakti adamın yatak odasına girmiş gibi mahcup görünüyordu.

"Bu zor önemli." Guy yalın doğru onu ve eklendi içinde komplocu bir tonla, "Hadi rol yapalım."

"Ama görgü kuralları, lordum! Benim hakkımda ne düşünüyor olmalısınız?" "Düşündüğüm şey, Bayan Treadgold, teyzenizin babamla evlenmiş olması.

Tanıştırılmaya ihtiyacımız yok. Ayrıca çok yakışıklı olduğunuzu düşünüyorum."

Cilvesi bile yakışıyordu. Belki de bu kadar canlı, talepkâr ve acımasız olan Arabella'nın aksine onun hoş tatlılığından kaynaklanıyordu. Arabella'nın haklı olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydı: Bayan Treadgold onun ideal gelin imajına çok güzel uyuyordu.

Uzun kirpiklerini kırıştırdı. "Lordum, bunca yıl ayrı kaldıktan sonra Leydi Frederica ile konuşacak çok şeyiniz var. Sizi yalnız bırakayım."

Bayan Treadgold bir kez daha reverans yaparak ayrıldı. Guy onun gidişini izlemek için döndü ama kalabalığın arasından gözleri Arabella'ya takıldı, konuşuyordu... Kahretsin, Sculthorpe muydu o? Bir çift akrobatı inceleyen Freddie'ye döndü.

"Artık sana Frederica denmesini mi tercih ediyorsun?" diye sordu.

"Leydi Treadgold bana Frederica demeyi tercih ediyor. *Leydi* Frederica," dedi dalgınca. "Leydi Treadgold, Freddie'nin bir erkek ismi olduğunu ve bir hanımefendiye yakışmadığını söylüyor."

"İnsanların size ne diyeceğini seçebilirsiniz," dedi Guy. "Onların her dediğini yapmak zorunda değilsiniz."

Freddie hiçbir şey söylemedi. Kayıtsız bir yabancı. Belki işleri daha farklı yapabilirdi ama kafası karışık, öfkeli yirmi yaşında bir genç olarak

İngiltere onun tek seçeneği gibi görünüyordu.

Guy onun yanındaki duvara çöktü, fıskiye'nin buğusu boynunu ve kollarını serinletti. Dalgınca eteğini dizlerinin üzerinde düzeltti, partiye katılanları izledi, tanıdık yüzleri seçti, kendine isimleri hatırlattı.

İngiltere'ye döndüğü her saat sürgün yılları daha da uzaklaşıyor, maceraları sanki başka bir adamın günlüğünde okumuş kadar uzak geliyordu. Her şeye rağmen maceralarından keyif almış, İngiltere'de asla tadamayacağı özgürlüğün tadını çıkarmıştı. Londra'ya döndüğünde, şehri yürüyerek yeniden keşfederken rahat botlarını eskitmişti. Sir Walter'ı bir kır evinden diğerine kovalayarak geçirdiği zamana gelince... Guy'ın tüm şikâyetlerine rağmen, tanıdık kırlarda at sürmek iyi hissettirmişti. Bir köy hanında durup turta , bira içmek ve ekinler hakkında sohbet etmek iyi gelmişti.

Evde olmak iyi hissettirdi.

Yine de büyük evlerinde babasının anılarından ve hayatının boşluğuna dair keskin bir farkındalıktan başka bir şey barındırmayan huzursuzluk onu rahatsız ediyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Freddie'ye.

Sert kaşları birbirine yaklaştı. "Sekiz yılı tek bir kelimeyle özetlememi ister misiniz, yoksa bütün bir cümle alabilir miyim?"

"İyi bir noktaya değindin." Yeni bir bilmece: Huysuz bir yabancıya dönüşen kız kardeşe nasıl konuşulacağı. "Babamızı iyi tanır mıydınız?"

"Gerçekten de öyle," dedi. "Gazetelerdeki açıklamalar çok bilgilendiriciydi."

"Sör Walter ve Leydi Treadgold size ve Ursula'ya iyi davranıyor mu?" "Artık bir aile olduğumuzu söylüyorlar."

"Ursula nasıl biri?" "İki yaşında."

"Üvey annemiz biriydi? Ursula'nın annesi."

Freddie omuz silkti, gözleri biri diğerinin omzunda dengede duran bir çift akrobatın gösterisindeydi. "Sıkılıyordu. Saatlerce giyinir, telefon eder ya da kâğıt oynar, sıkılırdı. Sanırım bu yüzden öldü. Hayat onun için hayatta kalma zahmetine giremeyeceği kadar sıkıcıydı."

"Arkadaşların kim?"

"Herkes."

"Herkes mi?"

"Ah evet. Babamın vasiyeti beni zengin etti ve senin dönüşün beni İngiltere'nin en gözde bekârının kız kardeşi yaptı, ülkenin en çok aranan kadını oldum." Ayağa kalktı. "Akrobatlara bunu nasıl yaptıklarını soracağım."

Guy Freddie'nin elini tuttu. ". "

Kadın oturdu. Adam onu bıraktı ve parmaklarını aralarındaki soğuk taş duvara vurdu. Sanki o orada değilmiş gibi, sanki sekiz yıllık yokluğu onu bir hayalete dönüştürmüş ve pek de ilginç bir hayalete dönüştürmemiş gibi kalabalığı inceledi.

"Dinle. Senin ve Ursula'nın velayetini almak istiyorum. Babamın Sör Walter'ı sizin vasınız yapması doğru değil. Mümkün olan en kısa sürede evleneceğim ve düzgün bir aile yuvası kuracağız."

Freddie yanıt vermedi.

"Freddie? Dinliyor musun?"

"Pek sayılmaz. İlginç bir şey mi söyledin?"

"Yakında evlenmeyi umduğumu söyledim."

"Bayan Larke'ı seviyorum. Herkesin söylediği sıkıcı şeyleri tekrarlayıp durmuyor. Ve beyefendiler de onun çıkışlarından korkuyor."

Guy, Arabella'nın oyunlarına aldırmiyordu. Onu kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışmasına aldırmiyordu. Vicdansız babasının emirleriyle geçen bir ömürden sonra, vicdansız bir eşin emirleriyle geçecek bir ömre pek de razı değildi.

"Bayan Larke ile evlenmeyeceğim. O babamın seçimiydi ve ben de kendi eşimi seçeceğim. Siz de kendi kocanızı seçebilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Kızın kibarlığı onu sinirlendirmişti. Eminim Treadgold'larla yaşamaktansa onunla yaşamayı tercih ederdi.

"Ama Freddie- Dinliyor musun?"

"Evet, Guy."

"Senin ve Ursula'nın velayetini almak istiyorsam, Sör Walter'ın vakıflarınızı kötü yönettiğini kanıtlamalıyım. Örneğin zimmetine para geçirdiğini. Yardımcı olabilecek bir şey fark ettiniz mi? Şüpheli görünen herhangi bir detay. Sör Walter'ın davranışları ya da harcamalarıyla ilgili bir şey."

Cevap yok.

"Freddie?"

"Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Her ne diyorsan." Hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Dinlemiyordum."

"Ben senin geleceğinden bahsediyorum."

"Herkes hep benim geleceğimden bahsediyor. Sör Walter'ın evinde, sizin evinizde ya da meçhul müstakbel kocamın evinde yaşayacağım. Beni istediğiniz yere yerleştirin; iyi bir oyuncak bebek olacağım. Akrobat bunu nasıl yapıyor? Sanırım soracağım."

Bu sefer Guy onun kalkmasına ve uzaklaşmasına izin verdi. Onun tepkisini tahmin etmeliydi. Onun koruyucusu olduğunda, yeniden başlayabilirlerdi.

Bu da Sör Walter ile anlaşması gerektiği anlamına geliyordu.

Ayağa kalktığında kafalar döndü, insanlar hâlâ onunla konuşma umuduyla etrafta dolanıyordu. Prens Naibi'nin bu partiyi düzenleyerek kendisine gösterdiği onuru ve tanıdıklarını yenileme ve yenilerini bulma fırsatını ne kadar takdir etse de, tanışması gereken kişi Sör Walter'dı. Sör Walter'ı tanımasına yardımcı olacak birini bulmak için kalabalığı tararken, Arabella'yı aradığını ancak onu göremeyince fark etti.

Guy gözlerini ovuşturdu ve gökyüzünü incelemek için başını eğdi. Burada yıldız yoktu, sadece Londra'nın alışlagelmiş dumanı vardı. Seyahatleri sırasında yıldızlara hayranlık duymaya başlamıştı. Belki de kendine büyük bir teleskop alır ve astronomi çalışırdı. Hayatını yeniden inşa etmesine yardımcı olacak başka bir şey.

Coşkulu bir ses dikkatini göklerden başka yöne çekti.

"Sevgili Lord Hardbury! Dönüşünüze çok sevindim!"

Muhteşem. Guy'ın yakın arkadaşlarından biri daha. Bu kez elli yaşlarında, orta boylu, pembe kel, düzgün keçi sakallı ve altın kapaklı bir dişi ortaya çıkaran geniş bir gülümsemeye sahip bir adamdı.

"Konuşacak çok şeyimiz var lordum," diye ekledi yeni gelen, gülümseyerek.

Guy parçaları birleştirdi. "Sör Walter Treadgold, sanırım. Ben de tam sizi arıyordum. Bunu kolaylaştırdığınız için teşekkür ederim."

"Her zaman hizmetinizdeyim lordum."

Bu saçmalık Guy'ı güldürdü. "Keşke öyle olsaydı, sevgili efendim! Mektuplarıma cevap verme zahmetine katlanırdınız. Bu arada, avukatlarınız kız kardeşlerimin yasal velayetini almak için bir dilekçe verdiğimi size bildirmişlerdir." Ona doğru eğildi. "Sanırım bundan da aşırı derecede memnunsunuzdur?"

Sör Walter'ın gülümsemesi bir an bile kaybolmadı, ellerini birbirine sürtüp başıyla onayladı. "Bu güzel akşamı bir daha

sıkıcı hukuki meseleleri tartışmak. En büyük dileğim senin ve benim arkadaş olabilmemizdir."

"Ve en büyük dileğim kız kardeşlerimin yasal vasisi olmak."

Sör Walter belli ki üzüntüsünden iç çekti. "Keşke bu kadar kolay olsaydı! Bir adamın vasiyeti güçlü bir yasal belgedir. Eğer Chancery Mahkemesi rahmetli babanızın vasiyetini bozmazsa, benim yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Yine de mahkeme vakıflarını kötü yönettiğinizi tespit ederse..."

"Lordum!" Sör Walter'ın çenesi düştü. "Ne ima etmeye çalışıyorsunuz? Babanız da kendisi gibi işleri halletmem için bana güvenirdi."

"Babamın yolsuzluk alışkanlığı göz önüne alındığında, tam da benim endişem."

Hakaretin hiçbir etkisi olmadı. Sör Walter düşünceli bir şekilde çenesini kaşımakla yetindi. "Aslında lordum, küçük sorunumuza bir çözüm önerebilirim."

"Bu artık *bizim* sorunumuz, mi?"

"Matilda'mızla tanıştınız sanırım?"

"Kim? Oh, Bayan Treadgold. Fırfırlı olan."

"O benim yeğenim, ölen ağabeyimden dolayı, ama tıpkı Leydi Frederica gibi o da bizim kızımız gibidir. Matilda'mız çok çekici ve kusursuz bir şekilde davranıyor."

"Öyle mi?"

"Çok sayıda hayır kurumuma yardım etmekten yorulmadı."

"Öyle mi?"

"Ve çok güzel piyanoforte çalıyor."

"Öyle mi?"

Sir Walter'ın yüz ifadesinde hiçbir kurnazlık yoktu. "Bir gelin aradığınızı duydum. Rahmetli babanızın vasiyetinde, Bayan Larke ile evlenirseniz sizin, başka biriyle evlenirseniz benim olacak üç mülk olduğunu hatırlatmama izin verin. Eğer Matilda'mızla evlenirseniz, bu mülkleri onun çeyizine dahil edeceğim. Ayrıca kız kardeşlerinizin vasisi olmanıza da yardımcı ."

"Yani kız kardeşlerim de yeğeninizin çeyizinin bir parçasını oluşturacak."

Sir Walter kısa bir süre durdu, sonra sıçradı, güldü ve biraz daha sıçradı. "Demek istediğimi yanlış anladınız lordum."

"Yanıldığımı hiç sanmıyorum. Şövalyelik unvanını ne için aldınız Sör Walter? Belli ki kurnazlık için değil."

Ve böylece devam etti. Guy, Bayan Treadgold'la evlenirse istediğini elde edecek ve babasının yerine bu adamın kuklası olacaktı.

"Dostlara ihtiyacınız olacak lordum," dedi Sir Walter, hiç istifini bozmadan. "Sizin için bir dost olmaya hazırım."

"Sen ve Britanya'daki diğer herkes."

"Ve oğlum Humphrey, iyi bir genç beyefendi. Sizin için bir kardeş gibi olabilir! Belki de onun için bir şeyler söyleyebilir, kulübünüzde ona sponsor olabilirsiniz."

Guy gülmek zorunda kaldı. Neredeyse Arabella'yı özleyecekti. O da taleplerde bulunuyordu ama bunu dostluk ya da sevgi kisvesi altında yapmıyordu.

"Sevgili, sevgili Sir Walter, dinle: Sen bir şeylerin peşindesin, seni küçük haylaz ve ben de ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Eğer arkadaş olmamızı istiyorsan, kız kardeşlerimi görmeme izin ver."

Sir Walter ellerini havaya kaldırdı. "Lordum, ne demek istiyorsunuz? Kız kardeşlerini istediğin zaman görebilirsin. Matilda'ya uğradığınızda ya da onu gezmeye götürdüğünüzde, o zaman-"

"Eğlenceli bir oyuna benziyor, seni haylaz, ama ben oynamak istemiyorum," dedi Guy ve kalabalığın içine doğru yürüdü.

T Askeri geçit töreni tam anlamıyla mükemmeldi. Binlerce kırmızı ceketli asker, üniformaları pirinç düğmelerinin parıltısına kadar birbiriyle uyumlu, botları ve tüfekleri uyum içinde şakırdayan, zarif bir şekilde düz sıralar halinde yürüyordu.

Arabella'nın o güne kadar gördüğü en huzurlu manzaraydı.

Lord Sculthorpe, York Dükü'nün alayları takdim edişini izlemek üzere Wimbledon Common'da toplanan kalabalığın arasından arabasıyla ustaca manevra yaparken, on bin askerden oluşan sütunların bir mil ya da daha fazla uzanacağını söylemişti Arabella ve Mama'ya. Güzel bir gün ve büyük bir gösteri vaadi -askeri bando, süvari hücumu ve Kraliyet Ailesi'nin bir anlık görüntüsü ile tamamlanmış- yaklaşık yüz bin kişiyi devasa Common'a çekmişti. İşçilerden bankacılara ve aristokratlara kadar her türden insan katılmıştı: Arabella'nın nihayet yalnız kalabildiği, gürültülü, kakofonik bir insan yığını.

Arabella'nın nişanlanmasıyla ilgili tebrikler tarafından kuşatıldığı, sosyal toplantılar açısından yorucu bir hafta olmuştu. "Tebrikler," diyordu herkes, sanki yetişkinliğe kadar yaşayıp "evet" demekten daha zahmetli bir şey başarmış gibi. Lord Sculthorpe'un yanında belirmesi, çekici ve cana yakın olması ve Arabella'nın bir yerine hafifçe dokunmak, sevgi dolu bir şeyler söylemek ve onu bir bakışla rahatsız etmek için hiçbir fırsatı kaçırmaması da bu acıya ekleniyordu. Arabella, Lord'un bağlılığıyla ilgili iyi huylu yorumlarla birlikte buna da katlanmak zorundaydı.

Tıpkı bu sabah, açık arabayı annem ve arkadaşlarına bırakıp kalabalığın arasında gezintiye çıktıklarında, onun sağlığıyla ilgili titiz sorularına katlanmak zorunda kaldığı gibi.

"Yorgun görünüyorsunuz, Bayan Larke, açık konuşmamı bağışlayın," . Karanlığa bakarak geçirdiği geceler hakkında hiçbir şey söylemeden, Londra'nın havası hakkında standart şikayetlerde bulunmuştu.

Lord Sculthorpe ona bir içki bulmaya gitti. Çünkü onun kudretli güçleri vardı: Sculthorpe onun malını mülkünü alacak, bedenine sahip olacak ve davranışlarını kontrol edecekti ama bunu boş verin, çünkü onu bir bardak limonata getirmesi için gönderebilirdi.

Ama yine de şuna sahipti: askeri manevraların heyecan verici kesinliğinde içinde bulunduğu kötü durumu unutabilme yeteneği.

Ancak askerler mükemmel bir zamanlamayla durduklarında Arabella bakışlarını başka yöne çevirdi ve kendisini şaşkın bir eğlence ifadesiyle onu inceleyen Guy'a bakarken buldu.

Çizmeli bir bacağı hafifçe diğerinin önünde, elleri , mavi paltosunun içinde geniş omuzları dik, şapkası başında geriye doğru eğik duruyordu. Duruşundaki kayıtsız rahatlık bile cesur canlılığını maskeleyemiyordu.

Gözleri buluştuğunda, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Arabella, diğer erkeklerin içki arabasına doğru kaçışmasına neden olan türden alaycı bir bakış fırlattı. Peki Guy ne yaptı, onun yanına gitti.

Güneş ışığı, yaz kadar yeşil olan gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz çizgileri ortaya çıkarıyordu. Rahat gülümsemesiyle çelişen zayıf bir sertlik sergiliyordu: her zorluğun üstesinden gelmeye ve bunu yaparken eğlenmeye hazır bir adam.

"Alaylardan çok hoşlanmış görünüyorsunuz," dedi. "İfadeniz kendinden geçmişten başka bir şey değil."

Guy olduğu ve onun ne düşündüğü umurunda olmadığı için Arabella gerçeği söyledi. "Çok rahatlatıcı."

Güldü, kadının omurgasında dans eden korkusuz bir kıkırdama. "Sadece sen on bin silahlı adamın varlığını rahatlatıcı bulabilirsin."

Hâlâ gülümsüyordu, gözleri kızın üzerinde gezindi. Doğal olarak, askeriyeden esinlenen şık bir kıyafetle bu olayı onurlandırmıştı. Maviydi, apoletleri, kurbağaları ve örgüleri vardı, tepesinde de shako gibi uzun taçlı bir şapka vardı. Elbette bu süslemeler çok gereksizdi ama iyi bir izlenim bırakıyordu; Arabella'nın dünyasında bu, savaşın yarısıydı.

"Bunu itiraf etmek bana acı veriyor," dedi Guy, son derece soğukkanlı görünerek, "ama askeri tarz kıyafetler sana yakışıyor. Seni neden hâlâ başkomutan yapmadıklarını merak ediyorum."

"Bunu ben de merak ediyorum. Keşke bütün bu askerler emrime amade olsa, hep birlikte yürüseler." Şemsiyesini diğer omzuna doğru kaydırdı.

Ona bir bakış atmak daha iyiydi. "Bir dahaki görüşmenizde York Dükü'ne bunu önerin. Onun yerini seve seve alırım."

"Belki de nişanlınız bir savaş kahramanı olduğu için bundan bahseder."

Ve onun kutsanmış huzuru gitti. Lanet olsun ona.

"Sesin acı geliyor, Guy. Herhalde Lord Sculthorpe'un sen kaybettiğin sevgilin için surat asarken işe yarar bir şey yapmasını kıskanmıyorsundur."

Guy sadece başını salladı. Onu kışkırtmak son derece zordu. "Bir yandan Sculthorpe'la iyi bir çift olduğunuzu düşünüyorum. Diğer yandan, erkekler seninle evlenmek için sıraya giriyor olmalı ve senin neden böyle bir adamı seçtiğini anlayamıyorum."

Ne gibi bir adam? Sormak için can atıyordu. Bana bakire derken ne demek istiyor? Neden beni bu kadar itiyor? Bana ne yapacak? Bana söyleyecek misin? Lütfen biri bana söyleyebilir mi?!

Ama bunu asla söyleyemezdi. Korkusunu kimseye gösteremezdi, özellikle de Guy'a.

İçinden bir öfke geçti. Elleri şemsiyesini kavradı, onu parçalamak için öfkeli bir dürtüyle sıkıldı - altın tenini, gülen gözlerini ve geniş göğsünü parçalamak - çünkü yardım istemeye çalışmıştı ve dinlemeyi reddetmişti, çünkü öfkelenmeye hakkı yoktu, çünkü ona hiçbir şey borçlu değildi. Sculthorpe'la evlenmek zorunda kalması Guy'ın suçu değildi ama bu kadar neşeli, kendinden emin ve çekici olması onun suçuydu ve bu da kin beslemek için yeterli bir sebepti.

Fark etmemiş gibi görünüyordu. Tabii ki fark etmedi: Düşüncelerini gizleme konusunda bir ömür boyu eğitim almıştı ve şimdi duygularını bastırmak için bu eğitimden yararlanıyordu. Duygular faydasız ve anlamsızdı.

Tıpkı Guy gibi, gerçekten.

"Hadi ama, Lord Sculthorpe çok sevimli," diye söylendi. "Bana bir fino köpeğini hatırlatıyor. Ona numaralar öğretmeye meyilliyim."

"Bir erkeği çemberden atlatabilecek bir kadın varsa, o da sensin."

"Teşekkür ederim."

"İltifat değil." "Hm."

Bir tüfek selamı dikkatini tekrar askerlere çekti. Açıklanamaz bir şekilde Guy oyalandı.

"Eğer tüm bu silahlar kontrolünüz altında olsaydı, ne yapardınız?" diye sordu.

"Duvara ilk çarpan sen olurdun," dedi otomatik olarak.

Bu doğru değildi. Duvara ilk çarpan Sculthorpe olacaktı. Guy da ikinci olacaktı. Ya da onları birlikte idam mangasının karşısına çıkarabilir ve mermilerden tasarruf edebilirdi. Mali açıdan ne kadar sorumlu bir başkomutan olurdu.

"Dikkatli ol." Ölüm tehdidine rağmen Guy'ın sesi neşeliydi. "Nişanlının seni benimle flört ederken yakalamasını istemezsin."

Ona dik dik baktı. "Flört mü? Seni vurdurmakla tehdit ettim."

"Bunu senden duymak kesinlikle flört sayılır. Ne tatlı sözler! Çok gururlandım."

"Çok sinir bozucusun. Buraya sadece beni kışkırtmak için mi geldin?"

"Oldukça fazla." Onu incelerken gözleri kısıldı ve başını salladı hafifçe. "Ama neden *Sculthorpe*? Gerçi ben seni reddettikten dakikalar sonra onu yakalayıp gösterdiğin beceriyi takdir etmeliyim. Markiz olamadığın için barones olmaya karar verdin. Onun ikinci tercihin olduğunu biliyor mu?"

Sculthorpe seçenekler listesinin o kadar altındaydı ki, listede hiç görünmüyordu. Keşke Guy onu dinleseydi, o zaman Hadrian Bell dönene kadar zaman kazanabilirdi ama artık çok geçti.

"Yanlış anladın," dedi kibirli bir şekilde, kalabalığı incelemek için ondan uzaklaşarak. "Sen sadece pratik yapıyordun, gerçekten önemli olduğunda doğru yaptığımdan emin olmak için."

Kalabalığın arasından gözüne gösterişli zümrüt yeşili bir başlık takıldı, görülmek isteyen bir kadının başlığıydı bu. Bu Clare Ivory'ydi; zekâsı, güzelliği ve bir zamanlar Guy Roth'un evlenmek istediği, Lord Sculthorpe'la ilişki yaşayıp fahişelik yaparak her şeyi bir kenara atana kadar saygın bir beyefendinin kızı olmasıyla tanınıyordu.

Guy o kadar yakın duruyordu ki Arabella onun yeni gerginliğini hissetti. "Onunla er ya da geç karşılaşmam gerekiyordu, sanırım," diye mırıldandı.

"Kalbini kıran ve kaçmana neden olan kadın," dedi Arabella. "Sekiz yıl boyunca ülkeyi terk etmek sana hiç aşırı gelmedi mi? Genç bir adamda kalp kırıklığının standart tedavisinin şiire ve içkiye aşırı düşkünlük olduğunun farkındasınızdır."

"Bu işte hiç iyi değildim."

"İçki içmekte mi yoksa kötü şiir yazmakta mı?"

"Her ikisi de." İç çekti. "Ne yazık ki, işkence gören bir genç olarak tam bir başarısızlık yaşadım. Düşünceli ve solgun biri olmayı dört gözle bekliyordum. Hatta bir çapkın olabileceğimi bile düşünmüştüm." Ona yan gözle baktı. "Kadınlar beni karşı konulmaz bulurdu elbette."

"Elbette. Zavallı yavrular senin işkence görmüş ruhunun cazibesine dayanamazdı."

"Doğal olarak kalplerini kırmış olurdum."

"Bunun için sana daha çok taparlar."

"Ne yazık ki benim gün ışığına, arkadaşlığa ve fiziksel aktiviteye karşı zayıflatıcı bir düşkünlüğüm var. Ayrıca, dünyada görülecek o kadar çok ilginç şey ve tanışılacak o kadar çok insan var ki, kalbim kırık ve mutsuz olmayı sürekli unutuyorum."

Arabella, Guy'ın gerçek duygularını gizlemek için kısmi gerçekler söylediğinden şüphelendi ama hiçbir şey söylemedi. Sohbet şaşırtıcı derecede keyifliydi; ayrıca ateşkes Freddie'yi tartışmak için bir fırsat sunuyordu.

"Freddie burada mı?" diye cüret etti. "Onu görmedim."

"Bilmiyorum. Lanet olası Sör Walter hâlâ saklambaç oynuyor."

İçini bir ürperti kapladı. "Guy, bu bir oyun değil. Freddie'ye göz kulak olmalısın. Onları bulabilirim ama-"

"Demek artık bir Bow Street Runner'sın."

"Sör Walter dürüst bir adam değil. Eğer öyleyse-"

"Vakıflarından zimmetlerine para geçirmek mi? Evet, Arabella, biliyorum." Küstah tavrı kaybolmuş, yerini sert bir ciddiyet almıştı. "Bu olasılığı araştıran birkaç adamım var ve Sör Walter da bunu biliyor, bu yüzden ortadan kayboldu. Son derece keyifli bir oyun oynuyor ama sen karışmasan da ben bu iş için yeterliyim."

"Sadece seni ilgilendirseydi, seni yanlış yönlendirilmiş kibrine seve seve terk ederdim ama bedelini ödeyecek olan Freddie'dir."

"Her şeyi bilmiyorsun, Arabella." "Sen de bilmiyorsun."

Her nasılsa, kavgaları sırasında birbirlerine dönmüşlerdi, yüzleri o kadar yakındı ki Arabella'nın şemsiyesinin saçakları ikisini de koza gibi sarmıştı. Keşke adamın kulaklarını tutup onu dinlemeye zorlayabilseydi. Arabella kendini kurtaramamıştı ama Freddie'yi hâlâ koruyabilirdi.

Yine de Sör Walter'ın Freddie'yle ilgili planları hakkında şüphelerinden başka bir şeyi yoktu. Keşke Sör Walter'ı araştırıp kanıt bulabilseydi. Belki de annem Treadgold'ları Vindale Sarayı'na davet etmeye ikna edilebilirdi. Sör Walter orada kendini güvende hissedecekti, çünkü babam Guy'ı kabul etmeyecekti ve Treadgold ailesi Arabella'nın evine geldiğinde

-

Guy'ın kahkahası düşüncelerini böldü. İrkilerek, adamın onu incelemek için geri çekildiğini gördü. Adamın rahat tavırlarında rahatsız edici bir şeyler vardı.

"Ne?" diye tersledi.

"Burada binlerce insan, bir ordu ve askeri bir bando var yine de beyninin planlarla uğuldadığını duyabiliyorum. Eskiden nasıl olduğunu hatırlıyorum..."

Bakışları onun yanından geçip gitti. Eğlencesi solmuştu. Arabella'nın nedenini anlamak için dönmesine gerek yoktu. Lord Sculthorpe elini koluna attığında irkilmemek için tüm çabasını kendini hazırlamak için harcadı.

Guy'ın gözleri Sculthorpe'un eldivenli elinin Arabella'nın kolunda durduğu yere kaydı. Kendini hatırlayarak elini Sculthorpe'un dirseğinin kıvrımına doğru kaydırды. Belki evlendikten sonra teni iğrenmeyle dolmayacaktı ama Guy'a bastırduğunda olduğu gibi ısınacak ve karıncalanacaktı.

Sculthorpe ona bakmadan, "İşte buradasın canım," dedi. "Hardbury."

Guy tek kelime etmeden döndü ve uzaklaştı.

Lord Sculthorpe kıkırdadı, belli ki Guy'ın tepkisinden hoşlanmıştı. "Lord Hazretleri az önce bana doğrudan bilgi verdi. Etekleri birbirine karıştı." Sesinden küçümseme damlıyordu. " baksana, hâlâ o fahişeye ağzının suyu akıyor."

Arabella hiçbir şey söylemedi, Sculthorpe'un saçmalıklarıyla ilgilenmiyordu. Guy ile Bayan Ivory arasında gelişen karşılaşma çok daha ilgi çekiciydi: Bayan Ivory mücevher yeşili eteklerini savurarak uzaklaşana ve Guy ters yöne doğru kaçana kadar, bir çift erkek kedi gibi adımlarının ortasında donup kaldılar.

Dört dansçıyla birlikte ne kadar da neşeli bir kotilyondu bu: Guy çocukken Arabella'yla sözlenmişti ama Clare Ivory'yle evlenebilmek için onu terk etti; Ivory de Arabella'yla evlenen Sculthorpe tarafından baştan çıkarılınca onu terk etti. Sonra Bayan Ivory gitti.

Sculthorpe savaşı gitti, Guy dünya turuna çıktı ve Arabella olduğu yerde kaldı. Kulağı tekerleme gibi geliyordu. Belki Arabella bir tane bestelerdi. Sculthorpe onu bekâretinden kurtarmak gibi zahmetli bir işle uğraşırken, evlilik yatağında düşünecek bir şey bulabilirdi.

"Ah, sizi şok ettim, Bayan Larke," dedi Sculthorpe.

Arabella döndü. *Şok oldum, değil mi?* Söylemedi. *Bana ne hissettiğimi söyle. Çok iyi biliyor gibisin.*

Adam bir bardak limonata uzattı, Arabella da alıp yudumladı. Hoş olmayan bir şekilde zayıf ve ılıktı ama fikrini söylemesini engelliyordu. Belki de Guy'la sohbet etmekten hoşlanmasının nedeni buydu: Guy'ın fikirleri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, bu yüzden canının istediğini söyleyebiliyordu.

"Beni bağışlayın," diye devam etti Sculthorpe. "Kullandığım dil bir hanımefendinin yanında her zaman uygun olmayabilir. Ama siz bir askerle evleniyorsunuz ve ben de açık sözlü ve dobrayım. Maçaya maça derim. Ve bir fahişeye de fahişe derim."

Ve bakire bakire, Arabella söylemedi.

"Ama sen pratik bir kadınsın ve sana karşı dilimi korumam gerekmediği için minnettarım. İşte bu yüzden çok iyi bir eşiz. Ortak noktamız bu."

Ortak noktamız ikimizin de bana sahip olmak istemesi, Arabella söylemedi.

Beklentiyle ona bakıyordu, bu yüzden onu memnun etmiş gibi görünen küçük bir baş selamı verdi. Verdiği yanıtın bir önemi yoktu; nasıl olsa istediği gibi yorumlayacaktı.

"Düğün hazırlıklarıyla kendinizi yormadığınızı umuyorum," dedi. "Ben seninle ilgilenene kadar kendine iyi bakmalısın."

"Düğünümüz bahara kadar değil. Ayarlamaları yapmak için bolca vaktimiz var."

"Baban planlarımızdaki değişiklik hakkında sana yazmadı mı? Ailenin bir nişan balosu düzenleyeceği Vindale Sarayı'na kadar seni takip edeceğim. Önümüzdeki haftalarda nişan töreni yapılacak ve Michaelmas'tan kısa bir süre sonra evleneceğiz."

Arabella alakasız bir şekilde, İngiltere'de parası olan her masaya konan, beslenip kızartılmış Michaelmas kazını ve ardından gelen böğürtlenli turtayı düşündü. Eylül onun en sevdiği aylardan biriydi.

Mavi gökyüzü ve turuncu yapraklar altında, ay sonundaki Michaelmas öncesinde böğürtlen ve findık toplamaya giderlerdi. Annesiyle birlikte kış başlamadan önce her zaman kiracılar ve köylüler için bir ziyafet hazırlardı. Bu yıl bir düğünle birlikte bunu başarıp başaramayacaklarını merak ediyordu.

"Gelecek yıl sezonda burada, Londra'da bir bahar düğünü için anlaştığımızı sanıyordum," dedi.

"Fikrimi değiştirdim." Eğildi, güneş göğsündeki madalyaların üzerinde parlıyordu. "Hayatımıza birlikte başlamak için sabırsızlanıyorum. Sana her baktığımda sabrımın azalmasından korkuyorum."

O zaman ikimize de bir iyilik yap ve bana kes, demedi.

Gerçekten de, dilini tuttuğu tüm zamanlar için bir madalyayı hak ediyordu.

Hayatının geri kalanı böyle mi geçecekti?

"Belki ben de sizinle açık konuşabilirim lordum," diye cüret etti.

Sesini alçak ve samimi bir tona yükseltti. "Umarım yaparsın, benim vahşi, sivri dilli bakirem."

Titremesini engellemek için karnını sıkarak rahat bir ses tonu aradı. "Bu kelimeyi çok kullanıyorsun. Bana karşı."

Gözlerinde bir şey parıldadı. "Yine de doğru."

"Elbette," dedi aceleyle. "Sadece puro içmekten daha çabuk vazgeçeceğiniz bir şeyi beklemenizi merak ediyorum."

O kadar yaklaştı ki tütün kokulu nefesi kulağının üzerinde gezindi. "Beklenti bir zevktir. Siz de bunu hissediyorsunuz, değil mi Bayan Larke?"

Arabella kıpırdamadan durarak kendini ona bakmaya zorladı ve kendi kulaklarına tatsız bir şekilde sahte gelen bir yalvarma tonunu benimsedi. "Ama izin verirseniz lordum, ben size ait değilim."

Bir yılan gibi hızla saldırdı, şemsiyesinin sopasını yakaladı ve neredeyse elinden düşürüyordu. Gözleri sertti; kare çenesi sıkılmıştı. Bir sarsıntı kolundan aşağı inerek aniden gerilen göğsünü titretti.

Sonra aynı hızla sertlik kayboldu, geriye şefkat ve gülümsemeden başka bir şey kalmadı. Parmakları sopadan aşağı kayarak kızın elini buldu ve kısaca sıkıttı.

"Görüyorum ki sen de oyunlardan hoşlanan hanımlardan birisin, canım," dedi alaycı ve sevecen bir tavırla. "Ama beklentilerimizden söz ettiğimde duyduğun hazzı hissedebiliyorum. Utanmana gerek yok; ben senin kocan olacağım ve heyecanın beni memnun ediyor." Elini bıraktı. "Haklısın, elbette

Tabii ki: *Henüz* bana ait değilsin, ama olacaksın. Düğün gecemizde seni tamamen sahipleneceğim, ondan sonra benim olacaksın ve başka kimsenin olmayacaksın. Oh evet, görüyorum ki bu düşünceyle zor nefes alıyorsun."

Sonunda Sculthorpe doğru bir şey bulmuştu: Arabella zorlukla nefes alabiliyordu. Onun yanından geçerek, askerlerin sakinleştirici, kusursuz sütunlarına baktı.

"Ve sonra?" Sesi garip bir şekilde boğuk çıkmıştı.

"Sonra ne olacak?"

"Balayımızdan sonra. Sen sahip olduktan sonra..." Askerler yürüdü, yürüdü, yürüdü. Görünmeyen bir işaretle durdular. "Beni tamamen sahiplendi."

Bir adım uzaklaşarak gümüş puro kutusunu çıkardı ve elinde fener olan bir çocuğa ışık getirmesini işaret etti.

"O zaman çocuklarımın annesi olacaksın," dedi sakince. "Oğullarımız doğduktan ve ikinci oğlumuz babanın mirasının varisi seçildikten sonra, orada onunla birlikte bağımsız olarak yaşayabilirsin. İstersen bunu evlilik anlaşmasına koyabilirim."

Düğünlerine bir ay kalmıştı ve ayrı hayatlar için pazarlık yapıyorlardı. En kötü teklif değildi. Bu evlilik onun hayallerini güvence altına alacaktı: Vindale Court, onun evi. Bir kadın, kocası hakkını aramakta ısrar ederse onu yatağından geri çeviremezdi ama kocasına iki oğul doğurana kadar onun ilgisine katlanmak zorundaydı ve sonra özgür olacaktı.

"Memnun oldunuz," dedi.

"Ben... üstesinden geldim. Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var," diye ekledi, aptalca, çünkü zaten dışarıdaydılar.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Birbirimizi gerçekten anlıyoruz. Seni izledim ve benim için mükemmel olacağını biliyordum."

"Onur duydum lordum," diyebildi ve kadehini adamın ellerine tutuşturup kaçmaya başladı.

Arabella gözlerini kırpmadan kalabalığın arasından ilerledi. Sculthorpe'la bu şekilde konuşarak edep sınırlarını aşmış, bilme ihtiyacıyla hareket etmişti ama bu bilgi onu daha da çaresiz hissettirmişti. Belki de bütün erkeklerin böyle düşünceleri vardı, ama bunları kötü şiirlerin ve iyi davranışların altına saklıyorlardı ve Sculthorpe sadece nişanlı oldukları için kendini açığa vurmuştu.

O özenle işlenmiş yeşil başlık bir kez daha gözüne çarpana kadar kilometrelerce amaçsızca yürüyebilirdi.

Clare Ivory, o da yalnızdı ve bir ağaç kovuğuna doğru ilerliyordu. Arabella kendi niyetini bilmeden yönünü diğer kadını takip edecek şekilde ayarladı.

Arabella ağaçlara varır varmaz Clare Ivory dönüp arkasına baktı.

Başlığının altında, solgun yüzü mükemmel bir ovaldı. Pembe dudakları alışılmadık derecede dolgundu, iri gözleri gümüşü maviydi. Bütün bunları neredeyse beyaz denecek kadar açık saçları çevreliyordu. Clare Ivory'nin baştan çıkarıcı bir meleğin yüzüne sahip olduğunu söylüyorlardı; başarılı bir fahişe olmasına şaşmamalı.

"Beni mi takip ediyorsunuz, Bayan Larke? Sizin konumunuzdaki bir hanımefendinin beni kabul etmesine bile şaşırdım."

Arabella şemsiyesini bir çırpıda kapattı. Bayan Ivory'nin yakınında görünmemeliydi, ama ağaçlar onları koruyordu ve şimdilik zar oynayan birkaç çocuk ve mola veren bir pasta satıcısı dışında yalnızdılar.

"Yine de pek çok ortak noktamız var," dedi Arabella. "Bir zamanlar ikimizin de Guy Roth'la nişanlı olduğumuz düşünülüyordu ve Lord Sculthorpe seninle yatan ilk erkekti, tıpkı benim için olacağı gibi."

Bayan Ivory'nin gözleri büyüdü. "Şaşırtıcı bir incelik eksikliği gösteriyorsunuz, itibarınızı önemsemekten bahsetmiyorum bile. Benimle görölseydiniz dünya ne derdi?"

"Birincisi, bizim muhteşem bir portremizi yapabilirler. Başlık kendini gösteriyor."

"Bakire ve fahişe." Melek yüzlü bir kadın için Bayan Ivory, Arabella'nınki kadar kuru ve keskin bir ses tonu kullanabiliyordu. "Kendini cesur mu sanıyorsun?"

"Meraklı, daha doğrusu."

Arabella korku, öfke ve çaresizliğin birleşerek belli bir cüret yarattığını düşünüyordu. Tek çaresi onu neyin korkuttuğunu öğrenmekti.

"Guy'ın markizesi olabilirdin," dedi.

"Ama ben istemedim." Bayan Ivory meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Guy hakkında konuşmak için mi beni buraya kadar takip ettiniz?"

Arabella dalgın dalgın saçaklarını çözdü. "Guy'ın bir önemi yok. Ben Lord Sculthorpe hakkında bilgi almak istiyorum."

"Ah canım, Bayan Larke. Lord Sculthorpe hakkında size söyleyebileceğim şeyler bir hanımefendinin kocası hakkında bilmesi gereken şeyler değil."

"Aynı fikirde değilim. Bir hanımefendi kendisini etkileyen her şey hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmelidir. Onun tercihlerini anlamak istiyorum. Onun... zevklerini." Diğer kadın yüzünü çevirdi ama Arabella onun alaycı gülümsemesini yakalamadan önce değil. "Bu sizi eğlendiriyor mu Bayan Ivory?" dedi sertçe.

"Bunun sizin için tipik bir konuşma olmadığından şüpheleniyorum, Bayan Larke. Keyifli buluyor musunuz?"

"Bunu dayanılmaz buluyorum. Ya sen?" "Aynı şekilde."

"O zaman bu iş çabucak bitsin."

"Her fahişenin duası," dedi Bayan Ivory kuru bir sesle. "Peki ya her kadının?"

Bu cevap ona bir kahkaha kazandırdı; gözleri beklenmedik bir ittifak duygusuyla buluştu.

"Lord Sculthorpe korkuyor mu?" Arabella sordu. "Zalimliğiyle tanınmaz, hayır."

Arabella bir tahminde bulundu. "Ama bakireleri aramak için fahişeleri ziyaret ettiği biliniyor mu?"

"Bilmeniz gerekenden fazlasını biliyorsunuz. Böyle bir bilgi sizin gibi iyi bir hanımefendi için tehlikelidir."

Arabella onu görmezden geldi. İnsanların neden kadınların bir şeyler bilmesinin tehlikeli olduğunda ısrar ettikleri hâlâ bir muammaydı; cehaletin çok daha tehlikeli olduğu kesindi. Keşke bilgi edinmek bu kadar zor olmasaydı!

"Nadir bulunan bir lezzet olmalı bakireler," diye tahmin yürüttü. "Onları elde etmek zor mu? Yoksa sadece çok mu gençtirler?"

"Lord Hazretleri kadınlarının olgun ve istekli olmalarını tercih ediyor. Ucuz değiller ama prim ödemekten mutluluk duyuyor. Bir açık artırmayı kazanmaktan özel bir zevk alır. Dedığınız gibi, onlar nadir bulunan bir incelik ve sadece müsait olduklarında şımartmaya isteklidir."

"Çünkü beklenti zevktir." Arabella diğer kadının yüz ifadesini yakaladı ve ağaçların arasından uzaklara baktı. Burada geçirdiği süre uzadıkça itibarına yönelik risk de artıyordu ama bilmek zorundaydı. "Bakireleri tercih eden bir erkek ne arar?"

"Sahip olmak, sanırım. Bayrağını dikmek ve bölgeyi fethetmek gibi. Kadının bir parçasının her zaman ona ait olacağı inancı. Ne kadar çok bakireyle yatarsa, o kadar çok kadına sahip olur."

"Keklik avlamak gibi."

"Oldukça."

Arabella, "O zaman bu diğer erkekleri yenmekle ilgili," diye düşündü. "Kendi zevki ya da hatta kadınla ilgili değil."

"İşin komik tarafı, bu tür adamlar bir kadının bakire olup olmadığına yanılmaz bir şekilde karar veremezler, ancak bunu yapabileceklerine inanmakta ısrar ederler ve aksini söyleyen ebeleri, bilge kadınları ve fahişeleri dinlemeyi reddederler."

Arabella'nın damarlarında garip bir heyecan dalgası dolaştı. "Öyle mi?" dedi, ağzı kelimeleri dikkatle şekillendirerek. "Ben her zaman bir kadının erdeminin fiziksel olarak kanıtlanabileceğine inandırıldım."

Bayan Ivory anlamlı bir şekilde başını salladı. "Ben de hep buna inandım. Ben daha önce... Şey. Önceden."

"O zaman kurnaz bir kadın bekaretini birkaç kez satabilir." "Kısa vadeli de olsa iyi bir iş. Bir erkek kan bekler ve aşılması gereken bazı engeller vardır. Biri kan üretmek için bir numara öğrenebilir ve gerisi performanstır." Bayan Ivory hafifçe güldü. "Bazı açılardan, pratik yapan bir fahişe gerçek bir masumdan daha tatmin edici bir bakire olur."

Bir yerlerden tüfek sesleri geliyordu. Arabella çok uzun süre kalmıştı. Şemsiyesini açtı, elleri alışılmadık derecede beceriksizdi.

"Teşekkür ederim, Bayan Ivory. Bilginiz ve deneyiminiz çok değerli."

Arabella'nın yazarlara ısmarlayabileceği bir başka konu, tabii eğer gizlice yayınlayabilirse. Belki de bu bilgiyi erkeklerin asla cesaret edemeyeceği anlamsız kadınsı konuların arasına gizleyebilirdi.

"Bir barones, bir markiz kadar etkileyici değildir," dedi Bayan Ivory, gözlerinde kurnaz bir bakışla, "ama evlendikten sonra hatırı sayılır bir nüfuza sahip olacağınızı söyleyebilirim. Kesinlikle, ününüz sizden önce geliyor."

Arabella daveti duydu. "İhtiyatlı bir şekilde de olsa tanışmamıza devam etmekten kaçınmam."

"Bunu isterim."

Bayan Ivory özenle işlenmiş eldivenli bir elini uzattı. Arabella tereddüt etmeden elini salladı.

"Beklenmedik bir zevk, Bayan Ivory."

"Gerçekten de öyle. Yıllar boyunca sana bir göz attım ve Guy'ın seninle evlenmeye neden bu kadar karşı çıktığını merak ettim."

"Çocukken birbirimize söz vermiş olmamıza rağmen hiç anlaşılamadık."

"Belki de çocukken birbirinize söz vermemiş olsaydınız daha iyi anlaşabilirdiniz."

"Belki de."

Arabella başını sallayarak veda ettikten sonra ağaçların arasından çıkıp kalabalığın içinden geçerek annesine ve Sculthorpe'a doğru ilerledi.

Asıl sorun Sculthorpe'la evlenip evlenmeyeceğiydi ve bu hiç de sorun değildi. Sculthorpe ona itici geliyordu ama onun konumundaki hanımlar için itici kocalar, aylık kurslar, akşam yemeğinde haşlanmış balık ve her zaman çorabına takılan o tuhaf küçük ayak tırnağı gibi hayatın tatsız gerçeğiydi. Annesi, büyükannesi ve teyzeleri gibi o da zenginlik ve ayrıcalık için doğmuş bir hanımefendiydi ve ödediği bedel de buydu.

Ya reddederse? Her şeyini kaybedecekti ve zaman ne işe yarayacaktı? Bir barones olarak başkalarına yardım etme gücüne sahip olacaktı. Sırf adamın ona bakışından hoşlanmadığı için bundan vazgeçmek ne kadar aptalcaydı.

Sculthorpe ile evlenmek zorundaydı. Onun kayınvalidesi olmak zorundaydı. Onun ruhu olmak zorunda değildi. Kendinden gerekenden fazlasını vermek zorunda değildi. Onun yatağına bakire olarak girmek zorunda değildi.

Arabella aniden yürümeyi bıraktı ve biri küfürler savurarak onu itti. Onun bakışıyla küfürler yerini özörlere bıraktı ama onları da pek duymadı.

Bu fikir şok ediciydi. İmkansızdı. Kesinlikle düşünölemezdi. Yine de bunu düşünmüştü. Ve orada, kaotik kalabalığın ve düzenli askerlerin arasında, bu düşünce onun içinde bir kalkan gibi sertleşti.

Yasalar bir erkeğin karısına sahip olduğunu söylüyordu ama Arabella'nın yasalara pek saygısı yoktu, çünkü yasaları yapan adamları tanıyordu. Bırakın Sculthorpe ne isterse düşönsün. Onun kendisine sahip olmadığını kanıtlayacak ve bir daha asla onun yanında kendini güçsüz hissetmeyecekti.

Birdenbire canlandığını hissetti. Zihninin o paniklemiş, bilinmeyen kısmı gevşedi; çaresizlik duygusu eridi. Bir barones olacaktı. Öğullar ve kızlar yetiştirecek ve onları eşit derecede sevecekti. Kocasını bakire fahişelerini satın alıp onu rahat bırakırken, sosyal konumunu siyaseti etkilemek ve ihtiyacı olanlara yardım etmek için kullanacaktı.

Arabella tekrar ilerledi, uzuvları lezzetli bir şekilde hafıftı.

Elbette asıl engel, nasıl baştan çıkarılacağı konusunda en ufak bir fikri olmamasıydı. Erkekler onunla hiç flört etmemişti. En hınzır çapkınlar bile ona bir bakış atıp daha kolay bir av bulmak için kaçıyorlardı.

Erkek fahişeler diye bir şey var mıydı? Belki Clare Ivory ona bir tane bulabilirdi.

Ama hayır- Bu kadar önemli bir şey asla bir yabancıya emanet edilemezdi. Sculthorpe'la evlenmeye niyetliydi ve hayatının geri kalanını arkasını kollayarak geçirmek istemiyordu. İdeal erkek, sağduyusundan emin olduğu biriydi.

Annem kalabalığın arasından çıktığında hâlâ seçeneklerini düşünüyordu.

"Birdenbire çok parlak gözlü görünmeye başladın," dedi annem.

"Askerler müthiş canlandırıcı. Sör Walter ve Leydi Treadgold ile ailelerini Vindale Sarayı'na davet edelim derim. Görünüşe göre şehri terk etmişler ama onları bulabilecek biri varsa o da sizsiniz."

Annem hiçbir şey söylemedi, gözlerinde sorular vardı.

"Bayan Matilda Treadgold'a ilgi duyuyorum," diye açıkladı Arabella havalı bir şekilde. "Ve tabii ki Freddie'ye bayılıyorum."

"Pekâlâ. Genç hanımlar bir partiye her zaman hoş gelirler."

Arabella yürümeye başladı ama yeşil bir ışıkla durakladı. Clare Ivory. Annesi ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Her zaman olduğu gibi, annesinin sessizliğine dayanmak mümkün değildi.

Arabella, "Ben sadece onunla konuşuyordum,"

dedi. "Kendine iyi bak, canım."

"Evet, anne."

"Kendine çok iyi bak."

Guy, gece yarısı, elinde **bir** kadeh şarapla ıssız evinin salonunda dolaşırken, gizli bir toplantının aslında oldukça oyalayıcı olduğunu fark etmekten memnundu.

Yine de Clare'in görüşme talebini kabul etmesine neden olan şey heyecan değildi; meraktı. Clare'in notu, askeri incelemenin ertesi günü geldiğinde onu şaşırtmıştı. Konuşmaları gerektiğini yazmıştı. Hiçbir talepte bulunmayacağına ya da sorun çıkarmayacağına söz vermişti. Kimse bilmemeliydi; gece gelecekti ve adam bütün hizmetçileri göndermeliydi.

Bu gizlilik Guy'a gereksiz yere dramatik gelmişti ama çekmiş ve onunla birlikte oynayacak kadar eğlenmişti.

Bu da ilginçti, çünkü yıllar sonra Guy hâlâ ne olduğunu anlamamıştı ve neredeyse hiç kimse onun yanında Clare Ivory'den bahsetmeye cesaret edemiyordu.

Esas olarak gençlik aptallığından utanıyordu. Clare'i ilk gördüğü andan itibaren nasıl da vurulmuştu. Gençliğinde aşkını ilan ederken ne kadar ateşliydi. Ve babasıyla yaptığı o son, korkunç kavgadan sonra, Clare'e kaçması için yalvarmak üzere bütün gece yollara düştüğünde, Clare'in Sculthorpe'un kendisini baştan çıkardığını ve onu mahvolmaya terk ettiğini itiraf etmesiyle ne kadar da ateşli olmuştu.

Yine de ona evlenme teklif etmişti; yine de reddetmişti. Nedenini sormadan oradan ayrılmıştı, çünkü genç ve gururluydu, ağlamaktan korkuyordu ve kalbini kıran kadının onu ağlarken görmesine dayanamazdı. Bunun yerine, Sculthorpe'a meydan okumuş, zahmetinin karşılığında bir dayak yemiş, sonra da şişmiş gözleriyle zar zor görebildiği İngiltere'den ayrılan ilk gemiye binmişti.

Ön kapının açılma ve tek hizmetçinin mırıldanma seslerini duyduğunda, Guy'ın gezintisi onu yazı masasına getirmişti. Bardağını bıraktı, yeşil ipek banyosunu gömleğinin üzerine yerleştirdi ve Clare'in girişini beklemek için duvara yaslandı.

Hafif bir kapı sesi duyuldu. Kapı sessizce açıldı. Bir kişi süzülerek içeri girdi ve ses çıkarmadan kapıyı kapattı.

Bu kişi Clare değildi. Biçimsiz bir pelerin davetsiz misafirin yüzünü gizliyordu, kapşonu yüzü glgeliyordu ama Guy'ın yüzü görmesine gerek yoktu. Clare daha küçük ve yuvarlaktı, adımlarında bir sıçrama vardı. Bu figür su gibi hareket ediyordu ve bir erkek olabilecek kadar uzundu.

Vay, vay, . Görünüşü göre Clare hâlâ oyun oynuyordu ve Guy bir tuzağa düşmüştü.

Figür başını çevirdiğinde masadan bir mektup açacağı indirdi. Guy bir çırpıda bıçağı davetsiz misafirin göğsüne dayadı.

"Kaybolmuş gibi görünüyorsun dostum," dedi. "Nesin sen: suikastçı mı, hırsız mı?"

"Daha kötüsü."

Figür kapüşonunu geri attı. Gerçekten de daha kötüydü.

Arabella'ydı.

Süssüz ve ifadesizdi, sanki gündüz kalabalığın iindeymişler gibi soğukkanlılıkla ona bakıyordu. Sanki refakatçisi olmayan bir hanımefendinin, bırakın geceyi, herhangi bir saatte bir beyefendiyi ziyaret etmesi kabul edilemez, hatta *düşünülemez* bir şeymiş gibi.

"Aman Tanrım, Guy," diye söylendi. "Dramaya bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Burada ne halt ediyorsun? Seni bıaklayabilirdim." "Bu ikimiz için de garip olurdu, kabul ediyorum."

Gözlerini dikkatle hâlâ göğüs kemiğine doğrultulmuş olan bıçağa indirdi. Guy geri adım attı. Maceraları sırasında her şeyle yzleştiğini sanıyordu ama hiçbir şey onu Arabella'nın gece vakti evinde tek başına, eldivenlerini sakince çıkarıp pelerinini çırparak bir mürebbiyeye daha çok yakışan gri bir elbise giydiğini görmeye hazırlayamazdı.

"Bu da senin planlarından biri mi, beni evliliğe ikna etmek için bir tuzak mı?" Mektup açacağını kapıya doğru salladı. "Annen içeri dalıp namus ve şeref hakkında çığlıklar mı atacak?"

"İçtenlikle yle olmamasını umuyorum. Ama eğer , lütfen onu bıaklamaktan kaının.

Anneme çok düşkünüm."

Guy gülmek zorunda kaldı, ama saçmalıktan mı yoksa korkudan mı bilemiyordu. Mektup açacağını masanın üzerine fırlattı ve şarap kadehini geri aldı. Ona ihtiyaı olabilmirmiş gibi görünüyordu.

"Clare'e ne yaptın? El yazısını tanıdım. Bu onun muydu, yoksa başarılarına sahteciliği de mi ekledin?"

"Henüz değil, ama bu mükemmel bir öneri." Arabella sahneye çıkan bir diva gibi odanın süzüldü. "Bayan Ivory notu benim isteğim üzerine kaleme aldı."

"Onu nereden tanıyorsun ki?"

"Ben herkesi tanırım."

Kendine biraz şarap doldurdu ve hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla yudumladı.

"Buradayım," diye duyurdu odadakilere, "çünkü sizin için bir şeyim var."

"İstediğim hiçbir şeye sahip

değilsin." "İntikam için bir

fırsat." "Kime karşı?"

"Lord Sculthorpe, elbette."

Bardağı bir gümbürtüyle masaya çarptı. Adam bekledi ama o sadece bardağı sürahiyle hizaladı. Bir çatalı düzeltti. Bir fincanı itti.

"Sculthorpe'dan ne için intikam alacaksın?" diye sordu sonunda.

Kadın ona kaşlarını çatı. "Sormak zorunda mısınız?"

"Elbette, yıllar önce beni dövdü ama..." Guy omuz silkti. "O eğitimli bir askerdi ve ben nasıl dövüşüleceğini bilmiyordum. Geçmiş geçmişte kaldı. İntikam almakla ilgilenmiyorum." Şarap kadehini ateşe geri götürdü ve kendini sandalyesine attı. "Şimdi seni omzumdan atıp koridora fırlatmadan önce dışarı çık."

"Pek stratejist sayılmazsın, değil mi?" Sadece karşısındaki sandalyeye tünemek için hareket etti. "Clare Ivory ile evlenmeye niyetlendin ama Sculthorpe onu baştan çıkardı. Şimdi de Sculthorpe benimle evlenmek istiyor ama önce sen beni baştan çıkarabilirsin."

Guy ağzındaki şarap dolusunu burnuna ve şarabın olmaması gereken başka yerlere göndererek sıçradı. Öksürdü, gözleri sulandı, kadehi masaya çarptı. Arabella rahatsız olmadan ona bir peçete uzattı.

"Ne yapabilirim?" diyebildi.

"İntikam," diye tekrarladı sabırsızca. "Bu yapmak isteyebileceğin bir şey gibi gelmiyor mu?"

"Hayır. Sculthorpe'un yapmak isteyebileceği bir şeye benziyor ama ben Sculthorpe ." Son gözyaşlarını da sildi ve peçeteyi masanın üzerine fırlattı.

"Aklını tamamen yitirdin mi?"

Bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Hayır."

"Sculthorpe'la evlenmek istemiyorsan, . Bunların hiçbirini
Ben.

" "Sculthorpe'la kesinlikle evleneceğim. Bu konuda kendini
sakinleştirebilirsin.

Nokta. Şimdi yatak odasına gidelim mi? Fazla zamanım yok."

Ayağa kalktı ve ona baktı, altın mum ışığında yüzü okunamıyordu. Süssüz, sade elbisesi ve sade bir şekilde düğümlemiş siyah saçlarıyla bile çekici bir görüntüsü vardı. Guy gözlerini kadının umut verici, ilgi çekici kıvrımları ve gölgeleri üzerinde gezdirmekten kendini alamadı. Aptal vücudu kıpırdandı. Eğer yabancı olsalardı... Eğer farklı bir zaman ve yerde olsalardı... Eğer-

Çok fazla "eğer" vardı. Bu Arabella'ydı ve hemen gitmezse onu pencereden atacaktı.

Ayağa fırladı. Bir hataydı: Şimdi yüzleri birbirine yakındı. Kadının eli yukarı kaydı, sadece keten gömleğinin koruduğu göğsüne tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Adam onun parmaklarını yakaladı. "Bu çılgınlık da ne?" diye mırıldandı.

Başını kaldırdı ve tek bir hareketle elini onunkinden çekti, etrafında döndü ve süzülerek uzaklaştı. Sonunda gidiyordu! Ama hayır- Sanki kendisiyle dans ediyormuş gibi geri döndü.

"Gerçek şu ki, hayatımda yeterince macera yaşamadım." Sözleri alışılmadık derecede yüksek sesle ve hızlı çıktı. "Eminim ne sen ne de Sculthorpe bakire değilsinizdir. Neden benim de yaban yulaflarımı ekmek için bir şansım olmasın?"

Ne saçmalık ama! Ama Arabella'nın açıklama yapmaya niyeti olmadığı belliydi, bu yüzden Guy daha fazlasını öğrenmek için nefesini boşa harcamadı.

Bunun yerine, "Kadınların ekecek yulafları yoktur. Kadınlar, tabiri caizse, yulafin ekildiği tarladır."

İç çekmedi ama iç gibi bir izlenim verdi. "Metaforları tartışmayalım. Ne demek istediğimi anladınız. Ama yeri gelmişken, bu tarlaya yulaf ekmemeye özen göstereceksin."

"Yulaf olmayacak."

"Madem öyle diyorsunuz. Saban tarlaya girdiği sürece, yulaf olup olmadığı beni ilgilendirmiyor. Sadece eğer yulaf varsa, aslında tarlaya girmediklerini biliyorum."

Guy gülse mi, inlese mi bilemiyordu. "Arabella, sen ve ben hiçbir zaman arkadaş olmadık ama yeteneklerine her zaman saygı duydum. O yüzden lütfen bunu söylerken son derece saygılı konuştuğumu anla: Baştan çıkarma konusunda çok kötüsün."

"O zaman ben de seni baştan çıkarmıyorum, aksine senden beni baştan çıkarmanı talep ediyorum ki bu tamamen farklı bir konu."

"Bu konuda ciddisin."

"Bir şaka için geleceğimi riske atmam."

Ona doğru yürüdü, gözlerini vücudunun uzun, ilgi çekici hatlarından dikkatle uzak tuttu. "Cidden tüm kıyafetlerimizi çıkarmamız ve seni yatağa atmama yetecek kadar birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmamız gerektiğini düşünüyorsun, sonra da neşeyle yoluna gideceksin."

"Kulağa doğru geliyor. Yine de tüm kıyafetlerimizi çıkarmamıza gerek yok. Ya da birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmamıza."

"Bu çok saçma. Çık dışarı."

Başını başka yöne çevirdi ama çenesi sıkıldı. Dudaklarını birbirine bastırırken profilini, hiçbir şey yutmazken boğazının sütununu, derin bir nefes alırken göğüslerinin yükselişini inceledi.

"Bunu yapacağım," diye fısıldadı duvara.

Guy tedirgin bir şekilde elini kadının sırtına doğru uzattı ve bıraktı. "Neler oluyor? Yardıma ihtiyacın varsa..."

Hiçbir şey söylemedi. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Arabella hiçbir zaman kadınsı tatlılığın ve uysallığın bir örneği olmamıştı ama davranışları her zaman kınanamazdı. Genç bir kadının şehvete yenik düşmesi ya da tensel yönünü keşfetmeye çalışması anlayabileceği bir şeydi. Ama *Arabella* bunu yapabilir miydi? Arabella onun dokunuşundan kaçınıyor ve gerçek bir arzu belirtisi göstermek şöyle dursun, ona neredeyse hiç bakmıyordu. Bunun tek mantıklı açıklaması, kostüm partisindeki başarısızlığının ardından onu evliliğe ikna etmek için yaptığı bir plan olmasıydı ama yaklaşımı kesinlikle tuhaftı.

"Burada olduğunuz öğrenilirse itibarınız zedelenir," dedi. "Çok dikkatli davrandım ve gizliliğinizi sağladım, öyle değil mi?"

Guy homurdandı. "Elbette. Eğer biri burada olduğunu bilseydi, ya beni vurur ya da mihraba götürürdü. İsteyeceğim son şey seninle evlenmek olur." Düşündü. "Vurulmak da pek çekici gelmiyor."

"Kimsenin bilmesine gerek yok." "Sculthorpe bile mi?"

"Özellikle de Sculthorpe."

"Ama o-"

"Buraya Sculthorpe'u tartışmaya gelmedim. Şimdi, eğer kızlık hassasiyetlerinizden vazgeçtiyseniz?" Kaşları kalktı. "Erkeklerin kadınlara erişmek için harcadıkları çaba göz önüne alındığında

bedenler ve kadınların onları inkâr etmek için harcadıkları çabalar, bunu sizin için bu kadar kolay hale getirdiğim için minnettar olmalısınız."

İfadesi buyurganlığını korudu ama bakışları titreyerek uzaklaştı. Küçük bir işaret. Guy seçeneklerini düşündü. Onu dışarı taşıyabilir ve sokağa atabilirdi. Kıyafetlerini giyip evden çıkabilirdi. Onu görmezden gelebilir ya da kendini yatak odasına kilitleyebilirdi. Kadının onun üzerinde hiçbir gücü yoktu, ne fiziksel, ne finansal, ne sosyal, ne de kesinlikle cinsel.

Arabella ona yapmak istemediği hiçbir şeyi yaptıramazdı.

Ve açıkçası Guy onun bunu kabul etmesini istiyordu. Açıkça yenilgiyi kabul etmesini. Bu kadın ne cüretkârdı: Clare'le komplo kurmak, yalan söyleyerek evine girmek, akşamını mahvetmek ve geleceğini tehlikeye atmak. Onu göndermek kolay olurdu ama çok kolaydı. Tıpkı kostüm partisinde yaptığı gibi onu pes ettirmek çok daha tatmin edici olurdu. Ve Guy nasıl kazanacağını çok iyi biliyordu: Alaycılık her zaman onun çöküşü olmuştu.

"Vay, vay, vay. Kusursuz, soğuk Arabella Larke, maceracı bir kadına dönüştü. Bu senin kafanın içinde büyük bir fikir gibi görünmüş olabilir, ama gerçek..." Tıslayarak nefes aldı ve yüzünü abartılı bir şekilde buruşturdu. "Çıplak bedenler. Ten tene. Araya giren uzuvlar. Muhtemelen adını bile koyamadığınız yerlerinize dokunmam. Ve bedensel sınırlar! Ugh."

"Uyarınız için teşekkür ederim. Devam edelim mi?"

Her nasılsa aralarındaki mesafe daralmıştı ama yine de bir santim bile geri adım atmayı reddediyordu. Hiçbir fikri yoktu. Gerçekleri biliyor olabilirdi -Arabella her zaman gerçekleri bilirdi- ama gerçek bir koparma deneyimine gelince? Sadece gariplik bile onu dehşete düşürebilirdi. Dağınıklıktan bahsetmiyorum bile.

"İlerlemek mi?" diye alay etti. "Öpmeye bile cesaretin yok.

Ben.

"Gözleri kısıldı. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" "Artık öyle."

YILLAR ÖNCE Guy, Arabella'nın okçuluk çalışmasına tanık olmuştu. Okunu yerleştirdiği andan itibaren dünyada tek başına olabilirdi. Vücudunun her santimi hedefe yönelmişti, yay kirişini geri çekerken uzuvları sabitti. Gözlerini rüzgâra dikmiş, sonra da

Nişan almak için geri döndü. Oku bırakmak için. Hedefi tam ortasından vurmak ve ödülü soğukkanlılıkla almak.

Şimdi kendini o hedef gibi hissediyordu.

Arabella tereddüt etti, ama sadece bir kalp atışı için, bakışlarını indirip adamın ağzını incelemeden önce. Kıvrımlı dudakları kıpırdadı; Guy gözlerini kaçırdı. Onu öpmeyi aklından bile geçirmeyecekti.

Yine de açıkça onu öpmeye odaklanmıştı. Ona gülmeye çalıştı ama kahkahaları kadının bakışlarının yoğunluğu altında boğuldu. Tehlikeli bir şekilde erotikleşen bir yoğunluk.

Yanağını gagalar mıydı? Sert, canlı, soğuk? Hayır, diye karar verdi. Arabella onu kazanmak için öpecekti. Tereddüt yok, yarım ölçü yok.

Ve eğer onu öpecek olsaydı -elbette öpmeyecekti- ama öpecek olsaydı... Gururlu, dengeli Arabella yanağın yanağa samimi bir şekilde değmesine, nefeslerin birbirine karışmasına, parmak uçlarının teninin üzerinde şehvetli bir şekilde kaymasına nasıl tepki verirdi?

Önce onu yumuşatacağı: başparmağını ağzının üzerinde gezdirecek, nefesinin kesilmesini bekleyecek, dudaklarını ayıracak ve sonra-

Sonra kızın mesafeyi kapattığını fark etti, uzun kirpiklerini indirmiş, onun ağzını hedef almıştı. Dudaklarını hafifçe büzdü, dili dışarı fırladı; Guy'ın kendi ağzı biraz kurumuştı.

Beni hayal kırıklığına uğratma, diye fısıldadı kafasının içinde bir ses, kızın eli çenesine ve yanağına kaymadan önceki son tutarlı düşüncesi idi bu; narin bir dokunuş, tenini bir duman gibi sarmış ve midesine sıcak bir şekilde dolanmıştı.

Ona doğru eğildi ve şaşırtıcı bir kalp atışı boyunca onun gözlerine baktı, sonra göz kapakları kapandı ve kokusu beynini sardı ve dudakları onunkileri yakaladığında kendi göz kapakları indi.

Yumuşak. Sıcak. Ağzı açık. Kalıcı.

Tatlı-sıcak arzu bir ok gibi kasıklarına saplandı. Kadın öpüşmeye devam etti, açlık ve şefkatin baştan çıkarıcı bir karışımını öpücüğe kattı. Guy sanki sarhoş olmuş gibi, dilini değdirirken onu yerinde tutmak için boynunu kavradı. Kız adamın elinin altında irkildi, geri çekilmeye çalıştı ama adam öpücüğü derinleştirdi ve kız geri geldi; bir kalp atışı sonra, kızın dili adaminkine sürtündü ve sıcaklık adamın üzerinden buhar gibi aktı.

Lanet olsun. Onu bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi. Ne halt ediyordu? Ona *ders* mi veriyordu? Amacı onu kovalamaktı! Ama belki de başarıyordu, çünkü kızın duruşu sertleşmiş, yüzü yana dönmüş, elleri yumruk olmuştu.

İşte onun avantajı buydu: arzu konusundaki deneyimi. Onu nasıl kontrol edeceğini ve ne zaman serbest bırakacağını biliyordu. Arabella ise bilmiyordu. Gururluydu ve arzu ile gurur bir arada var olamazdı. Arzu, imparatorları dilenciye, fakirleri krala dönüştüren büyük bir tesviyeciydi.

Arzunun pençesindeki Arabella'nın üstesinden gelmek kolay olacaktı.

"Bu iş tamam," dedi, soğukkanlılığını koruyarak. "Şimdi, eğer tereddüt etmeyi bırakabilirsek?"

"Ne? Çiçek yok mu? Şiir yok mu?" Hafif bir tonda konuşmayı başardı ve kadının sesindeki törpüyü fark etmemesini umdu. "Bir erkek nasıl ucuz hissettirilir! Bir öpücük çalıp karşılığında hiçbir şey vermeyecek misin?"

Ona ters ters baktı. "Oyunlarından bıktım, Guy."

"Ne yazık ki senin için daha yeni başladık." Adam kızın çenesini sıktı; kızın nefesi kesildi. "Çok açık sözlüsün, tatlım. Bir erkek baştan çıkarılmak ister. Baştan çıkarma, karşındakinin de bunu istemesini sağladığında başarılı olur. Tatlı sözler fısılda, pohpohla ve kandır, hafif dokunuşlar ve öpücüklerle onları besle, ta ki arzularını alevlendirene kadar."

"Eminim pohpohladığımı ve ikna ettiğimi düşünecek kadar hayal gücün vardır? Sonuç aynı."

"Korkarım bu hiç işe yaramayacak. Beni istiyorsan, hak et."

Bıkkın bir iç çekişle odanın öbür ucuna yürüdü, çiçek demetini vazodan çekip aldı ve geri dönüp adamın ellerine tutuşturdu. Sapları sümüksüydü ve bileklerinden aşağı soğuk su damlıyordu.

"İşte. Çiçekler." Ellerini bir peçeteye sildi. "Ve şiir. Ah... Seni bir yaz gününe benzeteyim mi? Gözlerin güneşe hiç benzemiyor. Hepsi kandırılmış ve pohpohlanmış mı? Başlayabilir miyiz?"

Parlaklığı ona ihanet ediyordu. Gerçek amacı ne olursa olsun, samimiyet aramıyordu. O zaman-aha! Yakınlık onu korkutup kaçırabilirdi. Bu öpücük onun en iyi fikri değildi. Yeni bir yaklaşımın zamanı gelmişti.

"Hayır, hayır, hayır. Bana kendimi özel hissettirmelisin." Buketten küçük kırmızı bir zinya çiçeği ayırdı, ıslak ucunu sıktı ve ellerini kuruladı. "Bunun gibi." Taç yapraklarını kızın yanağına sürdü ve çiçeği kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, çok güzel. Sana yakışıyor."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hiç de değil. Baştan çıkarmanın incelikleri konusunda size cömertçe ders veriyorum. Eğer öğrenmek istemiyorsan, gidebilirsin."

Gözlerinde hançerlerle çiçeği çıkarmaya gitti. Kızın elini tutarak dudak büktü. "O güzel çiçeği saçında bırak, ben seni büyülerken

şiiirle."

"Cazibeye ya da şiiire gerek yok."

Yine de rahatsızlığını belli edercesine kıpırdandı.

Cesaretlenen Guy parmaklarını onunkilere doladı. Arzu içinde kıvrılmaya devam etti. Bunu görmezden gelerek, usulca okudu: *"Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı gökyüzünün gecesi gibi güzellik içinde yürüyor."*

Yüzünde belirsizlik dans ediyordu. Genç ve savunmasız görünüyordu. Bu yakınlık onu tedirgin etti. Güzel.

"Karanlık ve aydınlık olan her şey onun bakışlarında ve gözlerinde buluşuyor."

Guy'ın gözünün önüne birden, gece gökyüzünün sonsuza kadar uzandığı, yıldızların parlak ve dolgun olduğu Anadolu çölü geldi, sanki cennete çok daha yakındı. O uçsuz bucaksız yıldız örtüsünün altında eriyip önemsizleşmiş ama muhteşem bir şeyin parçası olmak için genişlemişti, göklerin ihtişamı onu hem huzur hem de huşu ile dolduruyordu.

Görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdı ve Arabella'ya odaklandı, onun gözleri karanlık kararsızdı. Bu oynadığı tehlikeli bir oyundu. Onunla asla yakınlaşmayacaktı -tabii ki yakınlaşmayacaktı- ama tüm kusurlarına rağmen Arabella çok yakınında duran çekici bir kadındı ve o da çok yakınında duran çekici kadınlara karşılık veren bir adamdı.

Ona, kendisinden bir şey talep etmemesini öğretmek zorundaydı.

"Bu şiir devam ediyor," diye ekledi. Kadının yüzüne dökülen ipeksi siyah buklelerden birini yakaladı ve parmaklarının arasından geçirdi. "Kuzguni saçlar, tatlı düşünceler ve kazanan gülümsemeler hakkında bir şeyler. Byron bunu senin için yazmış olabilir. En azından kuzguni saçlar kısmını. Kesinlikle tatlı düşünceler ya da kazanan gülümsemeler değil."

Başını çevirdi, çiçeği kulağından çekip aldı ve yere fırlattı. "Bitirdin mi?" diye tersledi. "Bu sıkıcılığı bir kenara bırakalım, birbirimize saçma sapan şeyler fısıldamışız gibi davranalım ve işimize bakalım, olur mu?"

Kendine olan güveni göstermelikti; öyle olmak zorundaydı. Arabella ve onun meşhur gururu, boyundan büyük işlere kalkıştığını kabul etmeyi reddediyordu. Bu cepheyi neyin parçaladığını görmek ilginç olacaktı.

"Bunu gerçekten yapacağımı mı düşünüyorsunuz?"

dedi. "Bitirmeye niyetli olmadığım işlere asla başlamam."

"Pekâlâ o zaman. Kıyafetlerinizi çıkarın. ."

Sertleşti, mermere döndü. Oh, hiç dayanamayacaktı! Yakında bu çirkin plan için cesareti olmadığını kabul edecek, her ne ise, ve onu rahat bırakacaktı. Çocukken yaptığı gibi onu yenecekti.

Kollarını kavuşturan Guy duvara yaslandı. Sonra çenesi kalktı. Uzuvarları gevşedi. Arabella soyunmaya başladı.

G uy'un neşesi kaçtı. Arabella bunu gerçekten yapıyordu.

Ayakkabılarını çıkarıp düzgünce yerleştirdikten sonra elbisesinin düğmelerini açtı.

"Orada durup seyredecek misin?" diye sordu. "Evet.

Sanırım öyle yapacağım. Hoşuna gitmezse gidebilirsin."

Boğazından, olması gerekenden çok daha fazla tahrik edici olan sinirli bir ses çıktı. Bu şartlar altında hiç tahrik olmaması gerekirdi.

Sanki onun düşüncesi bir sandalyeninki kadar önemsizmiş gibi etkili bir şekilde ve tamamen öz-bilinçsizce soyundu. Çırılçıplak kaldığında kendini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı ama dimdik durdu. Lanet olsun. Arabella, onun salonunda çıplaktı. Vücudu açılar ve kıvrımlardan, ışık ve gölgelerden oluşan nefes kesici bir galeriydi; mum ışığı kalçalarının arasındaki koyu bukleleri, pembe meme uçlarını, tenine yıldızlar gibi dağılmış benleri yaldızlıyordu. Aptal vücudu çaresizce karşılık verdi. Yutkunmayı, nefes almayı, açgözlü, istekli yumruklarını açmayı hatırlamak zorundaydı. Ve sikine gelince... Çıplak bir kadına çok yakındı; bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Büyük boy divanın kenarına tünemiş, ellerini çay bekliyormuş gibi kavuşturmuştu. "Şimdi ne olacak?"

Güzel soru.

"Saçını aşağı indir," emretti.

"Tekrar toparlamak çok zor. Buradan geldiğimde nasıl görünüyorsam öyle ayrılmalıyım."

"Artık gitmelisiniz."

"Bu işi bitirdiğimizde gideceğim."

Lanet olsun. Tek amacı ona hatalı olduğunu kabul ettirmek olan bir adam, çekici ve görünüşe göre istekli bir kadınla ne yapardı? Bunu yapmayacaktı; elbette yapmayacaktı. Ama önce o pes etmeyecekti. En önemli şey de *buydu*: onun ünlü

soğukkanlılığını bozmak, onu kaçırmaya ve bir daha asla ondan talepte bulunmamaya zorlamak için.

Doğru iz üzerindeydi: Omuzları kaskatı kesilmiş, kasları gerilmişti.

Kendi çıplaklığı onu korkutmadıysa, onunki korkutabilirdi.

"Sen hiç çıplak bir adam gördün mü Arabella, genç ve erkeksi bir adam? Görmek için korkutucu bir manzara bulabilirsin."

"Etkilenmek için her türlü çabayı göstereceğim."

Guy onun saçmalıklarına gülerken ve onun kendisini izlediğini görerek sabahlığını yavaşça omuzlarından sıyırdı, ipek ve kadife yere döküldü. Sırada gömleği vardı, başının üzerinden çekti ve ona doğru fırlattı. Kadın sabırsızlıkla gömleği bir kenara fırlattı ve Guy'ın kalan giysilerini de çıkarıp kendini tanıtmayı izledi.

Bakışları onun üzerinde dolaştı; bir alevin merkezi gibi sıcak bir mavinin göğsünü, belini, kalçalarını yaktığını hayal etti. Şaşırtıcı bir cesaretle gözleri, ilginin altında kabaran sikiğin üzerinde oyalandı. Arzu çaresizce kanına yayıldı. Yıllarca süren maceraların, uzun yürüyüşlerin, kısa çatışmaların ve ağır yük kaldırmanın şekillendirdiği bu vücutla onu etkilediğini umacak kadar kibirliydi. Vücudunu çok çalıştırmıştı ve ona iyi hizmet etmişti ve eğer herhangi bir kadın sonuçtan hoşlanıyorsa, buna itiraz etmeyecekti.

"Tamamen kaslısın." Kadının nefesi adamın teninde dalgalanıyordu.

"Ben öyle demiyorum," dedi ve kasıtlı bir kabalıkla bir elini hevesli, dik duran sikiğin etrafına sardı.

Ağızdan küçük bir miyavlama kaçtı. Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Kızın gözleri büyüdü. Dudakları aralandı. Nefesi kesildi.

Sıkıntılıydı, huzursuzdu. Güzeldi.

"Uzan," dedi.

"O zaman gidiyorsun."

Omuzları ırkildi ve kıvrımlı bir zarafetle divandan yukarı kayd. Guy dizlerini onunkilerin iki yanına yerleştirdi ve yüzleri aynı hizaya gelene kadar onun üzerinde süründü. Kıza kaçması için zaman tanımak amacıyla yavaşça hareket etti. Kadının kokusunun ve sıcaklığının tenini sarması ve duyularını ele geçirmesi için de zaman. Yukarıda yıldızlar vardı ama kadın çok güzeldi, vücudu parmaklarının ve ağzının keşfetmeyi arzuladığı açılar ve kıvrımlardan oluşan bir karnavalı.

. Kız kaçtıktan sonra kendisi de görebilirdi.

"Şimdi," diye mırıldandı, ağzı kızınkinden birkaç santim ötedeydi, "ırzına geçilmeye hazır mısın?"

Bacaklarından biri adaminkine çarptı ve sekerek uzaklaştı. Dokunulmaya dayanamıyorsa, uzun süre dayanamazdı.

"Büyülemeye gerek yok." Nefes nefese kalması onun kibarlık çabasını baltaladı. "Sadece devam ederseniz-"

"Ah, Arabella, tatlım, baştan çıkarma konusunda hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Hayır, hayır, hayır."

Ağırlığını bir koluna vererek diğer elini göğsünün üzerinde gezdirdi. Parmakları köprücük kemiklerini dürttü ve elinin topuğu göğüslerinin sıcak kabarıklığının tadını çıkardı. Kaba, bronzlaşmış parmaklarının narin teni ve ince kemikleriyle uyumsuz görüntüsü beklenmedik bir şekilde tahrik ediciydi ve o birkaç çaresiz santimi geçip yumuşak göğüslerini avuçlama dürtüsüyle savaştı. Gözlerini bu kolun uzunluğu boyunca takip etti. Adam, siki ona değecek şekilde yerini değiştirdi. Nefes aldı, sarsıldı ve hareketsiz kaldı. Adam kulağını ısırdı; yine sarsıldı ve nefesi kesildi.

"Henüz hazır olduğunu sanmıyorum." Kadının boğazı ile göğüsleri arasındaki boş arazide tembelce izler sürdü. "Ne yapmalıyım?"

Hafifçe doğrulup ayağa kalktı. "benimle oynamayı bırakabilirsin."

"Bunu sen başlattın," diye hırladı. Kendi arzusuyla savaşmak, onun üzerinde gezindiği her saniye daha da zorlaşıyordu. "Buraya benimle oynamaya geldin ama bu tehlikeli bir oyun, kaybedeceğin kesin. Hatalı olduğunu, bunun bir hata olduğunu kabul et ve git."

Yüzünde kederli bir ifade belirdi, eğer neşesiz olmasaydı, adamın eğlence olarak adlandırabileceği şey tarafından kovuldu.

Sonra sabırsız ve sıkılmış bir sesle içini çekti. "Bu kadar çok konuşacağımızı tahmin etmemiştim. Acele et, Guy. Bütün gece bekleyemem."

İyi bir performanstı ama kasları gerilmişti ve kalbi onun elleri altında çarpıyordu. Her an hatasını anlayıp kaçabilir ve ona itaat ettiremeyeceğini her ikisine de kanıtlayabilirdi.

İtaat etmekten

bahsetmişken... "Dokun

bana," diye emretti.

Gözleri onun üzerinde geziniyor, tenini yakıyordu.

"Omuzların..." diye mırıldandı. "ok..."

Yüz ifadesi kısacıktı ama adam onu görmüştü: açlık. Coşku ya da tutku göstermemek üzere eğitilmiş olan Arabella, endişeden değil arzudan acı çekiyordu. Bu bilgi onun şehvet ateşini körüklemişti. Lanet olsun ona. Başka bir afrodisyaya ihtiyacı yoktu.

Yanlış karar vermişti. Buna bir son vermeliydi. Şimdi.

Arabella yenilgiyi kabul etmeden pes mi edeyim? Asla!

Yakında. Yakında gitmek için bir bahane bulacak, gururunu kurtarmak için saçma sapan şeyler söyleyecekti.

Kızın eli adamın üst koluna doğru kanat çırpı ve yukarı, omzuna doğru dans etti. Adam başını çevirdi ve kızın kaslarının arasındaki girintiyi saygıyla izleyişini seyretti.

Yine de onun dokunuşu altında irkilmişti; dokunuş onun felaketi olacaktı.

Şezlongda onun yanına kayd. Şehvetini zorlukla dizginleyerek ellerini onun üzerinde gezdirdi: boğazında, köprücük kemiğinin üstündeki çukurda, omuzlarında ve kollarında, karnında, belinde, kalçalarının tepesinde. Uyluklarını dizlerine kadar okşadı ve tekrar geri döndü, gözleri onun tepkilerini arıyordu. Kadın hepsini sakladı.

Onu ikna etmeye kararlıydı.

Parmaklarının başaramadığını ağız başaracaktı. Omzunun pürüzsüz, sıcak kıvrımlarını ısırdı, dudaklarını boğazına doğru sürükledi, kulağını ısırdı ve sonra-

İnledi. Ses doğrudan adamın kasıklarına ulaştı. Kadın bir elini hain ağzının üzerine kapatırken adam sarsıldı. Aha! Utanmıştı. Neredeyse oldu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi. "Neden..."

Kendi kendine çektiği bu ıstırap karşısında kahkahalarla gülen Guy, parmaklarını onunkilere doladı ve elini başının üzerine bastırdı. Kadın dudaklarını yaladı. Sertçe yutkundu. Nefes verdi. Gözleri buluştu, onunkiler çöl gökyüzü kadar güçlüydü. Şiddetli, sınırsız, cesur.

Düştü. Sanki çöldeymiş gibi, sanki gece gökyüzünün altındaymış gibi bir parçası kaybolana kadar o dipsiz gözlerin içine düştü. Bu kadının vahşiliği, enginliği ve kırılğanlığı, etrafını saran ilahi bir örtü gibi birleşmiş ve birbirine karışmıştı. Bu his alçakgönüllü ve ilham vericiydi, küçülüyor ve büyüyordu. Bundan kurtulmaya çalıştı, çünkü biliyordu - biliyordu!- o sadece bir erkekti ve o da sadece bir kadındı ve bu hareket olağanüstü bir şey değildi ve yine de - çok daha fazlası olduğuna, sonsuz olasılıklar taşıdığına dair bu fantastik inanç onu ele geçirdi, bu çıldırtıcı, talepkar, canlı kadın.

Ve gözlerine yeni bir şey girdi, bir parça şaşkınlık, ama daha fazlası, güzel ve canlandırıcı bir şey. Serbest kalan eli, sanki gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi adamın yüzünde gezindi. O gerçektir. Hiç bu kadar gerçek olmamıştı.

Gökleri görebileceği korkusuyla artık ona bakmaya dayanamıyordu, bu yüzden gözlerini kapadı ve dudaklarını öptü, çünkü yapılacak tek şey bu gibi görünüyordu.

Ağızları buluştuğunda, zevk baş döndürücü bir büyü gibi onu vurdu. Bir tanrıça gibi onun içine doğru yükseldi, ağzını şiddetle onunkinin içine itti, diliyle düello yaptı. Bir kolunu onun boynuna doladı, göğüslerini onun göğsüne bastırırken onu kendine bağladı. Kadından yumuşak bir ses çıktı; adam bu sesi diliyle yakalamaya çalıştı, kadının ağzını yağmalarken o da onunkini yağmaladı. Adam bir dizini onun kalçalarının arasına yerleştirdi ve kadın bir bacağına bir sarmaşık gibi onun etrafına sardı.

İçinde vahşi bir öfke kaynıyordu; onu serbest bırakmaya yemin etti. Bu onun dış görünüşünün parçalanmasıydı. Evet, evet! Aradığı şey *buydu*.

Ağzını onunkinden ayırdı, aç dudaklarını boğazında gezdirdi, teninin tadına baktı ve onunla alay etti. Ve onun kışkırtıcı göğüsleri: Onlara da işkence etti, kalçalarına vuran topuğuyla, sırtındaki kasları kavrayan parmaklarıyla, mükemmel ağzından çıkan hayvani seslerle ödüllendirildi.

Sonunda parmaklarını kızın kalçalarının arasına soktu, kızın kokusundan beyni eriyordu. Kızın gözleri çivit mavisi ve vahşiydi, nefes alış veriş i düzensizdi ve her miyavlayışı ve nefesi kanını daha da ısıtıyordu.

Bir hırıltıyla başını tuttu ve onu öptü, vahşi ve talepkâr, her zaman talepkâr. Yine de okşadı, acımasızca, kalçaları kıpırdandığında, tırnakları derisini yırttığında, ağzı onu yuttuğunda bile. Heyecanla, yılmadan parmaklarını onun içine soktu; dişleriyle, dudaklarıyla ve tüm uzuvlarıyla onu kuşattı, dövdü, sıktı, kavradı. Kadın nazik değildi; onun nazik olmasını istemiyordu. Kendini bu tutkulu yaratığı memnun etmenin lezzetli dürtüsüne adarken, kendi arzusunun kükremesini görmezden geldi.

"Kes şunu artık!" diye bağırdı ve adamın pazusuna bir tokat attı, ama adam geri çekilmeye çalıştığında onu sertçe kavradı ve tısladı, "Bana daha fazla dokunmanı istiyorum. Lanet olsun sana. Bana daha fazla dokunmalısın!"

Heyecandan başı dönüyordu, gülüyordu, ama yine de parmakları çalışıyordu, öyle ki sonunda-

Haykırdı, ürperdi ve nefesi kesildi. Duygular gözle görülür bir şekilde üzerinde dalgalanarak yüzünü deforme etti. Adam şaşkına dönmüştü: Ne vahşi bir güzellik!

Sonra hareketsiz yattı ve nefes aldı. "Guy," diye iç geçirdi.

Sonunda bir zafer. Aklına belli belirsiz bunun aslında aradığı zafer olmadığı geldi ama kadının gözlerine şaşkınlık girince bu düşünce dağıldı.

"Lütfen..." Ona ters ters baktı. "Yap şunu, lanet olsun sana."

Şehvet onun son direncini de çaldı. Onun üzerinde hareket etti, uzuvlarını düzenledi ve bir zevk ve rahatlama dalgasıyla içine girdi. Kadın kırlardaki rüzgâr gibi uzun bir ses çıkardı; adam bunun onun ilk seferi olduğunu çok geç hatırladı. Sakinleşti. Kapalı göz kapakları titriyordu ama acı hissediyorsa bile hiçbir işaret vermiyordu. Derin, ürpertici bir nefes alana kadar titreyerek bekledi, gücünü sınadı.

Gözlerini açtığı anda karanlık ve vahşiydiler. Bacakları adamın beline dolanmış, avuç içleri adamın sırtında vahşileşmiş ve adamın adı dudaklarından bir emir gibi fırlamıştı. "Guy."

Ve kendini kaybetmişti. Kalçalarının her hamlesi kadının tutkulu öfkesini yeniden açığa çıkarıyordu. Adam nazik davranamıyordu, çünkü kadın yaklaşmak, anlamadığı bir şeyin kontrolünü ele geçirmek için savaşıyordu. Bir fırtına tarafından savrulmak, alttan sarılmak gibiydi ve o şiddetle dayandı, savaşamayacağı bir yoğunlukla zevkini aldı. Tırnakları sırtına ; kasları sikini kavradı. Mutluluk onu neredeyse kör ediyordu ve zar zor çekip tohumunu terk edilmiş gömleğine akıtmayı başardı.

Yere yığıldı, minderlere nişan aldı, çoğunlukla onlara çarptı; kalbinin yankılarıyla gürlediler, zevk hala bir tayfun gibi içinde dönüyordu. Hava, tenindeki terin üzerinde titriyordu. İşkence görmüş uzuvlarında, kollarını ona dolamak ve onu kendine çekmek, ona sarılmak, onu yakınında tutmak için yeterli güç kalmıştı.

Tenindeki ^{hava} serindi; Guy'ın uyuklayan bedeni sıcaktı. Arabella tavandaki pervazlara baktı, desenlerin izini sürdü, Guy'ın nefeslerini saydı. Çılgılık atan zihnini susturacak ve ağlamamak için dikkatini dağıtacak herhangi bir şey.

Hiç ağlamamıştı, şimdi de burada ağlamamalıydı. Ona karşı gevşememeli, ona doğru kıvrılmamalı, onun sıcak, sert vücudunun hissinden, kalp atışlarının rahatlığından, seksin misk kokusundan zevk almamalıydı.

Bunların hiçbirini yapamazdı. Kalkmalı, giyinmeli, birkaç sokak ötedeki evine yürümeliydi.

Devam et.

Adam uyurken giyinip kaçmayı umarak ondan birkaç santim uzaklaştı. Karyoladan yuvarlandı, yere düştü, duraksadı, başı dönüyordu, şaşkınlık içindeki uzuvlarının gücünün tükenmesinden korkuyordu. Bir şekilde ayağa kalktı, parmak uçlarında elbisesine doğru yürüdü, fularını buldu ve keteni hâlâ titreyen kalçasına bastırdı. Küçük, koyu bir leke çıktı, kan diyebileceği bir şey değildi. Çok da acı verici olmamıştı; ilk başta rahatsız edici olduğu kesindi. Ama değil... Şey. En iyi ihtimalle cerrahi, en kötü ihtimalle de iğrenç bir şey bekliyordu. Ama bunun yerine...

Ah, yardım et ona, bunu -bu her neyse- hiç hayal . Dokunuşunun, ağzının, bedeninin onunkiyle birleşmesinin ihtişamını. Dokunuşunun teninde ve damarlarında gezinmesi, onu his ve öfke dışında her şeyden sıyırması. Ve vücudu! Sert kasları, sıcak teni ve ağır ağırlığı, çıldırtıcı, muhteşem hareketsizliği, avuç içlerinin, bacaklarındaki tüylerin sertliği. Ve ah! Parmaklarının amansız zevk. Ve içinde patlayan o açlık, sahip olmak için duyduğu o şiddetli, vahşi, umutsuz açlık.

Şimdi vücudunda değil, o gizli parçalarından birinde daha ağrıyordu. Sanki içinde gizli bir bahçeye açılan demir bir kapı kırılarak açılmıştı ve onu bir daha kapatamıyordu. Ağrının yattığı yer orasıydı ve onunla birlikte bu korkunç ağlama dürtüsü de.

Mendili avucunun içinde sıktı, gözlerini kapadı. Bacakları tutmaz oldu; dik durmak için masanın kenarına tutundu ve yüzünü kayıtsız gökyüzüne çevirdi. Kendini toparlamalıydı. Böyle hissetmeyi bırakmalıydı.

Ona ne yapmıştı? Ne *yapmış* olabilir ki?

Bir ses. Bir geyik gibi irkilerek döndü. Adam uyanıktı, onu izliyordu, dikkatsizce, umursamazca çıplaktı. Kaşlarını çatmıştı, ifadesi yumuşaktı.

Endişe ile yumuşak. Şefkatle. *Acıma* duygusuyla.

"Arabella?" Tek bir hareketle ayağa kalktı. "İyi misin?"

O görmüştü. Lanet olsun ona. Onun zayıflık ve çaresizlik anına tanık olmuştu. Farkındalık kalbine inen bir kırbaç gibi onu kamçılarmıştı: Adam onun dış görünüşünün ardındaki gizli yanlarını, Sculthorpe'dan korkması gerektiğini bilen o örtülü, panik içindeki yanını, Guy'dan zevk alan o gizli, harikulade yanını görmüştü.

Birkaç dakika içinde eve yürüyecekti. Bir ay kadar sonra Sculthorpe'la evlenecekti. Hayatı devam edecekti, Guy hep kenarda duracaktı;

Guy, onu öfkeli ve tutkulu, ham ve zayıf, çaresiz ve yalnız görmüştü.

Kalbi şunu söylemek istiyordu: *Beni kollarına aldığımda, kendimi yalnız hissetmedim.* Kalbi şunu söylemek istiyordu: *Lütfen bana yardım et. Başka kimse yok ve ben korkuyorum.*

Onun gözlerindeki şefkate ve yüzündeki endişeye karşı kalbinden geçenleri söylemek için ağzını açtı. *Ama hayır,* diye bağırdı gururu, *seninle alay edecek, sana acıyacak ve sen bundan asla kurtulamayacaksın.*

Bu yüzden lanet olası gururu ağzını kontrol altına aldı ve onun yerine başka kelimeler söyledi.

"Artık benimle nişanlı olmalısın," dedi soğuk bir sesle. "Bakireydim ama artık değilim."

Yüz hatları sertleşti ve şefkatin izleri kayboldu, tıpkı gururunun vahşi, hırlayan buldogu tarafından kovalanan narın bir ötücü kuş gibi.

"Demek planın buydu," diye homurdandı.

Dudakları küçümsemeyle kıvrılmış bir halde kendini minderlerin üzerine attı, çıplak, çökmüş, umursamaz bir halde. Altın rengi teninde kırmızı lekeler vardı. Onları oraya o koymuştu.

"Onurum seninle evlenmemi gerektirdiği için mi? Yani onurumu bana karşı bir silah olarak kullanacaksın." Güldü, kaba ve neşesiz. "Bir baron senin için yeterince iyi değil o zaman? Yine de bir marki olmak için çabalıyorsun. Keşke hırsının yanında biraz da prensiplerin olsaydı! Senin için endişelendiğimi sanıyordum. Yıldızlar yukarıda, ama ben bir aptalım."

Onun yüzüne bakmaya dayanamıyordu, bu yüzden banyanını çıkırttı ve başının üzerine fırlattı. Banyoyu tokatladı, omuz silkti ve küstah, kayıtsız, öfkeli bir şekilde giyinişini izlemek için divana uzandı. Acelesinden düğmeleri kaçırdı ama pelerinini geçirdi; eve yürüyerek ancak iki dakika vardı. Her giysi

onu bir zırh gibi güçlendiriyor, o asi duyguları ait oldukları yere geri çekmesine yardımcı oluyordu. "Clare benim için planlarını biliyor muydu?"

Guy sordu. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Birlikte çay içip nişanlıınızdan mı bahsediyorsunuz?"

onu bir fahişe olarak yaşamaya zorlayan adam mı?"

"Bilmiyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Ah Guy, sen ve senin onurun."

Homurdandı. "Sen benim onuruma tapıyorsun. Anlamadıysan söyleyeyim, seninle asla evlenmeyeceğim. Bu-" Bir kolunu divana doğru salladı. "Bunun hiçbir anlamı yok. I

sana hiçbir şey borçlu değilim."

Arabella başını salladı. Suda yüzen bir balık gibi güç içinde yüzen adam bunu asla anlamayacaktı. Onu bilinçli olarak seçmiş, acımasızca kullanmıştı: zalim olmayacağı kesin olan tek adam, sağduyusundan emin olduğu tek adam, çünkü bu olay ortaya çıkarsa evlenmek zorunda kalacaklardı ve onunla asla evlenmeyeceği kesin olan tek adam oydu.

"Sanırım kimse size Clare Ivory hakkındaki gerçeği söylemedi." Hizmetçinin sessizliğini satın almak için bozuk para aradı. "Ama zaten kimse size duymak istemediğiniz şeyleri söylemez. Sculthorpe Bayan Ivory'yi baştan çıkarıp mahvetmedi. Aralarında bir sözleşme vardı. Bayan Ivory bekaretini üç yüz pound karşılığında ona sattı. Fahişe olmayı *seçti*."

Yavaşça doğrulup oturdu. "İmkânsız. Karım olarak üç yüz pounddan çok daha fazlasını alırdı."

"Ah, Guy. Bazen mantıktan yoksun oluyorsun ama kimse seni kalpsizlikle suçlayamaz."

Gözleri gölgeli ve okunamaz haldeydi. Kalbi yine fısıldadı, savaşmayı bırakması, ateşkes yapması için yalvardı. Bir kez daha gözyaşları onu boğmaya başladı. Eğer bilseydi onunla nasıl alay ederdi!

Asla bilmemeli. Bu iş burada bitmişti. Bundan böyle onlar Lord Hardbury ve Leydi Sculthorpe olacak, bir ömür boyu ufak tefek tartışmalar ve bir saatlik öfkeli seksle anılacaklardı. Adam onun sırrını her zaman bilecek ve kadın da bu yüzden ondan her zaman nefret edecekti. Ondan nefret etmesi tercih edilirdi, çünkü her şey onun acımasından daha iyiydi.

"Bu gece gerçekten ne elde etmeyi umuyordun?" diye sordu. "İlk kez..."

"Oldukça tatmin ediciydi."

Ve sonra, bu yeterli gelmediği için, parmaklarının arasında bir şilin çevirdi ve ona doğru fırlattı. O da tek eliyle yakaladı.

"Verilen hizmetler için," dedi ve o cevap veremeden dışarı fırladı. Sonra disiplinin son kırıntısını da kullanarak kendini eve attı, kimse onu görmeden, tek bir gözyaşı bile dökmeden.

T Yaklaşan düğünle ilgili en iyi şey, Arabella'nın her zaman suçlayacak bir şeyi olmasıydı.

Gözlerinin altında gölge mi var? Düğün. Londra'dan Warwickshire'a iki günlük yolculuk boyunca kıpırdamak mı? Düğün. Geveze ve çabuk sinirlenen mi? Neden, düğünü suçla.

Peki ya Guy'ın dokunuşunun anısıyla vücudu karıncalanıyor ve zonkluyorsa, kalbi kaybettiği şey için sızlıyorsa, annem birkaç kez dikkatini toplamak zorunda kaldıysa, çünkü geçen manzaraya bakıyor ve Guy'ın öfkesi ve küçümsemesinden başka bir şey görmüyorsa? Sadece lanet düğünü suçla.

Longhope Manastırı'na vardıklarında ilk kez huzur bulmuştu; yol eski, bükülmüş bir meşeye sapıyordu ve orada, bir tepenin üzerine tünemiş, öğleden sonra güneşinin altında altın renginde, yüzyıllar önce Mercia'nın bu bölgesini bir kraliçe gibi yönetmiş olan Başrahibe Avicia tarafından yönetilen manastırın ünlü kalıntıları vardı. Arabella oraya gitmeyi, rüzgâr yüzünü kamçılıyıp evinin güzelliği onu rahatlatırken atına başını vermeyi ne kadar da çok istiyordu.

Şüphesiz bu, içinde kaynayan, yabancı, istenmeyen, kontrolsüz duyguları yok edecekti. Sanki her zaman bir dağ olduğuna inanmıştı ama Guy'ın dokunuşuna kadar varlığından haberdar olmadığı ateş ve erimiş kayalarla dolu bir volkan olduğunu keşfetmişti. Şimdi, çirkin, pis duygular içinden sıcak, kokuşmuş bir çamur gibi akıyordu ve onları bastırmak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

Arabadan indiklerinde, Arabella artık evde olduğu için ahıra koşmamak için kendini zor tutuyordu.

Uzun sürmeyecek. Yakında burası artık onun evi olmayacaktı.

Vindale Court'un ön kapısından girdiklerinde -bu beyaz kemerler ve kulelerden oluşan devasa yığın pek de rahat sayılmazdı, ama o da değildi-Ramsay onları karşıladı.

"Baban seni görmek istiyor," diye ekledi Ramsay, sanki kötü bir haber veriyormuş gibi asık suratıyla. Asık suratlılık onun ciddiyete ulaşma yöntemiydi.

Bir uşak için. Aslında her zamanki gibi şamatacıydı -kimsenin dinlemediğini sandıkları bir anda Bayan Ramsay ile flört ettiğine herkes kulak misafiri olmuştu- ama artık bu onun asaletine yakışmıyordu.

İşte, sefil bir duygunun başka bir keskin acısı: Arabella Sculthorpe'la evlendiğinde, Ramsay'i ve annesine sadakatle bağlı oldukları için yıllarca kalmaya meyilli olan tüm personeli terk edecekti. Ramsay, Arabella çocukken şamatacı bir uşaktı. Onun kendisini ve Oliver'ı küçük, sarı bir arabaya bindirdiğini hatırlıyordu. İkizler yan yana dizilmişler, el ele tutuşmuşlar, birbirlerine sırtıtmışlar, Ramsay onları avluda döndürürken tezahürat yapmışlardı.

Şimdi, bir uşağın çocukları neden bir arabaya bindirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de bu anı gerçek bile değildi. Oliver'la ilgili anılarının ne kadarının gerçek olduğundan emin değildi.

Hâlâ at arabası elbisesiyle babasının çalışma odasına gitti ve Queenie her zamanki gibi kocaman yeşil kanatlarını çırparak ve "Ne gün ama!" diye bağırarak gelişini duyurdu. Ne güzel bir gün!"

Babam koltuğundan kalktı ve papağanın tüneğine doğru birkaç adım attı. Annemle Londra'dayken kilo almış olması sevindiriciydi ama paltosu uzun boyuna hâlâ bol geliyordu. Queenie'yi yatıştırdı ve Arabella'yı görmezden geldi, ancak diğer tüm gözleri üzerinde hissedebiliyordu. Odanın her tarafına tünemiş yirmi dört doldurulmuş kuşa ait kırk yedi başka göz, onun birçok başarısızlığını duyan ve yargılayan affetmez bir jüri. Hepsini tanıyordu: yeşil ağaçkakan, kakadu, Bengal alakargası. Orta masanın üzerindeki şahinin tek gözü vardı. Ona Korsan adını vermişti. Oldukça iyi anlaşıyorlardı.

Bir duvara hakim olan Oliver'ın portresini saymazsa kırk dokuz göz, pembe yanakları ve ince koyu bukleleriyle o sekiz yaşındaki daimi melek.

Bu sefer ne var? diye sordu sessizce ona sırttan küçük çocuğa. *Kendini beğenmiş küçük solucan. Yeterince uzun yaşasaydın, sen de onu hayal kırıklığına uğrattırdın.*

Sonunda babam onu kabul etmeye tenezzül etti ve kendi gözlerine benzeyen gözlerle onu inceledi.

"Tebrikler. Lord Sculthorpe ile bir günden fazla nişanlı kalmayı başardınız. İlkbaharda seni geri almasına izin vermeliydim. Ama hayır, sen Guy Roth'u beklemekte ısrar ettin. Bunu yanlış değerlendirmişsin kızım." Babam ince bir elini kaldırdı; Queenie gagasını ovuşturdu

parmağına karşı koydu ve boğazında o küçük mırıltı sesini çıkardı. "Ama bu sefer iyi iş çıkardın. Geçen kış geçirdiğim hastalık yüzünden torunsuz kalacağımın gerçekten korkmuştum. Şimdi iyileştim ama daha fazla zaman kaybetmene izin vermeyeceğim." Ona sert bir bakış fırlattı. "Tatlı ve ağırbaşlı biri olarak büyüseydin seni evlendirmek daha kolay olurdu sanırım."

Arabella ellerini kavuşturdu. "Ben son derece tatlı ve ağırbaşlı biriyim. Aksini söyleyen olursa, ona kırbacımla vururum."

"Sen ve senin şakaların." Babam bıkkınlıkla başını salladı. "Sculthorpe'la olan bu nişan bir şaka olmasa iyi olur."

Kapı bir etek şakırtısı ve mis kokulu bir sakinlik havasıyla açılıp kapandı. Babam, annem gelmemiş gibi devam etti.

"Anladığım kadarıyla Sculthorpe yarın buraya geliyor ve nişan balosuna kadar kalacak. Ne kadar erken evlenirseniz, o kadar erken oğlunuz olur. İkinci oğlunuz bizimle yaşamak için buraya gelecek."

Evet. Henüz hiç çocuk doğurmamıştı ve şimdiden çocukları elinden alınıyordu. Duvarda Oliver şarkı söylüyordu: *"En azından bir işe yarayacaksın!"*

Git bir buluttan atla, seni bıktırıcı melek, diye çıkıştı ona. Benim tek suçum sen yaşamazken yaşamaktı.

"Ve sana şunu söyleyeyim, kızım, eğer Sculthorpe'u mihraba götürmezsen, seninle ilişkiyi keserim ve her şeyi Archibald Larke'a veririm. Bu işi berbat etmeyeceksin. Mazeret yok."

"Düğün gerçekleşecek, baba."

Kendini sandalyesine bıraktı. Kış hastalığı hepsini endişelendirmişti. Arabella'nın hâlâ babasına söylemek istediği o kadar çok şey, duymak istediği o kadar çok söz vardı ki. Bir ay içinde, sevgisiz evliliği için bu evden ayrılacaktı.

Yine de anne ve babası çeyrek yüzyıl boyunca uygun ve samimi bir düzen içinde iyi bir işbirliği yapmışlardı: Bir dükün kuzeni ve ünlü bir kuş bilimci olan zengin Bay Larke ve Keyworth Kontu'nun güzel, soğukkanlı kızı Leydi Belinda Misson.

"Baba, anne, belki..."

İki yüz beklentiyle ona doğru döndü. Arabella'nın kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Berbat, kokuşmuş duygular.

"Neden birlikte biraz zaman geçirmiyoruz? Üçümüz. Belki-"

"Ne için?" Babam gerçekten şaşırmış görünüyordu. "İkinizin de olduğu gibi benim de zaten çok fazla zamanım var."

"*Vindale Kuşhaneleri için Resimli Rehber üzerine yaptığım çalışmayı henüz görmediniz.*"

"Bu bekleyebilir. Düğünü planlamanız ve yeni eviniz için hazırlık yapmanız daha önemli."

Duvarın tepesinde Oliver kına yakıyordu. *Bir dahaki sefere suratına bir tokat iste, diye* cıvıladı.

Kapa çeneni, seni zararlı putto. Umarım melekler tüylerini çayına dökerler.

"Anladığım kadarıyla Sör Walter Treadgold ve ailesini davet etmişsiniz," dedi babam. "Bu da Roth kızlarının burada olacağı anlamına geliyor. Guy Roth'un, yani Lord Hardbury'nin gelmesini istemiyorum. Yüzünü göstermese iyi olur. Babasının seninle evleneceğine dair verdiği sözü tutmadı ve bu affedebileceğim ya da unutabileceğim bir şey değil."

Hayır, babam asla unutmadı. Arabella, Oliver'a bakmaması için Korsan'ın gagasına dokundu.

"Lord Hardbury'nin onların burada olduğunu öğrenmesi bile pek olası değil," dedi. "Öğrense bile, aralarındaki husumet göz önüne alındığında kesinlikle uzak duracaktır. Sadece sizinle değil, Sör Walter, Lord Sculthorpe ve benimle de kan davası var."

"Lord Hardbury artık bir marki," diye araya girdi annem nazikçe. "Eğer gelirse onu geri çeviremem ama her türlü misafirperverliği göstermeliyim."

Annem Arabella'nın bakışlarını sakince karşıladı. Ne garip. Rus Çarı bir orduyla gelebilirdi ve eğer annem onu burada istemiyorsa, gitmesini sağlamanın bir yolunu bulurdu.

Babam sinirli bir şekilde elini salladı. "Evet, evet, sanırım öyle. Ama benim çatım altında kalmayı seçerse ona sadece en ufak bir nezaket göstereceğim."

Arabella, "Gelmeyecek," diye tekrarlardı ve Guy'ın nazik, cömert ellerinin, gözlerindeki nefret ve tiksintinin cezalandırıcı anısı bir kez daha içini sızlattı. Guy bir daha asla Arabella'nın yanına yaklaşmayacaktı.

GUY'un belli belirsiz huzursuzluğu, eski okul arkadaşı, şimdi Dammerton Dükü olan Leo Halton'la buluşmak üzere Swann's'a vardığında, umutsuz bir yerinde duramama haline gelmişti.

Lüks St. James kumarhanesini tekrar ziyaret etmeyi pek istemiyordu. Swann's gençliğinde uğrak yeri idi, ama seçimle değil, varsayılan olarak: Londra'da babasının onayını almış birkaç mekândan biriydi, bu da Guy'ın girmesine izin veren birkaç mekândan biri olmasını sağlıyordu.

Kumarhane son sekiz yılda çok az değişmiş olmasına rağmen gelişiyor gibi görünüyordu: aynı yumuşak dilli kapıcı aynı mülayim selamlamayı mırıldanıyor, aynı zarif odalar altın renkli satenlerle asılmış ve rahat sandalyelerle döşenmişti. Bir faro bankasının tüm hızıyla çalıştığı oyun salonunun sessiz yoğunluğunda Guy'ın gelişi başları döndürdü, ama o doğrudan bitişikteki daha canlı salona geçti.

Dammerton rengârenk işlemeli yeleklerinden birini giymiş, büyükçe bir koltuğa yayılmış ve bir kadeh konyak içiyordu. Guy Dük'ün bu rahatlığına imrenmişti; Arabella'yla karşılaşmasından günler sonra, kendini hâlâ kötü bir gece uykusundan sonra yattığı yatak kadar buruşuk hissediyordu.

Guy, Dammerton'un yanındaki sandalyeye oturdu ve bir dakika içinde servis yapıldı. Hâlâ en iyi servis ve ikramlar, dolayısıyla babasının onayı. Guy Swann's'ı pek umursamıyordu; umursadığı şey, Londra'daki çoğu işyerinden kara listeye alınmış bir serseri gibi geri çevrilmekten duyduğu utançtı, çünkü herkes babasına itaatsizlik etmekten çok korkuyordu. Arkadaşları Guy'a rüşvet teklif etmeyi ya da kılık değiştirmeyi önermişlerdi ama o bu tür hilelere başvurmayı reddetmişti.

"Ee, Harbury? Verdiğim bilgi nasıldı?" Dammerton yarı uykulu görünerek tembelce sordu. Guy aldanmamıştı; aslanlar da genellikle yarı uykulu görünürdü. "Seni Sör Walter'a götürdü mü?"

"Neredeyse. Onu bir saatle kaçırdım ve hangi yoldan gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda İngiltere'nin herhangi bir yerinde olabilir." Guy atının yorgun bacaklarını uzattı ve inledi. "Bu adam, bir deliğe dalıp başka bir yerde ortaya çıkan lanet bir tavşan gibi."

"Sıçrayıp kaçmayı nereden biliyor? Eminim avukatlarınız ona soruşturmanızdan bahsetmemiştir."

"Bendim," diye itiraf etti Guy. "Ona ben söyledim."

Dammerton kıkırdadı. "Ah, Düşüncesiz Guy. Diplomaside hiçbir zaman iyi olmadın."

Guy bunu avukatına da itiraf etmişti; avukatın ağzı bir karış açık kalmıştı, "Yapılacak en doğru şey şüphesiz lordum," demeden önce.

Ah, ne saçmalık. Kimse bir markize hata yaptığını söylemeye cesaret edemezdi. Bir zamanlar Guy bu sözlere inanır, haklı olduğundan emin olurdu. Olgunluğun faydaları bunlardı: Hayatı boyunca bir aptal olmuştu, ama şimdi bunu bilmenin şüpheli bilgeliğine sahipti.

Arabella ile olan fiyaskonun da kanıtladığı gibi.

Ne düşünüyordu ki? Şey, düşünmüyordu, değil mi? O zamanlar her adım büyük bir fikir gibi ; yukarıdaki yıldızlar, kendine söylediği yalanlar! Ne istediğini doğrudan söylemiş, sonra da bunu elde etmek için son derece beceriksiz bir girişimde bulunmuştu. Onu kapı dışarı etmek onun için ne kadar kolay olurdu! Ama hayır... Kibirli, kandırılmış bir aptal olmak ve bunu bir oyuna, umutsuzca yenik düştüğü bir oyuna dönüştürmek zorundaydı.

Lanet olsun. Adam tırmıkçı sayılmazdı ama masum da değildi. Yine de ona bir bakın: saf bir bakire gibi baştan çıkarılmış. Saf bir bakire *tarafından* baştan çıkarılmış.

En azından bakire; Arabella, Mephistopheles kadar saftı.

"Ah," dedi Dammerton, sesi aniden uyandı. Kadehiyle sanki odanın öbür ucundaki birine kadeh kaldırıyormuş gibi bir hareket yaptı. Guy daha arkasını dönmeden ne göreceğini biliyordu: Safir mavisi bir elbise giymiş, sarı saçlı bir kadın Fransız kapılarından geçerek gözden kayboluyordu. Bir skandal gazetesi Clare Ivory'nin her zaman mücevher renkleri giydiğinden bahsetmişti; bu onun imzasıydı, tıpkı fahişe arkadaşı Harriette Wilson'ın sadece beyaz giymesiyle tanınması gibi.

Geriye doğru döndü. "Ciddi misin Dammerton? Burada olacağını biliyor ?" "Buraya hiç gelmez. Bu yüzden burayı önerdim."

Guy arkasına yaslandı ama bir an sonra küfrederek ayağa kalktı ve arkadaşının kıkırdaması peşinden gelirken terasa doğru yürümeye başladı.

Clare balkonda bir kadın ve bir erkekle sohbet ediyordu. Onlara katıldığında üçü de sustu ama gözleri sadece Clare'deydi. Ah, onun genç bedenine ve kalbine işkence eden o melek yüzü.

Guy çifte, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

"Bir müzakerenin ortasındayız lordum," dedi Clare. "Belki de
-"

"Bizi yalnız
bırakın."

İkisi de gitti.

Clare Tokatlandı onu fan içine bir bejeweled Elini."I
am a

iş kadını ve ben de bu işi kolaylaştırarak önemli bir komisyon kazanacağım.

sözleşmeleri. Benimle konuşmak istiyorsanız randevu almanız gerekirdi."

Korkuluklara yaslanarak arkasına yaslandı. "Geçen gece bir randevumuz olduğunu sanıyordum ama onun yerine kendimi Arabella Larke'ı eğlendirirken buldum."

Eğlendirici mi? Bunun için tek kelime buydu. Günler sonra, kadının masayı kavradığı, yüzü gökyüzüne yalvarır gibi yukarı dönük görüntüsünü aklından çıkaramadı. O anda merhameti onu fethetmişti, bu yüzden onu korumak için her şeyi yapmaya hazırdı - ta ki kız bunun manipülatif, soğukkanlı bir plan olduğunu ortaya çıkarana kadar.

Onurun canı cehenneme. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Ama Arabella Larke'ın, onca insan arasından, onun derisinin altına girmiş olması fikri!

Neredeyse kelimenin tam anlamıyla.

Her soyunduğunda, kadının bıraktığı çizikleri incelemek için aynanın önünde iki büküm oluyordu. Tutkusunu ateşli bir rüya gibi tekrar tekrar yaşıyor ve bu çiziklerin solmasını izlemekten üzüntü duyuyordu.

Dikkatini tekrar Clare'e yöneltti. "Onunla tanıştığımı kimseye söylemeyeceksin," diye ekledi.

Güldü, bir zamanlar onu memnun eden ama şimdi hiçbir şey ifade etmeyen melodik bir ses. "Tabii ki hayır, ama onun iyiliği için, senin değil. Bayan Larke benim en yeni müttefikim. Ayrıca buna kimse inanmaz; ünü kusursuzdur." Clare başını salladı. "Kendi adıma, önerilen buluşmayı asla kabul etmeyeceğinizi düşünmüştüm ama bulmaca çözmeyi ve riskli oyunlar oynamayı sevdiğinizi söyledi. Görünüşe göre haklıymış ve seni benden daha iyi tanıyor."

Birdenbire çok sıkı olan kravatının altından sıcaklık sızdı. Arabella'nın gözlem yaptığını, meseleleri her açıdan değerlendirdiğini, zekice sonuçlar çıkardığını zaten biliyordu. Herkes onun kusursuz görünüşünü, gururlu tavırlarını, keskin zekâsını biliyordu ama acaba başkaları o gözlerin ardındaki uçsuz bucaksız genişliği tahmin edebiliyor muydu?

Clare, "Siz ve Bayan Larke ne tuhaf bir çiftsiniz," diye düşündü. "İkiniz de birbiriniz hakkında konuşmak için beni arıyorsunuz."

"Seni Arabella'yı tartışmak için aramadım."

"Ne kadar ilginç. O da senin hakkında aynı şeyi söylemişti."

Guy onu, o melek yüzünü, o bilen gözleri inceledi. Clare'le tekrar karşılaşmanın onu yirmi yaşındayken olduğu gibi kendinden geçmiş bir palyaçoya dönüştüreceğinden ve bir kez daha kırık bir kalbe yol açacağından korkmuştu. Böyle bir korku yok. Her şey

Geriye kalan, masum ve ateşli sevgisini boşa harcadığı için genç haline duyduğu belli belirsiz bir üzüntü oldu.

"Neden bir fahişe olmayı seçtiğini açıkla," dedi. Arabella'nın Clare hakkındaki ifşaatı onu şok etmişti. "Seninle evlenmek istediğimi biliyordun. Samimiyetimin kanıtı olarak sana annemin mücevherlerini bile verdim ama sen onları *sattın*."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Dilediğim gibi kullanmak için onlar benimdi."

"Benimle evlenmiş olsaydın mücevherlerden daha fazlasına sahip olabilirdin. Her şeye sahip olabilirdin."

"Senin yaptığın gibi mi?" Sesi kuru, gülümsemesi kibardı. "Her şeye sahiptin: unvan, statü ve Londra'nın çoğunu kontrol gibi senin her hareketini de kontrol eden bir baba. Gördüğüm kadarıyla, onun sana sahip olmana izin verdiği şeylerden başka hiçbir şeyin yoktu. Seninle evlenmiş olsaydım, yaldızlı bir kafeste tutsak olurduk."

"Ve bir fahişe olarak yaşadığın hayat- Bu bir kafes değil mi?"

Ellerini iki yana açtı. "Eğer öyleyse, o zaman kapısı her zaman açık olan bir kafes. Kendi seçimlerimi yapıyorum, kimseye borçlu değilim ve bir daha asla çalışmaya ihtiyaç duymayacağım kadar kazançlı sözleşmeler yaptım."

Onun ötesinde, aydınlık odalar gençliği kadar uzak görünüyordu. Babasının düzenlemeleri Guy'ın burada kumar oynamasına izin vermişti, ama sadece bir hesapla; asla bir bozuk parayla uzaklaşamazdı. Kendi gelirini kazanabileceği her yol kapatılmıştı; ordu ve donanma bile onu kabul etmemişti.

"Bunu bana neden o zaman söylemedin?"

"Ah Guy, denedim ama beni dinlemedin." Onun omzuna dokundu. "Babandan kurtulmakla o kadar meşguldün ki. Acaba beni gördün mü, yoksa Bayan Larke'in onun kontrolünün bir sembolü haline geldiği gibi, ben de senin ondan özgürlüğünün bir sembolü haline mi geldim?"

Guy ellerini korkuluğun pürüzsüz taşının üzerine yaydı, aşağıdaki gölgeli bahçeye baktı, babasıyla Clare Ivory ve Arabella Larke ve Guy'ın kendi hayatını seçme kararlılığı üzerine yaptığı o son acı kavgayı hatırladı.

"Seni sevdim," dedi.

"Ve duygularınızı ne kadar özgürce ifade ettiniz." Yumuşak gülümsemesi hüznüydü. "Ama sen beni sevdiğini söyledikçe kendimi daha da kapana kısılmış hissettim. Sana kötü davrandım ve bundan pişmanım. Tek mazeretim genç olmam ve

Kafam karıştı. Seni yüzüne karşı reddedecek cesaretim yoktu, ben de kolay yolu seçtim."

Clare'in ona karşı olan duygularını bir kez bile sorgulamamıştı. Onu sevmişti; bu nedenle, zenginlik ve ayrıcalık içinde doğmuş genç bir adamın mantığına göre, Clare de doğal olarak onu sevmeliydi. Clare onun için bir umut ışığı, özgürlük vaadi, kaçış yolu olmuştu.

"Hiçbir şeyden pişman değilim," dedi. "Beni geri çevirdiğin için şimdi minnettarım. Maceralarımın ve özgürlük yıllarımdan keyif aldım. Onlar benim olduğum adam olmamı sağladı."

"Sör Walter Treadgold ile sorun yaşadığınızı duydum." dediğinde, geçmişle birlikte onu da geride bırakmaya hazır bir şekilde doğruldu.

"Lanet olsun. Herkes her şeyi biliyor mu?"

"Konuşuyoruz. Dinliyoruz. York kardeşlerden birinin Sör Walter'ın oğlu için planları var. Humphrey Treadgold biz fahişelere karşı her zaman son derece cömert davranırdı ama İrlanda'da bir görev alınca onu kaybettik. Görünüşe göre babası onu geri çağırmış."

"Treadgold'un oğlu neden umurumda olsun ki?"

"Böyle bir bilgiyi ona karşı kullanabilirsin."

Burada biraz şantaj, orada biraz haraç. Rüşvetler, iyilikler ve karanlıkta fısıldaşmalar. Guy'ın babası böyle çalışıyordu, Guy'ın da böyle çalışmasını bekliyordu.

Başını iki yana salladı. "Arabella ile iyi geçinmenize şaşmamalı. İkiniz de en az birbiriniz kadar ilkesizsiniz."

"Birinin sizin ilkelerinizi paylaşmıyor olması onun ilkesiz olduğu anlamına gelmez." Yine güldü. "Anladığım kadarıyla onun düğününe davetli değilsiniz."

"Davet edilsem bile katılmazdım. Onu ya da Sculthorpe'u görürseniz, birbirlerine mutluluklar dilediğinizden emin olun."

"Belki kız kardeşiniz düğünde mesajınızı iletebilir." "Freddie mi? Arabella'nın düğününde mi?"

"Sanırım öyle. Sör Walter ve tüm ailesi Bayan Larke'ın nişan balosundan önce Vindale Sarayı'ndalar." Başını geri çekti. "Bilmiyor muydunuz?"

Guy güldü, kalın gece havasında uçuşan yüksek, neşesiz bir ses. İngiltere'nin güneyinde insanları sorguya çekiyordu ve Clare tüm bu süre boyunca bunu biliyordu. Ve Arabella yine ondan üç adım öndeydi.

Guy Dük'e katıldığında hâlâ başını sallıyordu. Guy'ın İngiltere'de kesinlikle hoş karşılanmadığı tek yerde saklanmakla iyi etmişsin Sör Walter. Arabella da Freddie ve Ursula'yı yem olarak kullanarak Guy'ı evliliğe ikna etme çabalarını iki katına çıkardı.

Arabella boşuna plan yapmasın. Guy Vindale Sarayı'na gitmeyecekti.

The zafer oldu daha fazla karmaşık ve maliyetli daha Arabella ama yine de bir zaferdi.

Lord Sculthorpe, "İyi vurgun, benim zeki bakirem," diye mırıldandı, Arabella'nın yeni toplanmış fındık sepetini puro dolu eliyle işaret ederek.

Ve Arabella kendini beğenmiş bir memnuniyet ve huzurlu bir üstünlükten başka bir şey hissetmedi.

Gerçekten de, Lord Sculthorpe'un Vindale Sarayı'ndaki ev partisine katılmasından bu yana geçen bir hafta içinde, nişan balosu ve düğün öncesinde, ondan gelen tek bir söz ya da hareket bile onu en ufak bir şekilde rahatsız etmemişti.

Umutsuz, tehlikeli, ahlaksız eylemiyle önce kendine sahip çıkmıştı. İçindeki o bilinmeyen parçayı sakinleştirmişti. O kazanmıştı.

Guy'la ilgili düşünceler içinde uğuldayan bir fırtına gibi dönüp dursa da, bu pek bir şey ifade etmiyordu. Gün boyunca misafirlerin çokluğu onu meşgul ediyordu ve geceleri, anılar onu kalabalıklaştırdığında- Yatağında tek başına ne yaptığı kendisinden başka kimseyi ilgilendirmiyordu.

"Ama korkarım Bayan Treadgold sizi geride bıraktı," diye ekledi.

Matilda Treadgold herkesi geride bırakmıştı. Arabella, Bayan Treadgold'un sepetinde bu kadar çok fındık olduğu için değil, kendisi tek bir tane bile toplamadığı için etkilenmişti. Fındık toplama gezilerine katılan misafir beyefendiler dördlüsü -bir çift Alman kuş bilimci, Sierra Leone'den bir botanik öğrencisi ve birinin uzaktan kuzeni- kendilerini onun hizmetine adanmışlardı. Minik Bayan Treadgold'un bir cevize özlemle bakması yeterliydi, çünkü onu toplamak için acele etmeleri gerekiyordu. Tüm bunlar olurken, her zaman cana yakın ve sıcak kalpli, varlığıyla bir odayı aydınlatan ve herkesin yanında olmaktan keyif aldığı türden bir hanımefendi olarak kaldı.

Tam da Guy'ın gelinde aradığı şey.

Freddie'nin sepeti de doluydu ama onun hazineleri arasında taşlar, bir tüy ve turuncu bir mantar vardı. Arabella'nın komşuları ve arkadaşları, Bayan Cassandra DeWitt ve Bayan Juno Bell, görünüşe göre

böğürtlen lehine. Her ikisi de böğürtlen çalılıklarına yakalanmış, birbirlerini kurtarmaya çalışırken gülmekten çaresiz kalmış, ancak daha fazla tuzağa düşmüşlerdi.

Onların yanında, küçük Ursula'nın dadısı, yeni yürümeye başlayan çocuğun ağzına bir şeyler koymasını engellemeye çalışmakla meşguldü ve diğer misafir ailelerden gelen üç çocuğa nezaret eden genç ve becerikli mürebbiye Bayan Norton da çocuklarını eğlendirmek için takdire şayan bir iş çıkarıyordu.

Arabella Sculthorpe'a, "Bayan Treadgold ödülü alabilir," dedi. "Siz yarışmıyor musunuz?"

"Zaten kazanmışken neden yarışayım ki?"

Onu kastettiğini düşündüğü için kendini beğenmişti. Artık ondan korkmuyordu, onu idare etmek umduğundan da kolaydı.

Sonra Bayan Treadgold'dan bir çığlık geldi.

"Oh, ölmüş! Ne kadar korkunç!" diye bağırды, bir sopayla ölü bir sincabı dürterek.

Gecikmeli olarak sopayı bıraktı ve geriye doğru sıçradı, ağzı kapalı, gözleri kocaman. Maiyeti asil bir şekilde yakınında toplandı.

"Zavallı kız, Vindale Court'ta kalmaya nasıl katlanıyorsun?" diye sordu kuş bilimcilerden biri. "Bay Larke'in doldurulmuş kuşları her yere asılmış durumda."

"Oh, o ölü kuşlar çok iğrenç! Bana kâbuslar gördürüyorlar." Bayan Treadgold dramatik bir şekilde ürperdi ve adamlar anlamsız sözlerle onu yatıştırdılar.

Freddie ölü sincaba bakmak için yanına sürüklenmişti. Çocuklar yaklaşmak için can atıyordu ama mürebbiyeleri onları engelledi.

Arabella'nın yanında Sculthorpe hoşgörüyü güldü. Arabella onu dikkatle inceledi ama Freddie ve Bayan Treadgold'a baktığında yüz ifadesinde uygunsuz bir şey yoktu, bu yüzden onları ondan korumaya gerek yoktu; sadece Arabella onun gizli gülümsemelerini ve bakışlarını hak ediyordu.

Ama o izlerken, adamın bakışları değişti. Gözlerine o tiksindirici ışık girdi ve dudakları küçümseyici ama aç bir kıvrımla büküldü. Arabella onun bakışlarını takip etti.

Mürebbiyeye bakıyordu.

Burun delikleri hafifçe alevlendi ve sesli bir şekilde bir duman spirali üflledi. Sonra gökyüzüne baktı, purosunu emdi ve avamca gülümseyerek dikkatini gruba geri verdi.

Birkaç kalp atışı içinde bitmişti; Arabella buna tanık olduğu için minnettardı.

"Söylemeliyim ki," dedi kayıtsızca, "Bayan Norton bu genç gözyaşlarını yönetmekte çok başarılı."

"Kim?" Mürebbiyeye baktı ve gözlerini kaçırdı. "Oh, mürebbiye."

Arabella gizli sorgulamasına devam ederken hafif bir ton takındı. "Sanırım siz de bir zamanlar böyle genç bir gözyaşı dökücüydünüz. Mürebbiyeniz için bir eziyet."

Gözlerinde bir şey parladı ama o büyüleyici, kendini küçümseyen tavrıyla güldü. "Onun benim için bir eziyet olduğunu kabul ediyorum. Kız kardeşimin mürebbiyesi yani."

"Çok mu korkunçtu?"

"Tam tersine. O tam anlamıyla mükemmeldi ve ben de ona vurulmuştum." Başını iki yana salladı. "Bir mürebbiyeye delicesine aşık olduğuna karar veren, onun ilkel kıyafetine ve otoriter tavırlarına özlem duyan ilk çocuk olmadığımı söyleyebilirim."

"Sanırım onunla şimdi tanışacak olsaydınız, onun sadece başka bir kadın olduğunu görürdünüz ve üzerindeki parıltı kaybolurdu."

Alaycı bir ses çıkardı. "Onun hakkındaki gerçeği öğrendiğimde parıltısı uzun zaman önce kayboldu. Açık konuştuğum için beni affedeceksiniz."

"Her zaman, lordum."

"Aynen öyle. Birbirimizi anlıyoruz. Gerçek şu ki, ağabeyim onu baştan çıkardı. Onları yatak odasında iş üstünde gördüm."

Sculthorpe mürebbiyeyi yatak odasında neden gözetlediğini açıklamadı ve Arabella da bunu sorarak nefesini boşa harcamadı.

"Ama bu senin için Kenneth'ti," diye devam etti. "Varis, en büyük, zaten her şeye sahip olan. Benim karasevdamı biliyordu ama yine de onu aldı. O benimdi ve onu aldı. Bunun beni ne kadar incittiğini hiç umursamadı." Yüz ifadesi sertleşti ve ardından kendisiyle alay eden bir kahkaha daha attı. "Bir çocuğun aptalca, beyhude tutkuları işte böyledir. Ama ilkimizi asla unutmayız." Ona bir bakış attı. "Size böyle şeyler söylemek uygun değil ama siz pratik bir hanımefendisiniz ve yakında evleneceğiz."

Arabella dürüstçe, "Bana bunları anlattığın için memnunum," dedi. "Çok, çok memnunum."

Çünkü artık gelecekteki çalışanlarını da korumaya hazırdı. Bir mürebbiye tutma zamanı geldiğinde, üç kez dul kalmış, çıplak elleriyle odun kesebilen ve Arabella'nın bir cesedi saklamasına yardım edebilecek birini seçmeliydi.

Sculthorpe'un bakışı uzun sürdü. "Hâlâ gülümseiyorsun. Düğün gecemizde benim için gülümseyeceksin."

"Tabii ki yapacağım."

Umarım uygun bir zamanda bunu yapmayı hatırlar. Belki de gülümseme alıştırmaları yapmalıydı, tıpkı ikinci bekâret bozma işleminde kan lekesi çıkarma alıştırmaları yaptığı gibi.

Freddie'nin sesi araya girdi. Gözleri ölü sincapta, "Onu yakmalıyız," dedi.

Sculthorpe uzaklaştı. "Dileğiniz benim için emirdir, Leydi Frederica."

Sculthorpe botunun yan tarafını kullanarak küçük kadavranın üzerine ölü yapraklar yığı ve sigarasının için için yanan ucunu onların üzerine bıraktı. Bir tutam duman yaprakların üzerinde kıvrıldı.

Arabella tek başına yürümek için bu fırsatı değerlendirdi. Sonbaharda bu ormanı nasıl da severdi. İlkbaharda, kışın, yazın. Mevsimleri ve hayatının dokusunu oluşturan insanları nasıl da özliyordu.

Hüzünlenmeye gerek yok, diye kendi kendini azarladı. Bir gün yine burada yaşayacaktı. Bu arada, evlilik evi kulağa son derece hoş geliyordu. Sculthorpe'un evi Norfolk'ta, deniz kıyısındaydı. Arabella deniz kenarında yaşamaktan hoşlanabileceğini düşündü. Kocasının düşebileceği tüm o uçurumlar.

Çok geçmeden, güneşin damlattığı patika onu yolun kenarında, yarısı anızdan altın sarısı, yarısı sabandan kahverengi olmuş bir tarlanın karşısında bıraktı. Sonbaharın keskin havasını ve yeni sürülmüş toprağın kokusunu içine çekerek oyalandı.

Ta ki bir hareket gözlerini yol boyunca, yalnız bir at ve binicisinin yaklaştığı yere çekene kadar.

Atlının yüz hatları belirsizdi ama kim olduğunu biliyordu. Adamın duruşundaki kendinden emin rahatlıktan, paltosundan ve şapkasından, kol ve bacaklarını sarsan sıcak elektrikten anladı.

Guy gelmişti. Gelmeyeceğinden emindi. Ama gelmişti.

Adam atını dizginleyip, atının yüksekliğinden ona bakana kadar, yaklaştığı her yerde olduğu gibi durdu. Kendine rağmen gözleri adamın omuzlarında, kalçalarında, kollarında ve dizginleri ustalıkla tutan eldivenli ellerinde gezindi. Yüzleri hariç tenlerinin her santimi örtülüydü ama yine çıplakmışlar gibi ısındı.

Ve onun gözlerinde... Meydan okuyan, eğlenen bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret etti ve hiçbir şey görmedi. Bakışlarındaki hiçbir şey onun geri çekilmesine neden olmadı. O biliyordu

Onun hakkında kendisinin bile bilmediği şeyleri biliyordu ama yine de hiçbir övünme ya da sahiplenme, üstünlük taslama ya da küçümseme belirtisi göstermiyordu.

"Ev partinize katılıyorum," dedi Guy neşeyle. "Belki nişan balonuz için bile kalırım. Umarım bana bir dans ayırırsınız. Ayağınıza ikiden fazla basmayacağıma söz veriyorum."

Ona ters ters baktı. Onun gelmeyeceğinden o kadar emindi ki. "Davet edilmedin."

"Sanırım ikimiz de kız kardeşlerimi davet ettiğinizde beni de davet ettiğinizi biliyoruz."

"En azından yerlerini tespit edebildim. Sen bu konuda biraz sorun yaşıyor gibiydin."

"Sonra da beni buraya çekmek için onları kullandın. Çok Makyavelistsin."

"Teşekkür ederim."

"İltifat değil."

"Hm." Parmaklarını sepetindeki kuruyemişlerin arasında gezdirdi ve onların kendisini rahatlatmasına izin verdi. "Dikkatli olun: Babanız evinde hoş karşılanmadığınızı ilan etti."

"Babanın ne dediği umurumda değil. Sen de beni gördüğüne şaşırmadın herhalde. Bu şartlar altında."

Kalbi hopladı. Ne? Umut mu? Sevinçle mi? Onu görmek istemişti ve... *Saçmalama*, diye azarladı kendini. Onu küçümsüyordu ve böylesi daha iyiydi. Onu zayıf hissettiriyordu ama gururu onu güçlü tutuyordu.

"Bunlar hangi koşullar olabilir?" diye sordurdu kendine.

O daha konuşmadan bir dal kırıldı ve yapraklar çıtırdadı. Guy'ın yüz hatlarının sertleşmesi ona ormandan kimin çıktığını söyledi.

"Kız kardeşlerimin burada olması," dedi Guy soğukkanlılıkla. Başını eğdi. "Sculthorpe."

Lord Sculthorpe Arabella'nın yanına yerleşti ve parmaklarını sırtının alt kısmına bastırdı. Arabella irkilmedi ya da titremedi. Utanması gerekirdi, çünkü bu şimdiye kadar içinde bulunduğu en garip durumdu, ama bunu da hissetmedi. Hissettiği tek şey, kontrolü Sculthorpe'dan geri almanın verdiği o kendini beğenmiş rahatlama ve Guy'a karşı duyduğu uzun süreli, şaşkın pişmanlıktı.

"Hardbury. Davetli olduğumu bilmiyordum."

Bayan Treadgold ormandan hızla çıkarken Guy cevap vermedi, takipçileri de geliyordu. Guy'ın yüzünü sıcak bir gülümseme aydınlattı. Herkes

Bayan Treadgold'a baktıklarında sanki onu görmek bile onları mutlu ediyormuş gibi içtenlikle gülümsediler.

Hiç kimse Arabella'ya böyle gülümsememişti. Gülümsemelerini istediğini bile bilmiyordu. Ama şimdi bu ona dünyanın en muhteşem şeyi gibi geliyordu.

"Lord Hardbury!" Bayan Treadgold reverans yaptı. "Ne muhteşem bir sürpriz!"

"Kır havası size çok yakışıyor, Bayan Treadgold." Guy hayranlığını gizlemek için hiç çaba harcamadı. "Yorgun bir gezgin için hoş bir manzara oluşturunuz."

"Çok naziksiniz lordum. Leydi Frederica burada. Onunla konuşmak için can atıyor olmalısınız."

"Elbette." Guy'ın gülümsemesi genişledi. "Sizinle de konuşma fırsatı bulacağıma inanıyorum."

"Ah." Kirpiklerini indirdi ve kızardı.

Demek öyle. Rüzgar böyle esiyordu. Arabella bir kez daha parmaklarını fındıkların arasında gezdirdi. Belki de onları ona fırlatmalıydı.

Guy görmüştü; yüz ifadesi onun düşüncelerini tahmin ettiğini gösteriyordu. Sonra cebini karıştırdı ve ona bir şey fırlattı: havada yuvarlanırken güneş ışığında parlayan bir bozuk para.

Arabella onu düzgünce yakaladı.

"Bu da ne?" Sculthorpe sordu.

Parayı parmaklarının arasında çevirdi. Bir şilin olduğunu anlamak için paraya bakmasına gerek yoktu. Belki de o gece Londra'da Guy'a çevirdiği şilin aynısıydı.

"Bayan Larke," dedi Sculthorpe sertçe. "Lord Hardbury size neden bir şilin attı?"

Arabella gözlerini Guy'dan ayırmadı. "Oh, sadece geçmişimizdeki aptalca bir andan kalma bir hatıra. Hiçbir şey ifade etmeyen aptalca ve aptalca bir şey."

At başını savurdu ve yana doğru dans etti. Adam yarı güldü, topuklarını sıktı ve yoluna devam etti.

GUY, Arabella'nın ailesinin evinde kaldığı süre boyunca ondan uzak durmaya yemin etmişti ama o ilk akşam yemeğinden sonra onu Sculthorpe'la birlikte salonda görünce

Gece, sorun çıkarmak için can atıyordu.

Leydi Belinda'dan ("Umarım bizimle *uyumlu* bir konaklama geçirirsiniz lordum"), Bay Larke'dan ("O kız Sculthorpe'la evlenecek, sakın bunu berbat etme Hardbury") ve Sir Walter'dan ("Arkadaş -hatta aile- olabilmemiz ne kadar da güzel lordum") uslu durması için birkaç ince uyarı almıştı bile.

Ama Guy huzursuzlanmaya başlamıştı ve elbette bunun nedeni, kusursuz bir şekilde kıvrılmış saçlarının tepesinden buzul mavisi elbisesinin eteklerine kadar kışkırtıcı bir şekilde dengeli ve mağrur duran *Arabella*'ydı.

Guy'ı kızdıran, Sculthorpe'a karşı takındığı tavidir. Bir ay önce değil, evlendikten yirmi yıl sonra bir kadından beklenecek türden bir hoşgörü gösteriyordu. Sculthorpe rahatça sohbet ediyor ve Arabella'nın başını sallamaktan başka bir şey yapmadığını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Arabella'nın, canlı, can sıkıcı Arabella'nın sessiz kalması ne kadar yanıltıcı. Guy'ın onu heyecanlandırmak istemesine şaşmamalı. Lanet olsun. Onu kızdırma dürtüsü *de neydi?* Son kuruşlarını da kumarda kaybettikten sonra bile diğer erkekleri masalara geri çağıran saplantı kadar tehlikeli olduğunu kanıtlıyordu.

Yine de Sculthorpe gümüş puro kutusunu sallayıp dışarı çıkmak için izin istediğinde ve Arabella Bayan Treadgold'a notaları göstermek için geçtiğinde, Guy da piyanonun başına doğru gitti ama Arabella uzaklaştı. Guy, Bayan Treadgold'un müzik seçmesine yardım etti ve sayfaları çevirme hakkını başka bir adama bıraktı, o sırada Arabella Freddie ile konuşuyordu. Guy o tarafa doğru yürüdü ama kız kardeşinin yanına vardığında Arabella annesiyle birlikteydi. Arabella çay tepsisine doğru süzülürken Guy da Leydi Belinda'ya doğru sokuldu.

Arabella'yı salonda kovaladığını kimse fark etmeden önce dursa iyi olacaktı. Ama Arabella çaydanlığı kaldırdığında, adam onun yanına geçti ve diğerlerinden ayrı durdukları küçük bir dünya yarattı.

Arabella etrafına bakındı, görünüşe göre kaçacak bir yer bulamadı ve ona istemediği bir fincan çay doldurmaya razı oldu. Elbisesinin kare korsajı keskin köprücük kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Guy o köprücük kemiklerini hâlâ parmaklarının altında hissedebiliyor, elini göğsünün üzerinde gezdirdiğini hâlâ görebiliyordu. Gözlerini ayırdı.

"Benden kaçıyor musun Arabella?" diye sordu alçak sesle, kimse duymasın diye.

"Saçmalama. Ben kimseden kaçmam. Ben sadece arkadaş seçimimde seçiciyim."

Çay fincanının kulpunu çevirerek desenini fincan tabağıyla aynı hizaya getirdi ve sabit elleriyle ona uzattı.

"Neyin peşindesin, Arabella? Benden ne istiyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Senden ne isteyebilirim ki?"

Siz zaten amacınıza hizmet ettiniz. Yoksa bu kadar çabuk mu unuttun?"

Cesur bakışları onu içine çeken bir girdap gibiydi. Aralarına anılar doluştu: bedenleri, ağızları, coşkulu tutkuları ve daha fazlası için duydukları o cehennemi özlem.

Keşke ikisini de çöle götürebilseydi ve onu sonsuz gece göğünün altına yatırabilseydi. Ama bir misafir odasındaaydılar, sohbetin, mumların, müziğin ve çayın ortasında. Onu küçümsüyordu. Onu istiyordu. Kız tehlikeliydi. Adam deliydi.

"Buraya senin için gelmedim," diyebilirdi dişlerini sıkarak ve çay fincanını kaba, aç ellerinin arasında ezmeden önce yere bıraktı.

Desenlerini aynı hizaya getirmek için terk edilmiş fincanı tabağının üzerine itti, ama ıskaladı.

"Buraya senin için gelmedim," diye tekrarladı, kadın fincan tabağıyla fincanı aynı hizaya getirmeyi defalarca deneyip başaramayınca.

Sonunda, inatçı porselene kaşlarını çatarak ellerini önünde kavuşturdu ve konuşmak için ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı. Bir deneme daha yaptı ama yine konuşamadı. Gözleri odanın içinde gezindi ve Freddie'ye takıldı.

"Sen..." Boğazını temizledi. "Şüphesiz kız kardeşleriniz için buradasınız. Ve Sör Walter ile aniden arkadaş olmuşa benziyorsunuz."

Tatlı bir rahatlama: Konuşmayı merhametli bir şekilde kurtarmıştı.

"Hile yapmanın gücünü mü keşfettin?" diye devam etti. "Diplomasi," diye düzeltti. "Takdire şayan bir itidal gösteriyorum. Hatta yüzüne karşı küstah ve yozlaşmış bir ikiyüzlü demekten kaçındı."

Nefret ettiği birinden hoşlanıyormuş gibi davranmak onun zevkine uygun değildi. Sir Walter, lord hazretlerinin ziyaretinin amacını sorduğunda Guy, Vindale Sarayı'nın birden fazla cazibesi olduğuna dair belli belirsiz bir şeyler mırıldanmış ve gözlerini Matilda Treadgold'a dikmişti. Bu Sir Walter'ın yüzünü güldürdü ve hemen yeğeninin Guy'ı küçük Ursula'ya götürmesini ayarladı. Küçük kız kardeşinin oyuncak bebek gibi hoş bir yaratık olduğu ortaya çıktı.

Tüylü sarı bukleler, tatlı bir gülümseme ve anlaşılmaz bir gevezelik.

Arabella kuru bir sesle, "Tebrikler," dedi. "Ama Freddie konusunda beni dinlemenı isterdim. Öğrenmelisin-"

"Hayır." Bir elini kaldırdı. "Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söyleyemezsin. Bu ilk kural olsun."

Gözleri büyüdü. "Oh, kurallarımız mı olacak? Ne kadar sevimli. Şimdi de benden onlara uymamı bekleyeceksin."

"Ben kadar aptal değilim. Ama kız kardeşlerimin velayetini almak ve ailemi yeniden kurmak için yardımınıza ihtiyacım yok."

"Madem bu kadar önemsıyorsun, kırık bir kalp gibi önemsiz bir şeyin seni uzaklaştırmasına izin vermene şaşıyorum."

"Clare Ivory kalbimi kırdığı için gitmedim." "Neden gittin?"

Ayrılmak, Guy üzerinde on yıldır süren kontrol mücadelesinin tek olası sonuydu. Bu mücadele, Guy'ın Clare'le evlenmekte ısrar ettiğı, babasının da cüssesini kullanarak Guy'ın üzerine abandığı ve Arabella'yla evlenmeyi kabul edene kadar onu mahzene kilitlemekle tehdit ettiğı o son, acı kavgayla doruğa ulaşmıştı.

"Beni zorlayamazsın!" Guy gençliğin verdiğı coşkuyla bağırmıştı. "Asla senin kuklan olmayacağım."

Babam küçümsemişti. "Kendi kararlarını verecek kadar aklın yok senin. Olman gerektiğı gibi bir adam olmayı öğrenene kadar benim dediğimi yapacaksın."

"Senin gibi yozlaşmış bir tiran mı?"

"Burası benim ülkem," diye yanıtladı babam soğuk bir sesle. "Ve ülkemin havasını soluduğunuz sürece size söyleneni yapacaksınız."

Böylece dünyayı paylaşmışlardı: Babam Britanya'da tiranlığı, Guy ise diğerk her yerde özgürlüğü kazanmıştı.

Arabella beklentiyle ona bakıyordu.

"Prensıplerle ilgiliydi," dedi sonunda.

"İlkeler mi?"

"Evet. Onları hiç duydun mu?"

Omuz silkti. "Mürebbiyem onlardan bahsetmiş olabilir, ama sonra periler, tek boynuzlu atlar ve onurlu beyefendilerle ilgili hikayeler anlattı, bu yüzden ona pek aldırış etmedim."

Kendine rağmen güldü. "Babam kesinlikle onurlu biri değildi. En sevdiği oyun, babamdan para ve güç koparmanın yollarını bulmaktı.

ve benden de aynısını yapmamı bekledi. Etik dışı davranışları için yaptığı açıklamalar her zaman çok makul geliyordu. Etik değerlerimle onun için büyük bir hayal kırıklığıydım."

"Korkunç bir hastalık, etik. Sanırım daha çok isilik gibi."

"Seni neden onayladığını anlayabiliyorum. Yazdığım her mektupta, bir gelir elde edebilirsem ve istediğim gibi evlenebilirsem geri döneceğime söz verdim, o da uygun gördüğü gibi davranacağımı ve seninle evleneceğimi söyledi."

Sonunda, onu gösterecek kadar şok etmişti. "Onca yılı benim için tartışarak geçirdiğini ima ediyor olamazsın. Bu çok saçma. İngiltere'nin başka varisleri de var ve babalarımız asla bu kadar sadık olmadı."

"Sen benim itaatimin sembolü oldun."

"Benimle evlenmemekte bu kadar kararlı olmana şaşmamalı."

Omuz silkti. "Senin acımasız, kavgacı yapın da bir etkendi." "Ah canım. Ben de bunun benim başlıca cazibem olduğunu sanıyordum."

Dünya tersine döndü. Arabella kendine mi *güliüyordu*? İmkansız.

"Ve böylece mükemmel gelininizi ararsınız," diye devam etti, iliklerine kadar alaycı bir tavırla. "O sana geniş, hayran gözlerle bakacak ve büyük adam bir kez daha aşka doğru yuvarlanacak."

"Dört gözle bekliyorum," dedi neşeyle, öfkelenmeyi reddederek. "Aşık olmak hoşuma gidiyor. İnsana kendini daha canlı hissettiriyor, içki ve kumardan farklı değil, ama insanın sağlığı için daha iyi. Hem tapılası hem de sevimli, hoş ve hoşnut edici bir kadınla karşılaştığımda, inan bana Arabella, öyle hızlı düşeceğim ki beyin sarsıntısı geçireceğim."

İfadesinde yumuşak bir hüznün gibi bir şey titreşti, mükemmel kemerli bir kaşın alaycı kaldırışıyla kovalandı.

"Bu şekilde ayarlanabilir mi? İnsan sevgilisine yeni bir palto sipariş eder gibi, özel olarak diktirip bedenine göre kestirir mi? Aşkın bu kadar olduğunu kim bilebilirdi?" Bakışları dikkatle piyanoda işini bitirmekte olan Bayan Treadgold'a kaydı. "Ama tabii ki lord hazretleri ne emrederse onu alır. Sör Walter yemekte bana yeğenine kur yapmak için burada olduğunuzu söyledi."

"Her erkek Bayan Treadgold'u odadaki diğer tüm tercih eder."

Gözleri büyüdü. "*Benim* üstüme bile mi? Hay Allah. Nedenini hayal bile edemiyorum." "Ha! Çünkü erkekler yavrularını besleyen bir kadını onları yiyor."

"Saçmalama. Yıllardır hiç bebek yemedim."

Şaşkın bir kahkaha patladı. Bu sefer yanlış anlaşılma yoktu: Arabella kesinlikle kendisiyle dalga geçiyordu. Başka bir keşif: Dudakları kıvrılmıyor olabilir ama gözleri gülümsüyor ve gülüyordu.

Yukarıdaki yıldızlar, hep kendine mi gülüyordu? Aşırı küstah açıklamaları aslında kendi aleyhine yapılan şakalar mıydı?

Arabella bir kez daha, yıldızların farklı bir şekilde dizildiği, büyüleyici bir şekilde tanıdık ama sonsuza dek değişmiş olan dünyanın diğer tarafındaki gece gökyüzü gibi yeni ve tuhaf hale getirildi.

Nerede olduklarını hatırlamak zorundaydı. Onun kim olduğunu. Ne yaptığını.

İkisine de hatırlatmak için, "Sculthorpe bundan memnun olmalı," dedi.

Göz kapakları yanıt olarak güçlkle titredi. "Burnunu kıran o muydu?"

"Hayır. Bu ben uzaktayken oldu. Herkesin emrime girmesini bekleyen küstah bir İngilizdim. Yüzüm adeta diğer erkekleri ona vurmaya davet ediyordu."

"Çünkü İngiltere'de herkes kazanmanıza izin verir."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bunu ancak isminin koruması olmadan dünyaya adım attığında fark etmişti. Yine de kendisinden yaşça küçük olan Arabella bunu fark etmişti. Ama çocukken ona meydan okuyan tek kişi Arabella'ydı.

"Neyi kazanmana izin vereyim, Hardbury?"

İçeri giren Sculthorpe'du, tütün dumanıyla çalkalanıyordu.

Arabella'nın yüzü karardı. "Lord Hardbury bana seyahatlerinden bahsediyordu," dedi yumuşak bir sesle ve sesini odanın her tarafına taşıyacak şekilde yükseltti. "Diğer yerlerin yanı sıra İtalya."

Ne kadar kolay yalan söylüyordu. Ve boynuzlu nişanlısına çay doldururken elleri ne kadar da sabitti.

İnce porselen fincan ve fincan tabağı Sculthorpe'un iri ellerinde narin görünüyordu. Gözleri Guy'inkilerle buluştu. Belki de ikisi de Guy'ın meydan okuduğu ve Sculthorpe'un iri ellerinin yumruk olup yirmi yaşındaki Guy'ı küstahlığı yüzünden dövdüğü o günü hatırlıyorlardı.

Sculthorpe, "Savaş sırasında İtalya'da biraz zaman geçirdim," dedi. "Orada ne yapıyordun?"

Leydi Treadgold'un sesi odanın içinde yankılandı. "Oh, Lord Hardbury, Matilda ve ben İtalya'daki seyahatleriniz hakkında daha fazla şey duymak için can atıyoruz. Öyle değil mi Matilda?"

Bayan Treadgold'un gözleri parlıyordu. "Eski bir yanardağın bıraktığı cesetleri görebileceğinizi duydum."

"Matilda," diye yumuşak bir sesle uyardı Leydi Treadgold.

Yüzü giderek artan bir sıkıntıyla düştü. "Ama Frances Teyze, kulağa çok korkunç geliyor. O zavallı insanlar."

"Hassas yüreğiniz sizi onurlandırıyor. Öyle değil mi, Lord Hardbury?"

"Gerçekten de öyle."

Guy, Arabella ve Sculthorpe'a baktı. Yukarıdaki yıldızlar, bütün bu durum kelimelerle ifade edilemeyecek kadar saçmaydı. Neden fikrini değiştirmiş ve buraya gelmişti ki?

Başını sallayarak Leydi Treadgold'un yanına gitti ve "Bize Venedik'ten bahset. Camla harika şeyler yapıyorlar."

Ve Bayan Treadgold, tatlı, güzel, meydan okumayan, utangaç bir şekilde gülümsedi. Guy kendini iyi hissettirmeye çalıştı ve bir kez bile odanın öbür ucuna, Arabella'nın Lord Sculthorpe ve botanik öğrencisiyle sanki hiçbir şey olmamış gibi sakince sohbet ettiği yere bakmadı.

T Manastır harabelerine giden tepeye tırmanırken rüzgâr Arabella'nın içinden esiyor gibiydi. Normalde ata binerdi ama bir ata binmiş olsaydı, Lord Sculthorpe onun gittiğini öğrenebilirdi.

Sculthorpe'dan saklandığından değil elbette. Sadece o evdeyken dışarıda olmayı tercih etmişti.

Ne baş belası ama. Sculthorpe diğer her gün ava çıkmak ya da balık tutmakla meşguldü ama bu güneşli ve rüzgârlı öğleden sonra -bir adamın dışarıda bir şeyleri öldürmesi için ideal bir hava- eve dadanma niyetini açıklamıştı.

Böylece Arabella bir ayak işi uydurup dışarı çıktı ve buraya gelene kadar adım atmaya devam etti.

Manastır kalıntıları sonbahar ışığında felsefi bir görünüm sergiliyordu, geriye kalan kemerler ve sarmaşıklarla kaplı duvarlar zamana kayıtsızdı. Bazı duvarlar yüzyıllarca ayakta kalırken diğerlerinin yıkılıp dökülmesi tuhaftı. Longhope Manastırı'nın, mahalleye adını verecek kadar uzun süre ayakta kalmasına her zaman hayranlık duymuştu. Benden *kurtulamayacaksın*, diyordu.

Eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını taşın üzerinde gezdirdi. O ve Oliver burada oynarlardı, kayaların üzerinden tırmanırlar ve birbirlerine mahzeni ziyaret etmeleri için meydan okurlardı. Ve tabii ki böğürtlen toplar, mor ağızlarıyla birbirlerine sırtırlardı.

Bir sonbaharda, Oliver'ı kaybetmelerinden bir yıl sonra, misafir çocuklar kimin daha çok toplayabileceğini görmek için yarışmışlardı. Arabella kazanmıştı ama bunun bir bedeli vardı: Lekeli parmaklar, dağınık saçlar, yırtık elbise. Annesi onu kendine çeki düzen vermeye göndermiş, sert bir şekilde bir hanımefendi olduğunu hatırlatmış ve babasının onu görmemesi gerektiğini söylemişti. Ama babam onu görmüştü. Dudağı tiksintiyle kıvrılmış, onu şöyle bir süzdükten sonra şöyle demişti: "Kendine kızım de. Doğal olmayan çocuk. Ne utanç verici."

Bu yüzden takılmadan, çizilmeden ya da lekelenmeden böğürtlen toplama sanatını mükemmelleştirmişti. Çok fazla toplamamıştı ama bir hanımefendide ölçülülük değerliydi, oysa kazanmak öyle değildi.

Ve burada hâlâ meyve veren bir böğürtlen çalısı vardı, dolgun, mor ve güneşte parlıyordu. Hepsinin Michaelmas'a kadar toplanması gerekiyordu. Efsaneye göre, o gün Başmelek Mikail'in Lucifer'i cennetten kovduğu gündü ve Lucifer dikenli bir böğürtlen çalısının üzerine inmiş, üzerine tükürmüş lanet okumuştı.

Uygun bir meyve bulan Arabella, suyunun dağılmasını önlemek için tam olgunlaşmamış bir meyve seçerek elini çalılıkların arasından geçirdi ve meyveyi kopardı. Gözlerini kapatarak meyveyi ağzına attı. Erken tatlılığı dilini memnun ederken, ekşiliği çenesi boyunca yayıldı.

Yutkundu. Anın tadını çıkardı. Gözlerini açtı. Adam.

Pardösüsünü botlarına dolayan rüzgâra aldırmadan onu izliyordu. Güneş ışığı ona yandan vuruyor ve başının arkasındaki turuncu yapraklarda ardıc kuşları kanat çırpıyordu.

Onun gelişinden sonraki günlerde bir daha konuşmamışlardı; kadın ona doğrudan bakmamıştı bile. Şimdi ise gözlerini kaçırıyordu. Hareket de edemiyordu, teninin her santimi olması gerekenden daha fazla hissediyordu, sanki rüzgâr ve güneş elbiselerinin altından kanına işliyordu.

Önemli değil: Yürüyüp gidecekti. Geçen haftanın her günü yaptığı gibi ondan kaçmak için acele edecekti.

O yapmadı.

Onun yerine ilerledi ve çok yakınında durdu. "Kaçak böğürtlen mi avlıyorsun?" dedi.

Ağzındaki kuruluğu, ekşi ve tatlının kalıcı tadını yutarak uzaklaştırdı. "Sen mi?"

"Suçluyum."

Bir elini kaldırdı, parmakları mora boyanmıştı. Sonra o el onunkini kavradı, parmakları rüzgâra rağmen sıcacıktı. Diğer elini tuttu ve ikisini de inceledi.

"Olağanüstü," dedi. "Bir böğürtleni toplayıp yediğine şahit oldum, yine de cildinde hiçbir iz yok. Tabii sadece olgunlaşmamış böğürtlen yemiyorsan. Ekşi olanları mı tercih ediyorsun?"

"Ben zaten yeterince tatlıyım."

Güldü, sesi ellerinin vücudunda gezinmesini andırıyordu: korkusuz, şakacı ve heyecan verici.

"Seni tanımlamak için binlerce kelime bulabilirim Arabella, ama 'tatlı' bunlardan biri olmaz."

"Ve sen tatlı olanları tercih ediyorsun."

"Tatlı, sevimli olanlar," diye kabul etti.

"Sevgileriyle sizi pohpohlayanlar ve gülümsemeleriyle içinizi ısıtanlar."

"Entrika çevirmeyen, manipüle etmeyen ve oyun oynamayanlar."

Elleri hâlâ birbirine bağlıydı; bunu aynı anda fark etmiş gibiydiler. Kadın avuç içlerini incelemek için ellerini çevirdiğinde karşı koymadı. Başparmağını kaslara bastırdı. Nasırlar yıpranmıştı ve böğürtlen lekeli parmaklarda taze çizikler vardı, kan akıtacak kadar değil, sadece deriyi yıpratacak kadar. Cesurca yaşayan bir adamın, bir maceracının, şehvetli ve emin elleri.

Bu eller onu nasıl bu kadar değiştirmişti? Orada olduğunu bile bilmediği o dağınık duyguları uyandırmak için içine nasıl ulaşmışlardı?

"Nasırların soyuluyor." Başparmağını onların üzerinde gezdirdi. "Yakında ellerin o kadar sert olmayacak."

"Henüz herhangi bir şikayet almadım."

Sanki o parmaklardan birini omurgasında gezdirmiş gibi, kadının üzerinde bir ürperti dalgalandı.

O zaman ona bakmak zorundaydı. Onun yaz yeşili bakışlarını tutmak zorundaydı, ellerini serbest bırakıp ceplerine sokana kadar duygularının ve şehvetli anılarının çalkalanmasına katlanmak zorundaydı.

"O gece Londra'da ne olduğunu hâlâ anlamış değilim," dedi. "Bundan hiç bahsetmemeye, seninle hiç konuşmamaya yemin etmişim ama o gece..."

Onun ötesinde turuncu ormanlık alanlar ve yeşil, altın rengi ve kahverengi tarlalardan oluşan sonbahar yamalı bohçası uzanıyordu. "Önemli değil," dedi manzaraya. "Her şey bitti ve artık sona erdi."

"Öyle mi?"

Cevap vermedi. Yapraklardaki rüzgâr ve ökse ardıç kuşunun cıvıltılı ötüşü dışında sessizlik çökmüştü. Göz ucuyla adamın elini cebinden çıkardığını gördü. Sanki çağrılmış gibi ona döndü. Adam elini kaldırdı ve kızın dudaklarına dokundu.

"Hiç o geceyi düşünüyor musun?" diye sordu. "Birbirimize nasıl dokunduğumuzu? Ne yaptığımızı?"

Bu, akla gelebilecek tek bir cevabı olan anlamsız bir soruydu.

"Hayır," diye yalan söyledi Arabella. "Asla."

Yaklaştı. Eğer uzaklaşırsa, dikenli çalılıkların arasında kalacaktı. O aldırmadı. Adamın yakınlığı onu heyecanlandırıyordu. Kollarını onun boynuna dolamak ne kadar kolay olurdu. Ağzını onunkine yaklaştırmak, ağrıyan göğsünü onunkine bastırmak. Bunu sanki binlerce kez yapmış gibi kolayca hayal edebiliyordu.

Zihninde zaten vardı.

"Bunu ara sıra düşünüyor olmalısın," diye mırıldandı, o kadar yakınlardı ki, güçlü bir rüzgâr onları birbirlerinin kollarına itebilirdi. "Geceleri yatağında yalnızken bile vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğini hatırlamıyor musun? Belki de dokunuşumu yeniden yaşıyorsun?"

İçinden bir sıcaklık akıyor, kalçalarının arasındaki o artık tanıdık nabızı, karnındaki o erimiş basıncı harekete geçiriyordu. Geceleri yatağında tek başına ne yaptığını bilemezdi.

"Kendini ele veriyorsun, Hardbury," diye mırıldanmayı başardı. "Gecelerini beni hayal ederek geçiriyor olabilirsin ama ben bunu pek hatırlayamıyorum."

"Haklısınız, itiraf ediyorum. Hatırlıyorum." Sesi şimdi daha alçaktı, sert kenarı onu rahatsız ediyordu. Adamın sözleri onu okşarken, gözleri onunkileri sımsıkı tutarken bedeninin hatırlamasına izin verdi. "Vücudunun her kıvrımını ve açısını hatırlıyorum. Teninin tadını hatırlıyorum. Dokunuşuma nasıl karşılık verdiğini hatırlıyorum, çok vahşi, çok öfkeli, çok talepkâr. Muhteşemdi. *Sen muhteşemdin.*"

Nefesi kesildi. "Benimle alay etme."

"İstemiyorum." Kelimeler basit ve samimiydi. "Bir fırtınanın ortasında durmak gibiydi. Heyecan verici ve tehlikeli ve insanı yoğun bir şekilde canlı hissettiriyor. O gözlerin ardında başka neler yattığını merak etmeden duramıyorum."

Buna cevap vermedi: Artık kendisi de bilmiyordu. Ama bir cevap beklemedi.

Tembelce yan tarafa baktı ve bir kolunu ondan uzaklaştırdı. Bu hareket paltosunu bacaklarına sürttü ve kumaşın bu dokunuşu bile hassas tenini baştan çıkardı. Sanki bir rüyadaymış gibi, sanki sonbaharın taze bir günü değil de tembel bir yaz öğleden sonrasıymış gibi, sanki Guy ve Arabella değil de sadece bir erkek ve bir kadıymış gibi, adamın uzun kolunu böğürtlen çalısına doğru uzatışını izledi, pis suyundan korktuğu için asla dokunamadığı dolgun, olgun bir meyveye doğru.

Büyülenmiş bir halde, onun meyveyi iki parmağının arasında yakalayışını izledi. Hevesle kucağına yuvarlandı ve onu geri taşıdı. Fakat

Sonra eli göremeyeceği kadar yaklaştı, bu yüzden onun yerine yüzüne baktı. Adamın gözleri dudaklarındaydı, alçalttığı kirpikleri kalın ve koyu renkliydi, yumuşak meyvenin dudaklarına değdiğini hissettiğinde yüz ifadesi de büyülenmişti. Kadın dudaklarını ayırdı ve adam meyveyi dudaklarının arasına itti. Kadın meyveyi ağzına aldı, dilinin meyveyi almak için öne doğru fırlamasına izin verdi, dilinin adamın ağzında kalan parmağında oyalanmasına izin verdi, bu da kadının belinde acı-tatlı bir sarsıntı yarattı. Adamın parmağı kaydı. Ağzını kapattı ve böğürtleni ısırdı, dilinin üzerinden taşan, ağzını dolduran ve duyularını fetheden tatlı suyun tadını çıkardı. Bir böğürtlenin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı, hiç bu kadar mükemmel ve hiç bu kadar tatmin edici olmamıştı. Yutkundu ve dudaklarını yaladı, adamın harareti, kapüşonlu gözlerinden bir bakış daha davet etti.

Onu öpecekti.

Onu nasıl istediğini. Onu nasıl öpmek istediğini. Onun yüzüne dokundu. Bir hata: Büyüyü bozdu.

Adam "Hayır" diyerek geri adım attı ve paltosunu savurarak, başını sallayarak uzaklaşırken, kadın orada durmuş, yasak öpüşmeleri için aptalca hazırlanıyordu.

ARABELLA rüzgârın taşıdığı sesleri ^{duydu} ve kendini hayal aleminden uyandırdı.

Ne kadar dikkatsizdi, beş dakikalığına bile olsa bu malikânenin büyük ama insanlarla dolu olduğunu unutmuştu. Biri bu samimi görüşmeyi fark etseydi, dedikodu yayılır ve her şey mahvolurdu.

Ama Guy ortadan kaybolmuştu ve davetsiz misafirler onu görmemişti. O da sıvıştı.

Bahçelere vardığını, çözülmeden önce kendini toparlayabileceği odasının yalnızlığına duyduğu çaresiz ihtiyaçla koşuşturduğunu neredeyse hiç hatırlamıyordu.

Ama bahçeden geçişi engellenmişti: Sculthorpe yollarda devriye geziyordu. Onunla yüzleşemezdi. Dünyadaki onca insan arasında görmeye dayanamayacağı tek kişi oydu.

Yoldan saparak duvarlarla çevrili bir bahçeye girdi ve sırtı duvara dönük, pembe akasma çiçekleriyle kaplı kafeslerin yanında durdu. Gözlerini kapadı, kuşları, fıskiye'nin çınlamasını ve kendi derin nefeslerini dinledi.

Kuşlar sessizliğe gömüldü. Gözlerini açmadı. Ama artık yalnız olmadığını biliyordu.

"İşte buradasın." Sculthorpe'un sesi hafif ve samimiydi. "Benimle saklambaç oynuyorsun."

Hayır. Lütfen, hayır. Bir fırtına çıksın, bir bora, bir deprem, kan, çekirge ve kurbağa salgını. Sculthorpe'un onu tek başına yakalamasından, sesine sinen o iğrenç gülümsemeden başka bir şey olsun.

Dünya onun isteklerine asla itaat etmedi. Ve şimdi, Guy'ın dokunuşuyla hâlâ sersemlemişken, kendi bedeni ve düşünceleri bile ona ait değildi.

Ah, neden her şeyi kontrol edebileceğini düşünmüştü ki? Hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Hayatı boyunca dünyayı kontrol altına almaya çalışmıştı; her gün dünya ona direniyordu.

Lanet olsun sana, Guy Roth. Lanet olsun sana, Sculthorpe. Lanet olsun sana, babam, Oliver ve bu sefil dünyaya ayak basan herkese.

"Ben de sizi arıyordum. Bayan

Larke?" Sesi şimdi daha keskindi.

Tedirgindi.

Gözlerini açtı. Sculthorpe duvarlarla çevrili bahçenin girişinde durmuş, adımlarının ortasında duraksamış, şapkası elinde ve yüz ifadesi sıkışmıştı. Bakışları onu duvara yapıştıracak kadar keskindi.

"Lordum. Kuş seslerinin tadını çıkarıyordum."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. Bileğini gösterişli bir şekilde savurarak şapkasını bankın üzerine attı. "Güzel bir bakireyi bulmak için güzel bir yer."

"Şaperonumuz yok lordum."

Sesi titrek geliyordu. Hay Allah. Arabella Larke, titreyen bir ninniye dönüştü! Depreme ya da kurbağa salgınına kimin ihtiyacı vardı ki? Belli ki dünyanın sonu çoktan gelmişti!

"Biz nişanlıyız. Kimse aldırılmaz."

Ben , seni iğrenç zampara!

Gülümseyerek ona doğru yürüdü. İfadesinde yeni bir şey vardı, sadece mide bulandırıcı sahiplenici bakış değil, daha keskin, daha sert bir şey. Yırtıcı bir parıltı.

İçine, geç de olsa panik olarak tanımladığı, alışılmadık bir his yayıldı.

Çok ileri gitmişti. Her şey çok ileri gitmişti.

Gözlerini bir an bile ondan ayırmayan Arabella, göğsündeki sıkışma ve göğsünün tuhaf hafifliği sayesinde nefes almaya zorladı.

Uzuvlar. Öfkenin gelmesine izin verdi. avlamaya, korkutmaya ve zaten bu kadar çok şeye sahipken ondan daha fazlasını almaya nasıl cüret ederdi?

"Seni öpmeye karar verdim," diye açıkladı Sculthorpe.

Arabella sırtını soğuk duvara dayamış, sessizce bunu kabul etmesinin nedenlerini sayıklıyordu: Vindale Sarayı, yamalı tarlalar, Oliver'la oynamak, ölmeden önceki mutlu çocukluğu.

"Beklemek istediğini söylemiştin," demeyi başardı.

Sculthorpe ürkek bir ata seslenir gibi, "Sadece bir öpücük," diye mırıldandı. "İştahımızı kabartacak tek bir öpücük. Eskiden olduğu gibi benim için arzudan titremiyorsun. Bunu özlüyorum."

Adam ona dokunmuyordu ama kadın yine de ürperdi. Adam güldü, alçak sesle ve iğrenç. Kadın çığlık atacak, onu tekmeleyecek ya da üzerine kusacaktı, adam uzaklaştığı sürece ne olduğu pek umurunda değildi.

Yaklaştı.

"İşte, arzun, o çaresiz heyecan," dedi. "Daha fazlasını istedin, değil mi? Bir bakireye göre çok açsın."

Bunu yapamazdı. Yine de bunu kabul etmişti; *kabul etmişti*. Başka seçeneği olmamasına rağmen yaptığı seçim buydu ve başka seçeneği yoksa bu bir seçim miydi? Ne de olsa kazanmamıştı. Bu adil değildi. Guy'ı yenmişti, Sculthorpe'u yenmişti ama yine de onlar onu yenmişti.

İkisine de lanet olsun. Duvara yaslananlar onlar olmalıydı, Guy ve Sculthorpe. İdam mangasını bir kenara bırakıp ikisini de kendisi vuracaktı.

"Şu haline bak, ne kadar asil, düzgün ve otoritersin. Benim için mükemmel. Sana nasıl da değer veriyorum. Evet, seni öpeceğim."

Ağzına bakıyor, dudaklarını yalıyor, kendi kendine konuşuyordu, gerçekten, ama onun arzularının kendisiyle bir ilgisi olduğu konusunda kendini asla kandırmamıştı.

Kendini manastırın harabelerine, eteklerini kamçılayan rüzgâra ve Guy'ın güvenli, katı sıcaklığına, Guy'ın ona muhteşem demesine, böğürtleni dudaklarının arasından kaydırmasına geri döndürmeye çalıştı.

"Onu sahiplenmeden önce kendi bakiremi öp."

"Tanrı aşkına, ben senin bakiren değilim," diye tersledi.

Adam sırtındaki taş kadar soğuk ve hareketsizdi. Uzuvlarının kilidi açıldı ve geçip gitti, ama adam daha iki adım atmıştı ki

saldırdı. Bir yılan kadar hızlıydı, kolu fırladı. Eli kadının ön kolunu kavradı, parmakları kollarının arasından etine saplandı.

"Sen- Ne?" diye hırladı. "Sen benimsin! Değil misin?" "Değilim-"

Parmakları sanki kemiği ezecekmiş gibi daha da sıktı. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi korkunç bir sesle haykırdı.

"Bırakın beni, efendim!" diyebildi. " yakıyorsunuz." "*Canını* mı yakıyorum? Bana verdiğin acıya ne demeli?"

Diğer elini ona vurmak için savurdu ama adam o kolunu da yakaladı. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam her iki kolunu da kavradı, çok yaklaştı ve onu sırtını eğmeye zorladı.

"Masumiyetin benim içindi, sadece benim için!" Bir zamanlar yakışıklı olan yüzü öfkeden çılgına dönmüştü. "Hangi adam *benim* olanı aldı? Sen benim mükemmel, değerli rüyamdın, güzel bir hanımefendiydin, el değmemiş ama bir mürebbiye kadar ilkel ve otoriter. Sana değer veriyordum ve *sen* bana ihanet mi ettin?"

Boş yere adamın mengenesine karşı mücadele etti. Eteklerini tekmeledi, onu tekmelemeye çalıştı ve adam aniden onu serbest bırakarak itti. Adam itiyor, kadın tekmeliyor ve sonra çimenlere doğru düşüyordu, bacakları karışmış, vücudu içgüdüsel olarak bükülmüştü, bu yüzden omzunun üzerine sertçe indi, sersemlemiş kemiklerini sarstı ve işkence gören ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Adamın tekmesi yan tarafına çarptığında nefesini zorlukla içine çekmişti. Rüya gibi, sanki kendini dışarıdan izliyormuş gibi, vücudunun tekmenin gücüyle yavaşça yükseldiğini ve aynı şekilde yavaşça düştüğünü hayal etti.

Daha fazlası için kendini hazırladı. Ama hiçbir şey olmadı. Kafesi duvardan söküyor, ihanet, ölen kardeşi Kenneth ve başkaları onun olanı aldığı anda duyduğu dayanılmaz acı hakkında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Gözlerinin önünde, güdük çim yaprakları her yöne doğru büyüyordu. Kahverengi bir böcek, meşe ağaçları onun için ne kadar büyükse, onun için de o kadar büyük olan otların arasında koşturuyordu. Küçük, cesur bir böcek, onun dertlerini hiç umursamıyordu. Ne Sculthorpe ve valiyi çalan kardeşi ne de Arabella Larke'a ne olduğu umurundaydı. Tek derdi bu karmakarışık, düzensiz otların arasında yolunu bulmaktı.

Ağzına acı bir tat doldu, ama arkasında sulu, dolgun ve olgun bir böğürtlenin tatlı tadı yatıyordu. Konsantre olursa, tek tattığı, tek bildiği, tek hissettiği bu olacaktı. Guy'ın parmaklarının dudaklarına dokunuşu, sonbahar rüzgârı, hışırdayan yapraklar. Ve Guy. Ondan nefret eden, onu isteyen,

onunla alay ediyor, ona dokunuyordu. Guy şimdi burada olsaydı, Sculthorpe'un kafasını duvara vurur muydu? Bunu bilmiyordu. Asla bilemeyecekti. Onun kafasını kendisi kırmak zorunda kalacaktı.

Çekingen bir şekilde yuvarlandı ve uzuvlarını test ederek ayağa kalktı. Onu hayal kırıklığına uğratmadılar. Eteklerini düzeltti ve ayak parmaklarını oynattı. Kolları zonkluyordu. Yanı zonkluyordu. Onları görmezden geldi; şimdi acı çekmenin zamanı değildi.

Sculthorpe kafesi yıkmayı bıraktı, ağzı çarpıldı, yüzü kızardı ve küçük bir çocuk gibi öfkeyle gözyaşlarını silkeledi. *Ağladı* mı? Onu tekmelemişti ama yine de ağlamamıştı. Bu vahşi hayvan ağlamaya nasıl cüret eder!

"Evlenmeyeceğiz," dedi Arabella, sesi zayıflığına ve utancına tanıklık eden taş duvar kadar soğuk ve sertti.

"Tabii ki hayır," diye alay etti. "Kirli, iğrenç, hain biriyle evlenmem-"

"Sessizlik. Bir kadına böyle kötü davranmaya nasıl cüret edersin?"

"Bunu bana sen yaptırdın." Yumruklarını sıktı. Eteklerini tutarak koşmak için ayaklarını hazırladı ama adam yaklaşmadı. "Benim olanı başka bir adamın almasına izin verdin. Bunu babana söyleyeceğim!"

"Ona beni tekmelediğini söyleyeceğim."

"Ve bunu neden hak ettiğini tüm İngiltere'ye anlatacağım."

Ondan sonra babam onu mirastan mahrum edecekti. Mazeret yok, demişti. Savaşmaya devam etmek zorundaydı. Savaşmaktan ne kadar yorulmuştu.

Ama yine de içinde mücadele vardı. Bu onun yenilgisi olmayacaktı.

Zihni ve bedeni buz gibi ve uyuşmuş hissediyordu ama gururu onu asla yarı yolda bırakmayacaktı. Gururu ne söyleyeceğini biliyordu.

"Doğruca babama gideceksin ve ona bir mektup aldığını bildireceksin," diye emretti gururu soğuk bir şekilde. "Mektup, bir zamanlar evlenmeyi umduğun bir hanımefendiden geliyordu ve şimdi müsait ve istekli. Eski sevgilinle evlenebilmen için seni nişandan azat etmem için bana yalvarmışsın."

"Ne kadar berbat."

Kadın onu görmezden geldi. "Kabul ettim çünkü başka birini arzulayan bir adamla evlenmenin yanlış olacağını düşündüm. Babamı, davranışlarımın kusursuz olduğu ve kararınızda hiçbir etkisi olmadığı konusunda temin edersiniz."

"Davranışların! Bu davranışını babana, yani dünyaya anlatacağım!"

"Ve onlara, yaptığım geçici bir yorumun, bir yanlış anlamamanın gücüyle-"

"Bir yanlış anlaşılma!"

"-Şahsıma saldırdınız. Ne tür bir lord ve beyefendi olduğunu iddia ediyorsun? Bir kadını döven ünlü savaş kahramanı."

Gözlerini kızın üzerinde gezdirirken ağzı tiksintiyle buruştu. "Herkes nedenini anlayacaktır. Önce başka bir adamın seni becermesine izin verdiğini kendin söyledin."

Kendi tiksintisini yutkunarak bastırdı. "O kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, bu yüzden kimse söylediğime inanmaz."

"Benimkine karşı senin sözün olacak. Elinizde kanıt yok. Kirlenmiş, yalan söyleyen birine kim inanır-"

"Ah canım, lordum," diye söylendi. "Belki de sadece atlara ve köpeklerle vurma alışkanlığınız var, bu yüzden derilerindeki çürükleri göremiyorsunuz."

Hareketsiz kaldı. Tamamen hareketsizdi ama gözleri onun gizli kollarını incelemek için kaymıştı. O bilemezdi ama o vücudunu tanıyordu. Bunu düşünmeyecekti. Önce savaşılır, sonra ağlanırdı.

"Yapmalıyım-"

Adam ona doğru ilerledi ama kadın yerini korudu.

"Ne? Koleksiyonuma daha fazla çürük mü ekleyeyim? Belki de beni öldürürsün? Bence insanlar fark edebilir, değil mi?"

Geri sıçradı ve ellerini sıktı. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Bunu bana sen yaptırdın."

"Eğer babamın benim herhangi bir şekilde yanlış davrandığımdan şüphelenmesine neden olursan, bu haberi göz açıp kapayıncaya kadar yayarım. Herkes ne yaptığını öğrendiğinde, Britanya'da tek bir kişi bile, bırak değerli kızını, hiçbir kadının yanına yaklaşmana izin vermez."

"Bu bir tür şantaj mı?"

Yani şimdi o da bir şantajcıydı. Bunu hiç istememişti. Tek istediği kendi hayatı üzerinde biraz kontrol sahibi olmaktı. Labirenti inşa etmişler ve onu içine atmışlardı; o sadece çıkış yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Kendimi korumalıyım lordum, çünkü belli ki siz korumayacaksınız." Bahçe girişini işaret etti. "Günler kısılıyor. Gece çökmeden önce iyi bir mesafe kat etmek istiyorsanız, yakında yola çıkmalısınız. Önden gidin. Hizmetkârlar eşyalarınızı peşinizden gönderecek."

"Peki bu sevgili ortaya çıkmadığında?"

"Ne yazık ki, gerçek aşkın yolu hiçbir zaman düzgün gitmedi."

Kırmızı çerçeveseli gözleri nefretten zehirlenmiş bir halde ona bakarken ağzı çalışıyordu.

"," dedi sonunda. "Sen bir şey söyleme, ben de söylemeyeceğim."

"Git." Cesaretini toplayan Arabella ona sırtını döndü. "Ben eve dönmeden gitmiş olacaksın."

Bir rabella, gizli bir tören duygusuyla Vindale Court'a ön kapıdan girdi. Belki de bu onun son girişı olacaktı. Belki de bu evden bir sonraki ayrılışı sonsuza dek olacaktı.

Ramsay antredeydi. Kadın eldivenlerini çıkarırken diğler hizmetkârları gönderdi.

"Lord Sculthorpe?" diye sordu. Şapkasını çözdü ve hassas kaburgalarının itirazına aldırmadan masanın üzerine bıraktı. Bir tutam saç yüzüne döküldü. Onu geri itti. Tekrar düştü. Babam onu görmeden önce bunu düzeltmeliydi.

"O gitti ve biz de eşyalarını topluyoruz. Baban seni görmek istiyor."

"Bundan hiç şüphem yok. Çok mu sinirli?"

Ramsay'nin dudakları inceldi. Ayna, gözleri doğal olmayan bir şekilde parlak görünse de, yürüyüş elbisesinin hiçbir talihsizlik belirtisi göstermediğini doğruladı. Ve saçını gerçekten düzeltmesi gerekiyordu, ama bundan aniden sapıkça bir zevk aldı. Saçının çözülüyor olması şu an için uygun görünüyordu.

Arabella bu kez babasının çalışma odasına girdiğinde Queenie sessizdi ve babası çoktan ayağa kalkmıştı.

"İki hafta," dedi babam. "Bir adamı iki hafta boyunca elinde tutmayı başardın."

Arabella bir asker gibi ufka baktı. Queenie'yi görmezden geldi, doldurulmuş kuşları görmezden geldi, Oliver'ın sırtışını görmezden geldi.

Annem kapıdan içeri süzüldü. Babam tiradına ara vermedi.

"Sculthorpe, oğluna miras kalacak evde kalırken, yıllardır görmediği birinden bir mektup gelir ve yeterince hızlı uzaklaşamaz."

Arabella gözlerini duvara dikti. Sculthorpe ona itaat etmişti. O zaman ondan biraz korkmuştu.

"Şu haline bak, rezil bir dağınıklık." Babası onun dağınık saçlarına dudak büktü, doğrusunu söylemek gerekirse bu durum Arabella'yı da rahatsız ediyordu. "Benden çalınan

ve yaşıyan tek bir çocuğa sahip olmakla lanetlendi ve o çocuk da sensin!" "Peter! Yeter artık!" Annem sertçe söyledi.

Babam elini yüzüne sildi. Arabella'nın gözleri çaresizce Oliver'a *kaydı, o da, "Biliyorsun, yukarıda senin, aşağıda da benim olmamı isterdi!"* diye bağırdı.

Oh, git kafanı gökkuşağına çarp, seni sinir bozucu velet.

Sessizlik üzerlerini örtmüştü. Arabella söyleyecek binlerce şey düşünebilirdi ama bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

"Üç gece sonra bir ev dolusu misafirimiz ve bir nişan balomuz var," dedi annem, her zamanki pratikliğiyle. "Bunu iptal etmeliyiz."

"Hayır, baloya katılmasını sağla. Herkes onun utancını görsün. Bir nişan balosu ve nişan yok."

Sonunda Arabella konuştu. "Beni balo salonunun ortasına hapsedebilir ve konuklara atmaları için çürük meyveler verebilirsiniz."

"Beni kışkırtma."

Tabii ki dünyayla yüzleşmek zorundaydı. Neden kendi nişan balosunda olmasın? O baloda zarif yeni gece elbisesiyle, kollarında çoktan çiçek açmış izleri gizleyen uzun eldivenleriyle, kusursuz bir şekilde saçlarını yaptırmış başını dik tutarak süzülürdü. Kimse nişanının nasıl sona erdiğini bilmeyecekti; kimse onun ne kadar zayıf ve çaresiz olduğunu tahmin edemeyecekti.

"Balodan sonraki sabah gideceksin," diye devam etti babam. "Makbul bir kocadan meşru bir oğul getirmediğin sürece seni bu evde istemiyorum. O zamana kadar vasiyetimi değiştiriyorum."

"Peter, lütfen bunun gerekli olup olmadığını bir düşün," dedi annem. "Bu Arabella'nın suçu değil. Eğer Lord Sculthorpe başka birini seviyorsa-"

"Bu hoyratı savunmandan bıktım, Belinda. Bu onun hatası. Eğer Sculthorpe başka birini *seviyorsa*, bunun nedeni kızımızın hiçbir erkeğin sevemeyeceğı bir kadın olmasıdır."

" söyleme," dedi annem sessizce. "Bunu asla söyleme."

Ağzı ekşi bir şekilde buruştu. "Şu Treadgold denen kızı düşünün. Bir erkekle üç dakika geçirdi mi parmağında oynatıyor. Oysa Hardbury Arabella'yı hayatı boyunca tanıdı ve onunla aynı odada bulunmaya bile katlanamıyor. Sculthorpe Londra'dan özel bir ruhsat almalı ve onunla hemen evlenmeliydi." Sandalyesine çöktü. "Şimdi gözümün önünden kaybol."

Annemin Arabella'yı odasına kadar takip edip oturması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi. "Elbette Sculthorpe'un savaşımadan gitmesine izin vermediniz?"

Arabella hiçbir şey söylemedi. Annesi her zaman onun yanında olmuştu, öyle hissetmediği zamanlarda bile onu zorlamış, Arabella'yı kendisinin en iyi versiyonu haline getirmeye çalışmıştı. Yine de kimsenin sevemeyeceği bir kadına dönüşmüştü.

Sol kolundaki dört düğmeyi biraz beceriksizce çözdü ve kumaşı kolundan yukarı kaydırды. Sıkıydı ve direniyordu ama çekti ve bir dikişin yırtılmasını umursamadı.

Solgun kolunun üzerinde kırmızı yaralar açmıştı. Onları bırakan parmakları hayal etmek için fazla hayal gücüne gerek yoktu.

Başını eğip parmaklarını parmaklarının üzerinde gezdirirken gevşek saç tutamı yüzüne düştü. Hassas et hafifçe şişmiş ve öfkeyle ısınmıştı.

Eteklerin fısıltısı ve rahatlatıcı kokular arasında başını öne eğdi ve sonra annesi kolunu tuttu, izleri incelemek için hafifçe çevirdi, avuçları kuru ve serindi.

"Ah sevgilim. Neden söylemedin?"

Diğer kolun düğmelerini çözerken ve diğer izleri ortaya çıkarmak için kumaşı geri iterken annemin parmakları hızlıydı ama çevik değildi. Annesi hiçbir zaman şefkatli olmamıştı ve Arabella şimdi bundan memnundu.

"Lord Sculthorpe hakkında yanılmışım," dedi annesi.

"Bilmiyordun anne."

"Yapmalıydım." Parmaklarını benekli derinin üzerinde gezdirdi. "Babana söylemedin."

"Babam onu kışkırttığım için beni suçlardı." Başını kaldırdı. "Onu kışkırttım."

"Ve evlilik hayatınızın her günü onu kışkırtmaya devam edecektiniz." Annem gevşek saç tutamını düzelterip kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sculthorpe'un senin güçlü karakterin tarafından tehdit edilmediğine gerçekten inanıyordum."

"Bir şey söyledim."

"Umurumda değil." Annemin gözleri parladı. "Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap, hiçbir erkek kızıma bunu yapamaz. Tanrı şahidim olsun, onu kendim vuracağım. Bu utanç onun, senin değil, beni duyuyor musun? Eğer evlendikten sonra onun gerçek yüzünü  ğrenseydin, ondan asla ka amazdın ve her şey daha da kötüye giderdi."

"İnsanlara anlatmalısın anne. Hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim ama söylemelisin. Bunu diğer hanımlara da fısılda ki kimse Sculthorpe'un başka bir kadına yaklaşmasına izin vermesin. Bırak sefil bir bekar olarak ölsün ve nedenini asla  ğrenemesin."

Sculthorpe'a ihanet ettiyse ne olmuş? Onun onurunu hak etmiyordu. Zaten mirastan mahrum bırakılmıştı ve bunu başka bir geline yapmasına izin vermeden önce binlerce kez mirastan mahrum bırakılacaktı. Nihayetinde pek bir işe yaramıyordu ama bunun için iyi olabilirdi. Toplumun onun zayıflığını bilmesi dayanılmazdı ama elbette bundan bahsetmeyeceklerdi ve gururu sessizlik içinde acı çekecekti.

"Hepsi bu kadar mı?" Annem sordu.

küçük böceğin görüntüsü, sarsıcı g mb rt n n anısı gözlerinin önünde canlandı. Böyle bir çaresizliği kabul edemezdi, annesine bile. Bunu kendine bile itiraf edemiyordu.

"Bu yeterli değil mi?"

Annesi kolları tekrar aşağıya doğru kaydırđı ve Arabella'nın elbisesinin tüm düğmelerini çözmeye başladı. Yardım onu genç ve zayıf hissettiriyordu ve bundan da nefret ediyordu. Yine de birisinin kollarının onu sarmasını arzuluyordu. Annesi ona hiç sarılmazdı; bu onların tarzı değildi.

"Ve böylece kovuldum."

Arabella engellemek için çözülmüş elbisesini tuttu.

 imlere düşüyor. D ş m ş bayan.

"Bir   z m bulacağız. şimdi banyo yap. Akşam yemeğini odanda ye. Yarın başın dik bir şekilde dünyanın karşısına çıkmalısın ve bırak herkes istediğini söylesin."

"Sanırım babam bana bunu bıraktığı için minnettar olmalıyım."

Annem düşündü. "Balodan sonra ailemle birlikte eve gidebilirsin. Evlenmek için uygun birini bulmana yardım ederler. Bir oğlun olduğunda, baban merhamet edecektir."

Arabella evlenebileceği uygun birini zaten biliyordu ama bu planın da başarısız olacağına şüphe yoktu. Belki de Hadrian Bell onun mektubunu aldığında, teklifi onu gülmekten yerlere yatırmıştı.

"Beni kabul edecek bir erkek kaldı mı? Büyük bir miras ve çeyiz vaadi çok sayıda günahı örtüyor, ama şimdi sahip olduğum tek şey o günahlar."

"Acımasız olma, Arabella. Seni bundan daha güçlü olman için yetiştirdim."

O zaman o da annesini hayal kırıklığına uğratıyordu. Kimsenin sevemediği bir kadından da bu beklenirdi.

"Yorgunum anne."

"Şimdi dinlenin. Bunu yarın görüşeceğiz."

Arabella yine başına, tüm kıyafetlerini çıkardı ve kaburgalarının üzerinde beliren mor lekeyi incelemek için büyük aynanın önünde iki büklüm oldu.

Bu onun bedeni olmalıydı, ama sadece küçük anlarda onu kendi bedeni gibi deneyimleyebilirdi: kışın sıcak bir banyo sırasında, yazın serin bir banyo sırasında, ata binerken, temiz çarşafların arasında kayarken, ipek bir kombinezon giyerken, samimi bir dokunuşa.

Daha gençken ve tavrı henüz şekillenmemişken, beyler yorum yapmayı kendilerine görev edinmişlerdi. "Çok uzunsunuz Bayan Larke," derlerdi, sanki kısa boylu olmak, biraz daha çalışsa başarabileceği bir şeymiş gibi. Bir kadın bu kadar uzun olmamalı, dediler. Ama o bu boydaydı ve o bir kadındı, bu yüzden kesinlikle olması gerektiği gibiydi, tıpkı diğer her kadının olması gerektiği gibi olduğu gibi, sadece olduğu gibi olduğu için.

Sculthorpe onun bedeninin kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Arabella ona sahip çıkmaya çalıştığında, o da buna karşılık olarak onu yok etmeye çalışmıştı.

Ama Guy'la durum farklıydı. Garip bir simya sayesinde, kız ona bedenini verdiğinde, Guy da ona bedenini geri veriyordu.

O da Guy'ı kışkırttı. Tüm ilişkileri birbirlerini kışkırtmaktan ibaretti. Guy aldırıyor gibiydi; gözlerinde hevesli bir parıltı vardı. Kendi adına, onun kendisini kışkırtmasından oldukça hoşlanıyordu. Bu onu daha canlı, daha kendinde hissettiriyordu.

Kapı açıldı ve Holly içeri girdi. Arabella kımıldamadı, aynadan hizmetçinin yaklaşmasını izliyordu. Gözleri Arabella'nın zonklamaya başlayan kaburgalarındaydı.

"Oh, bayan," dedi Holly. "Hanımefendi sizin tarafınızdan hiç bahsetmedi. Ve o da bir savaş kahramanı."

"Lütfen ona bundan bahsetme."

Holly, merhametli bir şekilde duygusallıktan uzak bir şekilde koşuşturdu. "Bunu yapan bir atmış gibi davranacağız. Bir attan daha kötüsünü de yemiştin, hatırlarsın, ve onu atlatmıştın."

Arabella bir at tarafından tekmelenmeyi tercih ederdi. Bir at kötü niyetli değildi. Sahip olmaya, küçültmeye ya da kontrol etmeye çalışmazdı.

"Banyon için portakal çiçeği suyundan yeni bir parti getirdik ve içine biraz portakal rendelenmiş güzel bir sıcak çikolataya ne dersin, hoşuna gider. Ve biraz da akşam yemeği."

"Aç değilim."

"Hızlı bir yumurta ve biraz sıcak tereyağlı tost."

Holly'nin pratik meşguliyeti rahatlatıcıydı. Arabella düşünecek başka bir şey aradı, kaslarında başlayan ağrıyı zihninden uzaklaştırmak için, sanki kendi tacizlerinin haberini yeni almışlar ve şikayette bulunmak istiyorlarmış gibi.

"Sör Walter'ın odasının aranması nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaşça, bayan. Joan ya da Ernest olmalı, çünkü Leydi Frederica'nın adının geçtiği her şeyi seçebilecek kadar iyi okuyorlar. Her seferinde sadece biraz arayabilirler. Eğer elinde bir şey varsa, onu iyi saklamıştır."

Yani ya Sör Walter onun iyi bir şey yapmadığını biliyordu, ya da Arabella olmayan planlar görüyordu.

"Onlara aramaya devam etmelerini söyle. Yakalanırlarsa hiçbir sonuçla karşılaşmayacaklarına dair güvence verin. Ama Freddie'ye göz kulak olmalıyız."

"Şu anda Leydi Frederica için endişeleniyor olamazsın," dedi Holly.

"Saçmalama. Ben asla endişelenmem. Ben sadece her türlü olasılığa karşı plan yaparım. sonuç."

"Haklısın. Bebeği doğduğunda Liza için, evini almaya çalıştıklarında yaşlı Bay Niles için ve anneleri hastalandığında baş bahçıvanın çocukları için endişelenmek. Başkaları için endişelenmeyi bırak ve bırak birileri seninle ilgilenir."

Arabella artık rol yapamayacak kadar yorgundu, bu yüzden üzerine titrenmesine, yıkanmasına ve beslenmesine izin verdi, ta ki sonunda yatağa girip gözlerini dünyaya kapatmasına izin verilene kadar.

Ertesi sabah, bir hizmetçi ateşi yakıp perdeleri açtıktan sonra, Arabella lazımlığı kullanmak ve yıkanmak için kalktı, ama sonra yatak odasının ortasında durdu ve yapacak bir şey düşünemedi.

Pencerelerin dışında dünya gri bir sisten başka bir şeye dönüşmemişti. Belki de odası hiçbir yerin ortasında yüzüyordu. Belki de odası artık yoktu. Belki *de o* artık yoktu. Belki de Sculthorpe onu öldürmüştü ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu.

Mendil almak için çekmeceyi açtı ama parmakları Oliver'ın minyatürüne takıldı. Oliver'ın onu ittiği ve Oliver'ın kışının üstüne düştüğü, ama Oliver'ın da ona çelme takıp düştüğü kavgalarından birini hatırlayarak çerçevenin izini sürdü. Biri araya girene kadar güreşmişlerdi. Kız olduğu için sadece Arabella azar işitmişti ama Oliver cezayı paylaşmakta ısrar etmişti.

Minyatürü çekmeceye geri itti, sis kapattı ve yatağına geri döndü.

Annem içeri girdi ve Arabella'nın yatağının kenarına oturdu. Annem Arabella'nın hasta olmadığını biliyordu. Hiç hasta olmamıştı. En son hastalandığında, hasta yatağından kalkıp Oliver'ın öldüğünü öğrenmiş, içinde bir boşluk bırakmış ve aileleri sonsuza dek değişmişti. Bir daha hastalanmamak en iyisiydi.

"Misafirlerle ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?" Arabella sordu ama umurunda bile değildi. Sonsuza kadar yüzen odasında kalmak istiyordu. "Balo için son hazırlıklar."

"Bayan DeWitt yardım etmeyi kabul etti."

Sunne Park'taki komşusu, sevimli Cassandra DeWitt. Cassandra Arabella'ya karşı nazik davranırdı ve Arabella buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Gururu onu ele geçirir, ağzına korkunç şeyler söyletirdi; tanıdığı en nazik insan olan Cassandra'ya karşı kaba davranırdı. Arabella bunun için kendinden nefret edecekti ama Cassandra ondan asla nefret etmeyecekti ve bu da durumu daha da kötüleştirecekti.

"Ona söylemeyeceksin," dedi Arabella. "Herkes bilmeli ama henüz."

"Tabii ki hayır." Annem onun elini sıktı ve ayağa kalktı. "Çekmelisin Kendini toparla, Arabella. Korkunçtu, biliyorum ama mutsuzluğuna sonsuza kadar katlanamazsın. Düşeriz ve sonra ayağa kalkarız ve hiçbir şey olmamış gibi dünyaya bakarız."

"Yarın daha iyi olacağım."

Sanki gerçekten hastaymış gibi bütün gün uyudu. Bir noktada uyandı ve hiçbir şeye bakmadan yattı, zihni de gri sis tarafından istila edilmişti. Sonunda ateşin yanında birinin oturduğunu fark etti.

Arabella dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Freddie?"

Freddie başını kaldırdı. "Burada olmamın sakıncası yok değil mi?"

"Hiç de değil. Neden buradasın?"

"Beni burada aramazlar. Beni bulurlarsa dikişlerimi alırlar."

Arabella daha da doğrulup oturdu. Freddie'nin kucağına deniz mavisi bir kumaş yığını yayılmıştı. "Ne dikiyorsun?"

"Alman ornitologlardan biri, yeğeninin *süvariye* binmek için giydiği Türk pantolonunu tarif etti." Freddie ayağa kalktı ve pantolonu salladı. "Görüyorsun, bir tür pantolon, yani ata binebiliyorum ama dalgalandığı için mütevazı. Bana Kıta'daki hanımların *süvariye* binmesinin alışılmadık bir şey olmadığını söyledi. Ama Leydi Treadgold bunun uygun olmadığına ısrar ediyor."

"Bu mükemmel bir çözüm. Marie Antoinette'in bu şekilde giydirilmiş ve monte edilmiş bir portresini hatırlıyorum."

"Gerçekten!" Freddie sandalyesine geri döndü ve dikişlerini kucağının üzerine yerleştirdi. "Leydi Treadgold'a bunu söyledim ama o Marie Antoinette'in giyotinle idam edildiğini söyledi."

"Başının kesilmesinin nedenlerinin ata binme şeklinden daha karmaşık olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Bilmiyorum," dedi Freddie asık suratla. "Söyledikleri gibi davranmazsam başımın kesileceğini hissediyorum."

Arabella'nın buna verecek bir cevabı yoktu. Güvence verebilecek durumda değildi. Hayalperest, orijinal Freddie'nin kendisinininkine benzer bir ikilemle karşılaşabileceğini düşünmek ne kadar iğrençti! Bunu engelleyemezse tabii.

"Sör Walter'ın senin için evlenecek birini bulup bulmadığını biliyor musun?" diye sordu.

Freddie dikiş dikmeye devam etti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Arabella konuştuklarını unutup unutmadığını merak etti.

"On dokuz yaşımdayım," dedi Freddie sonunda. "Leydi Treadgold artık yas tutma zamanımızın geldiğini söylüyor. Benim bir varis olduğumu ve ağabeyimin de bir markiz olduğunu, bu yüzden güzel olmamamın ya da insanlarla aramın iyi olmamasının bir önemi olmadığını söylüyor."

"Ama herhangi bir isim önerdiler mi?" Arabella ısrar etti. "Uygun beyefendilerle partiler düzenlediniz mi? Herhangi biriyle tanıştırmak için

Sen?"

"Hayır, sanmıyorum."

Bu şüpheliydi. Sör Walter ve Leydi Treadgold'un evlatlıkları için uygun bir koca arıyor olmaları beklenirdi. Sör Walter, bir markinin zengin kız kardeşini ödül koyunu gibi gezdirerek yeni bağlantılar kurma fırsatını kaçırmazdı.

Freddie'yi evlenmeye teşvik etmemeleri, Arabella'nın planları hakkındaki teorisini güçlendiriyordu. Keşke o -daha doğrusu hizmetçiler- kanıtı bulabilselerdi.

"Peki ya bahar?" diye sordu. "Sezon için seni Londra'ya götürmeyi planlıyorlar mı?"

"Hayır. Yani, yapabileceklerini söylediler. Bilmiyorum. Umurumda da değil. Kimse bana doğru düzgün kur yapmayacak. Erkekler Matilda'yı seviyor. Paramı seviyorlar." Gözlerini tavana dikti. "Beğenilmek ve pohpohlanmak, bir erkeğin tatlı sözler fısıldaması ve insana kendini özel hissettirmesi nasıl bir şey merak ediyorum."

"Bilemem. Erkekler bana asla tatlı sözler fısıldamaz."

Londra'daki o gece onunla alay eden, şefkatle kulağının arkasına bir çiçek sıkıştıran Guy hariç, gözleri niyetli, şaşkın dudakları hala ilk öpücüklerinden karıncalanıyor. *Gece gibi güzellik içinde yürüyor.*

Özlem içinde zonkluyordu. Sevişmelerinin hemen ardından, vücudu hâlâ erotik hislerle titrerken, adam kollarını ona dolamış ve onu sıcak tenine, hızla atan kalbine yaslamıştı. Bir mucize eseri, bu ona kendini tamamlanmış hissettirmişti. Sanki onu kendine çekerken, onu bir araya getirmiş, tanıdık yanlarını kendisinden bile sakladığı yanlarıyla birleştirmişti.

Saçmalama, diye azarladı kendini. Bir adamın elinden çektiği acı ve onursuzluktan sonra, nasıl olur da bir başkasının kucaklamasını arzulayabilirdi? Belki de mesele Guy değildi. Belki de sadece birinin kollarını tekrar etrafında hissetmeyi arzuluyordu.

Arabella, "Sanırım bu, sözlerinde ciddi olup olmadığına ve sana değer verip vermediğine bağlı," diye ekledi. "Bunun için acele etmemeliyim."

"Sadece nasıl bir şey olacağını merak ediyorum, hepsi bu."

Arabella'nın buna da verecek bir cevabı yoktu, bu yüzden tekrar yastıklara uzandı ve bir kez daha gözlerini kapattı.

T Koridordan gelen kadın sesleri, içlerinden en az biri çığlık atmak isterken kibarca tartışan kadınların gergin, aşırı kontrollü niteliğini taşıyordu.

"Eve döndüğümüzde onları geri alabilirsin," dedi kadınlardan biri; Guy sesin Leydi Treadgold'a ait olduğunu teşhis etti. "Malikânemizin mahremiyetinde ata binebilirsiniz, burada bu güzel topluluğun arasında değil."

Kıkırdayan Ursula'yı kalçasında sallayan Guy köşeyi döndüğünde Leydi Treadgold'u, yeşil binici kıyafeti ve isyankâr bakışlarıyla Freddie'yle birlikte gördü.

"Neden?" diye ekledi Leydi Treadgold, sesi parlayarak, "Kardeşiniz marki ne düşünecek?"

Freddie ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Onun ne düşündüğü umurunda değil." "Ne hakkında ne düşünüyorum?" Guy dalgınca Ursula'nın kancasını çözerek sordu.

Onu boğmadan önce parmaklarını kravatından çekti.

"Ata binebilmek için Türk pantolonu yapıyordum ama Leydi Treadgold onları elimden aldı."

"Bu toplulukta olmaz," diye tekrarladı Leydi Treadgold. "İyi bir İngiliz hanımefendisine ata binmek yakışmaz."

"Ben iyi bir biniciyim ve hızlı binmek istiyorum." Freddie kaşlarını çatarak Guy'a baktı. "Hatırlıyorsun. Daha önce hızlı gitmeme izin vermiştin."

İlk başta onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra bir anı canlandı, küçük Freddie dizlerinin arasındayken karda kızakla kaymışlar, tepeden aşağı hızla inmişlerdi. Freddie sevinçle çığlık atmış ve daha hızlı gitmelerini istemişti; Guy da mutlulukla bunu yerine getirmişti.

"Ama o zaman daha çocuktun," dedi. "Şimdi böyle davranmamalısın, değil mi Ursula?"

Ursula'nın canlı yanıtı kulağa "Marcus Aurelius bunu onaylamazdı," gibi geliyordu ama muhtemelen öyle değildi. İlk başta, onun gevezeliği Guy'ı garip hissettirdi. Beş kelimedenden ancak birini çözebilmişti ve yaptığı yorumlar

imkansızdı. Ama sonuçta onun sözleri, oyunları kadar önemli değildi.

"Arabella'nın umurunda değil," diye karşı çıktı Freddie. "Bunun parlak bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Arabella'yı gördün mü? O nasıl?"

Freddie onu görmezden gelerek eldivenlerini ve şapkasını almak için ön salona geçti. "Boş ver, bunu giyerim," diye mırıldandı ve kapıdan çıktı.

Leydi Treadgold da Guy Ursula'yı indiremeden gitmişti, bu yüzden onu dışarıya taşıdı ve ahıra doğru giderken Freddie'nin yanına geçti. Freddie Arabella'yla konuştuysa daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

Guy, Arabella'yı bir önceki öğleden sonra manastır harabelerinde, rüzgârın ondan uzak durma yeminlerini silip süpürdüğü, ona böğürtlen yedirdiği ve neredeyse onu tekrar öptüğü günden beri görmemişti. Sonunda eve döndüğünde, Sculthorpe'un aceleyle ata binip gittiğini, nişanın bittiğini ve Arabella'nın ortalıkta görünmediğini öğrenmişti.

Freddie hızlı adımlarla ilerliyordu ama Ursula'nın ciyaklamasına ve Guy'ın çıplak kafasını tokatlamasına bakılırsa bu durum hoşuna gidiyor gibiydi.

"Ursula'yla ne yapıyorsun?" Freddie sordu.

"Kuşhaneleri ziyaret etmek üzereydik. Bakın, saçına bu kurdeleyi bağladım," diye gururla ekledi.

Freddie gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti.

"Arabella ile konuştun mu? Dünden beri?" Guy sordu. "Evet."

Bekledi. Başka bir şey eklemedi. "Peki o ne dedi?" "Kim?"

"Arabella."

"Bilmiyorum."

Sculthorpe'a ne olmuştu böyle? Belki de Sculthorpe Londra hakkında bir şeyler öğrenmişti ama gerçek ortaya çıkarsa Guy bir silahın sivri ucuyla yakın bir karşılaşma yaşayacaktı.

Peki Arabella neden saklanıyordu? En azından gururu yüzünü göstermesini gerektiriyordu. Eğer Arabella dünyayı kasıp kavurmuyor ve ona boyun eğdirmiyorsa, o zaman bir şeyler ters gidiyor olmalıydı.

"Evet, ama o nasıldı?" diye tekrar denedi. "Freddie mi?"

"Kim?"

Guy dişlerini sıktı. "Arabella."

"Her zamanki gibi. Sorular sorup durdu. Ama o... Bilirsin işte."

Freddie bir taşın üzerinden atladı ve sekerek yoluna devam etti. "Hayır, Freddie, bilmiyorum. Neydi o?" "Yatakta."

Lanet olsun. Freddie'den bilgi almak bir yusufçuğa satranç oynatmak gibiydi ve başka hiç kimse bir şey söylemiyordu.

Leydi Belinda'nın nazik sorusu, "Ne kadar düşüncelisiniz lordum. Balo yüzünden çok yoruldu."

Leydi Belinda'nın sadık hizmetkârları vardı ve her biri "Bayan Arabella sadece yorgun" diye aynı yumuşak cevabı vermişti.

Arabella'nın görevlerini devralmak üzere gelen komşuları Bayan DeWitt ve Bayan Bell de neşeyle, "Kendini çok yıprattı. O kadar çok şey yapıyor ki. Bakın, onun yerine ikimiz geçtik!"

Canlı, talepkar Arabella? Yorgun mu? Hiç şansın yok.

Gecenin yarısında uyanık kalıp odasına gizlice girip girmemeyi, iyi olup olmadığından emin olup olmamayı, aralarının açılmasına kendisi sebep olduysa ona evlenme teklif edip etmemeyi düşünmüştü. Sadece yastığı yumruklayıp ona hiçbir şey borçlu olmadığını kendine hatırlatmak için.

Ahıra varıp seyisin Freddie'nin atını eyerlemeyi bitirmesini beklerken, "Demek hasta," dedi.

"Matilda hastalandığında erkekler ona çiçek gönderirdi," diye gönüllü oldu Freddie. "Tabii ki hasta olmadığı zamanlarda da ona çiçek gönderiyorlar."

"Arabella'ya çiçek veremem."

Herkes konuşacaktı ve o da onunla korkunç bir şekilde alay edecekti.

Cazip aslında. Ona bir buket sunacaktı ve o da onu güldürecek sert bir çıkış yapacaktı. Belki de onun için bir şiir bile besteleyecekti. Doğal olarak korkunç bir şiir olacaktı ve adam kızıdan öyle küstah dizeler çıkaracaktı ki kız bile gülmek zorunda kalacaktı.

Londra'da, o çiçeği kulağının arkasına koyup güzelliğini yıldızlı gökyüzüne benzettiğinde gülmemiştir. Bu sahte yakınlık ve şefkat bile onu tedirgin etmişti. Görünmek istediği kadar yenilmez değildi.

Arabella'yı bu şekilde düşünmek ne kadar rahatsız edici.

"Ama en azından artık onunla evlenebilirsin," dedi Freddie aniden.

Benimle nişanlanmalısın, demişti Londra'da. *Bakireydim ama artık değilim.*

"Arabella ile evlenmeyeceğim." "Babam evlenmeni istedi."

"Kendi eşimi kendim seçeceğim. Sen de öyle." "Ya hiç evlenmezsem?"

"Elbette evleneceksin. Ama kiminle evleneceğini sen seçeceksin." Damat işini bitirip geri çekilirken Ursula'yı diğer koluna geçirdi. "Bir ev istiyorum, hiç sahip olmadığımız türden düzgün bir ev ve aile. Karım hoş ve sevimli biri olacak, kim-"

Freddie alaycı bir şekilde homurdandı ve kısrakı da ona cevap olarak ofladı. Ursula tombul bir parmağını göstererek atların doğası uzun bir söylev vermeye başladı.

"Bunu istemenin nesi yanlış?" Guy onun konuşması üzerine sordu.

"Çoğu erkek için hiçbir şey. Sadece senin için değil," diye devam etti Freddie, aniden

Atını selamlamaya giderken bir saksağan kadar konuşkandı. "Babamı düşünün. Hiç kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemezdi ve bakın nasıl sonuçlandı."

"Ben babam gibi değilim." "Bir zorba."

"Babam gibi değil."

"Büyük bir zorba."

"Beni tanı mıyorsun," diye tersledi çocuksu bir sesle.

Freddie kayıtsız bir şekilde atın boynunu okşadı. "Beni tanı mıyorsun."

"Babam hayatımın her yönünü kontrol ediyordu," dedi Guy.

"Evlenmeyeceğim

Arabella çünkü o istedi. Babamın kuralları yüzünden Sör Walter'ın hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Hâlâ seni kontrol ediyor gibi görünüyor." Atın burnunu öptü, Ursula'ya bir bakış attı ve başıyla damadı işaret etti. "Neden benimle, Ursula'yla ve mükemmel bir gelinle uğraşıyorsun Guy? Saçına kurdele bağlamakla! Eğer bebeklerle oynamak istiyorsan, bir bebek evi al. Böylesi çok daha az sorun yaratır."

Seyisin yardımıyla, kafası karışan kız kardeşi atına bindi ve uzaklaştı.

Ursula, "İnsan özgür doğar ama her yerde zincire vurulmuştur," gibi tuhaf ve olasılıksız bir şey söyleyerek onların gidişini izledi. Rousseau'dan alıntı yaptığı anlaşılan Ursula, saçındaki kurdeleyi çekip Guy'ın kafasında parçaladı.

Guy kurdeleye uzanırken, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Ursula, "Lanet olsun," diye tekrarladı ve çılgınca bir kahkaha attı.

Guy da gülmek zorunda kaldı. "Ursula 'küçük ayı' demek, bunu biliyor muydun? Ursa Minor gibi, bir gece sana göstereceğim bir . Çok iyiydin.

" diye ekledi. "Kimse seni bir oyuncak bebekle karıştırmaz."

Guy nihayet Arabella'yı tekrar gördüğünde gece yarısını geçmişti.

Akşam yemeğine gelmemiști ve daha fazla sorgudan da bir sonuç çıkmamıştı. Annesi ve arkadaşları umursamaz görünüyorlardı ama Guy, nişanın bozulmasına katkıda bulunmuş olabileceği ve işleri düzeltmeye yardım etmesi gerektiği konusundaki tedirginliğini gideremiyordu.

Ki bu çok saçmaydı. Onu kurtarmak zorunda olduğunu mu düşünüyordu? Daha çok, birinin ondan kurtarılması gerekiyordu.

Şeytan onun yaptığını biliyordu.

Huzursuzluğu onu kendisi için bile berbat bir arkadaş haline getiriyordu. Yatağa gitmemek için geç saatlere kadar kütüphaneye bitişik, kitaplarla kaplı rahat bir salon olan Okuma Odası'nda oturuyordu. Közlere bakmayı bırakıp odasına yöneldiğinde herkes çoktan emekli olmuştu.

Arabella'nın kapısının önünde beklediğini görmek için.

Onu görünce donakaldı, genç ve perili görünüyordu. Uzun kollu geceliğinin eteklerinin altından çıplak ayakları görünüyordu ve saçları tek bir örgü halindeydi. Mumun ışıltısı yüz hatlarını yumuşatmış, gözlerini iri ve karanlık yapmıştı. Mumu küçük salon masasının üzerine koydu, çevirdi, aldı, tekrar yerine koydu.

Etraflarında, uyuyan ev sessizdi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu usulca. "Burada olmamalıyım."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Yanlış bir şey yok."

Odana git ve kapıyı kapat, diye emretti Guy, ama kızın ellerinden birini kendi elinin içinde yakaladı. "Üşümüşsün."

"Yalan söyledim," dedi.

"Bu beni şaşırtmadı."

Sabırsızlıkla başını salladı. "Sana bunu hiç söylemiştim ama düşünüyorum. Londra."

Açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Bu yüzden mi...? Nişanınız."

Yine sabırsızca başını salladı. "Sculthorpe Londra'yı bilmiyor. Kimse bilmiyor. Sen güvendesin. Yaptığım çok kötü bir şeydi."

"Sculthorpe'a ne oldu? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Şu canavar konusunda sessiz olur musun? Yani sen. Yaptığım çok kötü bir şeydi. Londra'da seni o duruma sokmak. Seni bu şekilde kullanmak. Bilirsin işte."

"Beni baştan çıkarmak mı?"

"Evet."

Guy eğlenerek yaklaştı. "Arabella, bu kulağa şüpheli bir şekilde özür diler gibi geldi."

"Saçmalama. Ben asla..." İç çekti. "Sadece bu sefil özrü kabul et, olur mu?"

"Ben yetişkin bir adamım. Seni istediğim zaman kovabilirdim."

Karanlıktı, üzerinde gecelik vardı ve adam hâlâ onun elini tutuyordu; biri onları bu halde fark ederse felaket olurdu. Ama etrafta kimse yoktu, bu saatte olmazdı. Sadece elindeki mumu onunkinin yanına koymak için hareket etti.

"Pişman mısın?" diye sordu. "Londra mı?" "Sen?" diye karşı çıktı.

Verecek cevabı yoktu. Kaybettiği bir oyunu düşüncesizce oynamakla yaptığı aptallıktan pişmanlık duyuyordu. Yine de onu böyle tanımanın şaşırtıcı deneyimi... Artık hayatını bu deneyim olmadan hayal edemiyordu.

Elini onun elinden çekti. "Kimse bilmemeli," diye fısıldadı. "Sanırım yakında bir gelin seçeceksin. Seni mutlu edecek bir kadın seçmelisin, sevebileceğin bir kadın."

"Şimdi beni endişelendiriyorsun," dedi. "Londra'dan bir sonuç çıkarsa bana söylersin."

"Bunun bir sonucu yok."

Kızın gözleri adamın göğsüne kaydı. Guy, sanki bir rüyadaymış gibi, onun bir avucunu düz, sert ve kavurucu bir şekilde ona yaslayışını izledi. Kadın daha da yaklaştı. Eli kaburgalarının üzerinden beline doğru gitti.

"Kollarını bana dola." Fısıltısı yarı emir, yarı yalvarış gibiydi. "Ben iyiyim. Sadece istiyorum..."

Hiç düşünmeden kollarını ona doladı ve onun kendisine doğru bastırılmış hissini memnuniyetle karşıladı. Başını eğdi, yanağını onun omzuna yasladı.

Bir ses. Bir kapı. Bir ayak sesi.

Guy kollarını indirdi. Arabella tutundu. Adam geri çekildi, Arabella'yı onu bırakmaya ve kucaklamasını kendi karnına aktarmaya zorladı.

Guy aniden dudaklarından dökülen fevri sözcükleri fark etti: İhtiyacı olursa onunla evlenmeyi teklif etmek. Planının adımları ne kadar da netleşmişti, bir satranç oyunu gibi bir düzine hamle önceden hazırlanmıştı. Hırslıydı ve bir markiz olma arzusunu açıkça ilan etmişti. Onu kendisiyle evlenmeye ikna etmeye çalışmış ve sözünü dinletmek için rüşvet vermişti. Sculthorpe'la nişanlandıktan sonra, Guy'ı evliliğe ikna etmek için geceleri ona gelmişti. Guy'ı Vindale Sarayı'na çekmek için Freddie ve Ursula'yı kullanmıştı. Şimdi de Sculthorpe'dan kurtulduktan sonra, misafirlerle dolu bir evde, geceliğiyle Guy'ın kapısının önünde duruyordu. Bir koca yakalamak için yapılan bu eski planı herkes biliyordu.

İçinden pişmanlık geçti. Keşke bu bir komplo ya da oyun olmasaydı. Keşke ona sarılabilseydi, onu öpebilseydi ve odasına götürebilseydi.

Lanet olsun. Kötü bir yoldaydı. Bu evden ve bu kadından olabildiğince çabuk kaçması gerekiyordu.

"Yine başka bir plan," diye tısladı. "Bizi görmeye kimin niyeti vardı?"

İfadesindeki yumuşaklık sis gibi eridi. Bir kez daha dik ve gururlu durdu ve her zamanki buyurgan ses tonuyla cevap verdi.

"Aman Tanrım, Guy. Sanki yorgun bir hileye başvuracaktım gibi. Bana biraz kredi ver."

Başka bir şey söylemeden mumunu aldı ve uzaklaştı.

ARABELLA geç yattı ve gözleri pırıl pırıl ve kupkuru uyandı. Yatağa uzandı ve vücudunu yokladı. Böğrü hassaslaşmıştı ve kollarındaki izler morun ilginç bir tonuna dönüşmüştü. Guy'ın katı ve rahatlatıcı sıcaklığını hâlâ her yerinde hissediyordu.

Aptal.

Güneş ışığı perdelerin arkasında gizleniyor gibiydi, bu yüzden dünyanın yeniden ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için onları açtı.

Vardı.

Sonbahar güneşi tanıdık, sevilen manzaranın üzerinde parlıyordu: manastır kalıntılarının bulunduğu tepe, ormanlık alanlar ve tarlalar. Penceresinin altındaki yemyeşil çimenler hoş bir manzara sunuyordu. Birkaç beyefendi Bayan Treadgold'un gözetiminde bowling oynuyordu. Arabella'nın gözleri doğruca Ursula ile dans eden Guy'a gitti.

Yine de deniyordu: Ursula, Guy'ın ona ayaklarını nereye koymas4 gerektiğini gösterme çabalarını görmezden gelerek kendi başına dans ediyordu.

Arabella soğuk cama dokundu. Guy'la dn geceki karşılaşması, onun kucaklayışını hissetmek için şiddetli bir dürtüyle yataktan kaydığı andan itibaren bir rüya gibi gelmişti. Guy'ın kollarındaki o saniyeler ne kadar da muhteşemdi - Guy onu tekrar suçlamadan önce.

Yeterince adil. Gecenin geç bir saatinde geceliğiyle kapısının önünde dolaşmak kötü görünüyordu. Gerçi her kır evinde geceliğiyle dolaşıp bela arayan genç bir kadına ihtiyaç vardı.

Aşağıda, üzerinde, bowling oyuncular4 arasında bir tartışma çıkmış gibi görünüyordu, ama o sırada Bayan Treadgold bir ses çıkarmış olmalıyd4 ki üç bey döndü.

Tam o sırada Bayan Treadgold'un ayaklarının dibindeki çimlere bir şey düştü. Kanarya sarısı bir kurdele.

Beyefendilerden biri eğildi, elini kurdeleye doğru uzatt4. Bir kalp atışı sonra, ikincisi kurdeleye doğru hamle yaptı, ilk adam4 kenara itti ve onlar birbirlerine el kol hareketleri yaparken, üçüncüsü hamlesini yaptı. Arabella şaşkınlık içinde, üç yetişkin adamın Bayan Treadgold'un düşen kurdelesini ele geçirmek için ırpınışını izledi.

Sadece Guy kıpırdamad4, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Arabella düşündü. Bu adamların yere düşen bir kurdeleye verdikleri tepkiye bakılırsa, belli ki hayata tamamen yanlış yaklaşıyordu!

Arabella bir kurdele düşürdüğünde-

Ama Arabella hiç kurdele dşrmedi. Hiçbir zaman hiçbir şey dşrmedi. Aslında Arabella hiçbir şeyi düşürmeme konusunda son derece yetenekliydi. Çünkü Arabella bir kurdele dşirse ve bir beyefendi bunu fark etse, "Bayan Larke, kurdeleniz düşmüş," der, sonra da hapşırmak gibi sevimli bir şey yapma ihtimaline karş4 Bayan Treadgold'un yanına koşardı.

Ah, böyle gler için! Bayan Treadgold'un bir şeye ihtiya4 olduğunda, entrika çevirmek, yalan söylemek, rüşvet vermek, almak, şantaj yapmak, hakarete ve yaralanmaya tahammül etmek zorunda kalmazdı. Sadece bir kurdele bırakt4 ve insanlar itaat etmek için çırpınırken kendilerini bayılırlardı.

Guy hariç hepsi. Yine de Bayan Treadgold ona döndüğünde sıcak bir şekilde gülümsedi.

Arabella i çekerek pencereden uzaklaştı. Daha sıkıcı romanlarda bu, kadının ne kadar günahkâr olduğunu anlad4đ4, davranışlarını dzelittiğ4 ve bundan sonra sıkıcı bir şekilde yaşadığ4 blmd. Ama bu

reform için erken görünüyordu. Ne de olsa Arabella pek de kötü biri sayılmazdı. Kimseyi öldürmemiştii bile. Henüz öldürmemiştii.

Ama o da onlarla yüzleşmeye hazır değildi, bu yüzden yatağına geri döndü.

Bugün annem Cassandra ve Juno'yu görevlendirdi. Her hasta odası ziyaretinde olduğı gibi sessiz bir hevesle içeri süzıldüler, ona doğru parmak uçlarında ilerlerken gözleri kocaman açılmıştı. Cassandra elinde öyle büyük bir çiçek demeti tutuyordu ki Arabella onun çikolata rengi saçlarının tepesinden ve sapların arasından bakan ela gözlerinden başka bir şey göremiyordu. Juno bir portföy taşıyordu, yuvarlak yanakları pembeydi ve Arabella'nın yüz ifadesine gülerken sarı bukleleri zıplıyordu.

Cassandra vazoyu komodinin üzerine koydu ve çiçekleri dizdi, kokuları Arabella'nın üzerinde rahatlatıcı bir bulut gibi süzölüyordu.

"Herkes seni sorup duruyor," dedi Cassandra. "Lord Hardbury de dahil. Birkaç kez kibarca sorular sordu."

"Bugün mü?" Arabella sordu.

"Dün."

Dün geceki yanlış değerlendirilmiş karşılaşmadan önce.

"Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sordu," diye ekledi Juno odanın öbür ucundan, masanın üzerindeki çizim portföyünü açarken.

Bana sarılmasına ihtiyacım olduğunu söyle. Nasıl isteyeceğimi bilmesem bile yardıma ihtiyacım olduğunu söyle. Benimle nişanlıymış gibi davranmasını söyle ki zaman kazanayım ve dışlanmayayım.

"Guy'dan ne isteyebilirim ki?" diye sordu.

Yataktan çıktı ve aynada görünüşünü kontrol etti. Şu anda bile derli topluydu. Saç örgüsü düzgün, mavi yatak ceketi pürüzsüzdü. Misafirlerini gece kıyafetleriyle ağırlamak ne kadar ahlaksızcaydı.

"Görünüşe göre yatakta yatma sanatında ustalaşmışım," dedi.

Cassandra ve Juno'yu bakışırken yakaladı ve kabul ettiğine pişman oldu. Hasta olması gerekiyordu, keder içinde kıvrınması değil.

Cassandra, tahmin edilebileceğı gibi, nazik davrandı. "Çok cesur davranıyorsun. Terk edildikten sonra yıkılmıştım. Ama evlenecek başka birini buldum."

Ve Cassandra Lightwell'in Joshua DeWitt'le tanışıp evlendiğı günden bu yana geçen iki yıl içinde Joshua DeWitt onu bir kez bile ziyaret etmemiştii. Aslında, herkesin bildiğı kadarıyla, Bay ve Bayan DeWitt düğün günlerinden beri iletişim bile kurmamışlardı ve Cassandra kimsenin evliliğinden bahsetmemesini tercih ediyordu. Cassandra sırf mirasını kurtarmak için bir yabancıyla evlenmişti ve yatağında sızlanıp durmuyordu.

Bir de Londra'da kendi atölyesi olan profesyonel bir sanatçı olmak için tüm saygınlık umutlarını feda eden Juno vardı ve o da şikâyet etmiyordu. Arabella kendini çok güçlü sanıyordu ama belli ki onlar daha güçlüydü.

"Endişen nedir, Cassandra?" Aynaya arkasını döndü. "O meşhur soğuk kalbimin kırılması mı yoksa o meşhur muazzam gururumun incinmesi mi?"

"En azından senin o meşhur sivri dilin için endişelenmeme gerek yok. Her neyse, hepsi çürük. Sizin de hepimiz gibi sıcak ve sevgi dolu bir kadın olduğunuza inanıyorum."

"Evet, ama aynı zamanda annenizin keşisini ikna edebileceğinize ve kız kardeşiniz Lucy'nin bir fahişe olmayacağına da inanıyorsunuz."

"O halde kendini daha iyi hissediyorsun." Cassandra gülümseyerek Arabella'nın koluna bir el koydu. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa, bizden isteyeceksin, değil mi?"

"Asla yardıma ihtiyacım olmaz."

"Tabii ki hayır. Ama yardım teklif etmem gerekiyor. Bu yüzden lütfen beni hoşgörün."

Cassandra Arabella'yı kandıramamıştı ama belli ki Arabella da arkadaşını kandıramamıştı.

"Pekâlâ," dedi Arabella. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, yardıma ihtiyacım olduğunda sana geleceğim."

". Çünkü sen her zaman başkalarına yardım edersin, etmiyormuş gibi davransan bile. için."

Juno illüstrasyonlarını düzenlerken başını kaldırdı. "Hatırlıyorum da Yani vücudum çoğu kızıdan daha erken olgunlaştığında. Sen onlara durmalarını söyleyene kadar bazı köy çocukları benimle alay ediyordu. Birine sopayla vurmuştun."

"Bunu hatırlamıyorum."

Cassandra güldü. "Muhtemelen senin için sıradan bir gün. Her zaman bir şeyler hakkında kavga ediyorsun."

Arabella, "Bunun için özür dilemeyeceğim," dedi.

"Tabii ki hayır," diye alay etti Juno. "Önce nasıl özür dileyeceğini öğrenmen gerekecek."

"Özür dilemeyi hak edecek bir şey yapmadığım halde neden özür dilemeyi öğreneyim ki?"

Cassandra ve Juno sadece güldüler; onu kandıramayacak kadar uzun süredir tanıyorlardı.

Onları görmezden gelen Arabella, Juno'nun sipariş ettiği kuş çizimlerini incelemek için ona katıldı.

"Bu çizimler mükemmel." Zarifçe işlenmiş bir bülbüle dokundu ve gururla gülümseyen Juno'ya baktı. "Stüdyon yakında gelişecek."

Arabella bu çizimleri büyükannesi ve büyükbabasının evine götürecekti, orada *Vindale Kuşhaneleri için Resimli Rehber*'i tamamlayacak ve birkaç kopyasını babasına gönderecekti. Kuşbilim dergisi ilk başta onun da ilgisini çekmemişti. Tek başına, kongre bildirilerini toplamış, düzenlemiş, çevirmiş ve derlemiş, abone bulmuş, Londra'daki bir matbaayla pazarlık yapmış ve dağıtımını organize etmişti. Artık yolun her adımında o da vardı.

Arabella ünlü kalıntıları görmek için pencereye doğru ilerlerken, "Vaktiniz varsa *Longhope Manastırı için Resimli Rehber*'i de ısmarlamak isterim," dedi. Babasının onu kapı dışarı ettiğini çok geç hatırladı; balodan sonra burası artık onun evi olmayacaktı.

Juno da pencerenin önünde ona katıldı. "Zaman ayıracağım. Aklıma gelmişken, sana teşekkür etmeliyim. Tavsiyeniz sayesinde kır çiçekleri üzerine bir kitabın illüstrasyonlarını yapmak üzere kazançlı bir iş buldum."

"Sizin gibi yetenekli ve profesyonel birini tavsiye etmekte hiç tereddüt etmem."

İşte: Arabella tamamen işe yaramaz biri değildi. Arkadaşı Thea'nın bir broşür yayınlamasına ve Juno'nun kariyer yapmasına yardım etmişti, Cassandra'ya ihtiyaç duyulduğunu hissettirmişti ve belki de Freddie'yi Sir Walter Treadgold'un planlarından kurtarabilirdi. Görünüşü kimseyi gülümsetmese ve hayatını kurtarmak için bir kurdeleyi bile düşüremese de dünyaya bir faydası olabilirdi.

İyi oldu. Erkeklerin her zaman ayaklarının altında kurdelelerini toplaması ne kadar can sıkıcı olurdu.

Cassandra onlara katılırken Juno, "*Bunun için bir Resimli Rehber hazırlatırsanız sanatsal hizmetlerimi ücretsiz olarak sunabilirim,*" dedi. Juno Guy'ı işaret etti. Guy ceketini çıkarmış, tıpkı divanda çıplak uzandığı gibi çimlere uzanmıştı. "Lord Hardbury oldukça muhteşem olmuş. Elbette sadece bir sanatçı olarak konuşuyorum."

"Tabii ki."

"Şok edici bir sır duymak ister misiniz?" Juno ekledi.

"Duymaya değer olan tek şey onlar."

"Floransa'da okurken, bir grup kadın sanatçı, fazladan paraya ihtiyacı olan işçilerle gizli canlı çizim seansları yapmaya başladık. Beni müstehcen bulabilirsiniz hanımlar ama kaslı bir erkek vücudu başlı başına bir sanat eseridir. Lord Hazretleri, gördüğüm diğer tüm erkeklerden daha çok aklıma o işçileri getiriyor." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sanırım bir markizi bana çıplak poz vermeye ikna etmek için çok az şansım var."

Arabella gözlerini ondan alamıyordu. "Onun portresini *ve* muazzam varlığını taşıyacak kadar büyük bir tuval bulabileceğinden şüpheliyim."

"Endişelendiğim onun muazzam *varlığı* değil."

Juno kıkırdadı ve Cassandra'nın kızarması neredeyse duyulabilirdi ama Arabella gülümseyemedi.

Kısa bir süre sonra ayrıldılar, odası ve ruhu değişmişti.

Cassandra kapı aralığından dönerek, "Baloda daha iyi olacağına inanıyorum," dedi.

"Elbette," dedi Arabella. "Top tıbbi bir mucizedir. Bir topun sadece adı bile hasta bir insanı aniden iyileştirebilir ya da iyi bir insanı aniden hasta edebilir."

Birkaç dakika sonra Holly içeri daldı ve dramatik bir fısıltıyla, "Bayan, aradığınız şey... Sanırım onu bulduk," dedi. Arabella'nın yatak odasının köşelerinde gizlenen casuslar olma ihtimaline karşı kaçamak bir bakışla bir kâğıt parçası uzattı.

Bu tam da Arabella'nın şüphelendiği şeydi: Leydi Frederica Roth ile Sir Walter'ın ertesi hafta Vindale Sarayı'na gelecek olan oğlu Bay Humphrey Treadgold'un evlenmesine izin veren özel bir ruhsat.

"Geri koymamız gerekiyor mu?" Holly sordu. "Joan onu saklanmış halde bulduğunu söyledi."

Arabella, "Lord Hardbury bunu görmeli," dedi. "Umarım Sör Walter gittiğini fark etmez, çünkü oğlu gelene kadar ona ihtiyacı olmayacak."

Guy *bunu* dinlemek zorunda kalacaktı. Arabella her şeyini kaybetmişti ama en azından Freddie'yi kurtarabilirdi. Şimdi tek yapması gereken baloyu atlatmak ve sonra da hayatının enkazından ne kurtarabileceğine bakmaktı.

"Ben değersiz değilim ve özür dilemeyeceğim," diye mırıldandı. "Pardon, bayan?" Holly sordu.

"Sanırım bir gezintiye çıkacağım."

Guy, Arabella'nın nişan balosuna gelmesini beklerken, bir duvar çiçeği gibi dansları izlemeyi tercih etti. Bir kere dans adımlarının yarısını unutmuştu; diğer yandan balo onu kendi ülkesinde bir yabancı gibi hissettiriyordu.

Bu tür baloların İngilizlere özgü bir yanı vardı. Limonata ve akşam yemeği, çiçekler ve yeşillikler, orkestra ve pırıl pırıl avizeler. Beyaz elbiseler, beyaz eldivenler.

Ve yaşlı bir delikanlı onun yanında tıkırdıyor.

"...Humphrey'miz İrlanda'da kendini kanıtladı, bu yüzden onu değerli bulacaksınız..." Sir Walter diyordu ki.

Hiç şüphesiz Guy'ın kaderi, hayatını yanına iliştilmiş, dalkavukça fikirler ve istenmeyen tavsiyeler veren kendini beğenmiş bir adamla geçirmektir. Bay Larke ve papağanından farklı değildi.

Belki de Guy bir papağan almalı. En azından daha teşvik edici bir sohbet olur.

"Yarın Londra'ya dönüyorum," diye araya girdi.

O gece yarısı karşılaşmasının ertesi sabahı Guy uşağına eşyalarını toplamasını emretmişti; ta ki şaşırtıcı bir farkındalık onu kalmaya zorlayana kadar. *Freddie*'nin korunmaya ihtiyacı vardı, diye uyarıyordu Arabella; Ursula'nın değil, sadece *Freddie*'nin.

Şimdi bu neşeli, müzikal kalabalığın içinde sırf Arabella'nın açıklamasını halka açık bir yerde alabilmek için duruyordu, yoksa Sir Walter'ın aile oldukları ya da yakında olacakları gibi saçma sapan laflarını duymak istediği için değil.

Lanet olsun. Matilda'ya kur yaptığı izlenimini vermek ne büyük bir strateji hatasıydı. Sir Walter'ı günah çıkarmaya teşvik etmemişti. Açıkçası, diploması ve kurnazlık zaman kaybıydı.

Adam ertesi gün ayrılacaktı.

Arabella'nın da ertesi gün büyükannesi ve büyükbabasının evine gitmek üzere yola çıkacağını duymuştu. Konuklar, böyle bir hayal kırıklığından sonra bir hanımefendi için en iyisinin bu olduğu konusunda hemfikirdi.

Hayal kırıklığı mı? Arabella Sculthorpe'la her ne yaşadıysa, Guy bunun bir hayal kırıklığı olmadığından emindi.

Belki de onunla konuştuğunda soracaktı. Onu kollarının arasında hissetmekten kurtulacak ve yarın temiz bir kafayla oradan ayrılacaktı.

"...ve Matilda'mız valsini sizin için sakladı, lordum. Lady Treadgold dansın pek uygun olmadığını söylüyor ama-"

"Nasıl vals yapılacağını bilmiyorum. En son buraya geldiğimde İngiltere vals yapmıyordu."

"Keşke söyleseydin! Matilda'mız mutlu olurdu..."

Ama Guy onun sonraki sözlerini hiç duymadı, çünkü Arabella gelmişti. Bütün gözleri üzerine çekmişti. Guy, Sir Walter'dan uzaklaşıp onun yörüngesine girdi.

Onun yardımı ihtiyacı olabileceğini nasıl düşünmüştü? Büyük olasılıkla Sculthorpe onun ihtişamını, gücünü, zekâsını ve karmaşıklığını fark etmiş ve akıllıca olanı yapıp kaçmıştı.

Guy da akıllıca olanı yapacak ve kaçacaktı - bu sevdaya teslim olmayacaktı; bu kadının onu manipüle etmesine izin vermeyecekti - ama önce ona bakması gerekiyordu.

Sadece... ona bak.

Elbisesi bir yaz alacakaranlığının soluk mavisiydi ve mum ışığını yıldızlar gibi yansıtan kristallerle süslenmişti. Koyu renk saçlarında daha fazla kristal parılıyordu. Beyaz eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyordu ve bir bileğinden yelpaze sarkıyordu.

Çelişkiler yumağıydı; belki de cazibesi buydu. Bir meydan okumaya ya da çözülmesi gereken bir bilmeceye asla karşı koyamazdı. Ama direnmek zorundaydı: onu kollarına alma, istediği her şeye sahip olabilmesi için Dünya'yı yerinden oynatmayı teklif etme dürtüsüne.

Onun düşünmek için dudaklarını büzdüğünü, sonra da eliyle ona vurduğunu hayal etti.

Hayran.

"Şimdi sen ," derdi, "unvanlı bir kocaya ihtiyacım var.

Evlen benimle. Hazır evlenmişken kralın kellesini de gümüş bir tepside getir."

Hiç şansın yok.

Yine de kalabalığın arasından süzülerek kendisine doğru gelen, yelpazesini açıp çöl gökyüzüne bakan gözlerini ondan ayıramadı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi kısaca, çoktan arkasını dönmüştü. "Benimle terasta buluş."

İtaat etmeye fazlasıyla hevesli olan ayaklarını disipline etti. "Şimdi ne planlıyorsun?"

Geri döndü. "Eğer benimle terasta buluşursan, ikimiz de duyulmadan sana anlatabilirim. Bu özel bir mesele."

"Hayır."

"Herkes bizi görebilecek."

"Kesinlikle."

"Aman Tanrım, Guy. Kötü kalpli bir tırmık tarafından zamparalığa teşvik edilen nazlı bir bakire gibi davranıyorsun. Ne yapmaya niyetli olduğumu sanıyorsun? Kravatını yırtıp terasta ırzına mı geçeyim? Ve ikimizi de ikimizin de istemediği bir evliliğe mi zorlayacağım?"

Ama o evliliği istiyordu. Döndüğünden beri bunun için çabalıyordu. Yine de geçen geceki perili bakışı... Tüm bu parçaları birbiriyle uyuşmuyordu.

"Sana bir şey göstermeliyim," diye ekledi hızlıca. "Ben de sizin gibi yarın ayrılıyorum ve önce konuşmalıyız."

"Size güvenmiyorum," dedi. "Vcdansızsınız ve güce açsınız."

Gözlerinde duygular parladı; incindiğine yemin edebilirdi. Onu incittiği için nefret ediyordu ama kendini korumazsa, onu davet etmiş olacaktı.

Bir şey kırılmış gibi bir ses duyuldu ve yüzü soğuk ve mesafeli bir şekilde kapandı.

"Boş ver. Bir hizmetçi göndereceğim. Biraz hava almam lazım. Bu konuşma çok sıkıcı. Bir daha hiç konuşmamamız iyi olur."

Adam onun eline uzandı. Kadın sarsılarak uzaklaştı ve adam onun yerine bileğine dolanmış yelpazeyi yakaladı. Valsin üç gülünç ölçüsü boyunca komik bir heykel oluşturdular, ta ki kadın yelpazeyi bileğinden, adam da parmaklarından bırakana kadar. Yelpaze aralarında yere çarptı. Kadın ona küçümseyerek baktı. Onu almak için eğilmeyecekti. Bir hanımefendi bunu asla yapmazdı.

"Kaçıyor musun Arabella?" dedi.

"Saçmalama. Ben asla . Sadece zamanında çıkış yaparım."

Ve çıktı, balo salonundan geçip terasa çıktı.

Bir uşak yelpazeyi aldı ve Guy'ın uzattığı avucuna bıraktı. Yelpaze kırılğan görünüyordu. Özenle oyulmuş bir çubuğu kırılmıştı.

Kırığa dikkat ederek yelpazeyi hafifçe açtı; ipek, elbisesine uygun olarak alacakaranlık gibi boyanmıştı. Kırık çubuğun izin verdiği ölçüde yavaşça tekrar kapattı. Başını kaldırıp baktığında konuklar aval aval ona bakıyordu; bakışları onları başka yöne çevirdi. Arabella'nın bozulan nişanı ve onu çoktan reddetmiş olan iri yarı, küstah marki Guy'ın şimdi sadık bir köle gibi davranması spekülasyonlara yol açmış olmalıydı.

Bu geceden sonra birbirlerini bir daha görmeyeceklerdi, aylarca, hatta yıllarca. Sonbahar ve kış boyunca ev partilerine katılacak ve eğer bu ona bir gelin bulmazsa, ilkbaharda Londra'da sosyete toplandığında bir tane bulacaktı. Arabella'yı bir dahaki görüşünde nişanlı, hatta evli olacaktı; Arabella onun gözünün içine bakacaktı ama o zamana kadar bu çılgınca sevda geçmiş olacaktı ve Arabella'nın umurunda olmayacaktı.

Her şeyden sonra bir vedaya ihtiyaçları vardı. Onun isteğini yerine getirmiyordu. Sadece hayranına karşılık veriyor ve ona *veda* ediyordu.

ARABELLA, Guy terasta ona katıldığında onu KABUL ETMEDİ. Sanki gökyüzünde kusurlar varmış da onları düzeltmekle bizzat kendisi görevlendirilmiş gibi dikkatle gökyüzünü inceliyordu. Kollarının üst kısmında, uzun eldivenleri ve kısa kolları arasındaki birkaç santimlik çıplak tende tüyler diken diken olmuştu. Eğer Matilda Treadgold olsaydı, dikkatle titrerdi ve adam ona paltosunu uzatırdı, o da nazikçe kabul ederdi. Ama o Arabella Larke'dı ve soğuğa aldırmadan dimdik ve gergin duruyordu. Yine de sırf kızın hırlamasını sağlamak için paltosunu teklif etmeyi düşünüyordu.

"Hayranınız," dedi.

Eldivenli elini açtı. Adam ona dokunmadan yelpazeyi avucunun içine koydu.

"Bozuldu," diye ekledi.

Boğazının arkasından o küçümseyici sesi çıkardı ve gökyüzünü incelemeye geri döndü. Daha önce hava kapalıydı ama o gökyüzünü korkutarak parlak üç çeyrek ayın etrafında süzülen gümüşü bulut şeritleriyle pitoresk bir manzaraya dönüştürmüştü.

Kaba ve nezaketsiz sözlerini geri almayacaktı, çünkü bunlar doğrudu; Arabella bu tür şeylerdi, ama ona başka şeyler de olduğunu söyleyebilirdi. Henüz hayal bile edemediği şeyler. Gözlerinin ardında, bakacak kadar cesur ya da aptal bir adam tarafından keşfedilecek koca bir güneş sistemi yatıyordu.

Guy konuşmadan bir uşak geldi ve Arabella'ya bir kâğıt uzattı. Arabella ona teşekkür etti ve tekrar yalnız kaldıklarında kâğıdı Guy'a uzattı.

"Bu Sör Walter'ın eşyalarından alındı. Henüz gittiğinin farkında değil."

"Artık sen de çalışıyorsun."

"Her zaman yeni beceriler arıyorum."

Kâğıdı açarak okumak için yeterli ışık buldu. İlk okuyuşta anlamı açıktı ama yine de iki kez daha okudu: Freddie'nin Sir Walter'ın oğlu Humphrey ile hemen evlenmesine izin veren özel bir ruhsat.

"Freddie'nin bundan haberi yok," diyordu Arabella. "Ama bu, Sir Walter'ın oğlunu neden aceleyle geri çağırdığını ve ona bir koca bulmak için neden hiçbir çaba göstermediklerini açıklıyor. Sen onun planının peşindeydin; hepsi bu."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben Sör Walter olsaydım ve kız kardeşinizin servetine el koymak isteseydim, yapacağım şey bu olurdu." Tek kaşını kaldırdı. "Biz *vicdansızlar* böyle düşünürüz."

Adam ehliyeti cebine koydu. "Yardım kuruluşlarından zimmetine para geçirdiğine dair elimizde kanıtlar var. Zimmete para geçirme suçunu araştırıyorduk."

"Onu oğluyla evlendirerek yasal olarak elde edebilecekken neden Freddie'nin servetini çalsın? Bunu bulana kadar emin değildim. Beni Londra'da dinlemiş olsaydınız, benim yapamadığımı doğrudan başpiskoposa sorabilirdiniz ve ben de hırsızlık yapmak zorunda kalmazdım."

"Özür mü istiyorsun?"

"Guy, istediğim imkânsız şeylerin listesi o kadar uzun ki artık yer kalmadı. Sadece Freddie'nin başkasının çıkarı için kendi isteği dışında bir maça zorlanmadığından emin ol."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Ama Sör Walter onun vasisi olduğu sürece evliliği durdurmak hiçbir yasal gücüm yok. Velayeti alabilmemin tek yolu kötü yönetimi kanıtlamak."

"Bu da öyle." Yalpazeysiyle göğsüne sertçe vurdu, kendi hayal kırıklığı açıldı. "Chancery'nin, vasilerine eşit olmayan ve uygunsuz bir evlilik için vasileri görevden aldığı çok sayıda dava oldu. Avukatlarınız bunlardan bahsetmeyerek ihmalkâr davrandılar. Humphrey Treadgold, statü, zenginlik ve bağlantılar açısından Freddie'nin her yönden altında. Bu, seni mankafa, kötü yönetimin kanıtıdır, çünkü Sir Walter vasiliğini oğlunun yararına ve Freddie'nin zararına kullanmaktadır."

"İçtihatları nereden biliyorsunuz?"

"Okudum. . Yoksa bu da mı suç oldu?" "Sinirlisin."

"Ben her zaman sinirliyim."

"Hayır. Bu farklı. Sorun nedir?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Benim hakkımdaki düşüncenizi gayet açık bir şekilde ifade ettiniz." Konuşması hızlı, tavrı sertti. "Bunu kullan Guy. Onurlu olmayı bırak ve onun yerine bir suçlu gibi düşün. Eğer yapabilirsen, *vicdansız* olmayı dene."

Birdenbire, geç de olsa anladı. "Ursula'nın emanetinde tutarsızlıklar var ama muhasebeciler malların nereye gittiğini göremedi. Muhtemelen Ursula'nın servetini Freddie'ye aktarıyor, böylece oğlu hepsini alabilecek."

Beyni hızla çalıştı. Başpiskoposun ofisinde bu ruhsatın bir kaydı olmalıydı. Yarın avukatlarına ya da doğrudan Şansölye Yardımcısı'na yazacaktı.

"Bu yüzden Sör Walter ve ailesini buraya davet ettiniz: kanıt aramak için," dedi. "Sizi onları beni tuzığa düşürmek için yem olarak kullanmakla suçladım. Neden beni düzeltmediniz?"

"Kendinden çok memnun görünüyordun, seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettim."

Kendini hiç savunmadığını fark etti. Adamın yaptığı her suçlamayı, doğru olmasa bile kabul ediyordu. Bu gururu onun felaketi olacaktı.

"Lütfen özürlerimi kabul edin. Sizi dinlemeliydim." Korkuluklara vurdu. "Lanet olsun. Freddie'yi korumam gerekiyordu ve ben yanlış yaptım."

"Kız kardeşini elden ele dolaşacak ya da evlilikte piyon olarak kullanılacak bir mal parçası olarak görmedin."

Bu sizin için bir onurdur. Pişman olacak bir şey yok." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Ama belki bir dahaki sefere beni dinlersin."

"Dinliyor musun? Seninle evlenmem için beni ikna etmeye çalışıyordun." "Seninle asla evlenmek istemedim."

"Çocukluğundan beri-"

"Övünürdüm, evet. Dokuz yaşındayken, Miranda Olivares Lightwell - Cassandra DeWitt'in üvey kız kardeşi, hatırlarsanız - çok uzun ve sıska olduğumu söyledi, ben de en azından bir gün bir markiz olacağımı söyledim, ki bu Miranda ya da başka biri için söylenebilecek en iyi şeydi. Sonra bunu söylemeye devam ettim. Çocukken hiç boş övünmeler yapmaz mıydın?"

"Prens Regent'in partisinde. Evlenmemizi istediğini söylemiştin. Soytarılara rüşvet verdin ve beni kendine bağladın. Sonra evimde-" "Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın, değil mi?"

"Şey, eğer saçma sapan konuşmayı kesersen."

Ona baktı, gözleri yanıyordu. Yine kırık yelpazeyi, o küçük şaklamayı düşündü. Arabella tüm itideline rağmen duygusuz değildi ama duygularını öyle derine gömmeyi öğrenmişti ki, fırsatını bulduklarında öfkeyle patlıyorlardı.

"Dinliyorum," dedi.

"Nişanlandım, seni mankafa!" diye tersledi. "Senden babama benimle evlenmek *istediğini* söylemeni istedim. Bunu gerçekten yapmakla ilgili hiçbir şey söylemedim. Bir nişan ikimize de yarar sağlayabilirdi. Eğer beni dinlemiş olsaydın, Sculthorpe'la evlenmekten kaçınmak için geçici bir anlaşmadan söz ettiğimi açıklardım ve sen de mahkemeye kız kardeşlerine istikrarlı bir yuva sağlama yeteneğini gösterebilirdin. Ama boş ver, Sculthorpe gitti ve bir gelin için bana hiç ihtiyacın olmadı."

Guy onun ne söylediğini hatırlamaya çalıştı ama sadece duyduklarını hatırlıyordu. O ana kadar bunların aynı olduğuna inanmıştı.

"Ama..." Parçaları bir araya getirmekte zorlandı. "O gece Londra'da bana neden geldin?"

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Başka bir yol denedi. "Nişan genellikle düğünden önce gelir." "Ancak bir düğünün nişanı takip etmesi gerekmez. Bir nişan bir bağlılığa işaret eder, ancak nispeten kolay bir şekilde bozulabilir ve bir bayanın bunu yapması sosyal olarak kabul edilebilir. En azından bir ya da iki kez. Benim

Bağlantılarım, itibarım ve servetim sayesinde birçok kişiden daha şiddetli bir skandalı atlatabilirim."

"Nişanlıymış gibi davranmanın ne anlamı var?"

Gökyüzüne bakarak çenesinin açısını, boğazının uzunluğunu ve kulağının etrafındaki bukleleri gösterdi.

"Çünkü sen benimle evlenmeyeceğini açıkladıktan sonra, seni beklememde ısrar ederek babamın diğer seçenekleriyle evlenmekten kaçınarak yıllarımı harcadıktan sonra, hemen evlenmezsem beni kesmekle tehdit etti ve ikimizin de onayladığı bir adam sunana kadar beklemeyi reddetti."

"Abartıyorsun. Baban seni asla mirasından mahrum bırakmaz."

"Çoktan bitti," dedi usulca. Ona geri döndüğünde yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Neredeyse. Yeni vasiyetinin sadece imzalanması ve notere onaylatılması kaldı. Dünyanın dört bir yanındaki servet avcılarının ağzını sulandıran meşhur çeyizime gelince... Şey." Elini umursamazca salladı. "Yarın büyükannem misafir istediği için mi gidiyorum sanıyorsunuz? Dışlanıyorum. Burada duruyorum çünkü babam *nişan* balomda utancımınla yüzleşmemi istedi. Gurur ve diğer şeyler."

Guy bir elini korkuluklara koyarak kendini dengeledi, taş eldivenine kadar soğuktu. Asılı fenerlerin ışıkları bulanıklaşana kadar bahçelere baktı.

Arabella'nın konumu, içinde bulundukları bu görkemli aile evi kadar sağlam ve kalıcı görünüyordu. Dünyadaki yerini öylesine kendinden emin bir şekilde sahiplenmişti ki, Arabella bunun tehlikeli olabileceğini hiç düşünmemişti bile.

Clare haklıydı: Arabella gerçekten de Guy'ın babasının kontrolünden kurtulma mücadelesinin belirleyici sembolü haline gelmişti. Sonra, Bay Larke'ın Guy'a onunla evlenmesi için mektup yazması ve Arabella'nın Guy'ı konuşmaya zorlamak için soytarılara rüşvet vermesi...

Varsayımlarda bulunmuş ve sonuçlara atlamıştı, bir daha asla kimsenin emrini yerine getirmeme konusundaki kararlılığından onun mesajını duyamamıştı. Onun da nasıl kontrol edildiğini görememişti.

Bu açık- Şakaklarını ovuşturdu. Hâlâ taşlar yerine oturmamıştı. Sculthorpe'la evlenmesi geleceğini güvence altına alacaktı. O gece Londra'da Guy'a gelerek neden her şeyi riske atmıştı ki? Ve zaten nişanlı olduğu halde neden aynı gece Guy'ın onunla nişanlanması için ısrar etmişti? Sculthorpe ne halt etmişti?

O daha sormadan, gözleri onu bir kez daha çarptı. "Vindale Sarayı benim doğuştan hakkım, tıpkı Roth Hall ve markizliğin senin olduğu gibi. Kardeşim hayatta kalsaydı, onun olacaktı. Ama o hayatta kalamadı ve ben bunun için cezalandırılmaktan bıktım." Devam etmeden önce kısa bir süre kırık yelpazesini düşündü. "Mirası almamam için hiçbir yasal neden yok ve babam aile mirasının torunlarına geçmesi için her şeyi bana bırakmayı planladı. Ama şimdi ben yaşlıyım ve o da çaresiz durumda ve mirası kendi kızına bırakmaktansa bir yabancıya bırakmayı tercih ediyor." Başını iki yana salladı. "Tabii ki abarttığımı düşünüyorsun. Babanızla kavga edip sekiz yıl ortadan kaybolduğunuzda, hiçbir şey olmamış gibi görevinize devam edebilirsiniz, çünkü doğuştan gelen hakkınız yasalarla korunmuştur. Olmanız gerektiğini düşündükleri gibi olmadığınız için her şeyinizi kaybedebileceğinizi bilmeyi hayal bile edemezsiniz. Evet, kötü davrandım," diye ekledi Arabella. "Ama bunun alternatifi bir piyon gibi itilip kakılmaksa? 'Vicdansız' ve 'güce aç' olabilirim ama lanet olsun, kimsenin kurbanı değilim."

Kızın yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu ama yanlış anlamış olmalıydı çünkü kız neredeyse tiksiniş görünüyor.

"Tanrı aşkına Guy, sakın benim için üzölmeye kalkma. Bu seni ilgilendirmez. Ve asla korkma, seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Kendi başıma idare edebilirim. Her zaman yaptım ve her zaman yapacağım."

Dönüp dolaştı, ancak balo salonunun kapısında durakladı. Derin ve yavaş bir nefes alırken omuzları yükselip alçaldı. Sonra süzölerek balo salonuna girdi. Tavrında korkutucu bir şeyler olduğu belli olmalıydı, çünkü herkes onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

Adam, kalabalık onu yuttuktan sonra da uzun süre bakmaya devam etti, hâlâ çenesinin açısını, omuzlarının duruşunu, başının eğimini görüyordu.

Hiç bu kadar yalnız görünen birini görmemişti.

GUY'un ayakları nihayet onu balo salonuna geri götürdüğünde, kalabalık da onun için ayrıldı. Sanki hepsi suç ortağıymış gibi, onu Arabella'nın Bayan DeWitt ile Bayan Bell arasındaki konuşmanın kenarında, sanki hiçbir şey olmamış ve hiçbir şey ters gitmemiş gibi zarif bir şekilde uzakta durduğu yere götürmek için ayrıldılar.

Her şey yanlıştı.

Guy onun önüne dikildi ve elini uzattı.

"Gelin, Bayan Larke," dedi yüksek sesle. "Babanıza nişanlandığımızı söylemeliyiz."

Yüzü karardı ve sanki hayatında daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi adamın uzattığı ele baktı. O da eline baktı: Beyaz eldiveninin içinde yabancı görünüyordu ama merhametli bir şekilde sabitti. Kendini sabit hissetmiyordu. Hissettiği şey ayaklarının altındaki zemin, derisinin altında dörtlü koşan kanı ve gösteriyi izleyen milyonlarca gözdü.

Yine de kıpırdamadı ve aklına bir düşünce geldi: İntikamını alabilir ve onun kendisini reddettiği gibi onu da alenen reddedebilirdi. Ne kadar düşüncesiz bir aptaldı, yine duyguları ve arzuları tarafından kandırılmıştı.

Ama sonra onun yüzüne baktı ve gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı doğru hareket etti. Ve harikulade bir şey oldu.

Arabella Larke gülümsedi.

Gülümseme dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla başladı ama büyüyerek tüm yüzünü, tüm vücudunu, tüm dünyasını ele geçirdi.

Bir ihtişam anıydı, bir umut anıydı. Kasvetli bir katedralde güneşin vitray pencerelerden içeri girdiği ve soğuk taşı binlerce dans eden renk ve desenle aydınlattığı an, gözleri kamaştıran ve kalbi cesaretlendiren bir ışık karnavalı.

Çok gergin ve yorgundu. Bunun sadece onun doğası gereği olduğunu düşünmüştü ama kızın taşıdığı bir ağırlık vardı ve onu kaldırmıştı.

Gülümsemesinin etkisi öylesine göz kamaştırıcıydı ki, eldivenli elini onunkine koyduğunda, adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Guy da Arabella gibi onları izleyen gözleri görmezden geldi ve el ele aşırı gürültülü mırıltılar, aşırı parlak mum ışığı ve aşırı kokulu hava arasında yürüdüler.

Arabella'nın anne ve babası yemek masasının yanında birlikte duruyorlardı ve yaklaşımlarını izlemek için döndüler. Durduklarında Guy Arabella'nın elini bıraktı ve eğildi.

"Bay Larke, Leydi Belinda. Bayan Larke ve ben evlenmek üzere nişanlandık. Umarım onayınızı alırız."

Leydi Belinda nezaketle gülümsedi ve tebrik etmek için elini uzattı.

Larke birinden diğerine baktı, yüz hatları şüpheyle çarpılmıştı. "Oluyor, Hardbury?" dedi. "Bir daha yapmayacağını söylemiştin onu."

"Bunun bir tartışma olduğu izlenimine kapılmış görünüyorsunuz. Ama değil."

"Ve yakında onunla evleneceksin?"

"Düğünü ilkbaharda Londra'da yapmayı planla ki ülkedeki tüm lordlar, leydiler ve beyefendiler şahitlik etsin." Guy, Arabella'nın yanında titrediğini hissedebiliyordu ama ona bakmadı. "Şimdi duyuruyu yapmak için en uygun zaman gibi görünüyor," diye devam etti. "Bunu siz mi yapmak istersiniz Bay Larke, yoksa ben mi yapayım?"

Larke sıırttı. "Vindale Court'un ne kadar değerli bir yer olduğunu fark ettiniz, değil mi?" "Malikaneniz beni pek ilgilendirmiyor."

"O halde nişanlanma nedeniniz nedir?"

Guy güldü. Bu neredeyse kelimelerle anlatılamayacak kadar saçmaydı.

"Çünkü birbirimize aşığız," dedi. "Başka ne gibi bir neden olabilir ?"

Y sarı kuyruksallayan. Kısa kulaklı baykuş. Kırmızı Amerika papağanı.

Arabella parmaklarını devasa kütüphane masasının pürüzsüz meşesine vurarak Juno'nun sanki bir Sabır oyunu oynuyormuş gibi sıra sıra dizilmiş resimlerini inceledi.

Sabır mı? Hiç sabrı olmadığı düşünülürse, tek başına oynanan bir kart oyunu için saçma bir isim.

Ellerinin altında uçuştuklarına bakılırsa, resmedilen kuşlar canlı olabilirdi. Belki de Guy'la özel olarak konuşma fırsatı bulamadığı dün geceki doğaçlama nişan kutlamalarının heyecanı ile beyni bir saka kuşununkiyle yer değiştirmişti. Kesinlikle bir saka kuşu gibi gevezelik ediyordu, tıpkı bir saka kuşu cazibesi gibi: *Bir plana ihtiyacım var. Guy'la konuşmalıyım. Guy bunu neden yaptı? Önemli değil. Umurumda değil. Bir plan yapmalıyım. Guy benden hoşlanmıyor bile. Aklından ne geçiyordu? Önemli değil. Umurumda değil. Bir plana ihtiyacım var. Konuşmalıyım-*

Aman Tanrım! Zavallı küçük kuşlar çok yorulmuş olmalı!

Ayrıca, kütüphanenin kapılarından biri her açıldığında kuş beyni onu bir ispinoz kuşu gibi zıplatıyordu ama her seferinde içeri giren sadece bir misafirdi ve top sonrası sersemliğiyle etrafta uzanan diğerlerine katılıyordu.

Ta ki kapı yüzüncü kez açılıp Guy ortaya çıkana kadar.

Sanki beklenmedik bir şeyden etkilenmiş gibi kapı aralığında durup onu inceledi. Çizgili sabah elbisesinin eteğini düzeltmek ve uzun kollarını ayarlamak için alışılmadık bir dürtüye direndi.

Kaşlarını çatıyordu tabii ki. Onun için hâlâ "seni gördüğüme sevindim" gülümsemesi yoktu! Sonra tekrar hareketlendi, dün gece balo salonunda yaptığı gibi kütüphanenin öbür ucundan ona doğru hücum etti: Sanki kız korkunç bir kazaya kurban gitmek üzereydi ve bunu durdurmak ona kalmıştı.

Gözlerini bir chiffchaff resmine indirdi -bir chiffchaff karmaşası! Ama tek gördüğü Guy'dı, özel dikim binicilik ceketinde geniş omuzlar, uzun, çizgili bacaklarını saran buckskins, Guy yaklaşıyor ve

yaklaştı, büyüdü ve büyüdü, devasa kütüphane bir mağaraya dönüşürken odanın içinde bir fırtına estirdi.

Ta ki orada, onun yanında, sinir bozucu bir şekilde dokunulmaz olana kadar. Çok fazla yer kaplıyor ve her şeyi beraberinde taşıyordu: rüzgârın savurduğu saçları, güneşin ısıttığı yanakları, yağmur sonrası yapraklar gibi parlayan gözleri.

Teni ateş gibi yanıyordu.

"At sürmeye çıkmıştın," dedi.

"Şimdiden nerede olduğumu mu takip ediyorsun?"

"Bu konuda çok az seçeneğim vardı. Eskiden standart selamlama 'Günaydın Bayan Larke' olurdu ama bugün herkes beni 'Bayan Larke, Lord Hardbury ata biniyor' diye karşıladı. İnsan nişanlanmamızın başka hiçbir şeyle ilgilenemeyeceğim kadar önemli bir mesele olduğunu düşünüyorum."

Kütüphanenin etrafına bir göz attığında birkaç misafirin boş bir merakla onlara baktığını gördü, ancak bu büyüklükteki bir oda özel konuşmalara izin veriyordu. Yine de sesini alçalttı.

"Dün gece bana yardım etmeyi kabul ettiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı." Adam onu dikkatle izledi; yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Fikrinizi neden değiştirdiğinizi anlamış gibi ve tekrar değiştirmeniz ihtimaline karşı çok yakından araştırmaya niyetim yok."

Çoktan sıkılmış gibi omuz silkip arkasını döndü, gözleri masanın üzerine yayılmış sayfalardaydı. "Freddie'ye yardım etmek için hatırı sayılır bir zahmete ve riske girdin. Adil bir takas gibi görünüyordu."

"Freddie'ye takas için yardım etmedim," dedi. "Yardıma ihtiyacı vardı ve ben de bunu yapabilecek durumdaydım."

"Biliyorum."

"Sör Walter'la yüzleştiniz mi?"

"Hayır, öyle bir niyetim de yok. Bu sabah Sir Gordon Bell'i aradım ve onun hukuki tavsiyesi ve yardımıyla, Chancery'de acil bir duruşma talep etmek için açık bir mektup yazdım."

Arabella bir kumrunun köşesini parmakladı. Kumrulara acıyordu. "Ya Bayan Treadgold?"

"Peki ya Bayan Treadgold?"

"Ona kur yapıyor gibi görünüyordun."

"Nişanımız sona erdiğinde, bir gelin seçeceğim."

"Tatlı ve sevimli biri. Elbette," diye mırıldandı ve tavus kuşunu hareket ettirmekle meşgul oldu. Bir tavus kuşu sürüsü.

"Bu çizimler ne için?" diye sordu.

"*Vindale Kuşhaneleri için Resimli Rehber*, hazırlamakta olduğum bir kitap.

Bu, son sayfa sırasına karar vermek içindir."

Bir çizim aldı: bir balıkçıl. Bir balıkçıl kuşatması. "Bu çizimler mükemmel. Bu kuşların her çizgisinde neşe var. Yazmayı ve çizmeyi de yetenekleriniz arasında mı sayıyorsunuz?"

"Aman Tanrım, hayır. Benim yeteneğim emir vermekte; asıl işi başkaları yapıyor. Juno Bell çizimleri yaptı ve Livia Bell de metni yazdı."

"Bunları nasıl kitap haline getiriyorsunuz?"

Balıkçıl kuşunu yere bıraktı -çarpık bir şekilde!- ve bir sayfa yazı aldı. Arabella bir yandan balıkçıl resmini düzeltirken bir yandan da bir cevap oluşturmaya çalıştı. Dünya çıldırmıştı: O ve Guy zararsız, medeni bir sohbet yapıyorlardı. Kavga ediyor olmalıydılar. Kavga etmiyorlarsa, o zaman... ne yapıyorlardı?

"Sayfaları talimatlarımla birlikte Londra'daki bir yayıncıya gönderiyorum, o da illüstrasyonlar için gravürcüyü ve renkçiyi ayarlıyor ve dizgiyi yapıyor. Galley-proof'lar hazır olduğunda onları kontrol ediyorum ve memnun olduğumda onları basıp ciltliyorlar. Maliyeti nedeniyle bu benim ilk tam renkli denemem olacak."

"Ama daha önce de kitap yaptınız."

"Babamın geleneklerini temel alan bir ornitoloji günlüğü oluşturarak işe başladım."

Yazı sayfasını yerine koydu ve kaşlarını çatarak masaya baktı. Sayfayı düzeltirken o da kaşlarını çattı.

"*Kitap* yapıyorsun," dedi.

"Bazı saygın çıkarlarım var. Her şey kurnazlık olamaz, biliyorsunuz."

Başka bir sayfanın köşesini dürtükledi. Görünüşe göre, o bile Eğri büğrü yapmış olmasına aldırmadı. Sinirli bir şekilde düzeltilti. "Kuşları seviyor musun ki?" diye sordu.

"Kuşlardan hoşlanmıyorum." Onun sorusunu düşündü. Kuşları sever miydi? "Atmacanın daireler çizip dalışını, tüm o hızını ve hassasiyetini seviyorum. Saksığanların alet kullanmasını, kargaların yüzleri tanınmasını ve mavi memelilerin birbirleriyle arkadaş gibi konuşmasını seviyorum. Pek çok kuşun ömür boyu çiftleşmesini ve göç ettiklerinde nereye ve ne zaman uçacaklarını hatasız bir şekilde bilmelerini seviyorum."

Hiçbir şey söylemedi ama ona sanki yeni bir kuş türüymüş gibi baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunu büyüleyici buldum. Seni çekici olarak düşünmeye alışık değilim."

"Aynen öyle. Dün gece benim hakkımdaki fikrinizi çok açık bir şekilde ifade ettiniz."

"Ah. O sözler kaba ve yersizdi. Özür dilerim. Duygularınızı incittim."

"Saçmalama. Benim duygularım yok. Muazzam gururum onları yıllar önce yuttu."

Hâlâ gülümseyen gözleri kızın yüzünü taradı ve belli ki kız kuş beyinli olmuştu, çünkü gözlerinde bir şefkat, hatta sevgi okuduğunu düşündü ve bu doğru olamazdı.

Sonra kendini masaya yasladı, bacaklarını uzattı ve yüzlerini aynı hizaya getirecek kadar yükseklik kaybetti. O kadar yakındı ki, kadının teni onun dokunuşunu bekliyordu.

Kapı açıldı. Annem içeri girdi ve üç kadına katıldı. Uzaktan müzik sesi geliyordu: Salonda biri piyano çalıyordu.

"Bu kadar yakın durmamalısınız," dedi. "İnsanlar bizim..." "Aşık mı?" diye kolayca bitirdi.

"Evet. O."

"Biz de böyle düşünmelerini istiyoruz."

"Dün gece bunu söylememeliydin. Bizim hakkımızda..."

"Aşık mı?"

"Evet. O. Mantıklı bir sebep göstermeliydiniz. Benim mülküm, senin tapun."

"Eğer rasyonel bir sebep sunarsam, insanlar rasyonel sorular sorma ve rasyonel cevaplar talep etme hakkını kendilerinde göreceklidir. Eğer aşık olduğumuzu söylersek, kimse bizden bir daha rasyonel olmamızı beklemeyecektir."

Gülmekten kendini alamadı ama bu, adamın ona yine garip bir şekilde bakmasına neden oldu. "Artık gülüyorsun," dedi. "Gülümsüyorsun. Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum. Daha önce gülmüş ya da gülümsemiştin."

Parmaklarını masaya bastırdı. "Her halükarda, bu çok saçma. Bizim var olduğumuz düşüncesi..."

"Aşık mı?"

"Evet. O. Kimse buna inanmayacak."

"Eğer rol yaparsak inanırlar."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Çok kolay. Örneğin, arada bir yüksek sesle gözlerinin ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar tatlı koktuğunu söyleyeceğim."

"Nasıl *kokuyorum*?"

"Evet. Çok romantik. Sen de dene."

"At gibi kokuyorsun."

Bu kez gülen o oldu. Onun kahkahasının gürleyerek teninde dans edişini, gözlerinin parlamasını ve ağzının kenarında derin oluklar oluşmasını seviyordu.

"Hiç aşık olmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Dün gece Guy'ın ona umut aşıladığı, sonra parmaklarını onunkilere dolayarak onu babasına götürdüğü o baş döndürücü duygular vardı. Göğsündeki çırpınışı bir hatıra gibi yatağına taşımıştı. Ama bu sadece... neydi? Minnettarlık, şüphesiz. Rahatlama.

"Bazı beylerden hoşlandım ama onlar şöyle düşünüyor..." Omuz silkti. "O tür bir hanımefendi olmadığımı kabul edersiniz."

"Asla evlenmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Her zaman evlenmeyi umut etmişimdir. Evli kadınların daha fazla özgürlüğü var ve ben de bir aile istiyorum. Dışarı çıktığımda bir erkekle evlenmeyi hayal ettim..."

Hayır. O çocuksu, uzun zamandır gömülü olan aşk hayalini itiraf etmeyecekti. Eğer öğrenirse, onu her zaman incitebilirdi. Bundan haftalar, aylar ya da yıllar sonra, başka insanlarla evlendiklerinde, onun en derin arzularını ve hayallerini bilecekti ve böyle şeyleri bilen biriyle aynı odada bulunmaya dayanamazdı.

"Bir kadın evlendiğinde her şeyini kocasına verir; malını, bedenini, güvenliğini. Bir erkeğe bu kadar güç vermem gerekiyorsa, bunu kötüye kullanmayacak birini tercih etmeliyim. Bana ben olduğum için saygı duyan ve beni eşit bir ortak olarak kabul eden birini."

"Onun da cesur olması gerekir."

Ona bir bakış fırlattı. "Doğru. Erkekleri dehşete düşürmek en önemli yeteneklerimden biridir."

"Belki de onları korkutmak için bu kadar uğraşmamalısınız." "Hiç uğraşmıyorum. Bunu büyük bir kolaylıkla başarıyorum."

Boş boş, bir papağan resmini düzeltti. Bir papağan cümbüşü. Bir önceki sabah Hadrian Bell'den uzun zamandır beklenen mektup gelmişti; evet, yazmıştı, gerçekten de bu konuyu tartışmakla ilgilenecekti

Yeni yılda İngiltere'ye döndüğünde evlenecekti. Şimdi bundan Guy'a bahsetmek için mükemmel bir andı.

Ama kelimeler gelmedi. Bunun yerine, ses tonu canlı ve parlak bir şekilde, "Gördüğünüz gibi, asıl soru benim ideal kocamın var olup olmadığı." dedi.

"Ah, tam bir muamma." Onu inceliyormuş gibi yaptı. "Sanırım bu çok özel bir tür erkek gerektiriyor. Açıkçası, senden korkmamalı, ama senden korkmayan her erkek aptaldır ve aptal olmamalı."

"O halde, kendi mantığınıza göre, o var olamaz."

"Ama var olabilir, eğer seni o kadar çok istiyorsa, korkusunun onu caydırmasına izin vermez. O da zeki olmalı. Hatta belki de sizin kadar zeki, yani sizin kadar zeki olduğunu size asla belli etmeyecek kadar zeki. Ve öyle bir adam olmalı ki..."

Sözleri kesildi ve gözleri kızın yüzünde gezinmesine rağmen, insan aklının başka bir yerde olduğunu ve onu hiç görmediğini düşünebilirdi.

"Kim ne?" diye sordu.

Gözleri durdu ve onunkilerle buluştu. Bu gözleri tanıyordu, Londra'daki o gecedен tanıyordu, elleri vücudunda gezinirken, ağzını öpmek için üzerine çullandığında.

"Tutkunuzu nasıl açığa çıkaracağını bilen bir adam olmalı."

Adam o kadar yakın duruyordu ki, omuzları, göğsü, kolları ve bacakları o kadar çoktu ki, aralarındaki mesafeyi kapatmaya cesaret edebilse, kendini onda yeniden keşfedebilirdi.

Mantıklı kısımları kelimelerin arkasına saklanmak, *bir erkeğin bunu yapıp yapamayacağını nasıl bilebiliriz, röportajlar ve testler mi yapmalıyız* demek istedi, ancak kelimeler çözüldü, vücutlarının birbirine dolandığı o saatten gelen görüntüler ve hisler tarafından kalabalıklaştı.

En yakındaki kütüphanenin kapısı çarparak açıldığında bir patlama sesi onu serbest bıraktı.

İrkilen Arabella bir çalığışu gibi zıplayarak uzaklaştı. Guy tembel tembel ayağa kalktı. Daha fazla sayfayı darmadağın etmişti ama onları düzeltemedi, çünkü kapının girişinde, koluna Queenie'yi tünemiş ve yüzünde görülmemiş derecede geniş bir gülümseme olan babasının görüntüsüne çarpılmıştı.

Guy'ın dün geceki hamlesi Larke ailesine bir gülümseme salgını getirmiş gibi görünüyordu.

Ama babamın gülümsemesi Arabella için değildi.

"Haberler harika, Hardbury," dedi. "Az önce papazla konuştum. Düğününüz on altı gün içinde gerçekleşecek."

SESSİZLİK KÜTÜPHANEYİ KAPLAMIŞTI. Guy'ın yanındaki Arabella, "On altı gün," diye fısıldadı, korkusu açıkça ortadaydı.

Her şeye rağmen Guy gülmek zorundaydı.

Bütün sabah, Sör Gordon'la işlerini yaparken, bir gece önceki dürtüsünü yeniden sorgulamış, Arabella'yı yanlış anladığından, durumu kontrol altına aldığından emin olmuştu.

Henüz nişanlanmalarının üzerinden bir gün bile geçmemişti ki Bay Larke'in bir oyunuyla kontrolü kaybetmişti.

Bu nasıl bir oyuna dönüşüyordu.

En azından o ve Arabella bir kez olsun aynı tarafa oynuyorlardı. Uzaktan yakından tehditkâr görünmüyordu, sadece zarif bir sabahlık giymiş kibar bir hanımefendiydi. Sayfaların kenarlarını masayla aynı hizaya getirmek için düzeltip durması da şaşırtıcı derecede çekiciydi, öyle ki Guy onları eğri büğrü koymaktan kendini alamadı. Sanki hayatları boyunca birbirleriyle mücadele etmemişler gibi sohbe dalmışlardı. Guy, sanki ateşle oynamıyormuş gibi onunla alay etmişti.

Arabella ona dirsek attı. "Gülüyor musun?" diye tısladı.

"Kabul etmelisin ki bu biraz komik," dedi yumuşak bir sesle. "On altı gün," diye tekrarladı başını sallayarak.

Onunla gerçekten evlenmek istemiyordu. İyi. Güzel. Elbette, bu sevdadan bağımsız olarak onunla evlenmek istemiyordu, ama görünüşe bakılırsa biraz incinmiş hissedecek kadar kibirliydi.

Leydi Belinda, sakın bakışlarını kızına dikmiş, halinden memnun görünen Larke'in yanına gelmişti.

"Açıklayın Bay Larke," dedi Guy. "On altı gün içinde bir düğün nasıl mümkün olabilir ki?"

"Basit," dedi Larke. "Papaz yarın kilisede üç ilan metninden ilkinin okuyacak. İki Pazar daha ve düğün ondan sonraki gün olacak."

"Sana neyin basit olduğunu söyleyeyim," dedi Guy. "Arabella benim nişanlım, dolayısıyla düğünün ne zaman ve nerede ben karar veririm. Biz evlenmeyi tercih ederiz."

baharda Londra'da evleneceğiz."

Papağan anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve Larke gözlerini şüpheyile kıstı. "Neden geciktiniz? Birbirinizi zaten tanıyorsunuz. Evrak işlerini şimdi halledebiliriz. Onun çeyizini alacaksın ve ikinci oğlun da benim mirasına konacak, eğer seni ilgilendiren buysa."

"Bu beni ilgilendirmez," dedi Guy. "Londra'daki bir düğüne tüm sosyete tanıklık edecektir."

"Bah, çünkü sen *aşıksın*." Larke başını salladı. "Onunla hemen evlenmen için bir sebep daha. Diğer erkeklerle olan geçmişine dikkatini uzun süre üzerinde tutamayacaktır."

Babası açıkça onun sevilemeyeceğini söylerken, Arabella onun yanında bir asker gibi ve dimdik duruyordu.

Guy artık eğlenmiyordu.

Bir gece önce onu ne kadar az anladığını fark etmişti. Şimdi aniden, onun kendisini bile anlayıp anlamadığını merak ediyordu: savaşlarını tek başına vermekte ısrar eden, ama biri onun tarafını tuttuğunda bir melek gibi ıslıl gülümseyen bu gururlu kadın. Mirası için savaştığını iddia etmişti ama Guy bu savaşın aslında babasının sevgisi için olduğundan şüpheleniyordu.

Onun elini tuttu. Kadın seğirdi, sonra sakinleşti. Onu kendine yaklaştırmak ve uzaklara itmek için can atıyordu, elini çok doğru hissettiği bu imkânsız kadını. Bu onun savaşı değildi ama onun bile tam olarak anladığından emin olmadığı bir savaşta onu yalnız bırakamazdı.

Larke doğmamış çocukları hakkında konuşuyordu. "Yıllardır bir erkek çocuk daha bekledim. Eğer ikiniz şimdi evlenirseniz, bahara kadar bir torunum olabilir."

"Yaz," diye düzeltti Guy dalgınca.

Leydi Belinda sanki başı ağrıyormuş gibi iki parmağını alnına bastırdı.

Larke kaşlarını çattı. "Bununla ilgili bir sorun mu var?"

"Düğün tarihi ne olursa olsun, yaz başından önce çocuk olmaz," dedi Guy. "Arabella çok başarılı ama o bile normal süreden daha kısa bir sürede çocuk sahibi olamaz. Erken başlasak itiraz edecek değilim ama-"

Guy'ın sözleri Leydi Belinda'nın iyi zamanlanmış bir öksürük kriziyle kesildi.

Arabella onun yanında kaşlarını çattı ve mantıklı bir ifade takındı. "Baba, korkarım bu kadar erken bir düğün uygun olmaz."

Lord Hazretleri için. Londra'da önemli lordluk işleri var. Az önce bana Prens Naibinin kendisini görmek istediğini söylüyordu," diye yalan söyledi.

Guy onun elini sıktı, kavga etmemesini diledi.

"Naip Prens üç hafta daha bekleyebilir," dedi Larke. "Ya da onu düğüne davet edin."

"Ama baba-"

"Lanet olsun sana, kızım! Bu konuda benimle tartışamazsın." Larke gözlerini şüpheyle kısarık birinden diğerine baktı. "Siz ikiniz neden bu kadar ayak sürüyorsunuz?"

Arabella savaştı çünkü savaşmaya alışkındı. Emretmek onun doğasında vardı ama o evlenmemiş bir kadındı, bu yüzden dünya ona itaat etmeyi reddediyordu. Yine de savaşmaya devam etti, tek başına mücadele etti.

"Baba-"

"Baban iyi bir noktaya değindi, Arabella."

Adam onun elini sıktı, bu sefer daha sert. Kadın tırnaklarını adamın avucuna geçirdi.

"Öyle mi?" dedi.

"Prens Naibi'nin benim onun emrine amade olduğumu düşünmesi doğru olmaz."

"Onun emrine . O bu toprakların hükümdarı." "Ve sen de kalbimin hükümdarısın."

"Aman Tanrım."

Guy sırtıttı. "Ayrıca, sen ondan daha güzelsin ve sadece biraz daha zalimsin."

Bu saçmalık Leydi Belinda'nın gülümsemesine ve Larke'ın kıkırdamasına neden oldu ve Arabella sanki o bakmadığı sırada biri dünyayı yeniden tasarlamış gibi alışılmadık bir şaşkınlıkla etrafına bakınırken Guy da kıkırdadı.

Arabella'nın her şeyini kaybetmemesini sağlamak ve ikisinin de istemediği bir evlilikten kaçınmak için bu işi birlikte yürütebilirlerdi. Guy'ın henüz bir çözümü yoktu ama Arabella mutlaka bir şeyler düşünecekti.

"Evrak işlerini kısa bir süre sonra konuşalım, Larke," dedi Guy. "Şimdilik, nişanlım ve ben geleceğimizi konuşmak için göl kenarında bir tur atalım."

Bu anne babasını tatmin etmiş gibi görünüyordu ama Arabella dışarıda giyinmek için ayrıldığında, içeri kesinlikle tatmin olmamış biri girdi: Sör Walter, küskün görünüyordu.

Guy'ın o sabah gönderdiği mektubu öğrendiğinde daha da kızacaktı.

"Neden kadar mutlusunuz?" Sir Walter sordu.

Bay Larke bir kez daha genişçe sırttı. "Kızımın düğünü on altı gün içinde gerçekleşeceği için daha fazla kutlama."

Sir Walter'ın ağzı ekşidi. "Matilda'mıza kur yapmak için buradaydınız lordum."

"Korkarım dikkatim dağıldı."

"Kız kardeşlerinize gösterdiğim ilgiden sonra aldığım teşekkür bu mu?"

"Ah canım, sevgili Sör Walter," dedi Guy. "Söz veriyorum, yakında hak ettiğiniz tüm teşekkürleri alın."

"Sakin olun, Sör Walter." Bay Larke adamın omzuna bir tokat attı. Bu hareket papağanını sinirlendirdi ve şikayetini mırıldandı. "Lord Hardbury daha iç etek giyerken kızımınla sözlenmişti. Matilda'nız iyi bir kız ama bizim verebileceğimizi veremez. Bunu bir kenara bırak ve kutlamada bize katıl."

Sir Walter ev sahibinin kolundan sıyrıldı. "İçeceklerimi köy hanında arayacağım," diye bozardı. "Orada arkadaşlıklar daha iyi."

T Arabella göle doğru giden patikada binlerce kez yürümüştü ama hatırlayacağı tek an buydu: hayatının çözüldüğü, yarım yamalak planının çöktüğü an.

Onun yanında Guy, rüzgârlı bir gündeki bir at gibi huzursuzdu. Eldivenlerini ceplerine soktu ve çıplak elleriyle bir bir dal kopardı, dallarını ve yapraklarını sıyırdı ve onlar yürürken bir şeylere .

"Benden sessiz olmamı istediniz," dedi.

"Babanla anlaşılamadığınız çok açık ve tartışmak işleri daha da kötüleştiriyor. Kontrolü ele geçirmeye çalışıyordun ve senin için bu bir kavga başlatmak anlamına geliyor."

Arabella buna yanıt vermedi. Guy şimdi onun hakkında daha önce bilmediği şeyler biliyordu.

"Her zaman her şeyi tek başına mı denersin?" diye sordu. "Yanında birinin olmasına gerçekten alışık değilsin, değil mi?"

Birden Oliver'la birlikte öğretmenlerinden saklandıklarını, babalarının masasının altında kıkırdamalarını bastırmaya çalıştıklarını hatırladı. Fırsatını bulur bulmaz bahçeye fırlayıp kaçmışlardı, ama tam da babamla karşılaşmışlardı. Ama o kızmamıştı. Yaramazlıklarını itiraf ettiklerinde gülmüş, sonra her birinin elinden tutmuş ve bir baykuş yuvasını göstermek için bahçede onlara rehberlik etmişti.

Babam gülüyor ve onu elinden mi tutuyor? İmkansız. O anı da uydurma olmalı.

Guy bir cevap beklemiyor gibiydi ve gölü çevreleyen beyaz çakıllı patikaya dönene kadar bir daha konuşmadı.

Ee?" diye sordu. "Zekice planın nedir?" "Bir planım olduğunu düşündüren nedir?"

"Her zaman bir planın var."

"Benim her zaman bir *planım* vardır, bu da tamamen farklı bir konudur."

Bir çalıya vurdu ve yürümeye devam etti. Buna artık bir son vermek zorundaydı. Keşke kararı askıya alabilseler ve sadece birlikte bir gezintiye çıkabilselerdi.

Geçmişı olmayan iki insan, onlarca yıldır zorla bir araya getirilmiş iki insan olarak değil.

"Ama sanırım benim planlarımın bir önemi yok," dedi. "Nişanı sona erdirmek zorunda kalacağız."

Hiçbir şey söylemedi.

"Eğer istediğin buysa," diye ekledi.

"İstediğin bu mu?"

"İstediğin bu mu diye sordum." "Ben de istediğinin bu olup olmadığını sordum."

"İstediğim şey..."

Yanlarında, gölün yüzeyi dalgalıydı. Bir yaprak havada yuvarlanıyor, rüzgârla savrulup dönüyor ve su tarafından savrulup dönmek üzere göle düşüyordu.

"hissetmeyi bırakmak için," diye bitirdi Arabella yaprağı işaret ederek.

Guy onu yakalamak için sopasını uzattı ama rüzgâr yüzeyde dalgalandı ve yaprak sıçrayarak uzaklaştı.

Yürümeye devam ederek, yüksek bir çitle korunan ve Yunan tanrılarının heykelleriyle kaplı düz bir patikaya döndüler.

Sakalı ve üç çatallı mızrağıyla Poseidon'un yanından geçerlerken, "Kabul ettiğin şey bu değildi," dedi. "Araya girmen büyük incelikti ama bu hiç adil değil."

"Şehit olmadığınızı söylemişsiniz."

"Hayır, ama sanırım sen de öyle değilsin. İkimizin de mutsuz olmasına gerek yok."

Nefes nefese kaldı. "Arabella, doğrudan konuş. Senin inceliklerine ya da düşünce karmaşıklığına sahip değilim."

"Görünüşe göre nadir bulunan bir yaratık haline gelmişsiniz: Asil ilkelere sahipsiz ve onlara göre yaşıyorsunuz. Bu onurlandırılması gereken bir şey, istismar edilmesi değil. Babamın beni asla kendi şartlarımla kabul etmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmemin zamanı geldi. Bu kadar ileri gitmeyi hiç istememiştin, değil mi?"

"Hayır." Sopayı çakılda izledi. "Ve sen- Ne? Öylece yürüyüp gidecek misin?"

"Belki de bunu yıllar önce yapmalıydım."

"Baban seninle ilişkisini kesecek. Her şeyini kaybedersin."

Belki de hiçbir zaman kaybedecek bir şeyi olmamıştı ve en büyük hatası bunun olabileceğini düşünmesiydi.

"Bir yolunu bulurum," dedi. "Her zaman yaparım. Bu benim sorunum, senin değil."

İşte orada: Onu serbest bırakmıştı. Ama adam cevap vermedi. yerine şapkasını çıkardı ve yürürken sopasının ucunda dengeledi, döndürdü, havaya fırlattı ve tekrar yakaladı.

Hay Allah. Adam bir markizdi ama şakacı bir çocuk gibi davranıyordu. Ve o- *Oh, dürüst ol.* O da bir çocuk gibiydi. Eteklerini toplayıp o şapkaya atlayabilirdi. Onu sopadan düşürür, yakalar ve koşardı. Adam onu kolayca yakalar, çimenlere yuvarlanırlar ve-

Çocuklar gibi değil o zaman.

Sonunda Guy şapkasını havaya fırlattı, rüzgâr onu çalmadan önce serbest eliyle yakalamak için zıpladı ve bir sonraki heykelin yanında durdu. Yontulmuş kasları, uzun bukleleri ve liriyle Apollo.

"Tüm seçenekleri tüketene kadar teslim olmayı reddediyorum," dedi. "Bunu düzeltmek için tam on altı günümüz var. Pes ettiğinize inanamıyorum."

"Saçmalama. Ben asla pes etmem. Sadece stratejimi değiştiriyorum."

Sonunda beyni kulaklarına yetiştirdi. Gözlerini ona dikti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok," dedi ona nasıl teşekkür edeceğini bilemeyen gururu.

"Saçmalama. Seni kurtarmıyorum," dedi onu taklit ederek. "Kendini kurtarmana yardım ediyorum."

Kadının ona attığı bakış onu rüzgar gibi kesmeliydi ama o sadece sırtı ve Apollo'yu incelemek için döndü.

"Seninle evlenmeye zorlanmayacağım Arabella," dedi heykele. "Ama babanın seni kontrol etmek için miras vaadini kullanmasını aşağılık buluyorum. Babamın beni nasıl kontrol ettiği hakkında bir fikrin var mı? Terzinin ceketimi nasıl keseceğini ya da uşağımın saçımı nasıl bile seçemezdim. Görev ve kişinin toplumdaki yeri çok iyi, ancak kişisel seçimlerimizi reddetmek benliğimizi aşındırmaktır. Dolayısıyla, seçimleriniz elinizden alınmadan mirasınızı güvence altına almalıyız."

Guy bu konuşmayı şapkasını Apollo'nun başına yerleştirerek bitirdi. Şapkayı rakik bir açıyla eğdi ve etkisine hayran olmak için geri çekildi.

Arabella da heykele bakıyordu ama gözleri yıpranmış taşı görürken sadece Guy'ın farkındaydı. Ona hiçbir şey borçlu olmayan, onu hor gören ama yine de ona yardım edecek olan güçlü Guy.

Ve dünyada her şey
yolundaydı. Ama-

Bir adım öne çıktı ve Apollo'nun şapkasını düzeltti, böylece kafasına eşit bir şekilde oturdu. İşte oldu. *Artık* dünyada her şey yolundaydı. Memnuniyetle başını sallayarak yoluna devam etmeye hazırlanırken Guy yanından geçip parmaklarını şapkanın ağzına dokundurdu ve şapkayı tekrar yamulttu.

Yüzü masumiyetin resmiydi. Ona ters ters baktı ama hatasını düzeltmeyince iki eliyle şapkasını bir kez daha düzeltti.

Kadın geri çekilinceye kadar bekledi ve sonra parmak eklemlerini tembelce hafifçe vurarak bardağı tekrar devirdi.

Arabella yine düzeltti. Guy yine
yamulttu.

Parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı. Onun oyunlarını oynamayacaktı. Ve bakın! Onun hakkında bildiği tek bir şeyi -zararsız bir zaafını- ona eziyet etmek için kullanıyordu. İnsanlar bir şeyi önemseyişinizi bildiğinde böyle oluyordu.

Başını mağrur bir şekilde sallayarak patikada ilerlemeye devam etti. Adam da onun yanına düştü.

Bir adım. İki adım. Üç. Dört.

Lanet olsun.

Kadın hızla geri dönüp şapkasını düzeltti ve adam güldü, gözlerindeki gülümseme ve saçlarındaki rüzgârla kaygısız ve buruşuk görünüyordu.

Adam dirseğini uzattığında, kadın ona döndü ve parmaklarını dirseğin içine soktu. Tipik bir nişanlı çift gibi omuzları çarpışarak, kadının şarap kırmızısı pardösüsü adamın pardösüsüyle flört ederek yürümeye devam ettiler.

"Zaten evli misin?" diye sordu, bu kadar kısa bir mesafe için garip bir şekilde nefes nefese.

"Kadarıyla hayır." "Sahte

bir isim mi

kullanıyorsunuz?"

"Hayır."

"Reşit değil misin?"

"Pek sayılmaz."

"Deli mi?"

"Sadece senin yanında."

"İktidarsız mı?"

Dönüp durdu. Kadının eli adamın kolundan kaydı. Gözleri Londra'daki o geceden çok tanıdık olan o ateşli yoğunlukla parlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Hırıltısı vaatlerle doluydu. "Benim... gücüm konusunda biraz tecrüben var."

"İşler değişmiş olabilir."

"Bir gösteri ister misiniz? Her şeyin hala olması gerektiği gibi çalıştığını kontrol etmek için?"

Bakışlarını kızın ağzına indirdi ve sonra vücudunda gezdirdi, sanki elleri tekrar ona dokunuyormuş gibi bakışları kızın tenini alevlendirdi. Gözlerindeki sıcaklıkla eğlence birbirine karışmıştı, kanında lezzetli bir şekilde dalgalanan bulaşıcı bir karışımdı bu ve evet, bunu Londra'dan da hatırlıyordu.

Korkuları, gururu ve dikkatsizliğiyle her şeyi mahvettiği o gece, mahvedecek değerli bir şey olabileceği aklına gelmeden çok önce. Onca yıl onu küçümsemiş ama küçümsenecek bir şey olmadığını çok geç öğrenmişti. Onun hakkındaki iyi düşüncelerini hiç umursamadan, ta ki bu iyi düşünceler geri dönülmez bir şekilde kaybolana kadar. Ve onu asla istemeyeceğinden emin olmak için yaptığı onca şeyden sonra, ona duyduğu bu özlemi keşfetmek ne yürek parçalayıcı bir zalimlikti.

Belki de çok geç değildi. Belki de onun kafasını tutup dinlemesini sağlayabilirdi. Bazen korktuğunu, korkunun onu aptallaştırdığını ve kimse bilmesin diye gururunun bunu gizlediğini anlamasını sağlayabilirdi. O zaman bile, ne anlamı vardı ki? Belki anlayacak, hatta belki affedecekti. Ama bu onu istemesini sağlamayacaktı.

Onun vicdansız, kibirli ve güce aç olduğunu düşünüyordu ve iyi, onurlu bir adam bir kadın istemezdi. Zaten yeterince hata yapmıştı; onun geçici arzusunu ve temel nezaketini olduğundan başka bir şey sanmayacaktı.

"Sözüne güveniyorum," diyebilirdi.

Gözleri bir süre daha onunkileri tuttu, sonra patıkaya geri döndü, botları çakılda çıtırdadı ve hiçbir şey olmamış gibi sopasını suyun içinde izledi.

Çünkü hiçbir şey olmadı.

"Bu sorular evlilikle ilgili sanırım?" diye sordu.

"Yasal engeller. Hiçbiri yok. Diğer seçenek ise düğünü ertelemek."

Kaşlarını kaldırdı. "Bazı fikirleriniz olduğunu söyleyebilirim."

"Evliliğin geçerli olabilmesi için papazın, nikahın kıyılacağı kilisede üç Pazar üst üste nikah ilanını okuması gerekir," diye okudu. "Herhangi bir itiraz yoksa, tören üçüncü ilandan sonraki üç ay içinde en az iki kişinin şahitliğinde yapılmalıdır. Eğer herhangi bir aksama ya da gecikme olursa, ilk ilanlardan itibaren her şey yeniden başlamalıdır."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bir şeyler bilmek hoşuma gidiyor. Bu bana kendimi..." "Gölün üzerindeki bir yaprak gibi daha az."

Lanet olsun. Ortaya çıkardığı bir şey daha.

Devam etti. "Bu nedenle, düğünü geciktirmek veya engellemek için, temel unsurlardan birini veya birkaçını, yani papazı, kiliseyi, şahitleri, gelini veya damadı ortadan kaldırırız."

"Eminim bir öneriniz vardır."

"şey ortada, değil mi? Papazı kaçıracağız."

ADAM DÖNEREK DURDU. Papazı kaçırmak mı? Çözümü *bu* muydu? Lanet olsun. Neden onun hakkında bunu unutup duruyordu? Ne zaman öğrenecekti onun-

Şaka yapıyordum. Elbette şaka yapıyordu. Gözlerinde kahkahalar dans ediyordu, sanki adamın ilk düşüncesini biliyormuş gibi bir meydan okuma dokunuşuyla birlikte.

"Bunu üçüncü ilanlardan hemen önce yapmalıyız," diye devam etti. "Belki de Cumartesi gecesı, böylece papaz yardımcısının araya girmesi için zaman kalmaz."

Guy sert görünmeye çalıştı. "Arabella, papazı kaçırmıyoruz."

"Ona zarar vermeyiz. Hatta hoşuna bile gidebilir." Yüzü aydınlandı. "Onu deniz kenarına götürebiliriz."

"Hayır," dedi ama gülüyordu.

"Sanırım kiliseyi yakmama da izin vermeyeceksiniz." "Eğer bundan kaçınabilirsek hayır."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "İstediğimi yapmama asla izin vermiyorsun." "Sadece beni güldürmeye çalışıyorsun."

"Güldüğünde hoşuma gidiyor. Çekici oluyorsun." "Peki geri kalan zamanlarda çekici değil miyim?"

"Zamanın geri kalanında bu karık var."

Başparmağını adamın kaşlarının arasındaki noktaya dokundurdu ve adam artık gülmüyordu. Eldivenli eli gözlerinin önünde bir bulanıklıktı, yumuşak, serin derinin okşaması, dizlerinin üzerine çöküp-

Sopayı bir kenara fırlattı, yumruklarını ceplerine soktu ve kadın elini indirdiğinde onu tekrar gördü, gülen gözlerini, alaycı kaşlarını, baştan çıkarıcı bir şekilde ayrılmış dudaklarını.

"Sanki genel olarak dünyaya her zaman kızgınmışsınız gibi," diye ekledi.

"Her zaman değil. Bazen özellikle dünyaya sinirleniyorum."

"Ama gülümsediğinizde ve kahkaha attığınızda, sanki gülümsemeniz o kadar önemliymiş ve diğer her şey ona yol açmak zorundaymış gibi, ağzınızın yanında derin oluklar oluşuyor."

Sonra yine ona dokunuyordu, iki eliyle yüzünü kavrıyordu. Solgun güneş ışığı kara kaşlarının, kalın kirpiklerinin, yumuşak teninin, kıvrımlı dudaklarının her bir cazip ayrıntısını okşuyordu. Keşke eldivenlerini çıkarmış olsaydı; onun çıplak dokunuşunu arzuluyordu.

"Yakışıklı olup olmadığınıza karar veremiyorum," diye devam etti. "Yüz hatlarınız çok kalın ve teninizin yıpranmasına izin veriyorsunuz ve gözünüzün altında, rüzgâra ve güneşe gözlerinizi kısmaktan kaynaklanan şu soluk çizgiler var."

"Gövdemin de kahverengi olduğunu fark etmedin mi?" dedi hiç düşünmeden. "Bu yaz İngiltere'ye dönerken Valencia'da bir meyve bahçesinde çalışmak için durdum ve hava sıcak olunca gömleklerimizi çıkardık."

"Sanırım senyoritalar itiraz etmedi."

"Büyükanneleleri de itiraz etmedi."

Güldü, soluksuz sesi rüzgârla taşındı ve adam onun aniden parlayan güzelliğini yakalamak istedi. Kadın ellerini bıraktığında, soğuk rüzgâr adamın içinden geçti. Adam uzaklaşmadı. Kız da öyle.

"Ama hepsi kaybolacak," dedi. "Elindeki nasırlar gibi kaybolacak."

"Kesinlikle. Yumuşacık ve pembe olacağım, biftek yemekten ve hakkında hiçbir şey bilmediğim konularda ders vermekten başka bir işe yaramayacağım."

"Şapka taktığında ve sadece İngiliz güneşinde kaldığında saçların da kararacak." Rüzgârda savrulan saçlarından birkaç tutam yakaladı, sonra onları serbest bıraktı. "Juno Bell saçlarını böyle altın sarısı yapmak için limon suyuyla yıkardı."

"Bunu uşağıma önereceğim."

Yine güldü. Adam ne yaptığını anlayamadan elleri ceplerinden çıkmış ve kızın kapüşonunu çekiştirmeye başlamıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu, çözülmüş kurdeleler çılginca dalgalanırken.

"Saçlarınızı güneş ışığında görmedim."

"Bu sadece saç. Her zaman aynı görünür."

Adam kapüşonunu çıkardı, kadın da ondan kaptı ama saklanmaya çalışmadı. Parlak, koyu renkli kütlenin içinde küçük bir tarak ona göz kırptı. Adam onu çekiştirdi, sahiplendi-

"Yapma!" diye bağırdı. "İşler "

-Ve kalın bir tutam saç yüzünün yanında yuvarlandı, sonra yükseldi ve rüzgarda dalgalandı. Tarağı cebine soktu ve saçlarını parmaklarının etrafında kıvrarak ipeksi tellerin teninin üzerinde kaymasına izin verdi.

"Gülümsediğinizde de çekici oluyorsunuz," diye ekledi

usulca. "Şu anda gülümsemiyorum."

"Gözlerinizle gülümsüyorsunuz. Bu yeterli. Ayrıca, dudakların her zaman hafifçe kıvrık, bir gülümseme vaadinde bulunuyor."

Başparmaklarını kızın ağzının her bir köşesine dokundurdu. Birden aklına, hiçbir zaman sadece öpüşmek için öpüşmedikleri geldi. Bir meydan okuma olarak öpüşmüşlerdi, düşmanlar arasında tehlikeli bir oyun, ardından çıplak kalmışlardı ve her neyse onun ortasındaydılar. Her şeyi baş aşağı ve ters yüz etmişlerdi. Şimdi onu öpse bile, bir daha asla başlayamazlardı, çünkü aralarındaki her şey hep yanlış olacaktı.

Bu düşünce ona ellerini bırakma, dönme ve aralarına birkaç metre koyma gücü verdi. *Yürümeye devam et*, dedi kendi kendine. *Uzaklaş, uzaklaş!* Ama bedeni itaat etmedi; onu tekrar görmesi gerekiyordu.

Gölün kenarında hareketsiz durmuş, zayıf bir güneş ışığına tapınırken, rüzgâr şarap kırmızısı eteklerine eziyet ediyor ve bonesi kurdelelerinin ucunda dans ediyordu. Gevşek saçları yüzünde dalgalanıyordu ve Guy onu gerçekten olduğu gibi gördüğünü hayal etti: muhteşem bir şekilde gururlu, yürek parçalayıcı bir şekilde savunmasız, doğanın kendisine meydan okurcasına duruyordu.

Uzaklaşmak zorundaydı. Onu öpmenin cazibesinden, planlarına yönelik bu riskten uzaklaşmalıydı. Onun beklenmedik cazibesinden, gizli asaletinden ve gücünden, onu güçsüz kılan o muhteşem güçten uzaklaşmalıydı.

"Uzaklaş," dedi Guy yüksek sesle, ama rüzgâr sözlerini yuttu ve onu döndürüp tekrar ona doğru itti.

Birabella Guy'ın sırtına bakıyordu, ama sonra bu onun sırtı değildi. Topuklarının üzerinde döndü. Ona doğru geri döndü. O uzun, güçlü bacakların her adımında kadının içinde bir heyecan titreşiyordu.

Gözleri öfkeli, yüzü çatık, kızgın, öfkeli, niyetli bir şekilde ona saldırırken paltosu arkasından dışarı fırladı.

Hareket edemiyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu, ondan ve onun yaklaşmasından başka hiçbir şey yoktu, dünyayı küçültüyor, havayı inceltiyor ve kanını ısıtıyordu, böylece kan damarlarında hızla akıyor, dönüyor, birikiyor ve zonkluyordu.

Ona ulaştığında bile neredeyse hiç yavaşlamadı. Hâlâ hareket ediyordu, bir eliyle yüzünü, diğer eliyle belini yakaladı. Vücutları birbirine çarptı ve kadın ona doğru uzandı, onu kavradı, aç ağzı onunkiyle buluştu. Dudakları sıcak ve talepkârdı ve kadın da kendi talepleriyle karşılık verdi. Bir elini adamın saçlarına, diğerini yeleğine doladı ve bonesini düşürmüş olmalıydı ama kimin umurundaydı ki, milyonlarca bonesi vardı ve onu öpmek için sadece bir şansı vardı. Dudaklarına sahip olmak, ağzını sahiplenmek, tatmak, keşfetmek için tek bir şans, ama - lanet olsun ona! - dili yoluna çıkmıştı ve boğazından bir ses çıkana kadar kendi diliyle savaşmak zorunda kaldı - kahkaha mıydı bu? Onu öperken *gülmeye* cesaret edebilir miydi?

Ama ona yardım edin, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Sanki onun acelesini paylaşıyormuş gibi, eli kalçalarının altından kıvrıldı ve onu kendine doğru çekti, tüm sert sıcak uzunluğu, göğüsleri, kalçaları ve orada, evet, *orada*, neredeyse onu hissedebiliyordu. Biraz daha yaklaşabilseydi, bu öpücüğü derinleştirebilseydi-

O da ateşliydi, dilleri birbirine dolanırken elleri dolaşiyor, belini, göğüslerini buluyordu ve onun elleri de paltosunun altında dolaşiyor, sıcaklığını ve vaadini avlıyordu ve onu öptü, böylece onunla, onun tadıyla, kokusuyla, dokunuşuyla doldu ve yine de yeterince dolu değildi, asla yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Neden ona daha fazla dokunmuyordu?

Oh, o da gülmek istedi, katıksız heyecandan! Hatırladığı her şey buydu. Kanında ve derisinin altındaki ateş, orman yangını gibi içine yayılıyor, her şeyi, kilit altında tutmayı öğrendiğı her şeyi parçalıyor ve tüm bu duygular - çok derinlere gömdüğü bu duygular - bir kez daha serbest kalıyorlardı.

Muhteşem, demişti. *Muhteşem*.

Nefes almak için öpüşmeye ara verdiler ama kolları hâlâ onu kavırıyordu ve dudakları çenesinde, yanağında, kulağında bir iz bırakıyordu. Kadının her santimi bu dudakları arzuluyordu. Dudakları adamın her santimini arzuluyordu.

"Ah Arabella, beni mahvediyorsun," diye mırıldandı. "Yapamam... Sana dokunmadan edemem. Oh lanet olsun. Umurumda değil. Sonuçları ne olursa olsun, umurumda değil."

Arabella dondu kaldı. Nefes aldığını duydu, soluk soluğa kalmış bir at gibi sert ve ağırdı.

"Sonuçları mı?" diye tekrarladı.

Onu öyle aniden bıraktı ki sendeledi. Dönerek uzaklaştı, neşesiz bir şekilde gülüyordu, elleri saçlarını karıştırıyordu, sanki içinden çok fazla enerji akıyordu ve onu dağıtmanın tek yolu hareket etmekte.

Arabella hareket etmedi. Çok ama çok hareketsiz durdu.

"Sonunda seninle evleneceğim. Babam şu anda mezarında nasıl da gülüyordur! Bunca yıl onun emirlerini yerine getirmeyeceğimde ısrar ettim." Başını sallarken sırtı hâlâ ona dönüktü. "Senin itibarın."

"Elbette, itibarımı göz önünde bulunduralım."

Yine de dönmedi. "Londra'da olanlar için sana borçlu değilim. Ama biri *bunu* gördüğünü bildirseydi, kesinlikle seninle evlenmek zorunda kalırdım. Onur bunu gerektirir."

Yüzü gizliydi ama acı tonu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Neyse ki gururu, onun tarafından yok edilmeyen tek parçasıydı.

Öpücük.

"Onurlu olmak ne kadar zahmetli olmalı," diye . "Ben Bu özel kusurdan muzdarip olmadığım için sonsuza dek minnettarım."

Sanki zaten şüphelendiğı bir şeyi doğrulamış gibi başını salladı.

Sonra ellerini havaya kaldırdı ve adım atmaya başladı.

"Londra'daki o gece. O gece bana neden geldiğini hala anlamıyorum. Ve Sculthorpe. Sculthorpe'a ne oldu?"

Anılar, düşünceler ve olasılıklar, sanki bir düzine kalbi varmış ve her biri çift zamanlı çalışıyormuş gibi çarpıyordu.

Ona her şeyi anlatabilirdi. Ona korkusunu ve nefretini, Sculthorpe'un saplantısını anlatabilirdi. Guy'ı neden kötüye kullandığını itiraf edebilirdi.

Londra'daki o gece onu alt etmeye çalışmıştı ama sonunda onun isteğini yerine getirmişti. Bu onun kendisinden ve ondan nefret etmesine neden olmuştu ve o da bunu anlıyordu. Onu öpebildiğini, onunla birlikte gülebildiğini ve onun bir parçasından nefret ederken de yanında durabildiğini anlıyordu. Duyguların sorunu buydu; karmaşık, dağınık ve çelişkiliydiler ve ah, keşke onları düzgünce kutulara koyabilseydi, renkli kurdelelerle bağlayabilseydi.

Sculthorpe'un yaptıklarını ona anlatırsa? Annem baloda fısıltılara başlamıştı. Zamanla haberler yayılacak ve bahara kadar herkes öğrenecekti. Ama şimdilik...

Solan morluklarını göstermek için kollarını geri çekse? Bu Guy'ın kutsal prensiplerini nasıl da rencide ederdi! Onurlu ve düşüncesiz bir şekilde Sculthorpe'a meydan okumaya giderdi. Eğer bir kan dökülürse, Arabella bunun kendi hatası olduğunu her zaman bilecekti, çünkü sözlerinin gücünü biliyordu, çünkü Guy'ın karakterini ve ilkelerinin onu nasıl kavgaya sürükleyeceğini anlamıştı.

"Londra'da sana nasıl davrandığım için bir kez daha özür dilerim," dedi, sesi kendi kulaklarına bile sert geliyordu.

"Ben bir açıklama istedim, başka bir özür değil."

"Anlatacak bir şey yok. Seni serbest bırakacağımı söyledim."

Uzun dakikalar boyunca gözlerini göle dikti. Başlığını eline aldı ve buruşmuş kurdelelerini düzeltmeye çalıştı, sanki geçmişindeki tüm kırıksıklıkları, tüm yanlış adımlarını ve hatalarını düzeltebilirmiş gibi.

"Bana dürüstçe söyle Arabella," dedi sonunda, sanki söylediği her kelimenin yalan olduğuna gerçekten inanıyormuş gibi. "Planın nedir? İtiraf etmeliyim ki sana ayak uyduracak aklım yok. Bana rehberlik edecek sadece prensiplerim var ve sana olan arzum aklımı öyle karıştırıyor ki ne düşüneceğimi bilemiyorum." Adam doğrudan ve dürüst bakışlarıyla onu kıstırdı. "Açık konuş. Sonunda evlenmemizi mi istiyorsun?"

İtiraf etmesi ne büyük bir şey! Zayıflıklarını ne kadar kolay açığa vurdu, gücünden o kadar emindi ki kusurlarını açığa vurmak onu hiç de küçültmedi. Böyle yaşamak ne kadar muhteşem bir duygu olmalı. Ne kadar özgürleştirici.

Yine de onun zayıflıklarını ona karşı kullanabilirdi. Doğru kelimeleri seçerse, birkaç hafta içinde bir markiz olacak ve toplumdaki konumu, geleceği ve mirası güvence altına alınacaktı.

Her şeye sahip olabilirdi, onu hor gören bir koca da dahil. Guy bundan daha iyisini hak ediyordu. Hayatının geri kalanını nefret ettiği bir kadınla kapana kısılmış olarak geçirmekten daha iyisini hak ediyordu. Bir düşünün: Guy'a bağlı, onun iyi fikirlerini arzulayan ama sadece kızgınlık duyan bir ömür.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi. "Bu dünyadaki en kötü şey olurdu."

Başını sallayarak onayladı ve ekledi, "Bu koşullarda babanın seni mirastan mahrum bırakması haksızlık olur. Herkese yalan söylemekten nefret ederim ama bu adaletsizliğe izin vermek daha kötü olur. Bir plan yapalım. Bu oyunu oynamak istiyorum. Sadece bahara kadar sürmesi gerekiyor."

Babam adaletsizliğin Oliver'ın ölmesi, karısının ona daha fazla oğul doğurmaması, kızının bir hoyrat ve azarlayıcı olması olduğunu söylerdi. Arabella adaletsizliğin erkeklerle aynı haklara sahip olmaması olduğunu, ağabeyinin ölümünün bir lanet gibi üzerinde asılı durduğunu söylerdi.

"Söz veriyorum, sana istemediğin bir şeyi yaptırmaya asla çalışmayacağım," dedi.

Bu samimi bir sözdü, ama bu da onu güldürdü ve kadın neyi yanlış anladığını merak etti. Adam döndü, gözleri buluştu ve ikisi de safları bozacak, arayı kapatacak ve tekrar öpüşmeye başlayacak gibi görünüyordu.

Ama onun yerine konuştu. "Nasıl bir koca bulmayı planlıyorsun? Elbette bir planınız var."

"Elbette." Gölün dalgalı sularında sörf yapan su kuşlarını izlemek için döndü. "Hadrian Bell ile yazışıyorum. Sör Gordon'un oğlu. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Potsdam'daki elçilikte olduğunu duydum." Sustu. "Hadrian'la evlenmeyi mi kastediyorsun?"

"Bunu tartışmakla ilgileniyor. Onların mülkleri bizimkilere komşu, dolayısıyla evliliğimiz mülklerimizi birleştirecek. Bu da babamın onayını almamızı sağlayacaktır." Arkasına dönerek çenesini kaldırdı. "Gördüğünüz gibi, tek ihtiyacım olan şey zamandı."

"Çünkü senin bir planın var." Başını salladı, salladı ve sallamaya devam etti. "Evet. Evet. Hadrian Bell. Hadrian Bell. Onun için iyi bir eşleşme. Her zaman hırslıydı. İyi oynadın."

Hırslı. Çünkü tabii ki kimse onunla başka bir nedenle evlenmek istemez.

"Düğünü geciktirmek için gitmelisiniz," dedirtti kendine. "Papazı, kiliseyi ya da şahitleri uzaklaştıramayız. Ben de hiçbir yere gidemem, o yüzden geriye sen kalıyorsun." Gevşek geriye itti, bonesini taktı ve hızlıca kurdeleleri bağlamaya koyuldu. "Eğer üçüncü ilan tarihinden itibaren üç ay içinde evlenmezsek, her şey yeniden başlamak zorunda. Babama acil bir işin olduğunu ve düğün için döneceğini söyle. Ama sen işlere dalıp üç ay boyunca uzak kalıyorsun, sık sık yazıyorsun..." Ellerini indirdi. "Bu senin için çok büyük bir sorun. Bunu sen istemedin."

"Zaten Londra'ya gitmem gerekiyor, bu meseleyi Chancery'de halledeceğim." Ellerini tekrar ceplerine soktu. "Başkaları zamanımı talep ederse, bir asilden davet gelirse, belki de Kraliyet'ten bir emir gelirse, hava değişebilir. Uzak kalmak mantıksız değil. Babanın blöfünü göreceğiz. Hâlâ bir torun sahibi olma şansı varken, mülkünü kendi soyundan uzak tutmayı gerçekten istemiş olamaz."

Yan yana, su kuşlarını izlediler.

"Bu şekilde devam edeceğiz," dedi Guy. "Önümüzdeki bir hafta boyunca, herkesi bu nişanın gerçek olduğuna ve gerçekten aşık olduğumuza inandırmak için ne gerekiyorsa yapacağız ve bu bazen..." Adam kızın ağzına baktı, alaycı bir gülümsemeyle başını salladı ve gözlerini kaçırdı. "Bizler akli başında yetişkinleriz, kendi kontrolümüzü tamamen elimizde tutuyoruz."

"Gerçekten."

Arabella ve babası arasında onlarca yıldır süren bu mücadelenin ortasında kalan annesini düşündü. Kendisinin dışlandığını düşündü. "Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım," dedi.

"Hayır, ama düzeltilmesine yardımcı olabileceğim bir adaletsizliğe seyirci kalamam. Daha zor durumlardan geçtim."

Sessizlik içinde patika boyunca geri yürüdüler. Guy şapkasını heykelin başından aldı ve eldivenlerini tekrar giydi.

Çimenliğe yaklaştıklarında, bir grup işçi çocuk ellerinde küçük kayıklarla bağırarak selam verip yanlarından geçtiler.

Guy koşmalarını izlemek için durakladı. "Oliver'ın en hızlı tekneleri tasarladığını hatırlıyorum. Dahi sayılırdı."

"Evet, sanırım öyleydi."

"Onu hiç düşünüyor musun?"

"Çok gençtik ve her şey çok uzun zaman önceydi."

"Hâlâ bazen kardeşimi düşünüyorum, gerçi onu kaybettiğimizde Oliver'dan daha büyüktü."

Kayıptan ve aşktan ne kadar kolay bahsediyordu ve ne bir yığın halinde çöküyor ne de gökyüzünün başlarına düşmesine neden oluyordu. Belki de denemeliydi.

"Bazen Oliver'ı düşünüyorum, sanırım," diye cüret etti.

Başını salladı. "Yine de asla tam olarak , değil mi?"

Hayır. Oliver onu asla terk etmeyecekti, her zaman yanında bir boşluk, evlerinde hissedilir bir boşluk olacaktı.

Su kenarında çocuklar yarış kurallarını görüşmeyi bitirdi ve teknelerini indirdi.

"Uzun boylu çocuk John, baş bahçıvanımızın torunu," dedi Arabella. "John bu yıl yaz ortası yarışlarında büyük bir para kazandı ve onu kız kardeşi Eliza'ya verdi, böylece Eliza fırıncının oğluyla evlenip yuva kurabildi. Küçük kardeşi Paul köpeklerle bayılır, ama baş bahçıvan geçen yüzyıldan beri köpek kulübesi sahibiyle kavgalı, bu yüzden gizlice kulübelere girmesine yardım etmeliyim."

"Onlar senin için önemli." Sözleri bir suçlama gibi çıkmıştı. "Mesele sadece babanı yenmek ya da miras almak değil. Buradaki insanlar önemli."

Rüzgâr onun alaycı kahkahasını yuttu. "Benim hakkımda çok kötü bir fikre sahipsin, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse Arabella, senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. O soğuk yüzünün arkasına saklanıyorsun, kastetmediğin küstahça ifadeler kullanıyorsun ve suçlamalara karşı kendini asla savunmuyorsun ama planların da onları gerçekleştirmedeki acımasızlığın kadar inkar edilemez." Bir adım daha yaklaştı, gözleri niyetliydi, bir elini çenesinin üzerinden geçirip bir kuş kadar hafifçe omzuna koydu. "Yine de başkalarının iyiliği için savaşıyorsunuz ve zekanızı onlara yardım etmek ve onları korumak için kullanıyorsunuz ve ihtişamınız... İhtişamınız inkâr edilemez."

Kalbi onun sözleriyle, parmakları elini yakalamak için kolundan aşağı kayarken hafif, güven verici dokunuşuyla sızradı.

Sesler rüzgârla onlara doğru geliyordu. Babam ve kuş bilimciler çimenlikten geçiyorlardı.

"Çok yakın duruyorsun." Uzaklaşmadı.

"Ben sadece senin elini tutuyorum. Birbirimizden hoşlandığımıza herkesi ikna ederken senin itibarına zarar verecek hiçbir şey yapmayacağız." Yüzünde o gülümsemelerinden biri parladı. Neşesinin gerçek düşüncelerini gizlemeye yarayıp yaramadığını merak etti. "Seninle çılgınca flört edeceğim, bol bol iltifat edeceğim ve her fırsatta..." Adamın gözleri kızın dudaklarına kaydı. "Seni utandıracağım."

"Benim yüzüm kızarmaz."

"Bunu göreceğiz."

Bakışları sıcak ve niyetliydi, iltifatlarına ve kolay gülümsemelerine eşlik eden bir aşığın cesur bakışlarıydı. Tanıkların hatırı için sadece rol yapıyorlardı ama yine de bu onu rahatsız ediyordu.

"Bu konuda çok iyisin," demeyi başardı. "Ama nasıl flört edileceğini bilmiyorum."

"O zaman öğrenirsen Tanrı yardımcım olsun."

Başını sallayarak kızın elini bıraktı ve yana döndü.

Bana öğretebilirsin, demek istedi.

Ama ağzı kurumuş, boğazı düğümlenmişti ve ayrıca adam çoktan uzaklaşmıştı.

S gün iyi olduğundan, kalan konukların birçoğu kiliseye kadar bir mil yürümeye karar verdi. Arabella elinde şapkası, göğsünde alışılmadık bir sıkışma ile dışarı çıktığında, küçük parti ön merdivenlerde kaynaşıyordu.

Bugün, kilisede, papaz ilk yasağı ilan ederdi.

Gözleri, konuşkan ve parlak gözlü Bayan Treadgold'un üzerinde yükselen Guy'a kaydı. Güneş, şapkasının altındaki saçlarının uçlarını, mavi ceketinin pirinç düğmelerini ve Bayan Treadgold'un bonesindeki parlak pembe kurdeleleri aydınlatıyordu.

Bana bak ve gülümse, diye vasiyet etti Arabella, sanki beni görmek bile sana neşe veriyormuş gibi.

Ama bunun yerine, onu gördüğünde bir sevinç parodisiyle kollarını iki yana açtı.

"Bayan Larke, günaydın!" diye seslendi. Sessizlik çöktü, kafalar döndü. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

Gözlerinde bilmiş bir parıltı gizliydi, sanki gecenin yarısında uyanık yattığını, vücudunun öpüşmelerinin ısrarlı anısıyla ısındığını ve zihninin doğru olmadığını hatırlamadan önce işleri düzeltmek için kelimeleri bulmak için yarıştığını biliyordu. Daha önemli olduğunu bile fark etmeden onun iyi fikrini kaybetmişti.

"Güzel rüyalar gördüm," diye cevap verdi. "Ben de öyle, çünkü hepsi sendin."

Herkes Drury Lane'deki bir komedinin oyuncularımı gibi gülüyordu ve Arabella, senaryosunu başkasının yazdığı bir oyunda oynamak yanlış gelse de rolünü oynamak zorundaydı.

Daha da kötüsü, Guy onun elini tutmak için yanından geçti ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdü.

"Biraz aşırı değil mi, Hardbury?" diye mırıldandı.

"Yeterince değil," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle ekledi, "İzin ver de kaputunu taşımana yardım edeyim, ey harikulade güzel."

Sanki bekledikleri tek şey buymuş gibi, grup bu tür grupların gelişigüzel tavıryla koridorda ilerlerken, Guy onun bonesini alıp başına yerleştirdi.

"Kendi başıma giyinebilecek durumdayım," dedi ve geri adım atmadı.

"Bundan hiç şüphem yok." Başını eğdi, kaşlarını çattı, sanki onun başlığını yerleştirme görevi ağır bir sorumlulukmuş gibi. "Ama dünyayı birbirimize aşık olduğumuza ikna etmek için yardım teklif etmeliyim ve sen de bunu kabul etmelisin."

"Yani, kendinizi önemli hissetmenizi sağlamak için zayıf ve çaresizmişim gibi davranıyorum."

", yardım istemek insanı çaresiz yapmaz." "Bu sadece bir başlık, Hardbury."

"Ve çok da güzel bir başlık."

Kurdeleleri bağlamak için acele etmedi, dikkatsizce boğazını ve çenesini fırçaladı ve el işçiliğine hayran olmak için geri çekildiğinde, hemen yaz kokusunu özledi. Kapüşonuna dokundu: tamamen düzdü.

"Seninle dalga geçmek harika bir spor," dedi. "Sanki daha önce kimse sana sataşmamış ve sen de ne yapacağını bilemiyormuşsun gibi şaşkın bir ifade takınıyorsun."

"Elbette insanlar benimle dalga geçti. Ama artık hepsi öldü."

"Dediğim gibi, mükemmel bir spor." Kapıya bir bakış fırlattı. "Freddie'yi beklerken, göz kamaştırıcı cazibeme gülümseyin ve hayranlığınızı göstermek için elinizden gelen her şeyi yapın."

Arabella eldivenlerini hızlıca çekti. Belki de onunla flört etmek gerçekten de mükemmel bir spor olurdu, ama nasıl flört edileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bunu denemek için kendini zorlamayacaktı.

"Kendinize olan saygınızı beslemek için benim de saçma sapan şeyler okumamı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Kendime olan saygım sadece kirpiklerini kırpmayı gerektiriyor." "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yüzüm kızarmasın."

"Hayatta olmaz."

"Ve kendini benim her zevkime adadığını ilan et."

"Zevklerinizin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Omuz silkti. "Çok basitler. Rahat botlar, sıcak tereyağlı kızarmış ekmek ve çıplak tenimin üzerinde gezinen bağlanmamış saçlarının mis kokulu ipeği."

Yavru bir karganın gibi garip bir ses çıkardı. "Ah canım," dedi. "Görünüşe göre bu raundu ben kazandım."

O daha karşılık veremedi Freddie yeşil binici kıyafeti ve şapkasıyla, Leydi Treadgold da peşinde olduğu halde dışarı çıktı.

"Freddie!" Guy seslendi. "Bizimle yürür müsün?"

"Ben ata binmeye gidiyorum," deyip ters yöne doğru yürürken Freddie ona bakmadı bile.

"Ah." Guy kısa bir süre durdu. Kız kardeşinin geri çekilişine başını salladı, dudaklarında incinmiş bir yarım gülümseme belirdi. Arabella hiç düşünmeden elini Guy'ın dirseğinin kıvrımına soktu ve kolunu sıktı.

Leydi Treadgold üzgün görünüyordu. "Özür dilerim lordum. Ama Leydi Frederica son zamanlarda öyle bir ruh hali içindeydi ki, kaçırdığım bir Pazar gününün önemli olmayacağını düşündüm. Elbette bir damat alacak."

"Tabii ki."

Yakınlarda bekleyen Bayan Treadgold bir adım öne çıktı. "Bir not almış."

"Sus, Matilda."

Guy'ın kafası döndü. "Ne demek not?" "Onu gördüm-"

"O not benden gelmişti," diye araya girdi Leydi Treadgold usulca. "Bugün kiliseye gitmek yerine ata binebileceğini söylüyordu. Şimdi surat asmayı bırak Matilda ve bu yürüyüşün tadını çıkaralım."

İkisi de partinin geri kalanının peşinden hızla gittiler. Guy Freddie'nin gittiği yöne baktı.

Arabella, "Mükemmel bir binicidir ve atları sever," diye söze girdi. Teselli etmek: öğrenmeyi başaramadığı bir başka beceri. Cassandra gibi nazik biri ne diyebilirdi?

"Freddie'nin hayatı son yıllarda birçok değişikliğe uğradı ve ayakları üzerinde durmaya çalışıyor," diye denedi. "O yaşta... Hatırlayın, kaçtığınızda sadece bir yaş kadar büyüktünüz."

"Doğru."

Kadının eli hâlâ adamın kolunda kıvrıktı, yolda yürüdüler. Çitler sonbahar meyveleriyle rengârenkti: kırmızı kuşburnu ve mor yabanimersini kümeleri. Mavi bir baştankara meyvelerin arasında zıpladı ve kanat çırparak uzaklaştı.

Adam eldivenlerini çıkardı. Kolunun onunkinden kurtulmasına izin vermek zorunda kaldı

"Sanırım Freddie'nin beni tekrar görmeyi umursamasını beklemek çok fazlaydı," dedi aniden. "Önceden beni karşılamak için koşardı ve bir maceraya atılırdık. Eve dönmenin en sevdiğim yanıydı bu." Birkaç çilek aldı, avucunun içinde itip kaktı. "Benimle gelemeyecek kadar gençti ve ben de kalamazdım."

"Yazabilirdin."

"Ben yazdım. Babam mektupları hiç iletmedi." Meyveleri teker teker çitin üzerinden tarlaya savurdu. "Napoli'ye varır varmaz ona yazdım."

"Neden Napoli? Orada arkadaşların var mıydı?"

"Hayır, bulabildiğim ilk tekneye bindim. Ama Napoli'deki yerel halk çok dost canlısı ve nazikti." Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bana birkaç dostça yumruk atıldılar ve nazikçe çantamı ve botlarımı aldılar."

"Nasıl hayatta kaldın?"

"Yaşlı bir çiftten yiyecek ve yatak, yerel bir ayakkabıcıdan da çizme karşılığında iş gücü."

Tekrar çitin içine uzandı ama hemen bir "ah" çekerek elini geri çekti. Parmağını emdi ama yılmadı, bir kez daha kuşburnu koparmak için uzandı.

"Ondan sonra mı?"

"Bulabildiğim her işte çalıştım. Anadolu'da özel muhafız olarak kervanları korudum, Peru'da keşif gezilerine katıldım, İspanya'da portakal topladım. Bu tür şeyler."

Arabella onun profilini inceledi: kırık burnu, yıpranmış teni, çukur yanakları. Vücuduna gelince, erkeklerin vücutları konusunda biraz tecrübesi olan Juno'ya göre bir işçinin vücuduna benziyordu. Gençliğinde Guy kendinden o kadar memnun, her şeyin kendi istediği gibi olmasına o kadar alışmış görünüyordu ki, Arabella onun zorlukları hoş karşılamak şöyle dursun, onlara katlanabileceğini bile hayal edemezdi.

"İstedığınız zaman eve dönebilir ya da Avrupa'daki herhangi bir büyük evde hoş karşılanabilirdiniz," diye belirtti. "Çoğu insan müstakbel bir İngiliz asilzadesine yardım etmek için can atar."

"Biliyorum ama... Napoli'deki ilk gecemde şehirden yürüyerek ayrıldım. Param, ayakkabım ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Geceyi geçirmek için bir uzandım ve... Hava açıktı, ay yoktu ama milyonlarca yıldız vardı. Ve hayatımda ilk kez kendimi özgür hissettim. Böyle gecelerde gökyüzü sonsuza kadar uzanır ve

İnsanın ruhu genişler. Bu..." Kuşburnunu bir meşe ağacına fırlattı. "Kendimi özgür hissettim."

Arabella bir su birikintisinde gezindi. "Yani babanın saç kesimini kendin seçmene izin vermediğini söylediğinde abartmıyormuşsun."

"Personelimi işe aldı, hangi dükkân ve işyerlerine gidebileceğime karar verdi ve herhangi bir işe girmemi engellemek için torpil yaptı. Öyle bir etkisi vardı ki Donanma bile beni kabul etmedi. Başka biri bana hizmet ederse, bunun acısını çekerdi. Bu yüzden yoldan sapmamayı öğrendim."

"Aman Tanrım. Takıntılıydı."

"Evet, beni kuklası haline getirdi. İşin kötüsü, bazen onu hâlâ özlüyorum." Ellerini arkasında kavuşturdu ama birkaç adım sonra yeniden çitleri yağmalamaya başladı. "Seyahatlerimden keyif aldım. Zorlanmak, param ve ismim olmadan neler yapabileceğimi öğrenmek. İngiltere'de..." Ona şöyle bir baktı. "Bana meydan okuyan tek kişi sendin."

"Beni hor görmene şaşmamalı."

"Ancak son yıllarda geri dönebileceğim bir yer olmasını özlemeye başladım. Bir ev, bağlantılar, arkadaşlıklar: Babam benden bunları aldı. Şimdi istediğim de bu."

İşte bu yüzden Arabella'ya olabildiğince benzemeyen, barışçıl ve sevimli bir gelin istiyordu.

"Umarım istediğinizi elde edersiniz," dedi içtenlikle. "İnsanın evi, kalbi ve ruhu olmalıdır."

Adamın bakışlarının yüzünün yan tarafına çarptığını hissedebiliyordu. Sessizce yürümeye devam etti, kasları gergindi.

"Kalbim ve ruhumla mı ilgileniyorsun?" diye sordu sonunda.

"Saçmalama." Başını kibirle savurdu. "Senin uzaktan uzağa ilginç bulduğum tek yanın vücudun."

Guy kısa bir süre durdu, çenesi düştü. Ona soğuk bir bakış fırlatan Arabella, kalabalık kilise avlusuna doğru ilerlemeye devam etti.

Kahkahası onu kovaladı. "Kendinize iyi bakın, Bayan Larke. *Beni* allık."

"Ah canım," diye seslendi omzunun üzerinden. "Görünüşe göre bu raundu ben kazandım."

Bir an sonra tekrar onun yanına geldi. "Gerçekten bayıldığım şey," dedi neşeyle, "bunu nasıl söyleyebildiğin ve hala görünebilmen."

Bu bir iltifat değildi. Sadece daha fazla alay, onun pahasına mükemmel bir spor.

"Yine romantik mi davranıyorsun?" diye söylendi. "Güller ve dikenleri hakkında korkunç şiirlerle bana işkence mi etmek istiyorsun?"

"Gül mü? Hayır, hayır, hayır, Arabella, sen hiçbir şekilde bir güle benzemiyorsun." Arabella'nın elini tutarak ikisini de durdurdu. O konuşurken, çıplak parmakları eldiveni ile kolunun arasındaki boşluğu buldu ve bileğinin hassas derisi üzerinde yavaş daireler çizdi. "Bir böğürtlen çalısı gibi dikenlisin. Kırbaçlar ve keskin dikenlerle kaplı yapraklardan oluşan bir yumak gibisin. Ama o dikenlerin arasından lezzetli meyveler sarkıyor, o kadar baştan çıkarıcı meyveler ki, sadece tatma vaadi bile çizilmeye ve tuzağa düşürülmeye değer."

Adam, kızın direnmeyen bileğini iki eliyle tutup sert başparmaklarıyla kumaşı ayırıp dudaklarını kızın teninde gezdirirken, şakacı ve sıcak gözleri kızın kileri ele geçirdi.

Sonra doğruldu ve "Bunu yapmamalıydım" diye mırıldandı. Başını kilise avlusunda dolaşan insanlara doğru salladı. "Şu anda kendimi kesinlikle günahkâr hissediyorum."

"drone'u yakında bizi yola getirecek."

"Biz" deyince dudağını ısırды ama adam fark etmemiş gibiydi.

"Ya öyle olacak ya da kiliseye yıldırım düşecek," dedi. "Bu da en azından düğün sorunumuzu çözer." "Evet."

Aniden onu serbest bıraktı. Arabella kolunu bileğinin üzerinde yumuşattı ve diğer avucunu bileğine bastırdı, sanki onun hissini bir damga gibi tenine kazıyabilirmiş gibi.

Bir kırlangıç sürüsü kilisenin çatısında kümelenmiş, alçak sesle ötüşleriyle kiliseye gelenleri selamlıyordu. Sürü giderek büyüyordu; yakında hepsi uçup gidecekti.

"Ayrılmayı hiç düşündünüz mü?" diye sordu.

Guy eldivenlerini giyerek cevap vermekte ağır davrandı. "Önümüzdeki Pazartesi Londra'ya döneceğim," dedi sonunda.

Sekiz gün içinde gitmiş olacaktı.

Gülümsemelerinden birini gösterip dirseğini uzattı.

"Bakalım papaz herkese evleneceğimizi söylediğinde ne olacak? Birisi gülerse 10 pound veririm."

Leydi Belinda masa düzeninde ender görülen bir hata yaptı ve Guy ile Arabella'yı birlikte oturttu.

Guy onu o gün ilk kez görüyordu. Bir terzi ordusu, arkadaşları Bayan DeWitt ve Bayan Bell tarafından yakından korunan Arabella'yı işgal etmiş ve esir almıştı. Şiddetli yağmur herkesi içeride hapsedmişti, Freddie hariç, o da kaçma yeteneğini bir kez daha göstermişti. Guy günü Ursula ile oynayarak geçirdi.

Ama şimdi yemekte niyetinin yanında oturuyordu. Nezaket ve belki de akıl sağlıkları adına birbirlerini ve masa örtüsünün altındaki bacaklarının yakınlığını görmezden geldiler.

Neyse ki, kuş bilimciler arasında kış için yeni gelmiş bir çulluk görüp görmedikleri konusundaki tartışmaya kısa sürede dalmıştı.

"Mevsimler değiştiğinde kuşlar nereye gider?" Guy sordu. "Ve bunu nasıl biliyorlar?"

Bay Larke ona bir parmak salladı. "Bu, lordum, göç eden kuşların muhteşem gizemlerinden biridir. Aristo kuşların mevsimden mevsime tür değiştirdiğini öne sürmüştü. Diğerleri kış uykusuna yattıklarını söyledi ve hatta bir hayalperest aya uçtuklarında ısrar etti." Güldü. "Artık Dünya'da kaldıklarından eminiz, ancak nereye uçup nereden henüz belirleyemedik."

"Ama içgüdüsel olarak zorlanıyorlar," diye söze karıştı diğerlerinden biri. "Kafesteki kuşlarda bunun işaretlerini görebilirsiniz. Biz buna Almanca'da *Zugunruhe* diyoruz: Göçmen kuşların eve uçuş zamanı geldiğinde yaşadıkları huzursuzluk."

Zugunruhe. Guy'ı sürgünü sırasında rahatsız eden huzursuzluğa benziyordu. Huzursuzluğunun devam etmesi dışında, şimdi evde olsa bile.

"Daha fazlasını öğrenmek isterseniz Arabella sizi ilgili dergiye yönlendirebilir. Bay Larke ekledi. "O günlükleri yapması için birini tutmam gerekecek, artık kızım evlenecek ve onun yerine oğullar doğuracak." Diğerlerine sırtıttı. "Büyükbabaları gibi küçük bilim adamları."

Guy, "Ya da bir bilim kadını," demek zorunda hissetti kendini.

Larke yine güldü. "Böyle bir şeyin mümkün olduğuna gerçekten inanıyor musun Hardbury? Yoksa sadece kızımı etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Onu etkilememe gerek yok. Zavallı sevgilim zaten bana sıırılsıklam aşık."

Arabella onu masanın altından tekmeledi. Erotik bir heyecan bacağından yukarı fırladı. Ayağını onunkine bastırdı ve devam etti.

"Eğer bir kızım olacak kadar şanslıysam, umarım o da nişanlım kadar yetenekli ve becerikli olur."

"Evet, pekala." Bay Larke kuzu kızartmasına geri döndü. "Siz sadece şu ünlü çocukları üretmeye odaklanın, biz de görelim."

Guy heyecanını yüksek sesle ifade edemedi, Leydi Belinda tesadüfi zamanlamayla öksürük nöbetlerinden birini geçirdi. Bu seferki o kadar şiddetliydi ki bir bardak suyu devirdi ve ardından gelen telaşla konuşma unutuldu.

Bir dikkat dağıtıcı artı bir masa örtüsü eşittir bir fırsat: Guy elini Arabella'nın kalçasına koydu. Çatal sarsıldı ve aralarındaki beyaz örtüye bir bezelye sıçradı. Ona ters ters baktı.

Böyle bir davranış tehlikeliydi ama elini çekemiyordu, hele de kızın kalçası elbisesinin ipek ağında bu kadar mükemmel hissedilirken. Elbise gül rengindeydi ve korsajının kenarı boyunca haksızca işlenmiş küçük beyaz çiçekler vardı. Elinin altında kıpırdandı ama ondan kaçmak için değil, diye düşündü. Belki de rahatsızlığını gidermek için. Mükemmel.

"O bezelyeyi bezin içine sıkıştırıp yeşil, pis bir leke bıraksam, bu seni çığlık mı attırır yoksa sadece bayıltır mı?" diye sordu.

"Bu seni tereyağı bıçağımla deşmeme neden olur."

"Ama bu bir karmaşa yaratır."

"Seni çok temiz bir şekilde deşerdim."

Bezelyeyi sarmaşıkların altına saklandığı çiçek aranjmanına doğru fırlatmak için elini kaldırdı.

"Seni bezelyeden kurtardım," dedi.

"Hâlâ orada," diye mırıldandı ve adam kıkırdadı ve o ve yanan eli akşam yemeğinin geri kalanını ona bir daha dokunmadan geçirdi.

Hanımlar beyleri puroları ve şaraplarıyla baş başa bıraktıklarında bile ona bakmadı. Ama salondaki hanımlara yeniden katıldığında, Guy otomatik olarak Arabella'yı aradı, Arabella başını çevirip ona baktı. Aralarında bir anlayış olduğuna yemin edebilirdi, gözlerinin arasından odanın öbür ucuna sarkan ipek bir iplik kadar somut bir şey.

Bu hayali düşünceyi sorgulayamadan, birisi küstah bir aşinalıkla omzuna vurdu.

Arayan Sir Walter'dı, daha önceki asık suratlı halinden mucizevi bir şekilde kurtulmuştu.

"Nişanınız kutlu olsun lordum," dedi neşeyle. "Sizi temin ederim ki size hiçbir kırgınlık duymuyorum anlaşmamızı bozduğum için, hiçbiri

ne olursa olsun."

"Bunu bilmek geceleri daha rahat uyumama yardımcı olacak." Guy alaycılığını gizleme girmede. "Yine de nasıl bir anlaşma yaptığımızı merak ederek uyuyabilirim."

"Matilda'mıza kur yapıyordun."

"Kur mu yapıyordum?"

"Neden, geldiğiniz gün bana buraya bir gelin seçmek için geldiğinizi söylemiştiniz?"

"Ve işte, bir gelin seçtim."

Guy, Arabella'ya doğru geniş bir hareket yaptı. Görünüşte Bayan DeWitt ve Bayan Bell ile sohbet ediyor olsa da, her kelimeyi dinlediğine şüphe yoktu.

Sir Walter ona bir bakış bile atmadı. "Elbette, elbette ve bu seçim beni çok mutlu etti. Ama tatlı Matilda'mızın evlenme vakti geldiği için endişemi takdir edersiniz."

"Freddie de," dedi Guy, etkilenmiş bir rahatlıkla. "Onun kiminle evlenebileceğini hiç düşündün mü?"

Sör Walter düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Gerçekten de öyle. Bir vasi için çok önemli bir sorumluluk. Kız kardeşin bir soylu ile evlenmeli. Uzun zamandır bu fikirdeyim."

"mi, Sör Walter? Gerçekten mi?"

"Bizim gibi akıllı başında erkekler, evliliğin tüm aileyi geliştirmekle ilgili olduğunu anlar. Kendi örneğinizi düşünün: Bayan Larke ile evlenmeyi reddettiniz ama Vindale Court'a bir göz attınız ve onu Lord Sculthorpe'dan çaldınız. Lord hazretleri bundan hiç memnun olmadı!"

"Sculthorpe!" Bu isim Guy'ın amaçladığından daha yüksek sesle çıkmıştı. Arabella'nın başı döndü. Artık açıkça dinliyordu. "Lord Sculthorpe ile ne zaman konuştun?"

"Ne? Konuşmak mı? Hiç konuşmadım! Gittiğinden beri onu görmedim. Tamamen benim varsayımım, lordum. Benim varsayımım. Benim varsayımım." Sir Walter bir kadeh Porto şarabı aldı. "Gerçi onunla görülecek bir hesabınız vardı, değil mi? Yıllar önce sevgilinizi çaldı ve siz de bu iyiliğe karşılık verdiniz. Elbette, ilk nişanlınız bir fahişe olarak sona erdi. Umalım da bu bir daha olmasın!"

Genişçe gülümsedi ve içkisini yudumladı.

"Sevgili Sör Walter, nişanlının onurunu zedelediğinize inanıyorum. Bu ne büyük bir ikilem. Onur, onu savunmam gerektiğini söylüyor.

Yasalar seni vurmamam gerektiğini söylüyor. Hangi yolu izlememi tavsiye edersiniz?"

Arabella yanlarına geldiğinde yutkundu ve "Şakaydı yani lordum," diye geveledi.

"Kesinlikle sıcak görünüyorsunuz, Sör Walter. Belki de ateşe bu kadar yakın durmamalısınız." Guy'a döndü. "Siz ikiniz sohbetinizden keyif alıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz," dedi Guy, ama aslında son derece eğleniyordu. "Sör Walter'ı vurup vurmamayı tartışıyorum."

Adam gıcırtilı bir kahkaha attı. "Lord Hazretleri şaka yapıyor."

"Umarım öyledir," dedi Arabella. "Konukların birbirini vurması çok sakıncalı, oturma düzenini bozar. Özellikle Sör Walter'ın oğlu gelecek hafta geleceği için hiç sportmence olmaz. Çok beğenilen Bay Humphrey Treadgold hangi gün bize katılacak Sör Walter?"

Sir Walter'ın alnında birkaç damla ter daha birikmişti. "Korkarım bizim Humphrey kaçınılmaz olarak alıkonuldu."

"Ne yazık," dedi Arabella sakın bir sesle. "Onunla tanışmayı dört gözle bekliyordum. Öyle değil mi, Hardbury?"

"Hem de çok."

Gözleri buluştu. Guy yine o anlayış duygusunu hissetti.

"Kendimi biraz sıcak hissediyorum," dedi Sir Walter. "İzninizle lordum, Bayan Larke."

Sör Walter odanın ucundan diğerine koştururken Arabella kapıya doğru bir bakış fırlattı. Guy onun ne demek istediğini anladı ve birlikte ıssız koridora doğru süzöldüler.

"Evlilik cüzdanının kaybolduğunu biliyor ama bunu yüz­süzce ortaya çıkarmaya çalışıyor," dedi Guy, kimse duymayacak kadar yakın durup alçak sesle konuşarak.

"Yine de Mama'ya ayrılmaya niyetli olduklarına dair hiçbir işaret vermediler." "Ve çok neşeli bir ruh hali içindeydi. Biz mahvedene kadar."

"Şüpheli, değil mi?" Arabella'nın gözlerinde bir gülümseme dans etti. "Bu kadar neşeli olan hiç kimse iyi bir şey peşinde olamaz."

"Yararlı bir müttefik olduğunu söyleyebilirim," dedi Guy. "Benim tarafımda olman hoşuma gidiyor."

Cevap vermek için ağzını açmıştı ki, Bayan Bell salondan çıkıp koridora geçti.

"İkinizi yalnız yakaladığıma sevindim," dedi Bayan Bell. "Yemekte Sör Walter nişanınızda bir tuhaflık olduğunu ve lord hazretlerinin aslında Bayan Treadgold'la evlenmek istediğini söylüyordu. Önemli bir şey olmayabilir ama Cassandra ve ben bilmeniz gerektiğini düşündük."

Arabella, Guy'la bakışarak, "Teşekkür ederim Juno," dedi. "Sör Walter bir şeyler planlıyor gibi görünüyor, ama ne olduğunu göreceğiz."

Bayan Bell'in gözleri ikisi arasında bir ileri bir geri gidip geldi. Sonra muzip bir gülümsemeyle, "Devam edin," dedi ve sarı lüleleri zıplayarak salona geri döndü.

Tekrar yalnız kaldıklarında Guy, "Vay, vay, vay," dedi. "Eğer Sör Walter nişanımızın gerçek olmadığını söyleyip duruyorsa, oyunumuzu geliştirmemiz gerekecek."

"Bu gerçek değil," diye mırıldandı

Arabella. "Ama bunu bilmemeli."

Duvara yaslanmış, başı dik, sırtı dik, her zamanki gibi kusursuz bir zarafetle duruyordu; elbisesinin gül rengi ipek ağı tenindeki yumuşak pembeyi ortaya çıkarıyordu.

Hızlı bakışlar görgü tanığı olmadığını doğruladı. Yaklaştı

On

u. "Guy. Ne yapıyorsun?"

"Koşullar seni öpmemi gerektiriyor. Kalın kafalılığı bırak." "Birisi görebilir."

"Ben onu diyorum." İşlemeli çiçeklerin izini sürdü, elini parmağını korsesinin kenarında gezdirdi. "Ne de olsa öpüşecek olursak, kimse bağlılığımızdan şüphe duymaz."

Onu tekrar öpmek hata olurdu, özellikle de şimdi ve burada, ama Guy geri adım atamazdı. Belki Arabella mantıklı davranır ve bunu durdururdu.

-Ama yakasını düzeltmeden önce boş koridora şöyle bir göz atmakla yetindi.

"Sanırım bu mantıklı," dedi yavaşça. "Çok mantıklı olduğunu düşünmüştüm."

"Bu konularda mantıklı olmak önemlidir." "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

"Bu yüzden bunun mantıklı bir öpücük olmasını bekliyorum," dedi. "Dünyadaki en mantıklı öpücük olacak."

Asi elini boğazından geçirip yanağını okşadı ve parmakları çenesinde gezindi. Kadın gözlerini kapattığında, adam onun nefesini içine çekti.

kokusunu aldı, sıcaklığının tadını çıkardı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu, vaatlerle dolu, uzun süren bir okşamayla. Bu ona Londra'daki ilk öpüşmelerini hatırlattı. O gece her şey yanlış olmuştu ama bu, şimdi, sanki sonunda doğru olanı yapıyorlarmış gibi hissettiriyordu.

Başını kaldırdığında, ne aradığını söyleyemese de gözleri onunkileri aradı.

"Ee?" diye sordu.

Dili dudaklarına dokunmak için dışarı fırladı ve gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Peki ne?"

"Bu diğer öpücüklerle kıyasla nasıl?"

"I..." Gözleri onun yanından geçti, hafifçe genişledi. Lanet olsun. Bir tanık bulmuşlardı. Hiç şüphesiz, duman gibi ortadan kaybolacak kadar akıllı bir hizmetkâr. Ama bu hizmetkârın varlığı Arabella'nın her zamanki duruşuna geri çekilmesine yetmişti.

"Şimdiye kadar aldığım tüm öpücükler arasında..." "Evet?" diye sordu, dönmeden.

"Bu en..." "Evet?"

"Son zamanlarda."

Guy kıkırdadı. "Flört etmeyi bilmediğini iddia eden biri için bu konuda çok iyisin." Bir parmak eklemine kızın boğazına dokundurdu. "Nabzının hızla attığını belirtmek isterim."

"Ve annemin izlediğini de belirtmek isterim." "Ah."

Gözleri kahkahalarla dans ediyordu. Guy kendi gülümsemesiyle savaşıp ondan uzaklaştı ve davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. Leydi Belinda ellerini kavuşturmuş, sakın ve doğrudan bakışlarıyla onu azarlıyordu.

Selam verdi. "Leydi

Belinda." "Lord Hardbury."

Döndü ve uzaklaştı. Misafir odasının kapısı ardına kadar açıldı ama duyuları hâlâ Arabella'nın yakınlığıyla yanıp tutuşuyordu, bu yüzden yürümeye devam etti, odasında soluklanıp rahatlamak istiyordu.

" Oh, ne sanat eseri!"

Juno'nun sesi huşu ile doluydu ve kara kalemmini bir kağıt yaprağı üzerinde hızla hareket ettirerek faaliyete geçti.

Arabella'nın Juno'nun ne çizdiğini anlamak için o sayfaya bakmasına gerek yoktu.

Ya da kimi, daha doğrusu.

Arabella, Juno ve Cassandra manastır kalıntılarının bir köşesini tam zamanında dönmüşlerdi ki Guy'ın bir kedi gibi tek bir hamlede dört ayak yüksekliğindeki yıkık bir duvara atladığını gördüler. Durdu, güneş ışığında sallanarak dengesini buldu, yüzü basit, çocuksu bir eğlenceyle parlıyordu. Yüksek, uzak bir kemerle güzel bir şekilde çerçevelenmişti ve ayaklarının dibinde bir küme mor Michaelmas papatyası isyan ediyordu.

Biri veda etmek için Michaelmas papatyaları verdi.

Arabella, "Dikkatini dağıtacak şeylere dikkat et Juno," diyebilirdi ama aslında kendini de uyarmış olabilirdi. O sabah, aklını bir önceki akşamki o çok mantıksız öpücükten uzak tutmak için nafile bir çabayla kalan küçük misafir grubu için doğaçlama bir gezi organize etmeye kendini vermişti. "Belki de bugünkü ödevinizin manastır kalıntılarını çizmek olduğunu unutmuşsunuzdur."

"Yıkıntıları çiziyorum." Guy'ın görüntüsü elinin altında belirirken Juno'nun hızlı ve kendinden emin vuruşları duraksamadı. "Harabelerin, üzerinde hoplayıp zıplayan atletik bir adamın olduğu kısmını çiziyorum. O noktaya bir kuş ya da kedi konmuş olsaydı onu da çizebilirdim ama Lord Hardbury kendini gösterme lütfunda bulunduğuna göre, ben kimim ki doğanın cömertliğini görmezden geleyim? *Bu güzel formlar...*" Arabella'ya yan gözle baktı. "Şiir. Özür dilerim."

"Öyle olmalısın."

Guy şimdi duvar boyunca çevik bir şekilde ilerliyor, taşı test ediyor ve bir sonraki hamlesini seçiyordu. Yakındaki yüksek bir duvara bir tarlakuşu kondu ve ona hayranlıkla bakmak için durakladı.

Nefes kesici.

Hay Allah. Yine berbat bir şiir, üstelik saçma sapan bir ifade ama göğsündeki bu sıkışma başka nasıl tarif edilebilirdi ki? Bu acı tatlı sızı, sanki tüm nefesi gerçekten çalınmış gibi, uzuvlarını umutsuz bir hava ihtiyacıyla hafif bırakıyordu.

O benim olabilirdi.

Bu düşünce, sanki düşüyormuş gibi fiziksel bir hisle onu sarstı.

Guy'la bir hayat onun olabilirdi. Potansiyel olarak güzel bir hediye ona bahşedilmişti, ama kendi hayatını anlama ve kontrol etme mücadelesi arasında bunun değerini görememişti. Bu nefes kesici adam ve vaat ediyor gibi görüldüğü neşeli hayat, onun ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ve bu, kendisinden başka kimsenin suçu değildi.

Hayata farklı bir şekilde devam etseydi? Babasının istediği gibi sevimli bir hanımefendi, Guy'ın hayallerindeki hanımefendi, daha az karmaşık, daha az kavgacı, daha az kendisi mi olurdu?

Ama farklı olmak istemiyordu. Başkalarını memnun etmek için kendini değiştirmek istemiyordu. İsteddiği şey -Ah, Tanrı yardımcısı olsun, bir ninny'ye dönüşüyordu!- ama onun için özel olmak istiyordu. Gerçekte, bir oyun olarak değil.

"Keşke ben de bunu yapabilsem," diye bir ses geldi yanından.

Bu Freddie'ydi, Guy'ı özlemle izliyor, parmakları dalgın dalgın bir Michaelmas papatyasını parçalara ayırıyordu. Arabella etrafına bakınırken, Juno ve Cassandra'yı geride bırakarak bilinçsizce Guy'a yaklaştığını gördü.

"Duvarlara tırmanmak," diye açıkladı Freddie. "Bazı akrobatları görmeye gittik ve evde pratik yapıyorum. Havada sıçrayabiliyor, dönebiliyor ve hatta takla atıp güvenli bir şekilde yere inebiliyorum."

"Bugün Türk pantolonunu giymeyi akıl etseydin, hepimizi etkileyebilirdin."

Freddie içini çekerek yok olmuş papatyanın kalıntılarına bir fiske vurdu. "Leydi Treadgold onları ben dikmeyi bitirmeden önce buldu ve götürdü."

"Onları tekrar geri götürmelisin." Arabella'nın anlamlı bir şekilde kaldırdığı kaşları karşısında Freddie'nin ifadesi aydınlandı. "Bunu ayarlaması için Holly ile konuşacağım. Ve eğer birkaç kuruş ayırabilirseniz, Holly'nin onları Leydi Treadgold'un göremeyeceği bir yerde dikmeye istekli bir hizmetçi bulabileceğini söyleyebilirim."

Duvarları incelemek için geri döndüklerinde Freddie'nin yüzüne bir sırtıma yayıldı. Guy bir boşluktan atladı ve zahmetsizce yere indi. Bir hareketi böylesine kolay bir güvenle ve kırk yedi farklı şekilde yapılabileceğini düşünmek zorunda kalmadan yapmak ne kadar güzel olurdu. Onun vücudunu tekrar keşfetme hakkına sahip olsaydı ne kadar güzel olurdu. Onu araması, ona gülümsemesi, onun kendisi için özel olduğunu kabul etmesi ne kadar güzel olurdu.

Freddie, "Bu bir bulmaca çözmek gibi, ayağınızı nereye koyacağınızı seçiyorsunuz, sıçramayı hesaplıyorsunuz," dedi. "Ama bulmacadan daha iyi, çünkü kişinin tüm vücudu işin içinde ve düşme riski onu daha eğlenceli kılıyor."

Arabella, "Guy da böyle şeyler söylüyor," diye belirtti. "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz, biliyorsunuz."

Freddie cevap vermedi, sanki dinlemiyormuş gibi davrandı. Arabella, Freddie'nin her şeyi duyduğundan ve sadece duymamış gibi davrandığından şüpheleniyordu.

Arabella, "Tek başına ata binmek yerine onunla daha fazla zaman geçirseydin Guy hakkında bunu bilirdin," diye ekledi. "Ve o da seninle daha fazla zaman geçirmek istiyor."

Freddie omuz silkti. "Ne anlamı var ki? Onu zar zor göreceğim." "Sana zaman ayıracaktır. Velayeti kazanmaya çalışıyor." "Sadece babamı yenmeye çalışıyor. Gerçekten umurunda değil."

"Ama önemsiyor. Bu onun için önemli Freddie. Gerçekten. Uzun yıllar boyunca korkunç derecede yalnızdı." Kelimeleri aradı, Freddie'nin anlamasına, Guy'a bu tek hediye vermeye ihtiyacı vardı: aileden aradığı mutluluğu. "Biliyorsun, onun her şeyi yürekten. Kalp ve kas. Bir şeye inanır. Onlara o kadar inanır ki önce düşünmesine gerek kalmaz. O zaten ne yapacağını bilir."

Duvara tırmanırken gözleri onu takip etti. O asla onun olmayacaktı. Asla sahip olamayacağı bir gelecek için duyduğu bu garip nostalji daha ne kadar peşini bırakmayacaktı?

Tekrar Freddie'ye döndü. "Sana böyle inanıyor. Aileye, diğer insanlara bakmaya. Tüm kalbi ve kaslarıyla senin için savaşacak. Senin mutlu olman için savaşacak."

Freddie ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Beni neyin mutlu ettiğini bilmiyor."

"O zaman söyle ona."

Ne kadar ikiye bölünmüştü! Kendi doğrularını Guy'a nasıl söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yokken, ne olduklarından bile emin değilken, kolay bir tavsiye.

Ama keşke ona dokunabilseydi, onun dün gece kendisine dokunduğu gibi, ve sonra...

Onu baştan çıkarmak. Bir fikir vardı. Bunu yapmak o kadar korkunç bir şey olur muydu? Bir haftadan kısa bir süre içinde adam gitmiş olacaktı ve ikisi de onur kurallarının artık geçerli olmadığını anlayacaklardı; adam ona karşı hiçbir yükümlülük hissetmeyecek, kadın da utanç duymayacaktı. Geçici bir zevk. Bir hatıra. Sadece bir saatliğine bile olsa, onun kendisiymiş gibi davranmasına izin vermek için. Elbette, eğer onu reddederse, bu korkunç olurdu.

Freddie başka bir talihsiz papatyanın başını kesti ve bunu da parçalamaya koyuldu. "Ona evlenmek istemediğimi söyledim, ama o sadece tabii ki evlenmek istediğimi ama kimi seçebileceğimi söyledi."

Arabella düşündü. "İstemiyorsan evlenmeyecek kadar varlıklısın ama henüz karar vermek zorunda değilsin. Evli kadınların daha fazla özgürlüğü var ve hoşuna giden bir adam bulabilirsin. Kimsenin sana kur yapmaya çalışmadığını söylemiştin."

"O kadar da harika değildi."

Arabella ona sertçe baktı. "Kimdi o?" "Kim neydi?"

"Sana kim kur yaptı?"

"Hiç kimse. Önemli değil. Evlenmek istemediğimden oldukça eminim."

Adam duvardan fırladı, kolayca çimlerin üzerine indi ve diğer adamlardan biriyle dostça bir kelime alışverişinde bulundu.

Guy duvarı dönüp gözden kaybolurken Arabella Freddie'ye, "Kendini en iyi sen tanırsın," dedi. "Sadece... Harika bir fırsatı kaçırarak ya da yanlış zamanda yanlış bir şey değerli olabilecek bir şeyi mahvedecek kadar emin olma."

GUY, elinde bir fener ve peşinde dört kadınla, yıpranmış, engebeli taş basamaklardan aşağı, manastırın mahzenine doğru nasıl yürüdüğünden TAM OLARAK emin değildi.

"Umarım hayalet yoktur!" Bayan Treadgold'un merdivenlerin ilerisinde bir yerden, sesi titreyerek seslendiğini duydu.

Diğer feneri taşıyan Bayan DeWitt, "Eğer varsa, çok dost canlısıdır," diye sevecen bir güvence verdi. Guy, kocasıyla

London, odadaki herkesi gücendirmeyi ustalıkla başaran manyetik enerjiye sahip bir adamdı. Tuhaf bir çift, Bay ve Bayan DeWitt. Ayrı yaşamalarına şaşmamalı.

"Lord Hardbury bizi koruduğu için güvendeyiz," diye ekledi Bayan Bell. "Lord Hazretleri, mezarlarından kalkmaya karar verirlerse ölülerle savaşmakta tereddüt etmeyecektir."

"Bunun yardımcı olduğundan emin değilim," diye mırıldandı Guy.

Hemen arkasında Arabella usulca güldü ve Guy etrafında dönüp bu kahkahayı paylaşma isteğine . Bugün onu görmezden gelmeye, aptalca, çapkın oyunlarını bırakmaya yemin etmişti ama yine de onun nerede olduğunu her zaman biliyor gibiydi. Onun varlığının çaresizce farkındaydı, sanki o bir tür gerekli işlev haline gelmişti, tıpkı birinin kalbinin attığını ya da midesinin yemeğe ihtiyacı olduğunu bilmesi gibi.

Bu sevdâ geçecek, demişti kendi kendine. *Bu oyun bitecek*, demişti.

Karasevda geçmemişti ve oyun artık bir oyun gibi hissettirmiyordu.

"Korkacak bir şey yok Bayan Treadgold," diye seslendi Arabella. "Ölüler bizden, bizim onlardan korktuğumuzdan daha çok korkuyor. Hâlâ bizimle misin?"

"Evet, cesur olmaya kararlıyım."

"Cesaretiniz takdire şayan."

Son birkaç merdivene geldiklerinde hava hissedilir derecede soğudu ve eski taş kokusu üzerine sinmeye başladı. Karanlık mağaraya girerlerken Guy feneri daha yüksekte tuttu, ışık lahitleri ve kemikleri içeride yatan kadınların heykellerini aydınlatıyordu. Guy'ın botları taş zeminde yankılanarak karanlığın içinde ilerlerken Arabella'nın da yanında olduğunu hissetti. Bayan DeWitt diğer yöne doğru ilerledi, diğer ikisini kemerlerin altına götürdü, başları fenerin ışığıyla kaplandı, her ayak sesi, mırıltı ve kumaş hışırtısı güçlendi.

"Korkuyor musun?" diye mırıldandı Arabella'ya. "Bayılacak mısın? Elini tutayım mı?"

"Sizi temin ederim, ben gayet iyiyim."

"Ama ben değilim. Elimi tutmazsan korkudan bayılacağım ve beni dışarı taşımak zorunda kalacaksın."

"Saçmalık. Seni burada bırakmaktan hiç çekinmem."

Bunun üzerine Guy yapılması gereken şeyi yaptı: Fenerin kapağını kapatarak mahzenin kendi bölümünü karanlığa gömdü. Bir parıltı mezarın yerini gösterdi.

Diğerleri.

Arabella, "Ciddi olamazsınız," dedi.

Hafifçe güldü ve bu oyunları bırakmaya yemin ettiğini çok geç hatırladı. Ama hareket de edemiyordu. Karanlıkta, görme duyusundan yoksunken, diğer tüm duyuları Arabella'nın farkındalığıyla keskinleşti. Ne zaman nefes aldığını, ne zaman yer değiştirdiğini, ne zaman hafifçe yaklaştığını biliyordu.

Bir şey boynuna dokundu. Sıcak parmaklar ensesindeki saçları okşuyordu. Sıcaklık omurgasını titretti. İçinden boğuk bir ses kaçtı.

"O de neydi?" diye haykırdı Bayan Treadgold.

Fenerin ışığı diğerlerinin onlara doğru geri döndüğünü gösteriyordu. Arabella tekrar yer değiştirdi. Eli adamın karnına indi. Aşağı doğru indi. Oh, ona yardım et, onu kendi oyununda ustalaştıracaktı!

Şimdi parmakları adamın bel kemerini dürtüyordu. Adam boğuk bir ses daha çıkardı; kadın boğuk bir kahkahayla karşılık verdi.

"O bir hayalet miydi?" diye sızlandı Bayan Treadgold. "Oh, her yerde ölü insanlar var!"

Diğer fenerin loş ışığında Guy, Bayan Treadgold'un kendine sarılmış, gözlerini uzun zaman önce ölmüş bir başrahibenin heykeline dikmiş halini seçebiliyordu.

Arabella'nın eli kayboldu. Guy ışığı arttırmak için fenerini açtı.

"Bayan Treadgold, iyi misiniz?" Bayan DeWitt sordu. "Biraz bunaltıcı olabiliyor, değil mi? Çocukken burada oynadığımız için hepimiz buna alıştık."

Arabella, "Eğer korkuyorsanız yukarı çıkabiliriz," dedi. Bayan Treadgold kımıldamadı. "Bütün o kemikler..."

"Yukarıdaki yıldızlar, korkudan donmuş durumda," diye mırıldandı Guy.

Boşlukta ona doğru hamle yaptı, dirseğini tuttu ve merdivenlerden yukarı çıkmasına rehberlik etti. Dalgınca cesaret verici sözler mırıldandı ama aklı Arabella'daydı, karanlıkta onunla alay ediyor, önceki gece masanın altında oynadığı oyunların intikamını alıyordu.

Gün ışığına geri döndüğünde feneri bir uşağa teslim etti ve Bayan Treadgold'a döndü; görünüşe göre ne solgun ne de titriyordu.

"Beni aptal sanıyor olmalısın," dedi güzel bir gülümsemeye.

"Hiç de değil. Çok yakışıyor," dedi otomatik olarak, bunun üzerine kadın kelebekler, çiçekler ya da başka bir şey hakkında bir monologa başladı. Guy tek kelime bile duymadı. Ne kadar . Hiç sorun çıkarmadı ve

Ara sıra var olmayan hayaletlerden kurtarmak dışında hiçbir şey talep etmiyordu. Son yalnız yıllarında sert yataklarda ya da kaba çadırlarda uyanık yatarken ve evindeki ideal hayatının hayallerini kurarken tam da hayalini kurduğu türden bir kadındı. İsteddiği şeyin bu olduğundan o kadar emindi ki, Bayan Treadgold neden kanını kaynatamıyor ve onu esir alamıyordu? Neden zihnini ele geçirip dünyasını aydınlatamıyor ve onu aynı anda yüzlerce farklı yöne çekemiyordu?

Monolog aniden kesildi. "İzninizle lordum. Teyzemin bana ihtiyacı var," dedi Bayan Treadgold ve hızla uzaklaştı.

Görünüşe göre Bayan Treadgold'un sihirli güçleri vardı, çünkü Leydi Treadgold ve ihtiyaçları ortalıkta görünmüyordu. Ama Arabella ve arkadaşları mahzenden çıkıyorlardı.

Guy bir kez daha aralarına mesafe koyması gerektiğini hatırlattı ama kız ona bakıyordu, sanki o da Guy'ın onun farkında olduğu kadar farkındaydı.

Guy mahzendeki heykellerden biri gibi hareketsiz bekledi. Arkadaşları gittiğinde ve yalnız kaldıklarında, uzuvları çözüldü. Sahadaki düelloocular kadar dikkatli adımlarla birbirlerine doğru ilerlediler. Kadının ifadesi mesafeliydi. Onu yine dışlıyordu. Bunu hoş karşılaması gerekirdi ama bunun yerine göğsünde tuhaf bir ağrı hissetti.

Onun gerçek karakterinin çoğunu keşfetmişti. Tutkusunu serbest bırakmış, gülümsemesinin kilidini açmıştı. Ama tatmin olmamıştı; onu daha fazla tanımak istiyordu.

Bir metre arayla durdular.

"Kendinden memnun musun, Hardbury?" diye takıldı. "Zor durumdaki genç kızı kurtardığın için mi?"

"Kahramanlıklarımın etkilenmedin mi?" "Tam da onun eline oynadın."

"Zavallı kız çok korkmuştu."

"Ve sanırım bunu çok yakışıklı buluyorsunuz."

Ses tonu keskindi. Omuzları kaskatı kesilmişti, kaşları meydan okuyordu.

"Vay, vay, ." Guy ellerini bir kez çırpı. "Çok kıskançsın."

Gözleri kısıldı. "Saçmalama. Ben asla kıskanmam. Sadece akli başında erkeklerin bir kadın için aptala dönmesine sabrım sınırlı."

Gerçekten de Guy bir kadın yüzünden aptala dönüyordu ama o kadın Matilda Treadgold değildi.

"Ama sanırım kendine engel olamıyorsun," diye ekledi. "Onun titreyen ihtiyacı, gülümsemesi ve *kızarması*..."

"Kıskanıyorsun."

"Tanrı aşkına Guy, birkaç kızarıklığı kıskanacak değilim. Ama nişanlı olduğumuzu hatırlamaya çalış ve başka bir hanımla flört etmekte ısrar etmen görünüşe pek yardımcı olmuyor."

Ses tonu buz gibiydi ama gözlerinde, gururlu görüntüsünün altını oyan o kasvetli kırılğanlık gizleniyordu.

Şefkat onu deldi geçti. Aradığı ne kızarmak ne de kıskançlıkken, saçmaladığı için ona lanet olsun.

Arabella'nın ona duvarlarının içine girmesine izin verecek kadar güvenmesini istiyordu. Kendi özgür iradesiyle ona kendini göstermesini, asma köprüyü indirmesini ve onu içeri davet etmesini.

"Kızarıp kızarmaman umurunda değil," dedi nazikçe. "Tek istediğim seni tanımak."

Çenesi yukarı kalktı. Alnı şaşkınlıkla kırıştı. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey bir nefes oldu. Tekrar denedi; yine tek kelime yoktu. Sonunda sabırsız bir şekilde başını sallayarak arkasını döndü ve uzaklaştı.

Guy onun sert, geri çekilen sırtına baktı ve peşinden koşma dürtüsüne direndi. Az önce ne olduğunu tam olarak anlamamıştı ama şunu anlamıştı: Eğer dikkatli olmazsa, Arabella onun kalbini kıracaktı.

LO akşam Arabella akşam yemeği için giyinirken, Holly onu Treadgold ailesinin bir komplo hazırlığında olduğu konusunda uyardı.

Hizmetçinin şüpheleri mutlu bir dikkat dağıtıcı oldu. Mahzenin dışındaki o sahneden saatler sonra Arabella hâlâ patlamasından dolayı utanç içindeydi.

"Tek istediğim seni tanımak," demişti Guy. Artık biliyordu, değil mi? O gururlu, mükemmel Arabella Larke'ın bir erkek için acınacak hale geldiğini biliyordu. Ne kadar utanç verici!

"Eliza'nın söylediği bir şeydi," diye açıkladı Holly, Arabella'nın saçlarını toplarken. "Eliza, Tabitha'nın Leydi Treadgold'un Bayan Treadgold'a zamanlarını beklemek ve geceleri harekete geçmekle ilgili bir şeyler söylediğini duyduğunu söyledi."

Ve sonra Holly, Ernest'ten Sir Walter'ın adamının Lord Hardbury'nin adamına lord hazretlerinin gece alışkanlıklarını sorduğunu duyduğunu bildirdi. "Yani," dedi Holly, Ernest'in Sir Walter'ın adamına, "Sir Walter geceleri lord hazretlerini bulmak isterse, bakabileceği iyi bir yer neresi olabilir?" diye sorduğunu söyledi.

Sonra diğer Eliza -Treadgold'ların Eliza'sı, yani Larkes'ların Eliza'sı değil- Bayan Ramsay, Treadgold'ların Eliza'sının, Leydi Treadgold'un Bayan Treadgold'un o gece kendisine ihtiyacı olmayacağını söylediğini anlattı ve Holly'nin dediği gibi Bayan Ramsay, "Genç bir hanımın gece hizmetçisine ihtiyacı olmadığını kim duymuş?" dedi.

Gerçekten kim.

Arabella, Holly'yi bu olağanüstü ağ sayesinde elde ettiği istihbarat için övdü. "Anneme tüm ev halkına ekstra ikramiye vermesi için ricada bulunacağım," diye ekledi.

Holly ona teşekkür etti. "Buna hayır demeyiz, ama... Bayan Treadgold'u severiz, her zaman hoş ve kibardır, ama bu doğru değil, değil mi?"

Hayır, gerçekten.

Bu yüzden Arabella'nın o akşam Bayan Treadgold'a özel ilgi göstermesinin nedeni *kıskançlık* değil, tamamen haklı bir şüpheydi.

çok azalmış bir grup misafir odasında oturuyordu. Bayan Treadgold kitap okuyor, Leydi Treadgold ve annesi dikiş dikerken sessizce konuşuyorlardı. Guy bir mektup yazıyor, Sör Walter ve Freddie Bay Larke ve son oynuyor, Arabella da düşünmesine gerek kalmayacak kadar iyi bildiği basit bir parçayı piyanoda çalıyordu. Bu mükemmel pozisyondan diğer herkesi görebiliyordu.

Sonra Guy mektubunu bitirdi, ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı.

Arabella Leydi Treadgold'a baktı, o da Bayan Treadgold'a bir bakış fırlattı ve Bayan Treadgold şalını yeniden düzenledi. Bu hareket kucağındaki bir şeyi yerinden oynattı, parlak ve yeşil bir şey yere kaydı.

Bir kurdele.

Guy'ın ayaklarının dibine düşen bir kurdele.

Adam yürümeyi bıraktı. Bayan Treadgold okumaya devam etti. Leydi Treadgold anneme bir bakış attı.

Ama annem dikişine çalışıyordu ve görmedi.

Guy parlak, yeşil kurdeleyi alırken Arabella arkasına baktı. Tabii ki öyle yaptı.

Parmaklarının arasında döndürdü, Arabella'ya bir bakış attı ve kurdeleyi Bayan Treadgold'un önünde sanki bir kedi yavrusuymuş da oynamak istiyormuş gibi sallandırdı.

"Bayan Treadgold," dedi. "Sanırım bir kurdele düşürdünüz." "Oh, öyle mi? Topladığınız için teşekkür ederim, Lordum."

"Size hizmet etmekten onur duyuyorum." Oh, Tanrım.

Bayan Treadgold kurdeleye uzandı ve Guy onu sanki gerçekten bir kedi yavrusuymuş gibi çekip aldı ve o da sırtarak, "Ah, Lord Hardbury, çok kötüsünüz!" dedi.

Guy sırtmaya devam ederek Arabella'ya bir bakış daha fırlattı ama Arabella gözlerini kaçırınca Bayan Treadgold'un Leydi Treadgold'a bir bakış fırlattığını, onun da bu bakışı annesine ilettiğini gördü.

Ama annem ellerini inceliyordu ve görmedi.

"Bu çok güzel bir kurdele." Guy bu kez kurdeleyi ona verdi. "Ama rengi elbisene uymuyor. Bu ne için?"

Arabella yanlış tuşa bastı. Eğer kızın kurdeleleriyle bu kadar ilgileniyorsa, onunla evlenmeliydi!

"Bunu kitabımdaki yerimi işaretlemek için kullanıyorum."

"Peki senin kitabın ne?"

Arabella bir yanlış tuşa daha bastı ama kimse fark etmemiş gibiydi. Bayan Treadgold gözlerini yere indirdi ve Guy yine Arabella'ya baktı, Arabella da başka tarafa baktı. Bu yüzden Leydi Treadgold'un kriz geçirecekmiş gibi görüldüğünü gördü, bakışları Guy, Matilda ve Anne arasında hızla gidip geliyordu, sonra Leydi Treadgold Arabella'nın baktığını gördü ve arkasını döndü, Arabella da Anne'ye baktı.

Ama annem bir çay fincanını inceliyordu ve görmedi.

"İtalya üzerine bir kitap, lordum," dedi Bayan Treadgold. "Evet, öyle! İtalya'yla ilgileniyor musunuz?"

"Bence dünyanın en büyüleyici yeri. İtalya'da biraz zaman geçirdiğinizi duydum lordum. Belki deneyimlerinizle beni eğlendirebilirsiniz."

"Bayan Treadgold, size bu konuda her şeyi anlatmak benim için büyük bir zevk olacaktır."

Guy yine doğruca Arabella'ya baktı, o da yine uzaklara baktı, böylece Bayan Treadgold'un yine Leydi Treadgold'a baktığını gördü, o da yine kesinlikle başka bir yere bakan ve bu yüzden elbette görmeyen annesine baktı.

"Belki bunu bu akşam daha sonra yapabiliriz lordum."

"Elbette." Guy kararlı bir şekilde piyano çalmaya devam eden Arabella'nın yanına gitti. "Bu gece kitap okumayacak mısınız, Bayan Larke?"

"Neden okuyayım ki? Bilmeye değer her şeyi zaten biliyorum."

Adam kıkırdadı ve uzaklaştı. Ne ona ne de başka birine baktı, çünkü kimin kime baktığı umurunda değildi.

Eğer Matilda'yla evlenmesi için onu tuzağa düşürmek isteyen bir komplo varsa, Matilda'nın onu tuzağa düşürmesine izin vermeliydi ve bu, kurdeleleri toplayacak kadar lahana kafalı olduğu için onun işine yarayacaktı.

AMA O GECE, ev sakinleşirken, Holly onu dürttü ve Arabella, Matilda Treadgold'un odasının dışındaki koridorda, kulağı kapıya çok yakın bir şekilde oyalanma ihtiyacı hissetti. Ve böylece kulağına şöyle gelen kısa bir konuşma duydu:

"Acele et, Matilda! Lord Hazretleri şu anda Okuma Odası'nda yalnız."

"Ama Frances Teyze, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Lord Hardbury zaten nişanlı-"

"Sus. Evlendiğinde bunun için bana teşekkür ."

Konuşma devam ettiyse de Arabella bunu duymadı, çünkü koridor boyunca koşuyor, basamaklardan atlıyor, köşeden savruluyor, daha fazla koridordan geçiyor, müzik odasından geçiyor ve bir köşeyi daha dönüyordu -vay canına, Vindale Sarayı hep bu kadar büyük müydü- ta ki Okuma Odası'nın koridor kapısına ulaşana kadar.

Bu noktada durdu, eteklerini düzelitti, saçlarını okşadı, nefes aldı, nefes verdi ve sakince içeri adım attı.

Guy ateşin yanında oturmuş kitap okuyor ve konyağını yudumluyordu; gömleğinin üzerine yeşil ve altın rengi bir banyan atmış, saçlarını karıştırmış ve çoraplı ayaklarını önüne uzatmıştı. Hem ağırbaşlı hem de buruşuk, hem güçlü hem de zararsız görünmeyi başarıyordu ve onu görmek Arabella'ya evdeki rahatlığı, uzun kış gecelerini, öpücükleri, gülümsemeleri ve kalbindeki boşluğu düşündürdü.

Yukarı baktı. Kadının görüntüsü onu hâlâ gülümsetmiyordu.

"İçeri girecek misin yoksa sonsuza dek kapıyı mı koruyacaksın?"

dedi. Bu da ona neden orada olduğunu hatırlattı.

"Dışarı çıkmalısın," diye tısladı. "Çık dışarı, çık dışarı!"

Salonun kapısını kapattı ve baş belası bir kedi gibi onu kovmak için yanına koştu. Baş belası bir kedi gibi direndi.

"Ben şimdi ne yaptım?" dedi.

Kitabı ve içkiyi adamın elinden çekip aldı ve masanın üzerine bıraktı, sonra kütüphaneye açılan kapıyı açıp içeri baktı. Ocağa parlayan son kömürler dışında içerisi boş ve karanlıktı.

"İçeri gir." Kımıldamamıştı. "Guy, Tanrı aşkına. Kütüphanede saklan. Burası güvenli değil."

Ayağa kalktı. "Güvenli mi? Ne-"

"Matilda Treadgold seni almaya geliyor."

"Silahlarla mı yoksa bıçaklarla mı geliyor?"

"Daha da kötüsü. Bin sterline bahse girerim ki, iki dakikadan kısa bir süre içinde Matilda Treadgold, geceliği ve güzel gülümsemesinden başka bir şey giymeden diğer kapıdan içeri girecek ve sizi İtalya ve kim bilir daha neler hakkında bir sohbeta çekecek.

Birazdan kapı tekrar açılacak ve İngiltere'nin batısındaki tüm başhemşireler uçarak içeri girecek!"

Tembelce eğlenerek kütüphaneye doğru yürüdü. "Bin sterline ihtiyacım yok. Başka bir şey üzerine bahse girebilir miyiz?"

"Matilda Treadgold ile evlenmek *istiyor* musun? Öyle mi? Onunla uygunsuz bir pozisyonda yakalanmak ve mihraba götürülmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ama-"

"Sus. Şimdi git."

Onu kütüphaneye itti, kapıyı kapattı ve kendini onun sandalyesinin hâlâ sıcak olan minderlerine attı. Konyak bardağını aldı ve kitabını kucağına yerleştirdi.

Koridorun kapısı yavaşça açıldı.

Arabella performansının hatırı için sayfadaki kelimelere odaklandı ve neredeyse kitabı elinden düşürüyordu. Aman Tanrım, ne okuyordu?

Bir klik sesi: Kafasını kaldırdığında Matilda Treadgold'un kapıyı kapatıp arkasını döndüğünü gördü; Matilda Treadgold'un üzerinde geceliğinden başka bir şey yoktu ve yüzünü dehşetle buruşturmuştu.

Arabella sakince, "İyi akşamlar Bayan Treadgold," dedi.

"Bayan Larke! Ne-" Bayan Treadgold etrafına bakındı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Burası Okuma Odası ve ben okuyorum."

Gözleri kısıldı. "Ve konyak mı içiyorsun?"

"Sadece geceliğinle dolaştığına göre üşümüyor musun?" Arabella onun sorusunu geçiştirdi. "Kimlerle karşılaşabileceğini kim bilebilirdi?"

"Uyuyamadım ve aşağıya inip bir kitap aradım. Kimseyle karşılaşmayı beklemiyordum."

Arabella bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" Bayan Treadgold'un sesi neredeyse kavgacı çıkıyordu. "Bana inanmıyor musunuz?"

"Tabii ki sana inanıyorum. Bu her zaman olur." Arabella elindeki kitabı ve bardağı bırakıp raflara doğru ilerledi. "Kütüphaneyi deneyebilirdin. Neden Okuma Odası?"

Bayan Treadgold'un gözleri sağa sola kaydı. "Okuyabileceğim bir kitap istedim."

"Okuyabileceğiniz bir kitap. Onlar benim de favorim."

"Yani, iki tür kitap vardır, değil mi? İnsanın okuduğu ve okumadığı kitaplar vardır. Ve bana öyle geliyor ki Okuma Odası'na giren kitaplar, insanın okuduğu türden kitaplar olmalı."

Arabella bile bu kusursuz mantığa karşı çıkamazdı.

Bayan Treadgold gergin bir gülümsemeyle rafları incelemek için döndü. Raflardan birinde, bir şekilde babamın çalışma odasından çıkmış olan doldurulmuş bir kanarya tünemişti. Aman Tanrım: Zavallı kız ölü kuşlardan ne kadar nefret ettiğini ve korktuğunu söylemişti! Arabella onu korumak için kanaryayı gözden uzaklaştırmaya gitti.

Ama Bayan Treadgold önce kanaryayı gördü. Durdu, ona baktı ve sonra bir parmağını kuşun küçük sarı kafasına dokundurdu. İfadesi dalgındı, sırtındaki tüyleri okşadı ve daha bir hafta önce iğrenç olarak tanımladığı pullu ayaklarını ve pençelerini okşadı.

"Gerçek şu ki, kuşları seviyorum. Ölü olanları yani," dedi Bayan Treadgold aniden, kanaryanın soğuk tüylü başını okşarken parlak gözleri kanaryanın üzerindeydi. "*Özellikle de* ölü olanları."

"Ölü olanlar. Anlıyorum."

"Ve mahzeni de. Daha önce sadece korkmuş gibi yapıyordum. Gerçek şu ki, oraya tek başıma iniyorum. Lahitlere bakmayı ve kemiklerini düşünmeyi seviyorum."

"Kemikleri. Anlıyorum."

Bayan Treadgold tedirgin bir ses tonuyla, "Ama Frances Teyze, doldurulmuş kuşlar ve mahzendeki kemikler gibi ölü şeylerden hoşlanmamam gerektiğini söylüyor," diye devam etti. "Bunun yakışık almadığını ve erkeklerin ölü şeylerden hoşlanan kadınlardan hoşlanmadığını söylüyor. Ama ben *bütün* ölü şeyleri sevmiyorum ki."

Arabella onu inceledi. Bayan Treadgold hâlâ inkâr edilemeyecek kadar sevimli ve sempatikti ama kurdeleleri ve allıklarıyla çelişen şaşırtıcı derecede Gotik ürkütücü zevki onu ilginç ve yeni kılıyordu. Düşünmek için: Bunca zamandır Matilda Treadgold da sahne alıyordu. Ve bir gün Matilda, kendisini tanımayan bir adamla evleneceği mihraba kadar gösteri yapacak ve hayatının geri kalanında da gösteri yapacaktı.

Arabella, "Eğer ölü şeyleri seviyorsan, bunu söylemelisin," dedi. "Sen busun Matilda ve başkalarını memnun etmek için doğanı gizlememelisin."

"Yapamazdım! Frances Teyze, genç bir hanımın fikir beyan etmemesi ya da kimseyle aynı fikirde olmaması gerektiğini söylüyor."

"Söyledikleri her şeyi yapmak zorunda değilsiniz."

Kahverengi gözlerinde endişeli bir bakış belirdi. "Beni çocukken yanlarına aldılar ve bana baktılar; onlar olmasaydı hiçbir şeyim olmazdı. Onlara borcumu ödemenin en iyi yolu iyi bir evlilik yapmak. Bu yüzden ben... Anlıyorsun."

Arabella anlamıştı: Guy'ı tuzağa düşürme planı için bir özürdü bu. "Anlıyorum. Sorun değil. Ama onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Yapılması gereken doğru şey bu olduğu için sizinle ilgilenmeleri gerekirdi. Sen-"

Koridorun kapısı hızla açıldı. Leydi Treadgold hızla odaya daldı, Annem de peşinden sürükleniyordu.

"Matilda, ben- Bayan Larke, siz-" Leydi Treadgold ikisine de baktı. "Burada neler oluyor?"

Arabella en sert bakışını attı. "Düşündüğünüz gibi değil. Kıza hiç dokunmadım!"

Leydi Treadgold'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve Matilda sanki başı ağrıyormuş gibi iki parmağını şakağına bastırdı. Matilda gülümsemeye çalışıyordu.

"Bu-" Leydi Treadgold'un kartal gözleri masaya takıldı. "*Brandy?* Burada bir *adam* var!"

Arabella, Leydi Treadgold'un Guy'ın kitabının başlığını okumamış olması için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu, ama annem daha hızlı hareket etti ve odanın diğer ucuna geçerek başını cama doğru salladı.

"Arabella, sevgilim, gerçekten. Bunu içmemeni sana daha önce de söylemiştim." Guy'ın kitabını aldı ve sayfasına bir göz attı. Gözleri büyüdü ve aceleyle kitabı elinden bırakıp diğer kadınlara döndü. "Umarım bu konuda sağduyunuza güvenebilirim."

Tedbirli olacaklarına söz verdiler.

"Şimdi, Leydi Treadgold," diye devam etti annem. "Görmemi istediğiniz şey neydi?"

"Yanlış odaya gelmiş olmalıyım."

"Okuma Odası demiştiniz. Burası Okuma Odası."

"Tavus kuşlarının olduğu odayı kastetmiştim. Orası Okuma Odası değil mi?" "Hayır. Tavus kuşlarının olduğu oda Tavus Kuşu Odası'dır."

Annemin gözleri

Arabella'nınkiyle buluştu ve hiçbir şey belli etmeden kaymaya devam etti. "Sevgili çocuğum, şu haline bak, üzerinde sadece geceliğin var. Donuyor olmalısın. Kim bilir kiminle karşılaşmışsındır."

"Uyuyamadım," diye inatla devam etti Matilda. "Bir kitap için aşağı indim.

Kimseyle karşılaşmayı beklemiyordum."

Leydi Treadgold öne çıktı. "Ona inanmıyor musun?"

"Tabii ki ona inanıyorum. Bu *her* olur." Annem gülümsedi. "Belki de bu heyecan uykunu getirmiştir."

"Evet, gel bakalım Matilda," dedi Leydi Treadgold ve yeğenini dışarı çıkardı.

Arabella ellerini kavuşturdu ve azarlanmayı bekledi.

"Yatmaya mı gidiyorsun, Arabella?"

"Biraz daha oturabilirim diye düşündüm. Sessizlikte. Tek başıma. Kitabımı okurum. Ve... konyağımı içmek."

Annem başını salladı. "Kendine iyi bak, canım."

"Peki, anne."

"Kendine çok iyi bak."

Ve kapı arkasından tık diye kapandı.

Birabella, Okuma Odası'nı kütüphaneye bağlayan kapıyı açmadan önce saatin tik taklarında iki dakikayı saydı.

"Guy?" diye fısıldadı.

Yakındaki bir sandalyeden bir gölge kendini ayırdı. Guy içeri girdi ve kapıya yaslanarak onu inceledi. Başka bir dünyada olsa, ona gitmeye cesaret edebilirdi. Bu dünyada ise kıpırdamadı.

"Kıza hiç dokunmadın mı?" diye tekrarladı.

Güldü. "Tüm bu durum gülünçtü. Ve bana bin pound borçlusun."

"Sana bir borcum var." Neredeyse boş olan bardağına baktı. "İçki sorunun olduğunu duydum."

"Annem seni koruyordu. Bayanlar konyak içmez. Ayrıca, iğrençtir."

"Yine de Sir Walter Treadgold'un hayatından kıl payı kurtuluşumu kutlamak için benimle bir içki için."

"Matilda'dan kaçmak değil mi?"

Ona bir bakış atarak içkileri doldurmaya gitti. "Matilda'yı severim. Bir erkek daha kötüsünü de yapabilirdi. En büyük dezavantajı korkunç ailesi."

"Hm."

kadar yeter. Kıskançlık olarak yanlış yorumlayabileceği başka bir çıkışla kendini utandırmayacaktı

Gitmesi gerekiyordu. Ama Okuma Odası sıcaktı. Ev uykudayken ve şömine ışığı parlakken de samimiydi. Guy'ın keyfi yerindeydi ve bu kaçamak Arabella'yı canlandırmıştı.

Kendini kanepeye bıraktı.

"Demek Sir Walter'ın planı buydu," diye düşündü Guy, konyak sürahisini şingirdatarak. "Neden kendinden bu kadar memnundu ki?"

"Çok iyi bir plan değildi," dedi Arabella. "Riskli, basmakalıp ve uygulaması zor bir plan."

"Denenmiş ve doğru."

Guy rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ama o bir entrikacı değildi, bu yüzden başkalarının entrikalarını ya da entrikalarındaki kusurları fark etme yeteneği yoktu.

Kendisi gibi zeki entrikacılar da hayranlık duymuyordu.

Arabella, "Freddie'yle ilgili niyetini açığa vurursan Sör Walter'ın başı ciddi belaya girebilir," diye açıkladı. "Yine de tek güvendiği gecelikli güzel bir kız mıydı? Peki ya Freddie? Vasiliğinden yararlanmak için yaptığı girişimlerden bu kadar kolay vazgeçeceğine inanmıyorum."

Guy omuz silkti. "Matilda'yla evlenmek zorunda kalsaydım, karımın en yakın akrabasına karşı suç duyurusunda bulunmayacağım için güvende olurdu. Belki de Freddie'yi oğluyla evlendirmeyi kabul edeceğimi düşünüyor."

"Her iki şekilde de kötü planlanmış ve uygulanmış. Beni hayal kırıklığına uğrattılar. Daha değerli rakiplerimiz olsaydı bu maskaralık daha teşvik edici olurdu."

"Birbirimize sahibiz." Kadına bir konyak uzattı, kadın hiç düşünmeden aldı ve adam kadının yanındaki minderlere çöktü. "Eğer daha değerli ya da daha hasmane olsaydın, bu deneyimden sağ çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Bu kadar iltifata dayanabileceğimi sanmıyorum." Güldü ama bir şey hâlâ içini kemiriyordu. "Bundan daha sofistike olacağını düşünmüştüm."

"Adama çok fazla kredi veriyorsunuz. O sıradan bir fırsatçıdan başka bir şey değil. Senin gibi bir deha değil."

Adam arkasına yaslandı ve içkisinin üzerinden düşünceli bir şekilde onu inceledi. Onun bakışlarından kaçınarak parmağını kesme kristal bardağın kenarında gezdirdi, adamın uzun, güçlü ve yakın bacaklarını acıyla fark etti. Bir daha asla böyle bir an yaşayamayabilirlerdi. Ya o... Hayır, mahzendeki utanç verici beceriksizliğinden sonra onu tekrar baştan çıkarmaya çalışmayacaktı.

"Ve böylece beni ondan kurtardın," dedi. "Başka biriyle evlenmemem konusunda kararlı mısın?"

"Kendi gelininizi seçmekte tamamen özgür olmak istemez miydiniz? Elbette, eğer Matilda Treadgold sizin seçiminizse, düğünü neşeyle kendim planlayacağım."

"Çok hoş biri. Sakin."

Arabella bardağına yansıyan ateş ışığını inceledi. Başka bir tepkinin peşindeydi. Hiç şansı yoktu.

"Tam da istediğini iddia ettiğin şey," dedi. "Ve onun hakkında yüksek bir fikre sahip olduğunu iddia etmiştin."

"İstiyorum." Ona soğuk bir bakış attı. "Özellikle de siz erkeklerin onun emirlerini yerine getirmek için birbirinize düşmenizi sağlamasına hayranım."

"hoşuna giderdi. Ama en azından bize sadece kurdeleleri toplatıyor. Eğer senin emirlerini yerine getirecek olsaydık, sokaklar kan gölüne dönerdi."

Elbette bu sadece bir şakaydı, daha önce hiç umursamadığı türden bir şakaydı, ama şimdi acıtıyordu. Guy onu tanımak istediğini söylemişti; büyük olasılıkla gördüklerinden hoşlanmayacaktı. Ne garip bir dönüş! İnsanlar genellikle ondan hoşlanmazdı; bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Yakında gitmiş olacaktı, hâlâ onun hakkında kötü düşünüyordu.

"Guy, sana söylemek zorundayım..."

Ben..." "Sen misin?"

"Gerçekten zararsız olduğumu."

Sert bir kahkaha attı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde tırnağını bardağına vurdu, sanki bardağın içi boş halkası onu bir savaş davulu gibi cesaretlendirebilmiş gibi.

"Benim hakkımda en kötüsünü düşünmekte ısrar ediyorsun," dedi. "Ama görüyorsun ki ben... Ben asla..."

Asla kimseyi incitmek istemedim. Ama bazen korkuyorum ve gururum beni ele geçiriyor ve istemediğim şeyler söylüyorum.

"Sen asla ne?"

"Ben hiç kimseyi bıçaklamadım. Ya da . Ya da vurmadım." dedi.

"Ne kadar da ölçülüsünüz."

"Hiç kimseyi evlenmek için tuzağa düşürmeye çalışmadım. gecelik. Yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama . Ve ben asla..."

Kadehi dudaklarında geziniyordu ama gözleri onunkilerden ayrılmıyordu. *Gerginlik*, işte bu alışılmadık duyguydu! Birinin iyi düşünmesini istemek, bir başkasının ne düşündüğünü bu kadar önemsemek ve bunları söylemek zorunda kalmak ne kadar korkunç bir duyguydu. İnsanlar nasıl böyle yaşayabiliyordu?

"Devam et," dedi usulca.

Yine kelimeleri çıkarmaya çalıştı ama tek söylediği, "Ve ben hayatımda hiç kurdele düşürmedim," oldu.

GUY, gözlerini Arabella'dan ayırmadan elindeki içkiyi yudumladı. Kanepenin kenarına uçmak üzere olan bir şahin gibi tünemiş, elindeki bardağı çatlatarak kadar sıkı tutuyordu.

Sözleri saçmaydı ama Arabella asla saçma sapan konuşmazdı.

Tüm küstahlığına rağmen Guy onun elmas gibi parlak, keskin ve çok yönlü keskin zekâsından etkilenmişti. Onun birkaç hamle sonrasını görebilme yeteneğine hayranlık duyuyordu, oysa kendisi sadece şu ana tepki verebiliyordu.

Eğer kurdeleleri düşürmekten bahsediyorsa, bu konunun onun için bir anlamı olmalı.

Ne de olsa ona güveniyordu. İfade edemediği ama çok önemseydiği bir konuda gerginliğine ihanet ediyordu. Sadece dinlemek zorundaydı.

"Ama sanırım Matilda Treadgold'u bu yüzden seviyorsun," diye devam etti Arabella. "Çünkü erkeklerin kendilerini güçlü, önemli ve gerekli hissetmelerini sağlıyor."

"Erkekler güçlüdür, önemlidir ve gereklidir."

"İyi, güzel. Kim zayıf, önemsiz ve işe yaramaz bir erkek ister ki? Ama bir erkeğin, bir kadının kurdelelerini toplamak için koşturmadan neden tek başına güçlü, önemli ve gerekli hissedemeyeceğini anlamıyorum."

Arabella konyağına kaşlarını çattı, sanki bir şeyler fena halde ters gitmişti ve tüm bunlar içkinin suçuydu.

Guy o akşam Bayan Treadgold'un kurdelesini, o kurdelenin neden ayaklarının dibine düştüğü konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmadan almıştı ama bunu Arabella'yı kızdırmak için yapmıştı. Bugünlerde her hareketi Arabella'yı ilgilendiriyor gibi görünüyordu, derisinin altında kaynayan bu öfkeli özlem tarafından yönlendiriliyordu.

"Matilda..." diye sordu.

"Aynen öyle. *Matilda*." Arabella'nın elleri sanki kadehini fırlatacakmış gibi seğirdi. "Kurdele atma konusunda çok iyi. Ama denediğim çoğu şeyde iyi olmama rağmen, kurdele kesmek benim yapamadığım bir şey."

Bu konuşma ona gençliğinde sisin ortasında Yorkshire bozkırlarını geçmeye çalışırken bataklığa saplanmamak için ayaklarını nereye koyduğuna çok dikkat etmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Zorluklardan her zaman hoşlanmıştı.

"Neden bir kurdeleyi düşürmek isteyesin ki?" diye cüret etti.

"Bir erkek onu alsın diye."

"Ama kendi kurdelelerini toplayabilirsin."

"Tabii ki toplayabilirim."

"Ve ilk etapta asla bir tane düşürmezsiniz." "Kesinlikle! İşte bu yüzden erkekler Matilda Treadgold'u sever."

"Çünkü onlara kendilerini güçlü, önemli ve gerekli hissettiriyor."

"Bir erkeğin kendini güçlü, önemli ve gerekli hissetmek istemesi, benim de bunlar olamayacağım anlamına gelmez." Brendisini yudumladı ve geri çekildi. "Aman Tanrım, bu çok iğrenç."

Ve Guy anladı.

Arabella, kadınlarda nadiren hayranlık uyandıran güçlü bir iradeye ve bağımsızlığa sahipti. Ama aynı gururlu bağımsızlık yalnızlaştırıyordu da; belki de bunun farkındaydı ama nasıl değişeceğini bilmiyordu.

Şimdi ondan bir şey istiyordu ve bunu nasıl isteyeceğini bilmiyordu, bu yüzden ne olduğunu sadece tahmin edebiliyordu. Ama Arabella soruyordu. Talep etmiyor, rüşvet vermiyor ya da *zorlamıyordu*, soruyordu. Çok kötü bir iş çıkarıyordu ama dediği gibi, nasıl yapacağını bilmiyordu.

Her şeyi bilen Arabella, nasıl şefkat ya da yardım isteyeceğini bilmiyordu.

Kalbi onun için acıyordu, bu kadın duvarlarını yükseltmeye o kadar alışmıştı ki duvarların ardında ne kadar yalnız olabileceğini unutmuştu, çaresiz görünmemeye o kadar kararlıydı ki herhangi bir talepte bulunmayı reddediyordu.

"Kurdele taksanız da takmasanız da güçlüsünüz, önemlisiniz ve gereklisiniz," dedi, bunların doğru kelimeler olduğunu umarak. "Ve bazen istediğinizi elde etmek için risk almanız ve bunu istemeniz gerekir."

"Ama sen-ben- Önemli olduğunda- Oh."

Bardağını masaya bıraktı, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak duvara . Doğru kelimeler değildi o zaman. O karmaşık zihninde neler dönüyordu böyle? Onunla binlerce akşam geçirebilirdi -yüzbinlerce- ve yine de onu tam olarak tanıyamazdı, ama denemenin her dakikasından zevk alırdı.

"Küçük bir şey isteyerek başlayabilir ve yükselebilirsiniz," diye önerdi.

Ona baktı, şimdi düşünceliydi.

Ah, bu cesaret vericiydi. "Pratik yaparak kendini geliştirebilirsin," diye devam etti. "Neden şimdi denemiyoruz? Bir kurdele bırak, bakalım yakalayabilecek miyim?"

"Hiç kurdelem yok."

"Bir elbisen var. Neden onu düşürmeyi denemiyorsun? İtiraf etmeliyim ki, onu almak için en ufak bir çaba bile göstermezdim."

Gözlerinde bir şey parladı -arzu mu? Öfke? Sonra başka tarafa baktı. Lanet olsun. Küstahlığı yersizdi. Bir an içinde ona saçma diyecek ve dışarı çıkacaktı.

İyi, güzel.

Ona biraz daha yaklaşırsa, kendini kurtaramayacağından, kadının onu çözüp düşüreceğinden korkuyordu. Ve geceleyin sıcak bir odada yalnızken onu kıskırtmak ne kadar da akılsızcaydı. Çok iyi! Yanlış şeyi söylemesi iyiydi. Kızın çekip gitmesi iyi oldu.

Ayağa fırladı ve kadehleri büfeye taşıdı; kadın gidene kadar orada kalacağına yemin etti.

Göz ucuyla onun hareket ettiğini gördü. Ama o gitmedi. İç çekti. Narin, romantik bir iç çekiş değildi elbette. Daha çok bıkkın, sabırsız bir iç çekişti.

Ne için sabırsızlanıyorsun?

Kıpırdamadan durdu, elleri gözlüğün üzerindeydi, dikkati kızdaydı. Onu görüyor, tam olarak göremiyordu.

Yine kolları hareket etti. Yine o iç çekiş.

Bakmak için döndü.

Bakışlarından onun ölüp gitmesini dilediği anlaşılıyordu. Ne yaptığını görene kadar anlamamıştı.

İki saç tokasını çıkarmış ve halının üzerine düşürmüştü. Özenle yaptığı saçları dökülüyordu.

Guy'ın parmakları arkasındaki büfenin oymalı ahşabını kavramaya . Onu.

Yine bir iğne çıkardı ve yere bıraktı. Daha fazla saç serbest kaldı ve gözlerinden öldürücü bir bakış daha geldi.

O parıltı! Daha küçük bir adam korkar, titrer ve fırtınaya yakalanmış bir köpek gibi mobilyaların altına saklanırdı. Guy sıradan bir adam değildi. Guy, Arabella Larke'in saçlarını görmek isteyen ve bunun için her türlü fırtınaya göğüs geren bir adamdı.

"Birkaç tane daha," dedi, sesi sert ve çiğdi, "ve onları almak için dizlerimin üzerine çökmek için harcadığım zamana değebilir."

Bu sefer bir bakış değil, ama bir şey... davetkar? Kendi zevki için ona dokunmayı arzuluyordu, çünkü bu konuda bencil ve açgözlüydü. Ama aynı zamanda ona istediği her şeyi vermeyi, isteyebileceğini ve birinin vereceğini göstermeyi de arzuluyordu.

Ondan isteyebileceğini ve *onun* da vereceğini bilmesini istiyordu.

Bu yüzden büfeyi kavradı ve bekledi. Bekleyebilirdi. En azından üç kalp atışı daha bekleyebilirdi ama kalbi hızla çarpıyordu, bu yüzden üç kalp atışı çok hızlı geldi ve bir iğne daha düştü. Sonra bir tane daha ve bir tane daha ve sonuncusu.

Arabella parmaklarını kafa derisinde gezdirirken gözlerini ondan ayırmadı, saçlarını kaldırdı, salladı, gelişigüzel bir şekilde omuzlarına ve kaburgalarına dökülmesine izin verdi. Tüm o saçlarla çerçevelendiğinde yüz hatları daha yumuşak görünüyordu ya da belki de sadece ateş ışığında, ifadesindeki belirsizlik ve dudaklarının ayrılmasıyla daha yumuşak görünüyordu. Saçları ipeksi ve hoş kokulu olurdu ve o da yüzünü saçlarına gömer ve saçlarının çıplak tenine dökülmesine izin verirdi...

Göz göze geldiler. Kalbi çarpıyordu. Elleri tahtayı bıraktı. Bacakları onu odanın diğer ucuna taşıdı. Dizleri büküldü ve halının üzerine düştü. Saç tokaları desenlerin arasına saklanmış ve aniden beceriksizleşen parmaklarından kaçmıştı. O aldırmadı. İğneleri teker teker toplayıp küçük bir takırtıyla masanın üzerine bırakırken ikisini de bekletti. Her iğneyle birlikte ona bir bakış fırlattı; her bakışta kadının gözleri daha da ağırlaştı.

Daha fazla iğne kalmadığında, yanlarındaki minderleri kavrayarak üzerine tünediği yere doğru döndü. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. Kadının bakışları değişmedi. Adam bacaklarını eteklerinin izin verdiği ölçüde ayırdığında ve dizleri hâlâ halının üzerindeyken olabildiğince yakın ve uzun bir şekilde yükseldiğinde direnmedi. Yüzü onunkinin üzerindeydi, avuç içleri onun omuzlarındaydı ve adam ellerini cesurca onun saçlarına gömdü. Portakal çiçeği kokusu üzerine sinmişti ve parmaklarını o ağır, ipeksi kütlenin içinde gezdirdi, düğümlere takıldı ve tekrar kayd, dikkatsizce, zarifçe omuzlarına ve göğüslerine çarptı.

Dudaklarına kendi dudaklarıyla dokunduğunda dudakları çoktan ayrılmıştı.

Okşamadaki hassasiyet : paylaştıkları ilk dürüst öpücüktü bu.

Ağızları birbirine değdi, ayrıldı, aralarında bir saç teli kadar mesafe kaldı. Kızın parmakları adamın sabahlığında bükülürken parmak eklemleri sivriydi ve adamın elleri de kızın saçlarında yumruklar oluşturdu ama zımni bir anlaşmayla birbirlerini içlerine çekerken öfkelerini uzak tuttular. Kadın açık dudaklarını adamınkilere bastırdı ve kendi diliyle adamın diline dokundu; adamın boğazından bir ses yükseldi. Adam kadının alt dudağını dişlerinin arasına aldı; kadın da aynı şekilde karşılık verdi.

Guy geri çekilerek sabırsız ellerini kızın uyluklarının üst kısmına bastırdı. Burada bacak kasları sert ve güçlüydü ama uyluklarının içi yumuşak olacaktı ve güçlü ve yumuşak karışımı ne kadar da baştan çıkarıcıydı.

Nasıl hem kararsız hem de öfkeli görünebilirdi? Nasıl hem şefkatli hem de sert hissedebilir?

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

"İstiyorum... Yani, yapamayız, yapmamalıyız... Ama ben..." Kendi inatçı ağzından hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı.

"hiçbir şeyi yapmayacağız," dedi. ". Ya da bana gitmemi söyleyebilirsin. Kitap okuyabilir, iskambil oynayabilir ya da alevler içinde kalana kadar burada oturabiliriz. Ne istersen yapabiliriz, ne eksik ne fazla. Bana ne istediğini söyle."

Hiçbir şey söylemedi. Dudaklarını büzdü. Gözlerini çok hızlı kırptırdı. "Arabella? Anlat bana."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Acı dolu bir itiraf, korkmuş ve kaybolmuş. Ah, Arabella, çok buyurgan ve zeki, kendisi dışında her şeyi anlayan. Erkeklerden korktuğunu söylemişti. Bu düşünce onu şaşırtmış gibiydi, sanki erkeklerin kuyruğunu kıstırıp kaçmasının nedeni olan bakışlarını ve tıslamalarını gerçekten fark etmemiş gibiydi. En azından mantıklı erkekler.

Bu itiraf ona bir şeye mal olmuştu; tavrı soğuklaştı. Gururunun arkasına saklanırsa, kapıdan çıkıp gitmiş kadar kesin bir şekilde onu kaybedecekti.

"Dokunulmaktan ne kadar hoşlandığını hatırlıyorum," diye mırıldandı.

Gözlerini kapadı ve derin, ürpertici bir nefes aldı. Guy yumruklarını öyle sıkıyordu ki parmakları acıyordu.

"Evet." İç çekerek kelimeyi serbest bıraktı. "Evet." Gözleri açıldı, özlem, korku, tutku ve umutla fırtınalıydı. "Ama riskleri... Yapamayız..."

"Yapmayacağız."

Bekledi. Hiçbir şey söylemedi.

"Konuş benimle Arabella," diye ısrar etti. "Bana ne istediğini söyle."

Sonunda konuştuğunda, yumuşak sözleri aralarında bir alev gibi titreşti.

"Dokunulmak istiyorum."

A rabella bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyordu ama Guy biliyor gibiydi.

Başka bir şey söylemeden onu ocağa götürdü, orada ateşi harladı, sonra da banyanını çıkarıp halının üzerine serdi.

"Bu ipek ve kadife," dedi, onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlarken. "Halı teninizi yakabilir."

Benimle ilgileniyor, diye düşündü ve giysilerini çıkarmasına izin verdi. Acele etmedi, düğmeleri yavaşça çözdü, kumaşı duyuşal bir şekilde bacaklarından kaydırđı, parmaklarını alaycı bir dikkatsizlikle üzerinde gezdirdi.

Parmaklar onun yanında hareketsiz kaldı. "Burada sana ne oldu böyle?"

Çay rengindeki çürüğü geç de olsa hatırlayarak dondu kaldı. Kollarındaki izler, ateş ışığında görünmeyen silik sarı lekelerdi.

"Bir at," dedi. "Bir şey değıl. Durmayın."

Onu dizlerinin üzerine çekti ve arkasında diz çökerek kalçalarını kavradı, kokusu onu içine çekti. Arabella bakışlarını alevlere sabitledi, her santimi birdenbire tenindeki havaya, çıplak sırtını okşayan saçlarının ağır ipeğine duyarlı hale geldi. Saçlarını daha önce hiç bu kadar düşünmemişti ama şimdi dünyasının merkeziydi. *Hayır*, ellerini saçlarına gömüyor, ağırlığını kaldırıyor ve bir şelale gibi aşağı dökölmesine izin veriyordu.

"Hiç utangaç olmaman harika," diye mırıldandı.

"Sanırım öyle olmalıyım."

"Tam olarak olduğun gibi olmalısın."

Saçlarını omuzlarına ve göğüslerine örterken, elleri göğüs uçlarını okşadı ve dudakları boynunu ısırđı. Vücudu şehvetli bir şekilde kükrüyor, dokunulmayı talep ediyor, içinde dönen bu sıcak hislerden daha fazlasını istiyordu. Elleri önünde süzölüyordu, işe yaramaz ve beceriksizdi çünkü adam arkasındaydı ve onun yapması gereken- Ne?

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye bağırdı, kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle.

Guy'ın elleri çıplak omuzlarına indi, sıcak ve güçlüydü, o lüks pürüzlülükle. Avuçlarını yavaşça kadının kollarından aşağıya, omuzlarına doğru

bileklerine, ellerine. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye mırıldandı, nefesi erotik bir vaatle şakağını okşuyordu. "Sadece hissetmek zorundasın. Yaptığım her şeyi hisset, sana nasıl dokunduğumu hisset, vücudunun dokunuşuma nasıl tepki verdiğini hisset." Gözlerini kapadı, duyulara teslim oldu. şey buydu: keten gömleği onunla alay ediyor, sıcaklığı onu sarıyor, dudakları kulağına değıyor, tüyleri diken oluyordu. Ateşin sıcaklığı, ketenin ipeğı banyan, kollarındaki huzur, şehvetinin öfkesi.

"Her şeyi hisset," diye devam etti. "Ve eğer o muhteşem beynin düşünmeye başlarsa, onu görmezden gel ve hisleri hisset. Tek yapman gereken bu. Sadece hisset. Kendini hissetmeye bırak ve bunu yanlış yapamazsın."

Parmaklarını serbest bıraktı ve tekrar kalçalarına doğru sürükledi. Adam ondan uzaklaşmış olmalıydı, çünkü aralarına soğuk hava girmişti ve kızgın kalçasının bir sonraki nabızıyla birlikte, parmakları omurgasında bir yol açarken, kız kamburlaşıyor, içinden heyecan fişkırıyordu.

"Sana dokunduğumda," dedi hipnotik ve ağır bir sesle, "yıldızlardan bir iz bıraktığımı hayal ediyorum, dünyadaki tüm renkler, teninden havaya uçan binlerce havai fişek gibi dokunuşumdan patlıyor."

O konuşurken, parmak uçları onun üzerinde dolaşıyor, hisler uyandırıyor, ışık saçıyordu. Parmaklarının dansında kendi sırtını gördü, dokunuşunu ateş, renk ve güzellik olarak gördü, turuncu ve mavi ve pembe ve yeşil. Sonra tüm bu renk, ışık ve ısı onun içinde de derinlerdeydi, dönüyor ve yükseliyordu, binlerce kıvılcım içinde tutuşuyordu, böylece kanı cızırtılı, renkli bir yıldız nehrine dönüştü.

Elleri sanki onu keşfediyormuş, hatırlıyormuş gibi onu haritalıyordu. Sırtından aşağı kayıyor, belini şekillendiriyor, kalçalarının üzerinden kayıyor ve göğüslerini avuçlamak, meme uçlarını sıkmak ve saçlarını savurmak için karnından yukarı çıkıyordu.

Bir şekilde uzanıyordu - bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu -Ve ağız dansa katıldı, yakıcı öpücükleri üzerinde kayıyor, elleri çılgınca dolaşıyordu, şimdi hızlı, şimdi yavaş, şimdi sert, şimdi yumuşak, hissedecek o kadar çok şey vardı ki aklı yetişemiyordu. Adam her yerdeydi: omzunda nasırlı bir el, göbeğinde sıcak bir dil, kalçalarının ve uyluklarının üzerinde dönen parmaklar... Ta ki kadın ağızları, elleri ve uylukları unutana, sadece hisler kalana kadar. Lezzetli, yoğun hisler onu fırtınadaki bir gemi gibi savuruyor, hava ateşin çıtırtısı ve boğazından gelen seslerle canlanıyordu ve onun sesleri de, yumuşak hırıltılar ve iç çekişler.

Her yerine dokundu ama hayır, her yerine değil! Evin içini titretecek kadar sert zonklayan kalçalarına dokunmayarak ne yapıyordu? Adam güldü ve kadın onu yakaladı ama sadece ketenini yakalayabildi. Kadın öfkeyle adamın nefret dolu gömleğini ve adam eğilip kayarak gömleği kadının ellerinde çıkardı. Gömleği bir kenara fırlattı- İçinde erkek olmayan bir gömlek ne işe yarardı? Yine onunla boğuşmaya çalıştı, elleri çılgınca adamın kavurucu teninde geziniyordu ama güçlü bir bacak onu yere mıhladı. Avuç içleri yine karnının üzerinde gezindi. Dokunacak daha değerli yerleri varken neden karnına dokunuyordu ki?

Boğazında bir hırıltı duyuldu. Adamın yeşil ve buğulu gözleriyle karşılaştı.

Alçak herif fazlasıyla eğleniyordu. "Bir sorun mu var?" diye mırıldandı.

"Lanet olsun sana," diye tısladı. "Bunu doğru yapmıyorsun." "Oh, kesinlikle doğru yapıyorum."

"Sana bir harita çizmemi ister misin? Benim... bulamıyor musun?"

Dilini meme ucunun üzerinde gezdirdi; sanki bir emir almış gibi, kadın kasıldı. "Neyini buldun, tatlım?"

"Bana yardım et, bunun için seni öldüreceğim."

Ama o sadece güldü, "İşte böyle, aynen böyle," dedi ve hain dudaklarını göğüs kafesinin üzerinde, karnının üzerinde gezdirdi. Mankafaya bir ipucu vermek için kalçalarını ayırdı, ama adam onu görmezden geldi, ağzı tembelce karnını ve kalçalarının tepelerini keşfediyordu.

"Seni alçak," diye mırıldandı. "Seni adi, seni şeytan, seni alçak, seni alçak, seni... Oh."

Oh.

Sonunda onun bulmuştu. Ağzıyla.

Sersemlemiş bir halde başını kaldırıp ona baktı. Adam kalçalarının arasına uzanmış, diliyle onu okşuyordu ve sonra başparmağını bastırdı-

Oh.

Kalçaları kalktı; adam onları aşağı itti, böylece kadın bir bacağı adamın omzuna doladı ve topuğuyla ona vurdu.

Ona bir gülümseme gönderdi ve tekrar yapmak için ağzını indirirken gözleri onunkileri tuttu. Ne kadar memnun görünüyordu! Ve çileden çıkarıcı bir şekilde kendinden memnun! Aman Tanrım, onu boğmak, öpmek, sevmek ve tekmelemek istiyordu. Adamın dokunuşunun bile ulaşamadığı derinlerde farklı bir zevk, yeni bir zevk ortaya çıktı.

"Hâlâ bana o haritayı çizmek istiyor musun, tatlım?" dedi.

Adam onun kalçasının iç kısmını ısırdı. İçinden ihtiyaç geçti ve yabancı bir çığlıkla geri çekildi, elleri çaresizce cüppesinin ipek ve kadifesinde kıvrılırken, ağzının sert sıcaklığı usta parmaklarının başlattığı enfes işi sürdürdü.

Gözlerini kapadı ve onun tavsiyesine uydu: hissetmek, sadece hissetmek. Duygu, sıcak sıvı altın gibi damarlarında dolaşıyor, onun ısrarcı, emredici ağzı tarafından merkezine doğru çekiliyordu. Ayak parmaklarından ve parmak uçlarından, sırtından ve göğüslerinden akan hisler merkezine doğru akıyor, birikiyor, şişiyor, oluşuyor, sıcak, ağır bir his girdabı, tam ağzının olduğu yerin üzerinde, merkezinde dönüyordu-

Durduruldu.

Her şey durdu. Duygu seli ne yükseliyor ne de alçalıyor, olduğu yerde dönüp duruyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve onun vahşi gözleriyle karşılaştı.

"Lanet olsun sana," demeyi başardı, sözcükler nefes ve azapla karışık bir çığlıktı. "Ne yapıyorsun sen? Duramazsın! Yapmalısın... Yapmak zorundasın..."

Adamın gözleri onunkileri yakıyordu. Dünyasının onun eline, dilinin kendi başparmağına dokunuşuna daralmasını büyülenmiş bir halde izledi. Adam başparmağını ona doğru sıkıca bastırduğunda başparmağı evreninin merkezi haline geldi; kadın zevk ve ihtiyaçla haykırarak kasıldı ve sonra adamın ağzı tekrar onun üzerindeydi, çağrısına devam ediyordu. Adamın ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi; önemli olan adamın emriyle yükselen, sıcak dalgalara dönüşerek teninin her santimini dalgalandırana kadar yükselen, ısrarcı, girdaplı histi.

Arabella halının üzerine yığıldı, zevk hâlâ kalbinin her atışında içinden geçiyordu. Belli belirsiz, Guy'ın onun kemiksiz bacaklarından kurtulduğunu fark etti. Yanına uzandı. Kadın, bir kedi gibi Guy'a doğru kayacak kadar güç buldu.

Ne konuştular ne de hareket ettiler. Ateş çıtırdadı ve saat tik tak etti. Arabella'nın kalbi sakinleşti, hisleri azaldı ve beyni çalışmaya başladı.

Sadece onun istediğini ve onun da verdiğini not edecek kadar. *Küçük bir şeyle başla*, demişti. O da başarmıştı ve şimdiden kendini daha güçlü hissediyordu, harekete geçmenin onu her zaman daha güçlü hissettirdiği gibi. Belki de bir korkuyla yüzleştiğini bilmenin verdiği baş döndürücü heyecandı bu.

cömert, şefkatli ve öfkesine aldırış etmeyen biriydi, bu da onu hiç olmadığı kadar kendisi gibi hissettirdi.

Belki de kolunu gözlerinin üzerine atmış yatarken ayağa kalkıp onu incelemesine neden olan da aynı heyecandı, bir hak iddia ediyormuş gibi elini onun kabaran göğsüne bastırmasına neden olan o güç hissiydi.

GUY kolunu gözlerinin üzerinde tuttu ve nefes almaya çalıştı. Arabella'nın avuç içi göğsünde coşkuyla doluydu ve dilinde kalan tadı son muhakeme kırıntısını da bulanıklaştırdı.

"Şimdi sana dokunma sırası bende," dedi, sesi boğuk ve beklenmedik derecede şakacıydı.

"Yapmayacağımıza söz verdim." Kolunu yüzünden uzaklaştırdı. Saçları vahşi bir kara bulut gibiydi, dudakları şişmişti, gözleri erotik vaatlerle doluydu. "Dokunulmak istedin; ben de sana dokundum. Hepsi bu."

"Yine onurlu davranıyorsun."

"Bu bir lanet," diye kabul etti.

"Benim için değil." Elini bir pençeye dönüştürdü, göğüs kafesinin üzerinde eziyet verici bir iz çizdi. "Onurlu olmak zorunda değilim."

"Sen..." Kelimeler üretecek kadar zekâsının kalmış olması mucizeydi.

"Sen kötü bir baştan çıkarıcısın, tehlikeli bir ayartıcısın."

Eli hareketsiz kaldı. Tırnakları hafifçe içeri girdi. "Daha önce hiçbir erkek bana böyle seslenmemiştir."

"Çünkü dünyadaki her erkek bir aptaldır." "Sen hariç."

"Belli ki."

Belli ki o, geçmiş en büyük aptaldı.

Arabella esnek, gülümseyen ve muzip bir tavırla ellerini adamın karnında dolaştırıp pantolonunun bel bandına kadar indirirken, yeni ve daha derin bir zevk adamın içine doldu. Aletinin kabarıklığını fark etmemiş olamazdı ama görmezden geldi. Ona öğrettikleri konusunda daha dikkatli olmalıydı.

"Şimdi seni merhametime bırakıyorum," diye mırıldandı. "Ben kötü bir baştan çıkarıcıyım. Seni kendi zevkim için kullanacağım."

Çevik parmakları adamın düşmesini engelledi. Adam gözlerini kapadı, emir üzerine kalçalarını kaldırdı ve kadın her bir işkence gören kaslarını gererken

giysileriyle. Tekrar vücuduna doğru ilerlerken inledi, parmakları alay ediyor ve keşfediyordu, bağlanmamış saçlarının ağır ipeği çıplak tenini süpürüyordu.

Hayal ettiğinden bile daha iyi hissetti.

"Dokunulmak lezzetlidir, ama dokunmak da lezzetlidir. Oyunları sevmeniz çok güzel."

"Neden?"

"Çünkü mükemmel bir oyuncak oluyorsun."

Gülümsemesinin genişlediğini görmek için gözlerini açtı ve sonra sikini sıkıca kavradı. Onunla hiçbir şey geçici değildi; yarım önlemler yok. Bunu yapmaya karar vermişti ve yapacaktı ve Guy'ın yapabileceği tek şey boyun eğmektir.

"Dikkatli ol," diye inledi. "Bu hoşuna gitti mi?"

Onu inceliyor, neredeyse bilimsel bir merakla okşuyordu. Sonra başını eğdi, dudaklarını adamın göbeğine, kalçasına değdirdi, sikinin yanağına değdiğini görmezden geldi. Yukarıdaki yıldızlar, ne zamandan beri dik başlı, dikenli Arabella bu hale gelmişti... bu...

"Tehlikeli baştan çıkarıcı," diye mırıldandı, sanki onun düşüncelerini duymuş gibi. "Kötücül baştan çıkarıcı."

"Bana eziyet edeceksin, değil mi?" Kadının mükemmel yüzünün sikine bu kadar yakın olması onu büyülemişti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu bir seçenek mi? Evet. Bu da bir seçenek." "Bana ne yapacaksın?"

"Nasıl istersem." Kadının ağırlaşmış bakışları adamın üzerinde gezindi. "Eğer ben tehlikeli bir baştan çıkarıcı ve kötü bir baştan çıkarıcıysam, bundan sonra sana ne yaparım?" Gözleri elinde tuttuğu adamın sikinde oyalandı. "Bunu, sanırım."

Başını eğdi ve onu ağzına aldı. Tereddüt yok, yarım ölçü yok.

Gözlerini kapatan Guy, başının tekrar yere çarpmasına izin verdi. Kendi tavsiyesine uydu ve kendini hissetmesine izin verdi.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve adam da ona öğretecek durumda değildi. Ama beceriksizliğinin bir önemi yoktu. O kadar tahrik olmuştu ki, neredeyse her şeyi yapabilirdi ve yine de zevk alacaktı.

Zevk ve baskı düello edip dans ederken hava almak, tutunacak bir şey bulmak için çırpındı. Çaresiz elleri gömleğini buldu ve ona doğru fırlattı. Şaşkınlık başını kaldırmasına ve onu daha sıkı kavramasına neden oldu. Adam beceriksizce

gömleği için. Zevk içinde ürperdi ve yumuşak keten kıvrımlara inleyerek boşaldı.

"Oh," dedi. "Gömleklerinizi mahvedip duruyoruz."

Gömlekler sorunlarının en küçüğüydü. Onu mahvedip duruyordu.

Yere yığılan adam, kadın gömleğiyle uğraşırken gözlerini kapattı ve sonra kayarak ona doğru oturdu. Eli, sanki iyileşmesine yardım ediyormuş gibi karnının üzerinde dinlenmeye geri döndü. Sanki içinde bir depresyon olmuş ve organları hâlâ yeni sarsılan dünyaya uyum çalışıyormuş gibi, salıverilmenin tatlı-sıcak ateşiyle iyileşiyordu.

Bu yeni dünyada kendi kendini kontrol edemiyordu. Enerjisi tükenmişti, çaresizce yere yığılmıştı ve kendini hayatında hiç olmadığı kadar çıplak hissediyordu. Onun çağrısına, onu büyülemesine, heyecanlandırmasına, alçaltmasına, yüceltmesine tamamen teslim olmak ne kadar kolay, ne kadar doğru, ne kadar doğaldı.

Ve en iyisi: Arabella da çıplaktı ve onun yanında rahattı.

Adam kadına uzandı ve kadın yarı yarıya onun üzerine düştü, ten tenenabız nabza. Bir kolunu ona doladı, sıkıca tuttu, ipek ve ateşin ortasında uzanırken çöküşün ve samimiyetin tadını çıkardı.

"Seni şimdi daha farklı görüyorum," diye mırıldandı, eli sırtında tembel çizgiler çizerken. Kadın hafifçe gerildi, sonra bir kez daha esnekleşti. Duvarlarını indiriyor ya da en azından onun içeri girmesi için bir kapı açıyordu. "Ama hâlâ Londra'yı anlamıyorum," diye ekledi. "Açıkla bana. Buraya nasıl geldik?"

Onun kaskatı kesildiğini, geceleyin haydutları dinleyen bir muhafız gibi tetikte ve temkinli olduğunu hissetti.

Yanlış karar vermişti. Hayır. Tam olarak doğru karar vermişti. Londra'nın ardında her ne yatıyorsa onun için önemliydi, bu da onun için önemli olduğu anlamına geliyordu. Bilmesi gerekiyordu.

Ona sırrını açacak kadar güvenmesine ihtiyacı vardı.

Kadın geri çekildi ve adam onu bıraktı. Oturdu ve dizlerine sarıldı, saçları etrafına döküldü.

Guy da ayağa kalktı. "Arabella?"

"Sculthorpe... Bir saplantısı vardı diyebiliriz. Bekaretimle ilgili. Ona her şeyden çok değer verirdi, onu sahiplenmekten bahsederdi. Beni sahiplenmekten. Bu beni itiyordu."

Hemen anladı. "Yani önce kendin talep etmeye karar verdin.

O gece benden istediğin buydu."

"Ama Sculthorpe tahmin etti," dedi usulca. "Özellikle seni değil ama artık bakire olmadığımı öğrendi ve... Kızdı."

"Yine de tek kelime etmeden gitti. Belki adamı yanlış değerlendirmiş olabilirim ama tüm dünyanın öğrenmesini sağlayacak kadar öfkelenmesini beklerdim."

"Onu yanlış değerlendirmediniz. Onun niyeti buydu."

Adam bekledi ama kadın hiçbir şey eklemedi. Sadece çenesini dizlerine dayamış, okunamayan gözlerle onu inceliyordu.

"Madem senin hakkında bunu biliyordu, neden herkese söylemedi?" diye sordu sonunda.

"Çünkü ben de onun hakkında bir şeyler biliyordum." Sesi düzdü. "Ona, eğer benim sırrımı dünyayla paylaşırsa, benim de onunkini paylaşacağımı söyledim."

Kadının sözleri onu hazırlıksız yakaladı. Omurgası ani bir gerginlikle dikleşti. Arabella tek ve hızlı bir hareketle dönüp yüzünü ateşe döndü, hâlâ dizlerine sarılıyordu. Sırtına dökülen saçları, kavisli omurgasının çıkıntılarını ortaya çıkaracak şekilde ayrılıyordu.

"Kulağa..." gibi geliyor. Kafasının içindeki kafa karıştırıcı yaygaranın ortasında el yordamıyla kelimeler aradı. "Bunu ifade ediş şekliniz, sanki sessiz kalması için ona şantaj yapmışsınız gibi geliyor."

Uzun dakikalar boyunca hiçbir şey söylemedi, sessizlik sadece ufalanan bir kütüğün kıvılcım yağmuruyla parçalanmasıyla bozuldu.

Sonunda konuştuğunda, her zamanki kibarlığıyla konuşuyordu. "Sanırım ben yaptım."

"Neden?"

"Çünkü yapabilirdim. Çünkü istenen etkiyi yarattı. Çünkü ben Sculthorpe'u yenmek istedim ve ." Dönüp doğruldu ve doğrudan ona baktı, kaşları meydan okurcasına kalkıktı. "Diğer tüm günahlarıma ek olarak bir şantajcı olduğumu öğrenmek seni dehşete düşürmüş olmalı."

Doğru: Şantaj korkunçtu. Yine de diğer tüm günahları iyi bir sebep için işlemişti. En azından öyle olduğuna inanıyordu -eğer gerçekten de onu manipüle etmiyorsa. Ne de olsa babası Guy'ın tanıdığı en ilkesiz insandı ve açıklamaları da her zaman mantıklı geliyordu.

Ona meydan okurcasına bakıyordu, sanki korkunç olduğunu kabul etmesini ister gibiydi. Günahlarını onu dışlamak için kullanıyordu.

"Ama ne yaptım?" diye ısrar etti. "Bana her şeyi anlatmıyorsun." Bakışları başka yöne kaydı. "Bu kadar yeter."

Yeterli değildi ve asla da olmayacaktı. *Konuş benimle*, diye yalvarmak istedi ama bunu denemişti ve yeterli olmamıştı.

Belki de bu kez gerçekten affedilemez bir şey yaptığı için sır vermeyi reddetti. Nereden bilebilirdi ki? Arabella ona sırrını açmazsa, ona güvenmezse, ona nasıl güvenebilirdi?

İkisinin de üzerinde giysi yoktu ama aralarındaki samimiyet sis gibi dağılmıştı ve Guy aniden ikisinden daha çıplak olanın kendisi olduğunu hissetti.

Neden zahmet etmiş ki?

Daha önce ondan her ne istediye, görünüşe göre onu almıştı ve şimdi başka bir şey istemiyordu. Kesinlikle onunla bir gelecek istemiyordu; *bu dünyadaki en kötü şey olurdu*, demişti o gün göl kenarında.

Daha şimdiden onu özliyordu, yanında otururken bile, o kadar soğukkanlı ve meydan okuyucuydu ki, kendini saklıyor muydu yoksa açığa mı vuruyordu bilemiyordu ve bu kafa karışıklığı kalbini parçalıyordu. Keşke aralarındaki rahatlığı, dostluğu, tutkuyu ve samimiyeti yeniden yakalayabilseydi ama aralarında kanlı, sağlam bir duvar vardı ve onu oraya o koymuştu ve kafasını duvara vurmaya devam ederse inciteceği tek kişi kendisiydi.

Ayağa fırladı, donunu ve pantolonunu bulup bacaklarının üzerinden geçirdi. Sessizlik içinde onun giyinmesini izledi. Kadın hâlâ banyosunda oturuyordu ama adam ondan kalkmasını istemedi, bu yüzden çoraplarını ve kirli gömleğini toplayıp çıplak göğüsle odasına doğru yürümeye hazırlandı. Durdu, ona baktı, bir şey söylemesini, herhangi bir şey, işleri yoluna koymasını diledi.

Hiçbir şey söylemedi.

Düzensiz bir nefes aldı ve bıraktı. "Buna bir son vermeliyiz. Yarın gideceğim. Yazacağım. Planınız planlandığı gibi devam edecek."

İçindeki boşluk onu boğmakla tehdit ediyordu. Onun cevabını beklemeden döndü ve tökezleyerek soğuk, karanlık koridora çıktı.

ARABELLA sönmekte olan ateşe ^{baktı}. Ilık hava çıplak tenini okşadı ama yine de titredi.

Birkaç dakika önce Guy'a yaslanmıştı, kendini sıcak, dolu ve doğru hissediyordu. Ama tabii ki bu asla uzun sürmedi. Dünyayı kandırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen

Mükemmel olduğuna inanmak için kendini hiç kandırmamıştı. Guy onu dinlediğinde, övdüğünde, dokunduğunda, onunla dalga geçtiğinde, kendini güçlü, arzulanır, kabul edilmiş, canlı, mutlu ve özgür hissettiğinde... Bunun er ya da geç, öyle ya da böyle sona ereceğini biliyordu.

Ve vardı.

Giyinmek çok zahmetli görünüyordu, bu yüzden Guy'ın banyanını uyuşmuş uzuvlarının üzerine çekti. Onun gibi kokuyor, onun gibi hissediyordu, yumuşak, sıcak kumaş onun dokunuşunun etkisi gibi etrafında dalgalanıyordu. Zaten ayakta olduğu için bardakları topladı, giysilerini topladı, saç tokalarını masadan aldı. Birlikte geçirdikleri zamana dair tüm kanıtları ortadan kaldırdı.

Odasında tek bir mum yanıyor ve kırmızı kömürler parlıyordu. Arabella gece ritüelini yerine getirdi, yeni hassaslaşan cildini yıkadı, yeni keşfettiği saçlarını taradı ve ördü. Sanki Guy'ın nazik ve saygılı dokunuşuna karşı bir panzehir olabilirmiş gibi her zamankinden daha canlıydı.

Çekmece, parmakları bir kez daha Oliver'ın minyatürünün üzerine düştü.

Onu çekip çıkardı, oymalı çerçevenin izini sürdü.

"Her şeyi berbat ettim, değil mi?" diye fısıldadı.

Doğru kelimeleri , değil mi?

Neden Guy'a tüm hikâyeyi anlatmayı reddetmişti? Neden gururu bir kez daha ve böylesine korkunç bir zamanlamayla araya girmişti?

"Beni tanımak istediğini söyledi."

Eğer seni gerçekten , kesinlikle seni istemezdi.

"Oh, Oliver, benim neyim var?"

Belki de günahkâr eylemlerinin hiçbirisi gerekli bile değildi. O zamanlar her şey gerekli görünüyordu ama belki de sorunlarıyla başa çıkmanın başka yolları da vardı. Belki de farklı olsaydı, o başka yolları bulabilirdi. Belki de zihnindeki derin bir kusur onu böyle çarpık yollara sürüklemişti.

Ama o . Başka nasıl olacağını bilmiyordu.

Bu yüzden yalnızdı, çalıntı bir sabahlığın içinde, ölü bir çocuğun portresiyle konuşuyordu.

Çerçeveyi sıktı, böylece oymalı ahşap etine girintiler yaptı. "Neden bizi terk etmek zorundaydın Oliver? Önceden mutluyduk. Sen gitmeseydin bunların hiçbirisi olmayacaktı."

Yanıt gelmedi ve zaten tartışmaya da hiç niyeti yoktu. Oliver'ın çerçevesine bir damla su düştü. Hızla gözlerini kırıştırdı, yüzünü ve Oliver'ın yüzünü sildi ve onu çekmeceye yerleştirdi.

Banyanı yere bıraktı ve geceliğini üzerine çekti. Soğuk hemen içine işledi, bu yüzden Guy'ın sabahlığını tekrar üzerine geçirdi ve ipeği yüzüne bastırdı.

Böylece onun kokusu ve sıcaklığıyla kucaklaşarak tek başına yatağa girdi.

Ursula ertesi sabah Guy'ın adını haykırdı ve çimenlerin üzerinden ona doğru koştu. Guy onu düşmeden yakaladı ve ciyaklayıp daha fazlasını isteyene kadar etrafında döndürdü.

"Bugün Londra'ya gitmem gerekiyor, Küçük Ayı," dedi, karnını dürterek kıkırdamasını sağladı. "Ama senin için geri geleceğim. Gelip benimle yaşayacaksın, söz veriyorum. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum" gibi bir şey söyledi ve Guy onun tam olarak bunu kastettiğine karar verdi.

Çömelerek onu ayağa kaldırdı ve o da kollarını boynuna doladı. Ona sarıldı, küçük kız kardeşinin kucaklamasında göğsündeki yırtık çukuru yatıştıracak bir şey bulmaya çalıştı.

Bütün gece özlemle yanıp tutuşmuş, Arabella'nın yatağına gidip onu kollarına almak ve yanında uyumak istemişti. Uyandığında, hiçbir şey kaybetmediğini ısrarla vurgulamasına rağmen, hâlâ bir kayıp duygusu içindeydi.

"Yakında birlikte bir evimiz olacak, söz veriyorum," dedi Guy Ursula'ya. "Mutlu bir aile olacağız."

Onun yanağını okşadı. "Her gün pastalı güzel bir ev istiyorum," diyebilirdi ve o da bunu kabul etmeye karar verdi.

Tabii ki, onun ev halkı da o zamanki gibi uyumlu bir yer olmayacaktı. -Ya da Freddie'nin hayal ettiği gibi bir bebek evi. Ursula ele avuca sığmaz bir çocuktü, Freddie ise düpedüz asiydi.

Başka türlüünü istemezdi.

Arabella gezintiden dönmeden önce onu bulmayı umarak Freddie'yi aramaya çıktı ama onun yerine müzik odasında Leydi Treadgold'u sıkıntılı, Matilda Treadgold'u da şaşkın buldu.

"Burada olması gerekiyor." Leydi Treadgold ellerini ovuşturuyordu. "Leydi Frederica'nın kaçıp gitmesi için onca zaman varken. Ona burada ihtiyacımız olduğunu biliyordu."

"Ne için?" Bayan Treadgold sordu. "Herhangi bir etkinlik planlanmadı ve daha önce tek başına gitmesine hiç aldırmamıştınız."

"Evet ama bugün..."

"Bugün neler oluyor?"

Guy'ın onların aile kavgalarına tahammülü yoktu. "Şimdi Freddie'yi görmem gerek," diye araya girdi.

"Gördünüz mü?" Leydi Treadgold yeğenine şöyle dedi. "Lord Hazretleri'nin onu görmesi gerekiyor. Ama o gitti... Oh, ve o korkunç pantolonu giyiyor. Gerçi onları tekrar nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne düşünecek acaba?"

"Bence muhteşem görünüyorlar," dedi Bayan

Treadgold sadakatle. "Ben onu bulurum," dedi Guy.

Freddie'yi aramak için malikânenin etrafında koşturmak, Arabella'yla karşılaşma şansına sahip olmaktan daha iyiydi.

Şans eseri önce manastır harabelerine yöneldi ve orada Freddie'nin önden gittiğini gördü. Attan indiğinde Freddie'nin atı çoktan bağlanmıştı ve o da harabelere tırmanmaya başlamıştı. Türk pantolonu bir erkek gömleği, yeleği ve çizmeleriyle eşleştirilmişti; eksantrik, uyumsuz bir takımdı ama muhtemelen çok az seçeneği vardı. Görünüşe göre herhangi bir tehlikeye aldirmeden, adamın hiç tırmanmadığı kadar yükseğe tırmanıyordu. Çevik ve emin adımlarla kırık bir duvar boyunca ilerleyerek bir zamanlar uzun bir koridor olan, şimdi ise açıkta duran bir platforma ulaştı.

Guy tırmandı ve onu eski bir pencerenin kemeri altında bir terzi gibi bağdaş kurmuş otururken buldu.

Eşiğin üzerine, onun yanına düştü. Yer çok altlarındaydı ama manzara muhteşemdi: köyler, malikâneler ve nehirlerle noktalanmış, tarlalar ve ormanlık alanlardan oluşan inişli çıkışlı bir yama.

"Tırmanma konusunda iyisin," dedi. "Bu Türk pantolonu bunun için mükemmel. Leydi Treadgold bunu onaylamıyor."

"Onları götürdü ama Arabella benim için onları geri getirmeyi ayarladı."

İçini bir sızı kapladı. Arabella yine bir başkası için iyilik yapmıştı.

"Ayaklarını nereye koyacağını nasıl biliyorsun?" diye sordu

Freddie'ye. "Sadece doğru hissettiğimi yapıyorum."

"Yaşamak için bir felsefe."

Freddie taşların üzerindeki yosunları topladı. "Herkes bana sürekli ne yapacağımı, nasıl olacağımı ve ne istediğimi söylüyor. Eğer hepsini dinleseydim, kafam patlardı."

"Hiçbirimizi dinliyor gibi görünmüyorsun."

Freddie içini çekti ve yer değıştirdi. "Arabella sana bir şans daha vermemi söyledi."

"Arabella mı söyledi bunu?"

"Seni tekrar tanımam gerektiğini söyledi. Senin tam bir yürek ve kas gücü olduğunu ve inandığın şeyler için savaştığını söyledi."

Adam biraz da yosun çıkarmış. "Başka ne dedi?" "Sana söylemem gerektiğini söyledi. Dinleyeceğini söyledi."

Arabella'nın hatırasını bir kenara itti: uzak, meydan okuyan ve ona güvenmeyi reddeden.

"Neyi dinleyeyim?" dedi. "Söyle bana."

"On dokuz yaşındayım ve evlenmem gerektiğini söylüyorlar yoksa kendimi rafta bulabilirmişim. Ama umurumda değil. Rafın bana çok yakışacağını düşünüyorum."

Guy tartışmak için ağzını açtı, Arabella'nın onu dinleyeceğine söz verdiğini hatırladı ve anlamaya çalışırken durakladı.

"Ama bir aile istemiyor musun?" dedi. "Maceralarımdaki özgürlüğün tadını çıkardım ama son birkaç yıldır düzgün bir ev, bir yoldaş, bir aile özlemi duymaya başladım..."

Freddie yosunları havaya savurdu. "Benim tecrübelerime göre aile, bana ne yapacağımı söyleyen bir grup insandan başka bir şey değil. Reşit olduğumda istediğimi yapabilecek kadar param olacak."

"Aradaki fark," diye söze girdi, "reşit olduğumuzda kendi ailemizi istediğimiz gibi şekillendirebiliyoruz."

Gökyüzünü seyretmek için başını eğdiğinde yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Guy gerçekten doğru şeyi söyleyip söylemediğini merak etti.

Tıpkı önceki gece Arabella'yla yaptığı gibi. Yine de Arabella ile yeterli olmamıştı.

"Bugün ayrılıyorum," dedi. "Londra'ya ve oradan da Roth Hall'a dönüyorum."

Benimle gelmek ister misin?"

Freddie aniden öyle bir döndü ki, düşeceğinden korktu. "Evet! Lütfen! Buradan gitmeliyim."

"Neden? Treadgold'lar ne yaptı?"

"Treadgold'lar iyi. Sanırım aptalca bir şey yaptım." "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

Guy sabırsız cevabını ısırarak geri aldı. Freddie hazır olduğunda konuşacaktı.

Sonra pencere çerçevesine yaslandı. "Sör Walter sizinle gelmeme izin vermiyor."

Ah, ama Sör Walter yaramazlık yapmıştı ve Chancery'de bazı sorunlarla karşılaşacaktı, bu yüzden...

"Sanırım onu ikna edebilirim," dedi Guy. "Peki ya senin düğünün ne olacak?"

"Her şey kontrol altında."

Hiçbir şey kontrol altında değildi. En azından onun için. Arabella her şeyi kontrol altında tutuyordu. Bir planı vardı. Hadrian Bell vardı. Ona ihtiyacı yoktu.

"Seninle yaşayabilirim mi demek istiyorsun?" Freddie sordu. "Eğer istersen. Ursula da, eğer ayarlayabilirsem."

Düşündü. "Matilda'yı özlerim. Belki o da bizimle yaşayabilir." Belki Guy pes eder ve Bayan Treadgold'la evlenirdi. Hoş ve iddiasız biriydi. Sıkılmazdı.

Sıkılmazdı. Huzurlu olurdu. Huzurlu olmak iyiydi. Arabella ile hayat asla Barışçıl.

Asla sıkıcı da olmazdı.

Ayağa kalktı ve Freddie'ye elini uzattı. "o zaman," dedi ve elini Freddie'nin elinin içine koyarak, "Gidelim," dedi.

Kâhya Ramsay, Guy'a, Freddie'yle birlikte eve döndüklerinde SIR WALTER'in misafir odasında bir konuğu ^{ağırladığını} söyledi. Ağzı gergindi ve uşağa hiç yakışmayan bir tavırla düğmeleriyle oynuyordu.

Ramsay, "Leydi Belinda evde değil," diye devam etti. "Belki de Lord Hardbury, yardımınızı sunma nezaketini gösterirsiniz."

"Ne ile?"

"Misafiri uzaklaştırarak. Lord Hazretleri hoş karşılanmıyor. Ama gitmeyecek, Leydi Belinda da burada değil ve Bay Larke rahatsız edilmek istemiyor. Eğer... Eğer çok nazik olursanız, Lord Hardbury."

Guy salona girdi. Nazik davranmaya hiç niyeti yoktu. Çünkü istenmeyen misafir Lord Sculthorpe'du.

Treadgold ailesinin sıra sıra dizildiği yerin karşısında, ideal bir centilmen imajı çizerek boş zamanlarında oturuyordu: Sir Walter

Leydi Treadgold rahat görünmüyordu, Bayan Treadgold tırnaklarını inceliyordu, yanakları pembeydi.

Sculthorpe'un neden burada olduğunu sormaya gerek yok. Başka bir maç. Zavallı Bayan Treadgold.

"Hoş gelmediniz," dedi Guy selamlayarak. "Çık dışarı."

Sculthorpe tembelce ayağa kalktı, Guy'a alaycı bir yarım selam verdi ve ardından gülümsedi. "İşte benim sevgili nişanlım."

Bayan Treadgold'un gözleri tırnaklarındaydı. Guy arkasını döndüğünde sadece Freddie'yi gördü; çilek sarısı saçları dağınık, elbisesi tuhaf, teni ölümcül derecede solgundu.

Guy, Freddie'ye bakan Sculthorpe'a baktı. Guy yere bakan Freddie'ye baktı.

Guy geniş bir şekilde gülümseyen Sör Walter'a baktı.

"Tebrik ederim," dedi Sör Walter.

"Freddie?" Guy söyledi. "Bana evlenmek istemediğini söylemiştin."

Sıkı gülümsemesi yüzünün daha da elf gibi görünmesine neden oldu.

"Sana aptalca bir şey yaptığımı da söyledim."

Sculthorpe elini uzatarak odanın içinde gezindi. "Hadi ama, benim küçük güvercinim. Bu-"

Kolunu kenara atan Guy, kız baronun arasına girdi. "Ona dokunma. Onunla konuşma ya da ona bakma bile."

Sculthorpe gülümsedi. "Diyorum ki, bu düğün gecemizi garipleştirecek. Değil mi, Frederica, benim rüya gibi küçük

güvercinim." "Kız kardeşim seninle evlenmeyecek."

"Yeterince istekli görünüyordu."

"Ben !" Freddie onun arkasından konuştu. "Sadece merak ettim."

Sculthorpe güldü. "Merakını gidereceğime söz veriyorum."

Adam onu itti. "Yukarıdaki yıldızlar, adamım, seni dövmemi mi istiyorsun?" "Misafir odasında olmaz, Hardbury." Ceketini düzeltti.

"Ayrıca, bana en son meydan okuduğunda neler olduğunu unutmayalım. Seni tozun içinde kıvrılmış, sızlanan bir pislik olarak bırakmıştım. Bunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Bunu hatırlıyorum."

"Bu şartlar altında bunu tekrar yapmalıyım. Ama ben bu çözümü tercih ediyorum: Sen benim nişanlımı aldın, ben de senin kız kardeşini alacağım.

Nasıl çalıştığını görüyor musun?"

Adam bakakaldı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çarpık mantık."

Sculthorpe, "Gençken kadınların hainliği hakkında acı bir ders almıştım," diye devam etti, umursamaz bir tavırla. "Bir kadının bana yanıldığımı kanıtlamasını bekledim ama görünen o ki hepsi aynı. Belki kız kardeşin beni haklı çıkarır."

Freddie duvara yaslanmış, mavi brokar perdeyi tutuyordu. Sculthorpe'a kaşlarını çatmış bakıyordu, yüz ifadesi korkmuş olmaktan çok öfkeliydi. Treadgold ailesi bu sahneyi bir raket oyunundaki seyirciler gibi izliyordu.

Guy, Sculthorpe'a, kaslarından akan gerginliği gizlemek için hafif bir ton takınmaya çalışarak, "Ne muamma," dedi. "Yumruklarımla yüzünü posaya çevirmek ve sonra kollarını koparıp kafandan geriye kalanları dövmek için kullanmak için çok yoğun bir arzu duyuyorum."

Sculthorpe, "Öfkeniz takdire şayan ama yersiz," dedi. "Gerçek şu ki: Benim olanı aldınız ve yerine yenisini almaya hakkım var."

"Lanet olsun, onlar uğruna kavga edeceğimiz ya da *hak iddia edeceğimiz* bebekler değil.

Freddie, ne istediğin konusunda açık olalım."

"Onunla evlenmek istemiyorum."

Sculthorpe, "Bana söylediğin bu değildi," diye araya girdi.

Freddie ona ters ters baktı. "Ben sana hiçbir şey söylemedim. Sen öyle sandın." "Freddie, ne oluyor?"

"Leydi Treadgold hiçbir erkeğin benimle flört etmek istemediğini, bu yüzden istedikleri kişiyle evlenmenin daha az üzücü olacağını söyledi. Sonra Lord Sculthorpe bana bir not gönderdi ve Arabella ile olan nişanını bozduğunu, çünkü bana deliler gibi aşık olduğunu ve buluşmak istediğini söyledi."

"Onunla buluşmaya mı gittin?" Treadgold'lara doğru döndü. "Ve sen bunu biliyor muydun? Freddie?"

"Sadece kur yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim." "Peki nasıldı?" Bayan Treadgold söze girdi.

"Gerçekten sıkıcıydı. Anlamsız şeyler söyleyip durdu ve kendinden çok bahsetti."

Guy yumruklarını sıktı. "O... sana dokundu mu?"

"Hayır. Şey, elimi öptü. Bilirsin işte." "Hayır, Freddie, bilmiyorum. Ne oldu?"

"Islak." Omuz silkti. "Neden herkes kur yapma konusunda bu kadar yaygara koparıyor anlamıyorum. Neden sıkıcı ve sürekli kendinden bahseden biriyle evlensinler ki?"

Sculthorpe'un yüzündeki öfke Guy'ı güldürdü. Bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Freddie, sen harikasin. Zavallı adamın hiç şansı yoktu."

Sculthorpe onun eğlendiğini paylaşmadı. "Diğerleri kadar hainler. Ama önemli değil leydim. Nasıl olsa benimle evleneceksiniz."

"Yapmayacağım."

"Yapmayacak."

Sör Walter ayağa fırladı. "Tüm saygımla Lord Hardbury, bu sizin kararınız değil. Leydi Frederica'nın vasisi olarak kiminle evleneceğine ben karar veririm, bu sevgili babanızın bana emanet ettiği çok ciddi bir görevdir."

"Demek şövalyelik unvanını bunun için aldınız, Sör Walter: tam bir çakal olduğunuz için." Guy, Arabella'nın burada olmasını diledi; o bu işi nasıl halledeceğini bilirdi. Guy diplomat değildi ve bunu denemeye de zahmet edemezdi. "Bu kadar numara yeter dostum. Önce Freddie'yi oğlunla evlendirmeye niyetlendin, şimdi de bu küçük numarayı deniyorsun. Chancery'de bir duruşma yaptığımızda, artık Freddie'nin vasisi olmayacaksın."

Sir Walter kızgın bir masumiyet gösterisiyle ellerini iki yana açtı. "Ne demek istiyorsunuz lordum? Sevgili Leydi Frederica'mızın genç beyefendilerle sohbet etme gibi bir yeteneği yok. Ondan genç bir leydinin sezonundaki sosyal ritüellere katlanmasını beklemek acımasızlık olur. Ayrıca, iyi bir muhakeme yeteneğine sahip olmadığını kabul etmelisiniz. Lord Sculthorpe ile olan buluşmalarını düşünün! O özel ruhsat sadece sigorta olarak alınmıştı, başını belaya sokarsa ve itibarını kurtarmamız gerekirse diye. Ama şimdi, işte Lord Sculthorpe, bir markizin kız kardeşi için uygun bir eş. Görevimi ihmal ettiğimi nasıl iddia edebilirsiniz?"

"Freddie onunla evlenmek istemiyor."

"Leydi Frederica ne istediğini bilemeyecek kadar genç. yüzden vasileri var. Ve Lord Sculthorpe onu istemek için bana yaklaşıp doğru olanı yaptı. Sanki onu kaçırıp İskoçya'ya götürmüş gibi değil, değil mi?"

"Aklına bir şey gelmesin," diye mırıldandı Guy.

Sör Walter yalan söylüyordu. Guy, Sir Walter'ın özel ruhsatın kayıp olduğunu fark ettiğinde neşelenmesinin nedeninin Sculthorpe'un yeniden ortaya çıkması olduğuna bahse girerdi. Köyün meyhanesinde tanışmış olmaları. Asıl soru, bunu başka birinin görüp görmeyeceğiydi.

Bu konunun mahkemeye taşınması halinde Freddie'nin itibarı sarsılmayacaktır.

Sculthorpe sırtıyordu. Çünkü Sör Walter haklıydı: Baron, Freddie için kâğıt üzerinde iyi bir eşti. Arabella burada olsaydı, bunu çözenin bir yolunu bulurdu. Bu arada Guy onun yöntemlerini ödünç alabilirdi.

"Sir Walter'a sırlarını anlattın mı Sculthorpe?" diye cüret etti. "Örneğin Bayan Larke'ın bildiği sırrı."

Sculthorpe gerildi ve gözleri endişeyle Sör Walter'a kaydı. Sculthorpe onca insan varken neden Sör Walter'dan korksun ki?

Arabella onun hakkında ne biliyorsa, önemsiz değildi.

Lanet olsun. Guy ona tüm hikâyeyi anlattırmadan o odadan asla çıkmamalıydı. Sculthorpe ne yaparsa yapsın, kim ne yaparsa yapsın, Guy'ın her zaman yardım etmek için orada olacağına dair onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Freddie, *"Doğru hissettiğim şeyi yapıyorum."* demişti.

Ah, Freddie. Bazı açılardan korkunç bir karar, ama diğer açılardan akıllıca.

Ve doğru hissettiren şey.

Doğru olan Arabella'ya güvenmekti.

Guy kâhyanın kapı aralığında beklediği yere doğru ilerledi. "Bayan Larke'ın bir an önce burada olması gerekiyor," dedi usulca. "O ne yapacağını bilir."

"Sanırım dışarıda ata biniyor."

"Onları konuşturmam gerekecek," dedi. "Leydi Belinda'ya da ihtiyacımız var."

Ve eğer-"

"Lord Hardbury," dedi Sir Walter'ın sesi.

Guy, Ramsay'e mazeretini bildirdi ve arkasını döndü. "Hâlâ konuşuyor musun?"

Sir Walter, Sculthorpe'un şömine rafına yaslandığı yere kaygılı bir bakış fırlattı. "Aklıma başka bir çözüm bulabileceğimiz geliyor. Önceki anlaşmamıza atıfta bulunuyorum."

"Ne anlaşması?"

"Böylece Matilda'mızla evlenirsin ve kız kardeşlerinin velayeti sana geçer."

Guy kâhyaya baktı. "Ve eğer lütfedersen, Ramsay, görünüşe göre bir silaha ihtiyacım olacak."

Ramsay'nin ağzı seğirdi. "Evet, lordum."

Odanın öbür ucundaki Sör Walter ciddi görünüyordu.

Guy başını salladı. "Babamın vasiyetinin işinize geldiğinde güçlü bir yasal belge olması, gelmediğinde ise kolayca geçersiz kılınması beni şaşırtmaya devam ediyor."

"Bir centilmenlik anlaşmasından bahsediyorum, lordum." "Bunun için ikimizin de centilmen olması gerekir."

Sculthorpe gümüş puro kutusunu elinde çevirirken kıkırdadı.

"Bizim de bir anlaşmamız vardı Sör Walter," dedi. "Şimdi bundan sıyrılmayın."

"Anlaşma mı?" Guy tekrarladı. "Lord Sculthorpe kız kardeşimi ona vermeniz karşılığında size ne teklif etti Sör Walter?"

"Neden, lordum, beni gücendiriyorsunuz! Bunu kendi çıkarım için değil -"

"Bırak Treadgold," diye araya girdi Sculthorpe. "Hepimiz seni ne kadar çakal olduğunu. Bilmen gerekiyorsa Hardbury, ona yılda iki bin sterlin değerinde bir memuriyet ve adı her neyse, oğluna da başka bir memuriyet yaratmayı teklif ettim. Baban da böyle yapardı."

"Evet, hatırlıyorum. Eski Yozlaşma hayatta ve iyi durumda. İyi oynadınız Sör Walter. Şunu açıklığa kavuşturalım." Guy pencereden dışarı baktı, Arabella'nın gelmesini diliyordu. Bu adamların kafalarını birbirine vurmaktan kendini daha ne kadar alıkoyabileceğinden emin değildi. "Sizin kurallarınıza göre oynarsam Freddie'yi Sculthorpe'dan kurtarmanın tek yolu Matilda'yla evlenmek, bunun için de Bayan Larke'la yatmam gerekecek."

Sculthorpe puro kutusunu tekrar cebine koydu. "Hak ettiğinden fazlası değil. Hadi ama Hardbury, kadınlar konusunda hâlâ bu kadar saf olamazsın. Bayan Larke'ın nasıl bir kadın olduğunu bilmelisin."

"Onun nasıl bir kadın olduğunu çok iyi biliyorum."

Guy diğer adamın gözlerine sabit bir şekilde baktı. Sculthorpe'un yüz hatları gerildi ve Sir Walter araya girmeseydi Leydi Belinda'nın salonunda gerçekten de bir arbede çıkabilirdi.

"Kararınız nedir lordum?"

Guy bakışmayı bitirmek için acele etmedi. "Senin iğrenç gelin oyununu oynamayı reddediyorum. Sculthorpe, kız kardeşimle evlenmiyorsun. Sör Walter, Bayan Treadgold'la evlenmeyeceğim."

Sculthorpe omuz silkti. ". Onun yerine Bayan Treadgold'la evleneceğim. O da benim girişimlerime aynı şekilde karşılık verdi."

Sör Walter'ın gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz ve eşiniz Leydi Frederica'yla buluşmalarımı kolaylaştırdığınız için mutluydunuz. Ama yeğeninizin ne kadar girişimci olduğunu fark edemediniz. Bazı güzel buluşmalarımız da oldu."

"Sen de mi onunla tanıştın?" Freddie Bayan Treadgold'a şöyle dedi.

Bayan Treadgold, şimdi çok pembe görünüyordu, Freddie'nin yanına geçti. "Ortaya çıkıp aşkını itiraf ettiğinde manastır kalıntılarını ziyaret ediyordum. Sizinle buluşacağından haberim yoktu."

"Şimdi, şimdi, benim küçük güvercinlerim, benim için kavga etmenize gerek yok. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Sculthorpe odanın etrafına bakındı. "Oh, şu yargılayıcı suratları bir kenara bırakın. İkisine de hiçbir şekilde ödün vermedim. Buna gerek de yoktu. Birkaç tatlı söz ve onlar benim oldu." Genişçe gülümsedi. "En azından iffetli oldukları sürece her birinin kendine göre bir çekiciliği var. Şimdi, Bayan Treadgold, Leydi Frederica: Hanginiz benimle evlenecek?"

"İkisi de değil."

Kapı aralığından sert ve alçak bir sesle bir kelime geldi.

Arabella gelmişti.

Hâlâ kırmızı binici kıyafeti, şapkası ve eldivenleriyle, elinde kırbacıyla dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Kırbacının ucunu eldivenli avuçlarından birine vururken gözleri parlıyordu.

O alev alev yanan gözler Sculthorpe'a çevrilmişti. Yavaş ve kasıtlı bir hareketle, alevli bir kılıç sallayan intikamcı bir melek gibi kırbacını ona doğrulttu.

"Kimse o adamla evlenmiyor."

Birabella gözlerini Sculthorpe'un sırtışından çekip diğer yüzleri inceledi, böylece odayı geçip kırbaçıyla alçaklara saldırmayacaktı.

Leydi Treadgold şok olmuş görünüyordu. Sör Walter öfkeli görünüyordu. Matilda ve Freddie, pencere kenarında birbirlerine sokulmuş, heyecanlanmış görünüyorlardı.

Ve Guy... Ona bakmaya dayanamıyordu ama yine de onu gördü. Kendini Sculthorpe ile genç hanımların arasına yerleştirmiş, sanki saldırmaya hazırmış gibi tetikte bekliyordu.

"Arabella," dedi Guy. "Tam da ihtiyacımız olan kişi."

O zaman ona bakmak zorunda kaldı. Adam bakışlarını sabit tuttu ve Sir Walter'ın sesi araya girdiğinde kadın hâlâ onun ne demek istediğini çözmeye çalışıyordu.

"Bu sizi ilgilendirmez Bayan Larke," dedi. "Lord Sculthorpe ile evlenme şansını kaybettin. Şimdi o evlenecek-"

"Yeter." Arabella kırbağını avucunun içine vurdu. Sör Walter sesini kesti. "İlk seferinde anlamayanlar için tekrar etmeme izin verin. Kimse o adamla evlenmeyecek."

Ve böylece her şey çözülecekti. Sculthorpe, Freddie ile evlenme hakkını savunacak ve Arabella'nın suçlaması Guy'ın dilekçesini desteklemek üzere mahkemeye taşınacaktı. Sör Walter'ın velayetini şiddet yanlısı bir adamla evlendirerek kendisine fayda sağladığını savunurken, bu şiddeti açığa vurmak zorunda kalacaktı. Tüm ülke onun çimlerin üzerinde nasıl zayıf ve çaresiz yattığını okuyacaktı. Misilleme olarak, Sculthorpe'un avukatı güzel bir savunma yapacaktı: Zavallı, kalbi kırık baron, nişanlısının kendisini boynuzladığı haberine sadece tutkuyla tepki .

Elbette bunu Freddie, Matilda ve Sculthorpe'un dikkatini çekecek kadar talihsiz olan diğer genç kadınlar için yapacaktı. Bunu yapacak ve sonunda tamamen mahvolacaktı.

Farklı bir şekilde olsa da Guy'ı da mahvedecekti. Rolünü itiraf ederse, onunla evlenmek zorunda kalacak ya da bir serseri olarak suçlanacaktı. Ama neden itiraf etsin ki? Ne de olsa onu baştan çıkaran ; Sculthorpe'a şantaj yapan alçak oydu.

Kırbaç sallayan oydu ve onu kullanmayı şiddetle arzuluyordu. Düzgün, onurlu bir adam neden böyle bir kadını istesin ki?

Devam etti: "Lord Sculthorpe vahşi bir adamdır."

Guy geçerken, Sir Walter . "Söylediklerinize dikkat edin, Bayan Larke. Lord Hazretleri bir savaş kahramanıdır."

Sculthorpe, "Ve istediğim kişiyle evlenirim," dedi.

Genç hanımlara doğru meydan okuyan bir el uzattı. Arabella hiç düşünmeden kırbaçı adamın bileğine indirdi.

Bir hırıltıyla onu geri çekti. "Bu ne cüret!" diye hırladı ve Welt.

Kadın onu görmezden geldi. "Bu adama asla bir eş emanet edilmemeli. O beni yere fırlattı ve tekmeledi ve o-"

Sonraki sözleri, Sculthorpe'a saldıran Guy'ın kükremesi arasında kayboldu. "Guy, bunu yapmak zorunda değilsin..."

Sculthorpe eğilip döndü ama Guy daha hızlı davranarak onu yakaladı. "Ama eğer sen..."

Debelenen Sculthorpe'u önüne çekti; Guy kollarından birini arkadan bükürken baron homurdandı.

"Dikkatli ol..."

İyi hedeflenmiş bir tekme Sculthorpe'un bacaklarının çökmesine neden oldu; haykırdı ve diz kapakları yere çarparken çatladı. Guy onu yerinde tuttu.

Sculthorpe onun önünde diz çökmüştü, Guy tarafından oraya oturtulmuştu. "Ah evet," dedi kadın belli belirsiz.

"Anlıyorum."

Sculthorpe savaştayken muhtemelen daha kötü durumlarla karşılaşmıştı. Ona sadece dudak büktü. "Hardbury böyle erkekçe geldiğine göre, hayal ettiğimden daha iyi olmalısın. Şimdi kız kardeşini alacağım ve-"

"Şimdi sessiz olacaksın."

"Çünkü belli ki o..."

Sculthorpe'un sözleri kesildi ve gözleri onun kolunu izlemeye başladı. Elinde tuttuğu kırbaçla onu yavaşça kaldırışını izliyordu.

Sonra onun gözlerine baktı, o da onun gözlerine baktı ve o dakikalar aralarında dönüp durdu, onu yaraladığı ve ona küfrettiği, onu yere attığı ve tekmelediği dakikalar. Onu kendisinin olarak gördüğü için küçük bir çocuk gibi ağladığında ve birisi onu elinden aldığında, tıpkı erkek kardeşinin kendisinin olarak gördüğü başka bir kadını aldığı gibi ve onu kendisi gibi biri olarak değil, kullanacağı, sahip olacağı, geçit töreni yapacağı bir şey olarak gördüğünde.

O yüz. O yüzden nasıl da nefret ediyordu, o tiksindirici gözlerden, şimdi titreyen, havaya kaldırdığı elindeki kırbacın kavisini takip eden gözlerden. Bırakın onun izlerini taşısin! Nasıl bir his olduğunu bilsin! Şuna bakın, dizlerinin üzerinde, daha güçlü biri tarafından orada tutuluyor, çünkü o bir hiçti. O zayıftı.

Adam ona seslendi; kadın onu duymazdan geldi. Şu anda onu nasıl itiyor olmalıydı. Umurunda değildi. Onu tanımak mı istemişti? Bırak görsün!

Sculthorpe'u serbest bırakan Guy bir adım uzaklaştı ama Sculthorpe . Meydan okurcasına ona baktı.

"Beni kırbaçlamak mı istiyorsunuz, Bayan Larke?" alay etti.

"Eğer öyle yaparsam, efendim, bu sizden aldığım tek keyif olur."

Sessizlik keskindi. Hava bile kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Bu sessizlikte öfke içinde kabardı, onu içine çekti, fethetti ve kolunu aşağı doğru savurdu, Sculthorpe'un niyetini anladığında yüz ifadesinin değişmesini izledi. Bir anlık bir zafer, bir tatmin dalgası hissetti, çünkü Sculthorpe sinmiş, ürkmüş, korkuyla haykırmıştı... hiç gelmeyen darbe karşısında.

Çünkü ekini artık elinde değildi.

Sculthorpe gözlerini açtı. Arabella boş eline baktı. Döndü.

Annem onun hemen arkasında, hâlâ şapkası ve peleriniyle duruyordu. Ekin eldivenli ellerindeydi ve gözyaşlarını hızla siliyordu.

Annem yumuşak bir sesle, "Kendine iyi bak canım," dedi.

"Anneni dinle," diye alay etti Sculthorpe. "Önce anneni dinlemeliydin-"

Arabella onun bilgece tavsiyesini hiç duymadı, çünkü Guy onu ileri itti ve yüzünü yere bastırdı. Sculthorpe bağırdı ve mücadele etti ama Guy bir kez daha baronun kolunu bükmüş ve ayağını omzuna koymuştu.

Guy'ın sabit bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. Guy onun tarafındaydı. Kadının şiddeti onu tiksindirmemişti. Zayıflığı onu tiksintiyle doldurmamıştı.

Öfkesi dağıldı ve yerini tuhaf bir huzura bıraktı.

"Aslında bu oldukça işe yarıyor, değil mi?" dedi. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Sculthorpe yorgun bir kuzu gibi Guy'ın çizmesi altında debelenmeyi bırakmıştı.

"Çizmelerin çok güzel görünüyor," dedi Guy'a. "Çok rahatlar."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bir erkeğin bir çift rahat çizmeye ihtiyacı vardır."

Yutan sessizlikte Arabella herkesin şaşkınlığını duyabiliyordu ama onun dünyasında yaza benzeyen bir çift gözden başka bir şey yoktu.

"Yalan söyledin," dedi.

"Evet. Yalan söylemek, okçuluk ve dikiş nakışla birlikte en kayda değer başarılarımdan biridir."

Annem öne çıktı ve elini Arabella'nın koluna koydu. "Teşekkür ederim Lord Hardbury, ama bizi yeterince etkilediniz. Lord Sculthorpe'un evimden ayrılmasına yardımcı olabilirsiniz."

Sir Walter, "Ama Leydi Belinda, bu çok çirkin," diye homurdandı. "Lord Hazretleri burada misafirim olarak bulunuyor."

"O zaman siz de gidebilirsiniz Sör Walter. Lord Hardbury, lütfen Lord Sculthorpe'a dışarı kadar eşlik edin. Eğer atına giden yolu bulamazsa, belki de ona gösterme nezaketini gösterirsiniz."

Guy, Sculthorpe'u ayağa kaldırdı. "İsteğiniz benim için emirdir leydim. Tek endişem ona eşlik ederken ayağımın takılıp yanlışlıkla yumruğumu suratına indirmem."

"Bir adamın takılıp düşebileceği pek çok çukur ve taş var," diye kibarca karşılık verdi. "Umarım dikkatli olursunuz, ama böyle olmazsa da anlarım."

Guy, kollarını düzeltmek ve yüzünü silmekle vakit geçiren Sculthorpe'u serbest bıraktı.

Arabella, "Tekrar açıklamama izin verin Lord Sculthorpe," dedi. "Eğer herhangi bir kadınla evlenmeye kalkarsanız, Şansölye'nin ya da Baş Lord Yargıç'ın ya da gazetecilerin önünde ya da Hyde Park'ta bir sabun kutusunun üzerinde durup dünyaya sizin şiddetinizi anlatacağım."

Sir Walter araya girdi. "Böyle asil bir adamın böyle bir şey yapacağına kimse inanmaz."

"Belki de vücudumda kalan izleri gören annemin ve hizmetçimin ifadesine inanırlar."

"Ona inanıyorum," dedi Guy.

"Güzel, çünkü doğru," dedi annem. "Lord Sculthorpe, sabrım tükenmeden ve sizi kendim vurmadan önce gitmenizi tavsiye ederim."

Guy ara sıra omzunu itip Arabella'ya zarar verdiği için ona kızsada da SCULTHORPE'un canı yanmayacaktı. Ve ne halt etmeye Arabella'ya

O mu? O çürük! Ona sormuştu ve o da yalan söylemişti ve her an bunu söyleyebilirdi.

"O sendin, değil mi?" Sculthorpe dedi ki. "Bu çok açık bir açıklama. Nişanı duyduğumda sen olduğunu biliyordum. Bu yüzden geri geldim."

"Buraya bir daha asla gelmemeliydin."

"Seni kendini beğenmiş ikiyüzlü!" Sculthorpe dönerek durdu, tehditkâr bir adım atarken yüz hatları sertleşmişti. "Burada kötü olan sensin Hardbury, ben değil. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Adam onu itti. "Ona tekme attın! Seni lanet olası!"

"Ona iyi davrandım ama o bana ihanet etti! Seninle birlikte! O *benimdi*."

Sculthorpe'un Arabella'ya sahip olmak istediğini söylemişti. Guy başını salladı ve daha fazla şiddete başvurmadan bir adım uzaklaştı. "Onu tanımak için hiç çaba göstermedin bile."

"Birbirimizi çok iyi anlıyorduk." Sculthorpe yakalarını düzeltirken yüzünde acı bir ifade vardı. "Arzularımı biliyor ve paylaşıyordu. O benimdi ve sen onu çaldın."

"Arabella kendi seçimlerini yapar."

Bu ona alaycı bir kahkaha kazandırdı. "Henüz evlenmemişsin ve çoktan gagalanmışsın! Onca yıl babanın her dediğini yaptıktan sonra, şimdi de karının sana ne yapman gerektiğini söylemesine ihtiyacın var."

Sculthorpe'un küçümseyici alayının amacı onu kışkırtmaktı ama Guy'ı acınası bir duruma düşürmekten başka bir işe yaramamıştı. Böylesine kontrolcü bir babaya sahip olan Guy gerçekten de başkalarının emirlerini yerine getirmekten korkmuştu. Ama artık korkmuyordu. Kendini tanıyordu. Değerlerini biliyordu. Ve Arabella'yı tanıyordu.

"Senin sorunun, Sculthorpe, bir solucan gibi derinlerde ve asla yok olmayacak. Arabella'yı incittikten sonra ne kadar hatalı olduğunu görebilir ve yollarını değiştirebilirdin. Ama yapmadın. Bir gün gelecek, bir kadın hoşuna gitmeyen bir şey söyleyecek, sen de ona vuracak ve bunun senin hakkın olduğuna kendini inandıracaksın."

"O benimdi, lanet olsun sana," diye tısladı Sculthorpe ve Guy'ın yüz.

Guy kenara çekildi.

Sculthorpe dengesini çabucak toparladı ve alay etti. "Bunu bir adam."

Bu saçmalık Guy'ın neden oldu. "Siz öyle diyorsanız lordum," dedi ve yumruğunu diğer adamın çenesine indirdi.

Guy Sculthorpe'la işini bitirdiğinde, adam ata binecek durumda değildi. Bu yüzden onu eski ve boş olan uzak ahırlara götürdü ve bir saman yığınının üzerine attı.

"Buradan çıkmak için bir saatiniz var," dedi.

"Sen büyüdün, Hardbury." Sculthorpe hırıltılı bir şekilde güldü ve yüzündeki kanı temizledi. "Küçük mızımız başka bir fahişeyi savunmak için büyüdü."

Parmak eklemlerini ovuşturan Guy, diğer adamı samanların üzerine yığılmış halde bıraktı. Dövüş onu hem enerjik hem de bitkin bırakmıştı. Ana ahırda bir çift seyis buldu, onlara Sculthorpe'a su ve çarşaf götürmelerini ve baron gitmemişse bir saat içinde onu getirmelerini söyledi.

Eve döndüklerinde Freddie ve Bayan Treadgold, gözleri kocaman ve yüzleri solgun bir halde antrede dağınık bir şekilde bekliyorlardı.

"Ne düşünüyordun Freddie? Bayan Treadgold?" Guy birinden diğerine baktı. "Bırakın bunu, herhangi bir adamla gizlice buluşmanın iyi fikir olduğunu neden düşündünüz? Umarım vasileriniz bunu eder, ama siz ne *halt* düşünüyordunuz?"

"Kur yapmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istediğimi düşünüyordum," dedi Freddie.

"Bu retorik bir soruydu," diye ısırdı.

Bayan Treadgold, "Vasilerime olan minnet borcumu iyi bir evlilik yaparak ödemem gerektiğini düşünüyordum," dedi.

Guy dişlerini sıktı. "Mesele şu ki, düşünmüyordun. Bunlar korkunç nedenler."

"Senin için söylemesi kolay," diye Freddie.

Bayan Treadgold, "Siz biz değilsiniz," diye .

"Yukarıdaki yıldızlar, Bayan Treadgold. Ne zaman bu kadar meydan okur oldunuz?"

"Bayan Larke bana kendimi ifade etmem gerektiğini söyledi. Haklıymış. İyi hissettiriyor."

"Kendini ifade etmek mi? Bunu o mu söyledi? Ha!"

İkiyüzlü! Arabella, İspanyol Engizisyonu onu bir fıçı kaynar yağın altında askıya germiş olsaydı, kendini ifade edemezdi.

Leydi Belinda her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde kapıda belirdi.

"Gitti mi?" diye sordu.

Guy ağrıyan çenesini ovuşturdu. "Uzaktaki ahırda dinleniyor ve ata binebilecek duruma geldiğinde buradan ayrılacak." Freddie ve Bayan Treadgold'a döndü. "Bu gece bu evden ayrılmayacaksınız. Ne planladığını öğrenene kadar hiçbir yere yalnız gitmeyeceksiniz. Onun bir doğası var ve kaybetmeyi sevmez."

"Lord Hardbury! Lütfen!" diye bağırdı Leydi Treadgold, telaşla içeri girerek. "Kızları korkutuyorsunuz."

"Korkmalılar. O adam bir tehdit ve siz, Leydi Treadgold, içlerinden birinin onunla evlenmesini istediniz."

"Her için de iyi bir eşleşme olacaktır. Buna itiraz edemezsiniz." Guy elini kaldırdı. "Çoktan yaptım."

"Lordum?"

Bayan Treadgold onun kanlı parmaklarına bakıyordu. Ellerini arkasında kavuşturdu. "Bayan Treadgold?"

"Ölü şeyleri
severim." "Matilda!
Sus!"

"Leydi Frederica ata binmeyi sever ve ben de ölü şeyleri severim. İşte, söyledim. Artık biliyorsun."

Adam ona göz kırptı. "Evet. Artık biliyorum. Ah... Bana anlattığın için teşekkür ederim?"

İki genç bayan karşılıklı sırtarak hızla uzaklaştılar.

Guy merdivenlere yönelirken, "Sanırım kafama çok fazla darbe aldım," diye mırıldandı.

Leydi Belinda onun yolunu kesmek için kenara çekildi.

"Affedersiniz leydim," dedi kısaca. "Nişanlımla konuşmak istiyorum."

"Arabella özel odasına çekildi. Lütfen oturma odamda bana katılın lordum."

"Arabella'yı görmem gerek."

Leydi Belinda bir milim bile kıpırdamadı. "Kızımı bu telaşlı haliyle ve ellerinde başka bir adamın kanıyla görmeyeceksin."

"Dürüst olmak gerekirse, bu kanın bir kısmı benim olabilir." "Neden kendimi rahatlamış hissetmiyorum?"

Eteklerini savurarak uzaklaştı ve Guy'a onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

Leydi Belinda'nın oturma odası, krem ve lavanta renkleriyle dekore edilmiş, özenle düzenlenmiş bir çalışma sepeti ve bir dizi

Kitaplar.

Kapıyı arkalarından kapatırken, "Ellerini yıkayayım," dedi ve bir leğene su doldurmaya başladı.

"İlginize minnettarım leydim ama Arabella ile konuşmam gerekiyor."

"Gerçekten sakinleşmen gerekiyor."

Leğeni işaret etti. Adam pes etti ve itaat etti. Su yırtık derisini yaktı ama kadının elleri serin ve etkiliydi, ellerini yıkama kisvesi altında onu esir tutuyordu.

"Çocukken senden hep hoşlanmışım," dedi, gözleri işindeydi. "Açıkçası, kocam ve baban ikinizin evlenmesine karar verdiği için dikkat ettim. Senin temel karakterini onaylıyordum: Adil, iyi huylu ve doğal bir liderdin. Gençliğinizde davranışlarınız kötüleşti, ancak çocukken iyi bir karakter sergileyen genç bir yetişkinin olgunlaştığında muhtemelen bu iyi karaktere geri döneceğini fark ettim. Görünüşe göre iyi kararlar vermişsiniz ve hayran olduğum bir adam olmuşsunuz."

"Arabella söz konusu olduğunda benim de bazı yanlış kararlar verdiğimi itiraf etmeliyim."

"Lord Sculthorpe'un ona ne yaptığını biliyor muydunuz?" "Hayır. Ama bir şey olduğunu biliyordum ve gördüm-" Kısa kesti.

Onu çıplak gördüm, o çürüğü gördüm ve yalan söyleyip at olduğunu söyledi ve siz onun annesisiniz ve size bunların hiçbirini söyleyemem.

"Gördünüz mü?" Leydi Belinda sordu.

"Yollarımın yanlışlığını gördüm." Sculthorpe gittikten hemen sonra odasının önünde dolaştığı o geceyi hatırladı. Çürükler o zaman yeni ve hassas olmalıydı, gördüğü kötü muamele zihninde hâlâ tazeydi. Kollarını ona dolamıştı. Teselli arıyordu ve o-

"Neden benimle konuşmuyor?" diye sordu. "Olaydan sonraki gece onu gördüm. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum ve o da..."

Çünkü Arabella korktuğunda duvarlarının arkasına saklanır ve herkese, arkadaşlarına bile saldırırdı. Londra'da masayı kavradığı, gözlerini göklere yalvarır gibi yukarı çevirdiği ve Guy yardım teklif ettiğinde ona saldırıp kendine zarar verdiği o anı düşünün.

"Neden bunları *söylemiyor?*" Yumruğunu leğenin kenarına vurarak neredeyse leğeni devirecekti. "Sadece *söyle* bana. Benden yardım iste."

Leydi Belinda iç çekerek ellerini sudan çıkardı ve kuru bir ketene sardı. "Korkarım ona karşı hep çok sert davrandım. Eğer olabileceğinin en iyisi olursa, babasının onun ne kadar harika olduğunu göreceğini ve göreceğini ... Ama onu hiç görmedi. Sahip olduklarını hiç görmedi; sadece sahip olmadıklarını gördü. Asla tatmin olmazdı. Ve Arabella oldukça gururlu ve bağımsız, biliyorsunuz."

"Evet," dedi Guy umutsuz bir kahkaha atarak. "Evet, biliyorum."

"Arabella'nın birinden yardım istediğini en son duyduğumda on yaşındaydı," diye ekledi Leydi Belinda. "Sorduğu kişi babasıydı. Ona gitmesini söyledi. Ona işe yaramaz bir yük ve değersiz bir parazit dedi."

"Lanet olsun."

"Bay Larke onunla bir daha hiç bu kadar sert konuşmadı ama sanırım o bunu hiç unutmadı."

Şöminenin üzerinde küçük Oliver'ın bir portresi daha vardı, ama bu portrede Oliver siyah saçlı bir kızla el ele tutuşuyordu. Guy'ın evde gördüğü tek Arabella portresi buydu.

"O da sadece bir çocuktu," dedi. "Oğlunuz bir hastalık yüzünden öldü. Bu onun hatası değildi."

Leydi Belinda onun bakışlarını takip etti. "Bir keresinde bana bunun kendi hatası olup olmadığını sordu, çünkü o her zaman ikisinden daha güçlüydü. Karnımdayken bencil ve açgözlü davrandığı için Oliver'dan daha güçlü olup olmadığını ve bu yüzden Oliver'ın hastalığı atlatıp atlatamadığını sordu. Ona aksini anlatmak için elimden geleni yaptım ama bir çocuğun içten içe neye inandığından asla emin olamazsınız."

"Ya Bay Larke?"

"Oliver tıpkı onun gibi bir bilim adamı olmak için büyüyordu; 'da kendini görebiliyor, mirasını görebiliyordu. Arabella'nın hiç sabrı yoktu. Oliver dünyayı gözlemlemek isterken, Arabella onu düzeltmek istiyordu. Bir hanımefendide pek beğenilen bir özellik değil ama başkalarını memnun etmek için değişmek onun doğasında yok."

"Ve bunun için memnunum,"

dedi Guy. "Ben de öyle."

Bezi çırparak uzaklaştırdı. "Sana neden güvenmediğini merak ediyordun. Artık biliyorsun."

Evet. Artık Arabella'nın sevgiye ihtiyacı olan bir kadın olduğunu biliyordu. Onun sevgisine. Ve o da onu sevmek için oradaydı. Bu güçlü bir sorumluluktan, ürkütücü, titiz, heyecan verici bir onurdu. Sadece kendisinin yerine getirebileceği bir sorumluluktan.

Ne kadar inatçı bir aptaldı, babasının emirlerine karşı direnişinin onu bir at gibi kör etmesine izin vermişti, üstelik o adam öleli bir yıldan fazla olmuştu. Şimdi o at gözlüklerini çıkarmış ve Arabella'yı olduğu gibi görebiliyordu: seven ve savaşan, hatalar yapan ve düşen, sonra tekrar sevmek ve savaşmak için ayağa kalkan bir kadın. Varlığı bile onu hayatın ihtişamıyla heyecanlandıran, hem gökler kadar muhteşem hem de gökyüzündeki bir iğne ucu kadar önemsiz hissettiren bir kadın.

Guy birdenbire sürgünde geçirdiği yıllar için minnettar oldu. Kontrolcü babası için, Sculthorpe ve Clare için, o uzun zaman önce İngiltere'den uzaklara yelken açmak için verdiği düşüncesizce karar için minnettardı. Kendini keşfetmesi, neler yapabileceğini öğrenmesi, Arabella Larke'ı sevebilecek bir adam haline gelmesi ancak buradan ayrılmasıyla mümkün olmuştu.

Ve zalimce yanlış yönlendirilmiş babasını ve dünyanın tüm korkaklarını ve aptallarını düşünmek, onu geride tutuyor, şüphesiz tam potansiyeli ile neler yapabileceğinden korkuyorlardı.

Yukarıdaki yıldızlar, bunu nasıl da görmek istiyordu! Arabella şimdi babasını memnun etmek ve uslu durmak için kendini harcarken bu kadar dikkat çekiciyse, serbest kaldığında nasıl olacağını bir düşünün!

"Şu anda özel odasında, oraya gitmemelisiniz," dedi Leydi Belinda. "Ev bir kargaşa içinde ve yapacak çok işim var, bu yüzden kızımın odasına gidip orada uzun süre kalmadığınızı kontrol edecek kimse olmayacak." Kapıyı açtı. "Lordum."

"Leydim."

Guy koridorda durup Leydi Belinda'nın tuhaf veda konuşmasını düşündü. Arabella ve annesinin sergilediği düşünce inceliğine sahip değildi. Ama hızlı öğrendiğinden şüpheleniyordu.

Etrafında zıpladı ve Arabella'nın odasına doğru koştu.

T Koridordan gelen ayak sesleri Guy'a aitti.

Arabella bunu sadece sestən bile nasıl anladığını söyleyemezdi. -belki de adımların eminliği, hızı, cüretkârlığı- ama yatak odasının kapısı hızla açıldığında, göğsü sıkışmış ve elleri titreyerek ayağa kalkmıştı.

Kapı aralığında durakladı, gözleri bir sarsıntıyla karşılaştı. Kravatı yamulmuştu ve çenesinde gölgeli bir morluk oluşuyordu. Ona gitmeyi, onu yatıştırmayı arzuluyordu. Ellerini daha sıkı kavradı ve hareket etmedi.

"Yaralanmışsın," dedi.

Sert bir kahkaha atarak içeri girdi, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ağır bir şekilde kapıya yaslanınca bir resim kancasına takılarak yana doğru devrildi. Kadının bakışlarını takip ederek tabloyu düzeltmek için kapıyı itti, sonra ona döndü, gerginliği odayı buhar gibi dolduruyordu.

"Keşke bana söyleseydin," dedi. "İçerideki herkese duyurdun ama bana özel olarak söyleyemedin."

"Freddie ve Matilda için söylemek zorundaydım. Annem baloda fısıltılara başladı, bu yüzden haber yayılacak ve onu engelleyecekti, ama sadece fısıltılar olduğu sürece kimse bilmiyormuş gibi davranabilirdim."

"Keşke beni soğuk kalpli, ahlaksız bir şantajcı olduğuna ikna etmeye çalışmak yerine bana gerçeği söyleme konusunda güvenmiş olsaydın."

"Çaresiz ve zayıf olduğum için beni küçümsemenden daha iyi."

Sözlerin şaşırtıcı bir etkisi oldu: Kızgın gerginliğini yaz yağmuru gibi silip süpürmüş gibiydi. Gözleri dikkatliydi, rahatsız edici bir şekilde, ama neyse ki perdenin kanadı eğriydi: başka tarafa bakmak ve onu düzeltmekle meşgul olmak için bir neden.

"Demek öyle," dedi sonunda. "Beni küçümsüyorsun." Kadın arkasını döndü. "Ben ne?"

Birkaç adım ilerledi. "Gençken Sculthorpe'un beni dövdüğünü biliyorsun. Beni yerde top gibi kıvrandırmış, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi inletmişti. Bunun için beni nasıl küçümsüyor olmalısın."

"Tabii ki bilmiyorum."

"O zaman senin için neden farklı?"

Oh. Bu bir tuzaktı ve o da tuzağa düşmüştü. Böyle bir oyuna düştüğüne göre ne kadar sarsılmış olmalıydı! Arkasını döndü ama adamın yaklaştığını duydu. Adam onun arkasında durdu, sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı.

Şimdiden vücudunu o kadar iyi tanıyordu ki, elini yan tarafına koyduğunda hatasız bir şekilde çürüğünü buldu. Acı çoktan geçmişti; geriye dökülmüş çay gibi bir leke kalmıştı. Dokunuşunun onu daha da iyileştirmesi sürpriz olmazdı, bu yüzden o gece soyunduğunda çürüğün son renginin bile kaybolduğunu görecekti.

"Kendinizi bu imkânsız standartlar," diye mırıldandı. "Şiddetli değildi," dedi kadın. "Daha kötü yaralandığım da oldu."

Bir şey saçlarını okşadı: yanağı ya da çenesi. Şimdi daha yakın duruyordu, kokusu onun üzerinde kayıyor, sıcaklığı onu sarıyordu.

"Acı sadece fiziksel değil," dedi. "İnsanın kendi zayıflığıyla yüzleşmesi ek bir şoktur, özellikle de kendimizi güçlü görmeye alışmış bizler için. Beni ilk yendiğinde hiç dövüş kaybetmemiştim. Kazanamayacağım hiç aklıma gelmemişti. Bedenlerimiz bu kadar hızlı bir şekilde alt edildiğinde zihnimiz bunu güçlülükle kavrayabilir... Şok, bedenimizin hırpalanmış olması değil, dünyaya bakışımızın tümüyle değişmiş olmasıdır. Sonra hayatta kaldığımızı ve bizi küçültmediklerini hatırlarız ve sadece bu bilgi bile bizi daha güçlü kılar."

Arabella gözlerini kapadı ve onun kalbinin atışını dinledi. "Bana sahip olmak istedi."

"Aptal. İnsan yıldızlara da kolayca sahip olabilir."

Onun göğsüne yaslandı. Adam onu, yüzlerce dayağa rağmen güçlü, zayıf olduğunu itiraf ettikten sonra bile güçlü olan emin, sağlam gücüne karşı tuttu. Bunların hiçbirini onu küçültmemişti; hiçbirinin onu küçültmesine gerek yoktu.

Kesik kesik kelimelerle ona her şeyi anlattı: Clare'in tavsiyesini, zaferini, bahçedeki o dakikaları, Sculthorpe'un nasıl ağladığını ve verdiği emri.

"Ah yukarıdaki yıldızlar, odamın dışındaki o gece." Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Ursula'yla oynuyordum ve senin nerede olduğunu merak ediyordum ve tüm bu süre boyunca... Sen teselli için bana geldin ve ben seni suçladım. Arabella, keşke bana o zaman söyleseydin!"

"Ve ona saldırmak için koşturuyorsun."

"O bunu hak etti."

"O zaman ben de vicdan azabı çekerim. Benim bir vicdanım var, biliyorsunuz."

"Biliyorum."

"Başka kimseye zarar vermemesi için onunla ne yapacağımızı çözmeliyiz" diye ekledi. "Bir akranı olarak sorumlu tutulmayacak ve kendi ilerlemeleri için onun şiddetini görmezden gelmeye istekli olanlar her zaman olacaktır."

Biz. Hâlâ müttefikmişler gibi konuşması ne kadar da küstahaydı. Belki de öyleydiler. Artık bilmiyordu. Tecrübe ona sadece emir vermeyi ve sorunları tek başına çözmeyi öğretmişti. Yine de onu kendi karmaşasına bulaştırdıktan sonra, verdiği onca şeyden sonra, daha fazlasını istemeye hakkı yoktu.

Kadın ondan uzaklaştı; adam kollarını indirdi ve gitmesine izin verdi. Pencereye doğru sürüklendi ve onun konuşmasını bekledi. Bir sonraki hamlesini duyurmasını.

Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece onu inceledi.

Diğer erkekler ona baktığında, bakışlarını başka yöne çevirmek istiyordu. İstemedenden de olsa bunu yapmıştı. Böylece gözlerini dikecekleri daha kolay, daha rahatlatıcı yerler, gülümsemeleri ve zekâları için daha istekli alıcılar bulmuşlardı. Bu bir tür zaferdi, çünkü ona bakmazlarsa onu görmeyeceklerdi ve onu görmezlerse kusurlarını fark etmeyeceklerdi. Mükemmellik maskaralığını sürdürmek zordu; eğer biri onu çok yakından incelerse çatlakları görebilirdi.

Yine de Guy'ın onu tüm korkunç kusurlarıyla birlikte görmesini istiyordu. Onu görmesini ve hala onu istemesini.

Ancak sessizlik uzadıça, tanıdık bir rahatsızlık filizlendi ve büyüdü. Belki de gerçekten de çatlakları ve kusurları görüyordu. Onlara dikkat çekecek ve onu incitecekti. Onu gerçekten istemediğini doğrulayacak ve onu kendisine duyduğu bu şiddetli özleminden kurtaracaktı.

"Işık nasıl?" diye sordu, sesi niyet ettiğinden daha keskindi. "Beni başka bir açıdan inceleyebilmen için döneym mi?"

"Dünyada hepinizi görmeye yetecek kadar aç ı yok," dedi kolayca, yılmadan.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Yine şiire mi kalkışıyorsun?"

Sesi kadife gibi sıcaktı. "Sana bakmak gece gökyüzüne bakmak gibi. O kadar geniş, çeşitli ve sonsuz ki, manzara durulan yere, saate ya da mevsime göre değişiyor. İnsan sadece küçük bir parçasını görebilir

her seferinde, dayanılmaz, doymak bilmez bir şekilde, manzara ne kadar harika olursa olsun, her zaman çok daha fazlasının olduğunu farkında olarak."

Arabella kendi kendine onun sözlerinin anlamsız olduğunu söylemeye çalıştı -şiir söylüyordu ve şiir asla anlamlı olmazdı- ama mantığın bu cesur sesi gittikçe zayıfladı, sonunda ne söz kaldı ne de ses.

Harikulade bir şekilde, onun sözlerinin büyüü altında, bakışlarının sıcaklığı altında, gece gökyüzüne dönüştü. Ruhu onu kucaklamak için genişledi, zihni derin, sonsuz ve anlaşılmaz hale geldi, bedeni bir yıldız oldu, binlerce yıldız, hepsi onun için parlıyordu.

Bunun aşk olduğunu fark etti. Sevmek böyle bir şeydi. Onu sevmek. "O zaman dağlar sensin," dedi usulca. Sesi bir yerden geliyordu bilmediği bir yer. Belki de bu, sonunda sesini duyuran kalbiydi. "Güçlü, dayanıklı, emin."

Bunu söylemek için ona sırtını dönmek zorunda kaldı. Görünüşe göre kalbi utangaçtı. Pencereden bakıldığında, dünya solmakta olan akşam ışığında eriyip gidiyordu ama tek gördüğü onun camdaki yansımasıydı. "Ve sen..."

Uzakta bir şey gözüne çarptı. Zihninde bir alarm çalınana ve düşünceleri berraklaşana kadar uzun saniyeler boyunca şaşkın şaşkın baktı.

"Yangın var," dedi. "Uzak ahırda." "Ne?!"

"Boşlar ama-"

Ama Guy çoktan harekete geçmişti. "Sculthorpe. Eğer hâlâ oradaysa..." Döndü ve koşmaya başladı.

G uy , "Yangın!" diye bağırdı, ev halkını ayağa kaldırdı, dışarı çıkarken hiç durmadı. Eve doğru koşan telaşlı bir habercinin yanından geçti ve koşmaya devam etti.

Çok geç kalmıştı. Uzak ahırlara ulaştığında bina alevler içindeydi. Seyisler ve diğer işçiler ellerinde su kovalarıyla etrafta dolaşiyor ama alevleri söndürmeye çalışmıyorlardı.

Dehşete düşmüş, küle bulanmış yüzler onu karşıladı ve Sculthorpe'la ilgilenmeleri için gönderdiği seyisleri aradı, dumanlı gözleriyle birini teşhis . Elini adamın omzuna koydu.

"Dışarı çıktı mı?"

Damat ağlamaya yakın görünüyordu, ağzı umutsuzca çalışıyor, başı titriyordu.

Seyis Guy'ın yanına geldi. "Lordum. Özür dilerim. Çok geç kaldık. Denediğini gördük ama... Uyuyor olmalıydı ve yangını fark ettiğimizde... Eve bir mesaj gönderdik."

"Lanet olsun." Guy ellerini saçlarında gezdirdi, eski ahşap çerçeveyi saran alevlere ve Guy'ın içeride bıraktığı adama baktı. "Ne oldu?"

Damat yutkundu. "İstedğin gibi ona su ve çarşaf götürdük, viski de istedi, biz de aldık ve sonra bize defolup gitmemizi söyledi. Eski bir at nalı fırlattı ve Roger'a isabet etti, biz de kaçtık ve hepimiz diğer ahırlara gittik ve... sonra dumanın kokusunu aldık."

Duman şimdi etraflarında dönüyor, boğazları gıdıklıyor, öksürüklere neden oluyordu.

"Sculthorpe her zaman sigara içerdi," dedi Guy. "Viski içse, puro yaksa ve uyumaya gitse..."

Guy yine lanet okudu. Adamın ölmesini hiç istememişti. Ama Sculthorpe gibi pratik ve deneyimli birinin ahırda sigara içecek kadar aptal olmasını da beklemezdi.

Kimsenin ekleyecek bir şeyi yoktu. Eski ahırın ahşap duvarları çatırdayıp titreyene kadar kükreyen alevlere kasvetli bir şekilde baktılar. Tüm yapı çökerken herkes bağırarak aceleyle güvenli bir yere doğru geri çekildi.

YAKLAŞIK İKİ SAAT SONRA Guy misafir odasında ailesine ve konuklara katıldı. Yüzünü ve ellerini yıkamış, is bulaşmış ceketini çıkarmıştı ama kül pantolonuna bulaşmış, ter ve duman kokuyordu. Guy yangın söndürülene kadar işçilerle birlikte kalmış, bir haberci yargıç ve doktoru çağırmaya gitmiş, diğer herkes de içeride oturup beklemeye başlamıştı.

Sersemlemiş, kasvetli bir grup oluşturmuşlar, odaya süs eşyası gibi dağılmışlardı. Arabella pencere kenarındaki koltuğa tünemişti, mavi kadife perdeler arkasından kapalıydı. Babası kaşlarını çatmış ateşe bakıyordu. Freddie ve Matilda kanepede birbirlerine sokulmuşlardı. Sör Walter telaşlı bir şekilde volta atıyordu; Leydi Treadgold ise tamamen hareketsizdi.

Guy, Leydi Belinda ile içeri girdiğinde herkesin yüzü döndü.

Guy, "Sör Gordon Bell bölgeyi teftiş etti ve yargıç olarak herkesle görüşmek istiyor," diye duyurdu. "Leydi Belinda personeli başka bir odada topladı. Doktor gitti ve-" Guy neşesiz bir kahkahaya benzer bir sesle durdu. "Konuşmak mı istiyorsunuz, Sör Walter?"

"Doktor," diye tekrarladı adam. "Bunlardan biri pek işe yaramaz."

Leydi Belinda tıslayarak nefes aldı. "Bu anlayışınız için teşekkür ederim Sör Walter."

Kocasının yanına oturmak için geçti ve geçerken Arabella'nın omzunu sıktı. Kirli giysilerinin farkında olan Guy mobilyalardan uzak durdu. Sculthorpe'un dünyayı terk etmesine üzülmemekte zorlanıyordu, ama yıldızların ötesinde, gitmek için ne berbat bir yoldu.

Sir Gordon içeri girdi ve eski bir avukatın pratik belagatiyle odadakilere hitap ederek herkesin sabırlı olmasını istedi.

"Resmi bir soruşturma yapılmalı," diye sözlerini bitirdi, "özellikle de bir akranın ölümü söz konusu olduğu için, her ne kadar koşullar açık görünse de."

Sir Walter ellerini havaya kaldırdı. "Açık bir kundaklama vakası. Yangını kimin çıkardığı da belli."

Sir Gordon ona bir bakış bile atmadı. "Lord Sculthorpe sık sık puro içerdi. Dahası, seyisler ona

viski içiyordu. En olası senaryo, sigara içerken uyuyakaldığı ve purosunu samanların üzerine düşürdüğüdür."

"Ama puroyu nasıl yaktı? Hm?" Sir Walter dedi ki. "Kendisinin puro yaktığını hiç görmedim."

Dürüst olmak gerekirse Guy da Sculthorpe'un puro yaktığını hiç görmemişti.

"İnsanların ona hizmet etmesini severdi." Arabella sabırsızlığını gizlemeye çalışmadı. "Lord Sculthorpe bu alışkanlığı İspanya'da savaşırken edinmiş. Bir askerin kendi purosunu yakmaması mümkün değil."

"Bunu , değil mi?" Sör Walter suçlayıcı bir parmakla işaret ederken eli titriyordu. "Yangını kimin çıkardığı belli dediğimde, onun çıkardığı belli demek istedim. Bayan Larke."

Şaşkın bir sessizlik çöktü, gözler irileşti ve çeneler düştü. Arabella öyle şaşkın görünüyordu ki Guy gülmek zorunda kaldı.

Sir Walter ona döndü. "Bunu eğlenceli , değil mi? Artık onunla evlenmek istemeyeceksin."

"Şok duyularını köreltmiş, eski dostum," dedi Guy.

Sör Gordon ilgisiz görünüyordu. "Bu büyük bir suçlama Sör Walter."

"Masum bir adam öldü!" Sör Walter gerçekten perişan görünüyordu. "Onun korkunç davranışına tanık olsaydınız, efendim! Ona vurmak istedi. Yüzündeki şiddeti hepimiz gördük. Şok ediciydi! Korkunçtu! Doğal değildi!"

"Bu kadar saçmalık yeter," diye tersledi Bay Larke. "Kızım cadalozun tekidir ama onu cinayetle suçlamanıza izin vermeyeceğim. Bu mümkün değil. O sırada Lord Hardbury ile yatak odasındaydı. Hardbury fırtına gibi bağırarak odasından çıktığında ben koridordaydım. Kız da onu takip ediyordu."

"*Yatak odasında* mıydılar? *Yalnız* mı?" Leydi Treadgold'un skandal dolu ses tonu odanın içinde uçuştı, sözleri utançla çatırdayan havada yuvarlandı. Herkesin gözleri bir şeyi incelemek için acele etti

-Guy ya da Arabella olmayan herhangi bir şey.

Bay Larke düşüncesizce, "Onlardan sonra başka kimse çıkmadı," dedi.

Aferin, Larke. Kızının itibarını tamamen mahvetmek güzel bir dokunuş.

Leydi Treadgold utanç, skandal ve genç hanımlar üzerindeki yozlaştırıcı etkilerden söz edip duruyordu ama Guy'ın duyacağı şekilde bir araya da söyleyebilirdi.

Tek bildiği, mavi kadife perdelerin fonunda bir portre gibi çerçevenlenmiş Arabella'ydı. Bir tablo gibi tamamen hareketsizdi. Onunla karşılaştığında bakışları bile tereddütsüzdü.

Bitmişti.

Aralarındaki bilgi, onları odanın diğer ucuna bağlayan bir yıldırım ipliği gibi parladı. Sör Walter ve Leydi Treadgold'dan sağduyu umudu yoktu. Hiç kimseden. Haber yayılacaktı.

Bundan önce, Arabella nişanlarını itibarını koruyarak bitirmeyi başatabilirdi; belki biraz yıpranmıştı ama zenginlik, bağlantılar ve tavır birçok günahın üstünü örtebilirdi. Ama yakınlıklarının bu yeni kanıtıyla değil. Sculthorpe'un aceleyle ayrılmasından hemen sonra Guy'la nişanlanmasıyla değil. Sculthorpe'un suçlamalarından, şiddetinden, Guy'ın onu dövmesinden sonra değil. Sculthorpe babasının arazisinde bir yerlerde ölü yatarken olmazdı.

Geriye sadece iki seçenek kalmıştı: Guy ile evlenmek ya da tam bir deneyim yaşamak.

Harabe.

Bay Larke hiç oralı olmadı. "Bu kadar saçmalık yeter," dedi.

Leydi Treadgold'a homurdandı. "Yakında evlenecekler. Değil mi, Hardbury?" diye sertçe ekledi.

Guy'ın gözleri nişanlısından ayrılmadı. Yıllar sonra ilk kez içini tatlı bir huzur kapladı.

"Silahlarını temizlemene gerek yok, Larke," dedi. "Planladığım gibi kızınızla evlenmeye niyetliyim."

Leydi Belinda hemen kontrolü ele aldı ve herkesi dışarı çıkardı. Arabella ve Guy hariç herkesi, ki ikisi de kıpırdamamıştı. Kapı aralığında durakladı. "Beş dakika," dedi, "ve kapı açık kalacak."

"Ahır kapısı," diye mırıldandı Arabella. "At ."

"Kapı açık kalıyor," diye tekrarladı Leydi Belinda.

"Peki leydim," dedi Guy ve o gider gitmez kapıyı kapattı.

Arabella'yı incelemek için arkasına yaslandı.

"Niyetim asla bu değildi," dedi.

"Biliyorum."

Ayakta duruyordu, parmakları dikilmişti, kısılmış gözleri tavanda bir delik açıyordu. Beyninin çarkları dönüyordu; odanın öbür ucundan vızıltılarını duyabiliyordu. Hâlâ savaşıyordu. Her şey bitmişti ama o hâlâ savaşıyordu.

"O gün gölün kenarında," diye cüret etti dar boğazının içinden. "Benimle evlenmenin dünyadaki en kötü şey olacağını söylemiştin."

Başını sertçe sallaması, bu davetsiz misafirden rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Bundan bir çıkış yolu düşünemiyorum. Her zaman her sorunu çözebildiğim ve plan yapmakta iyi olduğum için kendimle gurur duymuşumdur. Ama bu konuda *kötüyüm*." Bu düşünce onu hayrete düşürmüştü benziyordu. "Bundan sonra mürebbiye olarak bile iş bulamayacağım."

"Neden ihtiyacın olsun ki? Bir markiz olacaksın."

Sanki bu düşünce onu da şaşırtmış gibi gözlerini kırptırdı. "Tüm hayatını tam da bundan kaçınarak geçirdiğini düşünürsek çok iyimsersin. Zavallı onurunuz ve görev anlayışınız sanırım. Ne kadar takdire şayan olsalar da, seni böyle bir karmaşanın içine soktular. Buraya korkunç bir planlamayla geldim. Sen ise o kadar düşüncesizsin ki, balıklama atladın."

Oh, ona yardım et, ama tuzağa düşmüş bir hayvan gibi çırpınıyordu; böyle devam ederse bir uzvunu koparabilirdi. Onunla evlenmeyi de hiç istememişti. Hâlâ da istemiyordu; bu sıçramayı sadece o yapmıştı. Ona bunu söyleyebilirdi- Ama hayır. Clare'in sözleri beynini bulandırdı: *Beni sevdiğini söyledikçe kendimi daha da kapana kısılmış hissediyordum*.

Arabella'nın seçimleri de çalınmıştı. Arabella'nın düşünmek için zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı. Mantıklı düşünmek onu sakinleştirirdi. Mantıklı nedenler onun kendini güvende hissetmesini sağlardı. Dikkatli davranmalı ve onu korkutup kaçırmamalıydı.

Eşyaların arasından geçerek kızın yanına ulaştı ve soğuk bir elini onunkine koydu.

"Yapma," dedi.

"Ne yapmayayım?"

"Duvarlarınızın arkasına saklanmayın."

Onunla ilgili bir gerçeği gözlemlediğinde yaşadığı şaşkınlık ne kadar da büyüleyiciydi. Artık böyle şeyleri biliyordu, sol yanağındaki o küçük beni bildiği gibi biliyordu. Bir parmak eklemiyle onu okşadı.

"Her şey düşünüldüğünde," dedi yumuşak bir sesle, "sanırım başına gelebilecek en kötü şey olmadığımı anlayacaksın."

Neyse ki kibirli soğukluğuna tamamen geri çekilmedi, ama gülümsemeler ve iç çekişlerle dolu bir su birikintisinde de erimiyordu. Önlerinde mükemmel bir gelecek uzanıyordu; Guy bu geleceğe balıklama dalmak için can atıyordu ama Arabella'nın düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Parmaklarını onunkilere doladı. "Bu maskaralık bize bir şey öğrettiyse, o da oldukça iyi anlaşılabildiğimizdir," diye devam etti.

hafiflik hissetmiyordu. "Elbette iki şeytan gibi tartışacağız ama artık buna alıştık. Sen bana toplum ve siyasetle başa çıkmamda yardımcı olacaksın, ben de senin Makyavelist eğilimlerini törpüleyeceğim. Ve evlilik yatağı en hafif tabirle tatmin edici olacak."

Birleştirdikleri ellerini inceledi. "Cana yakın, hoş biriyle evlenmek istiyordun."

"Haklıydın: Sıkılırdım. Sen asla sıkıcı olmayacaksın."

Tekrar ona baktı. Bir zafer: Kasveti gitmiş, yüzü mizahla ışıldıyordu.

"Haklı olduğumu mu söylüyorsun?" dedi.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Ne kadar çekilmez olmayı düşünüyorsun

olab

ilir "Tam olarak doğru miktarda çekilmez olacağım."

mi?" Gülerek elini kaldırdı ve ağzını avucunun içine bastırdı. Kadın

Parmak uçlarını kaşının üzerinde ve yanağında gezdirerek karşılık verdi.

Adam onu serbest bıraktı ve ellerini beline koydu.

"Gerçekten aldırıyor musun?" diye fısıldadı. "Benimle evlenmek zorunda olduğun için mi?" "Düğünümüze daha birkaç gün var ve ben sana dokunmasına izin veremem."

Parmak uçları yanağında, dudaklarına doğru tüy hafifliğinde dans etmeye devam etti. Hâlâ onun zihninde olup biten her şeyi bilmiyordu ama bunu öğrenmek hayatının en görkemli, en kalıcı macerası olacaktı.

Sonra ondan uzaklaştı, kapıya doğru gitmek için onun ellerinden kurtuldu. Sanki kapıyı açıp ondan sonsuza dek uzaklaşmak istiyormuş gibi elini uzattı.

Adam kapıyı açmasını engellemek için ona seslenmeye başladı. Ama o açmadı.

Anahtarı çevirdi.

Kilitlendi.

Ve onunla tekrar karşılaştığında yüzündeki ifade: nefis bir şekilde yüzüstü ve cesur.

"Arabella, ne yapıyorsun?" diye sordu, ancak kendisi ve mutlu bedeni zaten biliyordu.

Tek kaşını kaldırdı, en buyurgan bakışlarıyla onu süzdü. "Elbette seni baştan çıkarıyorum."

Arabella'nın arkasındaki ahşap kapı, kalbinin atışıyla birlikte gümbürdüyor gibiydi.

Odanın diğer ucundaki Guy kıpırdamadı. Dudaklarında hınzırca bir gülümseme belirdi ve bakışlarında o tanıdık yoğunluk parladı.

Kendini ona doğru fırlattı, etekleri bacaklarının etrafında engelleyici bir şekilde sallanıyordu, sinsi halı onu çelme takmakla tehdit ediyordu.

"Misafir odasında mı?" dedi.

"Misafir odalarına düşkünlüğüm vardır. En iyi baştan çıkarmalarımın bazılarını orada yaptım."

"Son misafir odasından hatırladığım kadarıyla, baştan çıkarma tekniğiniz korkunç."

"Ders alıyorum. Çok hızlı öğrenirim."

Onun önünde kenetlendi, sıcaklığının, kokusunun ve sarhoş edici gücünün tadını çıkardı. Adam hareketsiz kaldı, onun bir sonraki hamlesini bekliyordu. Kadın duraksadı ve onu inceleyerek gerginliğini gizledi. Kravatında bir is lekesi vardı. Gömleği lekesizdi, keten kollarını acımasızca gizliyordu. Yeleği de lekesizdi: zeytin yeşili, zarif bir şekilde düz sıralar halinde yürüyen küçük boz lalelerden oluşan alaylar. Her bir lale bir iğne işi harikasıydı: sökülmesi dikilmesinden daha uzun sürecek yüzlerce küçük sıkı dikiş.

Arabella kararsız bir parmağıyla adamın köprücük kemiğinden beline kadar uzanan bir lale sütununun izini sürdü. Bu baştan çıkarma güdüsü şüpheliydi. Onu istiyordu; bunda aldatmaca yoktu. Ama dürüstlük -bu yeni bir dürüstlüktü, kendinin o gizli yanlarını keşfetmenin bir sonucuydu- bu yeni dürüstlük onu saf şehvetten daha fazlası tarafından yönlendirildiğini itiraf etmeye zorladı. Özünde daha derin bir arzu vardı: onu kendisine, o lalelerin ipeğe dikildiğinden daha da sıkı bir şekilde dikmek.

Hiç şüphesiz, onun da böyle bağlı olmalarını istediğini bilmek.

Her iki avucunu da lalelerin üzerinde düzleştirdi ve adamın geniş göğsünü iliklerine kadar hissetti.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Pantolonumun her tarafı is içinde."

"Ve sen de duman ve ter kokuyorsun."

"Bundan bahsetmen ne kadar hoş."

"Romantik olmaya çalışıyorum."

Adamın ellerinden birini kasıtlı ve anlamlı bir şekilde beline bastırdı. Adam onu kendine doğru çekmek için kullandı ve kadın onu öptü. *Beni iste*, bu öpücük hem emrediyor hem de yalvarıyordu. *Beni şimdi ve sonsuza dek iste*. Eli, bir mil uzunluğundaki ketenle kendisinden uzak tutulan boğazının üzerinde gezindi. Parmak uçlarını boyun örtüsünün kıvrımlarına geçirdi ve gitmesini istedi.

Onu görmezden geldi.

"Sorun nedir?" Guy mırıldandı. "Sırada ne olduğunu unuttun mu? Talimatlara ihtiyacın olacak mı?"

"Kravatın. Önceki seferlerde takmamıştın. Bundan hoşlanmadım." Boyun örtüsüyle uğraşmayı bıraktı ve bir avuç keten aldı. "Ve bu rahatsız edici gömleğe gelince..."

"Gömleklerimden birini daha mahvetmemizi mi istiyorsun?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Beni mahvetmek için demek istedim."

Onun ne demek istediğini anladı. Gözleri karardı; nefesi kesildi. Bunu istiyordu. *Onu* istiyordu. İstemeliydi. Onun kadar onurlu bir adam, onunla evlenmeye gerçekten istekli olmasaydı asla bu adımı atmazdı.

"Seni mahvetmek için son şansım ve bu fırsatı heba etmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Evlendiğimizde mahvolmayacağız."

Arabella'nın avuç içi adamın yanağının çukuruna, keskin çenesine, derisinin kirli sakalla ilginç bir şekilde pürüzlendiği yere kaydı. Önceki seferlerde yeni tıraş olmuştu. Evlendiklerinde onun hakkında böyle şeyleri, günün farklı saatlerinde sakalının verdiği his gibi küçük mahremiyetleri bilecekti. Çabuk mu uyanırdı, yavaş mı, neşeli mi, mi? Nasıl uyurdu? Ruh hali nasıldı? Keşfedilecek çok şeyi vardı. Bir ömür boyu. Şimdi başlayarak onun olacak.

"Fazla zamanımız yok," dedi. "Kanepeye oturun."

İlk başta kıpırdamadı, eli hâlâ elbisesinin içinden onu yakıyordu. İçini bir belirsizlik kapladı: Yine yanlış hesap yapmıştı. Misafir odasında hızlı bir baştan çıkarma istemiyordu. Onunla gerçekten evlenmek niyetinde değildi. Tehlikeli oyunlardan aldığı zevk bu kadarla sınırlı değildi.

Ama sonra avucu yukarıya, kadının belinin üzerinden göğüs kafesine, göğüslerinin alt tarafına doğru kaydı, elbisesinin kumaşını dikkatsizce sürükledi, böylece hava ayak bileklerinin etrafında dalgalandı.

"Kanepe, Guy. Prensip krizi için uygun bir zaman değil."

"Öncelikle, pantolonum kirli," dedi, sesindeki kaba vaat sıradan sözleriyle çelişiyordu. "Prensiplerim bana izin verse de

Misafir odasında istekli bir genç bayanı baştan çıkarırken, mobilyaları kirletmemi yasakladılar. Bunu takdir edeceğinizi düşünmüştüm."

"Öyle, daha
doğrusu." "Ve
ikinci olarak..."

Hızla hareket etti, bir kolunu kadının kalçasına dolamak için eğildi. Ayakları yerden kesildi ve adam onu odanın öbür ucundaki masaya doğru geriye doğru savururken omuzlarını kavradı. Kolunun bir hareketiyle bir iş sepeti uçtu ve kadın sağlam meşenin üzerine düştü. Kadın daha dengesini bulamadan, adam eteklerini yukarı kaldırdı, böylece kadın çoraplarının kraliyet mavisi kurdelelerinin üzerindeki kendi solgun, çıplak kalçalarına bakıyordu. Küstahça, eteklerini daha da yukarı iterek baldırının koyu buklelerini kadife havaya maruz bıraktı.

Güldü, hınzır, muzaffer bir kahkaha. Sersemlemiş, tahrik olmuş ve nefesi kesilmiş olan Arabella ellerini adamın boynuna kenetledi ve adam gözleri alev alev yanarak üzerine doğru gelirken kendini geriye doğru bıraktı.

Sıcak, sert bir el kalçasına indi ve yukarı doğru yavaş, acımasız bir yürüyüşe başladı; durumdaki bu değişiklikten oldukça memnun olan kalçası, onun dokunuşuna hazır bir şekilde nabız atıyordu.

"Burası kanepe değil, Guy," dedi, sesi mucizevi bir şekilde kibarlığı andırıyordu. "Yönlendirme konusunda hep böyle zorluk çekecek misin?"

"Ve ikincisi," diye tekrarladı, sanki kendini hiç zorlamamış gibi sakince; zorlamadığını fark etmek oldukça alçakgönüllüydü. "Evliliğimiz boyunca bana emirler yağdırmayacağın konusunda hemen şimdi anlaşalım."

Parmakları kızın kalçasında kışkırtıcı daireler çizerek ilerliyordu. Artık kendi kokusu da onunkine karışıyordu. Topraksı, dağınık, garip- Mükemmel.

"Tabii ki hayır," diye karşılık verdi, haince bir kabalıkla. "Sana zamanın dörtte üçünden fazlasını emretmeyi düşünmemiştim."

"Öyle mi?" Adamın şeytani dokunuşu kadının iç uyluğunun en üst noktasında dans ediyordu. "Daha fazla müzakere için alan olduğuna inanıyorum."

"bir zamanda pazarlık yapmaktan mı
bahsediyorsun?" "Pazarlık için ideal bir
zaman gibi görünüyor."

Parmakları son santime kadar ilerledi, kadının kıvrımlarının arasından geçip içine kaydı. Umutsuz bir solukla onu öpmek için ayağa kalktı ama adamın alaycı dudakları ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Cesur parmakları keşiflerine devam etti. Aradıkları hassas noktayı buldular; azgın zevk onu kamburlaştırdı ve soluk soluğa bıraktı.

"Makul ve hoşgörölü bir koca olacağım için, zamanın üçte birinde bana emir vermene izin vereceğim."

"Bana izin vereceğinizi düşünöğünüz şey pek ilgi çekici değil," diye karşılık verdi. Adamın enfes vuruşları duraksamadı. "Son teklifim: Sana zamanın sadece yarısında emir vereceğim. Diğer yarısında ise bana emir verdiğini *düşünmene* izin vereceğim."

Kadın onu öpmek için tekrar ayağa kalktı; bu sefer adam onu yakalamasına izin verdi, dudakları buluştu ve onun ritmik dokunuşuyla aynı anda hareket etti. Adam doğruldu, onu da yanında getirdi, kadın adamın pantolonunu kavrayıp sıcak, sert uzunluğunu ellerine bırakırken ağızları bir an bile ayrılmadı.

Adam kadının kalçalarını kavradı, onu masanın kenarına çekti, çıplak kalçaları adamın etrafında genişledi. Sonunda nefesi kesildi.

"Şimdi," diye mırıldandı. "Ve bu bir emirdir."

Adam kıpırdamadı.

"Eğer bunu şimdi yapmazsan, bana yardım et, ben-"

"Ne yapacaksın, tatlım?"

Ona ters ters baktı.

"Oh, bana ters *ters bakacaksın*. Beni korkutup kaçırmak için bundan daha fazlası gerekecek." Ama o gerekli Hayırdaha fazla

Talimat: O itilmiş Sıkıca, tereddütsüz, içine.

Arabella bacaklarını onun etrafına sararak onu olabildiğince sıktı. Gözlerini zorla açtı, onunkileri tuttu. Başını arkaya atıp duyulara teslim olmak istiyordu ama ona bakması, ona ne yaptığını, onun için ne ifade ettiğini, buna ne kadar yoğun bir şekilde tutunmak istediğini göstermesi gerekiyordu. Bedenini ona bir yemin olarak sunduğunu; onun dokunuşunu, onun kendisine ettiği yemin olarak kabul ettiğini.

Bir koluyla onu masanın üzerinde tuttu, ağırlığını alarak içinde hareket etti. Onunla birlikte hareket etti, tutku ona rehberlik etti, her bir duyumun, kalçalarının ve uyluklarının güçlü hareketinin tadını çıkardı. Kendi zevkini alıyor, onunkini artırıyor. Artık hiçbir şey düşünmüyordu, nefes almıyordu, yüzü adamın boynuna gömülmüştü, muhteşem bir zevk içinde titrerken soluklarını bastırıyordu, adam da titrerken onu sıkıca tutuyordu, bedenleri hâlâ birleşmişti.

Guy'in omuzları onun havasız uzuvlarının altında sarsıldı ve saçlarına doğru uzun, yavaş bir inilti çıkardı. Kolları onun etrafında sıkılaştı, onu bir araya topladı ve yavaşça masaya indirdi. Gözleri buğulu ve uykuluydu. Bir elini kızın yanağında gezdirdi. Kadın onun bakışlarını tutarak avucuna bir öpücük kondurdu.

"Sana zarar vermedim, değil mi?"

dedi. "Hayır. O şeydi..." İç çekti.

", değil mi? Bir gün seni çok yavaş becereceğim ve o zaman pişman olacaksın."

Ona doğru eğildi ve-

Kapı sessizce çalındı. Adamın gözleri büyüdü; şüphesiz onunkiler de öyle. Bir kalp atışı kadar süren bir sessizlikten sonra harekete geçtiler, adam kızın eline bir mendil sıkıştırırken kahkahalarını bastırdılar ve ellerinden geldiğince kendilerini toparladılar.

Acele etmeden, Guy odanın karşısına geçti. Kapının kilidini açtı ve bir omzunu duvara dayayarak uzandı.

Annem kapının girişinde durdu. Önce birine, sonra diğerine bakarken yüz ifadesi donuklaştı. Bakışları yerde yanlamasına duran çalışma sepetine takıldı. Arabella'nın yanaklarına ve boğazına alışılmadık bir sıcaklık doldu.

Guy'ın kahkahası kırılğan havayı paramparça etti.

"Yüzün kızarıyor," dedi. *Kibirliydi*, şeytan. "Arabella Larke gerçekten kızarıyor."

Annem ikisini de görmezden geldi, gözleri yere düşen sepetteydi. "Sör Gordon sizinle konuşmadan önce ikinizin temizlenmesi için yeterli zaman var," dedi yumuşak bir sesle. "Ya Lord Hardbury?" Kadın ona öyle azarlayıcı bir sükûnetle baktı ki, adam doğruldu. "Görünüş açısından düğüne kadar Vindale Sarayı'ndan uzaklaşmanız tavsiye edilebilir. Eminim Sör Gordon ve Leydi Bell'in Grange'de sizin için bir odası vardır."

"Elbette leydim."

Bir selam çizdi. Annesi onun çıkabilmesi için kenara çekildi, ama onu geçtikten sonra döndü ve Arabella'yla göz göze geldi.

"Yüzüm kızardı," diye annemin başının üzerinden mırıldandı, göz kırptı ve gitti.

Arabella boş koridora baktı, sonra annesinin yanından geçerek onun peşinden fırladı.

"Guy!" diye seslendi.

Döndü, kadın onun yanına ulaştığında bekledi.

"Katılıyorum," dedi sessizce. "Sen başıma gelebilecek en kötü şey değilsin."

Sırıttı. "Baştan çıkarma tekniğinin gelişmesi iyi olmuş, çünkü flört etme konusunda hâlâ berbat durumdasın."

Islık alarak uzaklaştı. Annem
kaşlarını kaldırdı.

"Peki anne," dedi Arabella ve toplayabildiği kadar vakarla odasına
yöneldi.

C El yazmasının bulunduğu portföyü taşıyan Arabella, babasının çalışma odasının kapısını çaldı. Kapının arkasında Queenie'nin "Ne gün ama! Ne gün ama!" diye bağırdığını ve ardından babasının onu içeri davet eden sesini duydu.

İçeride Oliver'ı görmezden geldi. O da onu görmezden geldi.

Arabella papağana, "Ne güzel bir gün, seni güzel kuş," dedi; papağan başını sallayarak, "Evet, evet, gerçekten," dedi.

"İyi zamanlama," dedi babam masasının arkasından. Ayağa kalktı ve elindeki sayfayı salladı. "Meslektaşlarımdan biri, dergileri düzenleme işini devralması için eski bir öğrencimi öneriyor. Bir göz atın."

Arabella mektubu portföyüyle değiştirdi.

"Bu, kuşhanelerinizi için hazırladığınız rehberin son taslağı. Sadece senin önsözünü istiyor," dedi. "Eğer düğünden önce tamamlayabilirsen, Hardbury ve ben Londra'ya gittiğimizde hepsini götürebilirim."

Önce Londra'ya gidecekleri, Guy ve Arabella'nın şimdiye kadar karar verdikleri birkaç ayrıntıdan biriydi. Denemek istemedikleri için değildi. Sör Gordon Bell'le kalmak için Vindale Sarayı'ndan ayrıldığından beri her aradığında, bir dakika bile yalnız kalamamışlardı.

Eve girer girmez birileri araya giriyordu: Arabella'nın gereksiz bir son dakika provasına katılması için ısrar eden bir terzi; yıllardır uğraştığı konularla ilgili sorular soran Ramsay; ve üçüncü gün, Ursula, birdenbire odaya dalıp, aceleci bir gevezelik akışıyla birlikte yürümeye başladı.

Guy gülen kız kardeşini kucağına alarak, "Bu lanet olası bir komplo," dedi. "Öyle değil mi, Küçük Ayı? Leydi Belinda bizi bir dakika bile yalnız bırakmayacak." Ursula'yı yere indirdi ve Arabella'ya doğru başını salladı. "Sana söylemek istediğim şeyler var."

"Annemin bile düğün gecemizde bizi rahat bırakacağını söyleyebilirim."

bu ısrarlı gözetim altında, onlar sadece pratik başardılar, mantıklı konuşmalar.

"Sakıncası yoksa doğruca Londra'ya gideceğiz," demişti Guy. "Chancery'deki mesele çözüldükten sonra da Roth Hall'a. Sör Walter bu arada Freddie ve Ursula'nın da benimle gelmesini kabul etti, eğer uygun görürsen hizmetçileri ve dadısıyla birlikte. Senin için kolayca idare edebileceğin bir ev. Harika bir markiz olacaksın, biliyorsun. Toplum şok olacak ve kanun koyucular korkacak."

Sonra da düğünlerine kadar oyalanması için Birminghama hazırlıksız bir gezi yapacağını duyurmuş, kuyumcular ve elmaslarla ilgili şifreli bir şeyler mırıldanmıştı.

Arabella çocukluğunun geçtiği evden ayrılmaya hazırlanırken, onun yokluğunda kendisini meşgul edecek çok şey vardı. Cassandra ve Juno, Sculthorpe'un ölümüyle ilgili soruşturmayı konuşmak için birkaç kez aradılar.

Kanıtlar, ev halkından pek çok kişinin Sculthorpe'un uzak ahırlarda olduğunu bildiğini gösteriyordu ve seyisler, baronun Guy'la kavgasından sonra bilincinin yerinde ve aktif olduğuna tanıklık etmişlerdi. Yine de Sir Walter, Sculthorpe'un ateşi nereden bulduğunu henüz kimsenin doğrulamadığından yakınıyordu.

Juno çay fincanının üzerinden güldü. "Dün Sör Walter Gordon Amca'yı arayarak ateşi Leydi Belinda'nın yakmış olabileceği konusunda ısrar etti. Görünüşe göre, Leydi Treadgold'un hizmetçisi onu uygun zamanda ahırlara doğru giderken gördüğünü iddia etmiş."

"Hayır!" dedi Cassandra. "Buna inanmayı reddediyorum."

"Gordon Amca da öyle. Ramsay ve Bayan Ramsay hemen Leydi Belinda'yla birlikte olduklarını söylediler, yani hizmetçi yanılmış olmalıydı. Gordon Amca'nın o hukukçu tavrıyla, 'Biz kanıtlarla uğraşıyoruz, Sir Walter' dediğini duymalıydınız. Kanıt olmadan insanları rastgele cinayetle suçlamayız' dediğini duymalıydınız."

Bu arada terziler Arabella'düğün elbisesini ve çeyizinin geri kalanını bitirmişlerdi. Bavulları neredeyse hazırды ve Hadrian Bell'e evliliği hakkında mektup yazmıştı.

Taslağa son şeklini vermek görev listesindeki son maddeydi.

Babam masasının üzerindeki dosyayı açtı ve bir sayfayı çevirdi. "Hardbury'nin Birmingham'a gittiğini duydum."

"Evet."

"Geri gelse iyi olur."

Arabella mektubu açtı ve gözlerini ayırmadan sözcüklere baktı. Elbette Guy geri dönecekti. Tabii . Eğer onların

Eski plan, ayrıntılı, pişmanlık dolu mazeretlerle dolu mektuplar yazdı, yasaklar artık geçerli olmayana kadar uzak durdu.

Saçmalama, diye azarladı kendini. Düğünlerinden önce geri dönmesi için daha günleri vardı. Eğer onunla evlenmeye niyeti olmasaydı, onunla bu şekilde sevişmezdi.

Ama belki de fikrini değiştirmişti.

Avucunu karnındaki tanıdık donuk ağrıya bastırdı. Salondaki tutkuları bebek sahibi olmalarına yol açmayacaktı; işaretler o sabah gelmişti. Guy geri dönmezse, bunun hiçbir sonucu olmayacaktı. İsterse serbestçe dolaşabilirdi.

Kadın mahvolacaktı ama adam özgür olacaktı. "O geri dönecek," dedi kararlılıkla.

"Görüyorsun ya kızım, senin için doğru kocayı yıllar önce seçtim." Babamın elleri titredi. Tekrar başını kaldırdığında yüzünde samimi bir ifade vardı. "Sculthorpe için üzgünüm. Hiç aklıma gelmezdi... Hastalığımдан sonra sabırsız davrandım. Anlıyorsunuzdur."

"Tek istediğim kendi kocamı seçmektir." Durakladı. "Hadrian Bell'i bir seçenek olarak düşünmüştüm. Sana anlatmaya çalıştım."

Babam başını eğdi, düşündü. "Aslında bu işe yarayabilirdi. Ama siz daha da iyisini yaptınız ve bu konuda hemfikiriz."

Arabella bıraktı. Artık bir önemi yoktu. Olası yeni dergi editörüyle ilgili mektubu taradı. Babası onun yerini almak için hiç vakit kaybetmemişti.

"Bu çizimler çok güzel," dedi tavus kuşuna başını sallayarak. "Bell kızı oldukça yetenekli. Bir kadın için hiç fena değil. Hiç de fena değil."

"Bir kadın da bir erkek kadar yetenekli olabilir, baba."

"Hiçbir zaman çizim yapan biri olmadın. Yeterliydi elbette ama çizgilerin çok düzdü. Şunlara bir bak derim."

Ses tonu birdenbire neşelendi. Gözleri parlayarak masasının alt çekmecesini açtı ve sarı bir kurdeleyle bağlanmış ince bir folyo çıkardı. Arabella onun yanına gelerek dosyayı açtı ve içinden bir düzine çizim döküldü. Bir çocuk tarafından yapılmışlardı, beceriksiz ve orantısızdılar, ama şimdiden etkileyici düzeyde dikkatli bir ayrıntı yakalamışlardı. Bir baykuşun tüyleri. Bir yaprağın damarları. Her sayfadaki isim: Oliver.

Bu çizimlerden hiçbirisi ona ait değildi. Ama babamın da söylediği gibi, o hiçbir zaman resim çizen biri olmamıştı.

Bir sayfanın köşesini parmaklarının arasında kıvırdı. "Bunları bunca yıl saklamışsın."

Babam baykuşun yumru kafasının izini sürdü. "Bu evin yeniden çocukları olacak. Oğullarınız burayı çok sevecek."

Arabella çaresizce kardeşinin portresini buldu, uzaklara baktı, tek ve bilmiş gözleriyle şahin Korsan'a.

"Çocuğa Oliver adını vermek zorunda değilsiniz elbette. Adını ne koyarsan koy, ama buraya gelecek ve bilinmesi gereken her şeyi öğrenecek." Babam çizimleri özenle ve saygıyla topladı. Folyoyu üzerlerine kapattı. O küçük sarı kurdeleyi bağladı. "İşte benim ilgim böyle arttı, biliyorsun. Kitap derslerim bittiğinde babam beni gezdirir, bir şeyler öğretirdi. İsmimizden kuşlara olan ilgimi eğlenceli bulurdu ama bu sadece bir tesadüftü. Babamın beni gezdirmesi hoşuma giderdi, tıpkı siz ikinizle yaptığım gibi. Bunu tekrar yapmak harika olacak."

"İkimizle birlikte," diye tekrarladı Arabella.

Evet, iki yaşındayken babam hep oradaydı. Ama sadece bir tane olduklarında...

"Sana bulduğum bir yuvayı anlatmaya geldim," dedi. "Elbisemdeki kir için beni azarlamıştın. Sana yakaladığım bir kelebeği getirdim. Saçlarımın dağınık olmasından şikayet ettin. Çiftçilik hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Annemin menüyü planlamasına yardım etmem için beni gönderdin."

Babam folyoyu yerine koymakla meşguldü. "Evet, on iki yaşındayken buraya daldığını, bana drenaj, kereste ya da modası geçmiş bir kitapta okuduğun başka bir şey hakkında ders verdiğini hatırlıyorum. Kardeşin olmadığı için buranın senin mülkün olacağını söylemiş ve sana öğretmemi istemiştin." Başını kaldırdı, parmak eklemleri masanın üzerindeydi. "Oğlunun mirası olacak, senin değil. İşlerin doğal düzeni bu."

Arabella mektubu buruştururken kendini yakaladı ve haşlanmış gibi yere düşürdü. Konuşmak zorundaydı. Guy ona bunu öğretmişti. Ona hissettiklerini söylemenin, istemenin ama talep etmemenin güvenli olduğunu göstermişti.

"Sadece seninle tekrar vakit geçirmek istedim. Eskiden olduğu gibi. Bir evim olsun istedim. İstedim ki..."

Evinin Oliver ölmeden önceki haline dönmesini istiyordu. Aradan on beş yıl geçmişti ve o hâlâ bunu istiyordu.

"Eğer bir ev istiyorsan, yıllar önce evlenmeliydin. Ama artık önemi yok. Evleneceksiniz, çocuklarınız olacak ve ikinci oğlunuz burada yaşayacak."

bizimle."

"Yani ben sadece senin elinden alacağın çocukları doğurmak için varım."

"Bunu bir drama dönüştürme, kızım. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu mülk oğlunun doğuştan hakkı. Bunu ondan esirgeme. Bunu *benden* esirgeme."

Arabella boğazındaki acıyı yutkunarak gözlerinin masanın üzerindeki sayfalarda gezinmesine izin verdi: bu kitabı yapmak için hazırlattığı metin ve çizimler. Küçük, aptal bir rehber kitap! Ve o günlükler, ciltlenmiş ve babamın kitaplığında düzgün bir sıra halinde dizilmişti. On altı yaşındayken kendini ne kadar da girişimci sanıyordu. Guy'ın gidişinden kısa bir süre sonra ornitoloji kongrelerinden birindeydi. Babasının, kızının evlenmesi gerektiğini ama damadının kaçtığını söylediğini duymuştu. Ama konferans bildirilerini düzenli bir dergiye dönüştürmek gibi parlak bir fikirle onun ve hepsinin dikkatini dağıtmıştı.

Zamanını boşa harcıyor. Yeteneğini boşa harcamış! Bunca yıldır başka ne yapıyor olabilirdi?

Aralarındaki tartışma Queenie'yi üzmüş olmalı ki, aniden kanatlarını çırpı ve tekrar, "Ne gün ama! Ne gün ama!"

Babam hemen onu yatıştırmaya gitti. Tabii ki öyle yaptı. O papağanla, kızıyla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdi. İki düzine ölü kuşla daha fazla zaman geçirdi.

Kuşları sever misin? Guy ona sormuştu. Bunu sorgulamak hiç aklına gelmemişti, çünkü hiçbir zaman kuşlarla, günlüklerle, kitaplarla, hatta mirasıyla ilgili olmamıştı. Her zaman sadece ailesini geri almakla ilgiliydi.

Gerçek şu ki, kuşları pek sevmezdi.

Babama baktı. "Seçme şansın olsaydı beni seçmezdin, değil mi?"

Hiçbir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Gözleri doğruca portreye ve tekrar Queenie'ye gitti. "Öyle olmadığını biliyorsun," dedi elini papağanın üzerine koyarak. "Ben olsam ikinizi de seçerdim."

"Ama sadece birini kaybettiniz, ikisini değil. Yine de geriye kalan çocuktan memnun olamadınız."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben de onu seviyordum," dedi. "O benim bir parçamdı, ikizimdi. Her zaman yanımdaydı."

Sessizlik odayı doldurdu, o kadar yoğundu ki papağan bile bozmaya cesaret edemedi.

Sonunda babam ellerini indirdi ve derin bir nefes aldı.

"Hâlâ öyle," dedi sessizce. "Sana her baktığımda onu görüyorum.

Tam şurada."

Şimdi babasının ona bakmaya neden katlanamadığını biliyordu.

"Belki ikiz olmasaydınız, her şey daha farklı olabilirdi. Senin hatan olmadığını biliyorum, asla senin hatan olmadı. Ama... Sana baktığımda, nelere sahip olabileceğimi görüyorum. Olabilecek ama asla olmayan şeyi."

Ölü kuşlardan oluşan jüri ona baktı, candan gözleri her zamanki gibi soğuk ve yargılayıcıydı.

"Demek bende bir kusur buldun," dedi. "Seni asla memnun edemezdin. Başarılı olmak için çok çalıştım ve dünya beni övdü, ama seni değil. Asla sen değil. Saçlarımın dağınık ya da elbisemin kusurlu, parmaklarımın böğürtlen lekeli ya da dilimin çok sivri olmasıyla ilgili değildi. Çünkü ben senin kaybının canlı bir hatırlatıcısıydım. Ben sadece ikiz kardeşimi kaybetmedim. Babamı da kaybettim."

Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Şimdi farklı olacak. Göreceksin. Her şey yoluna girecek."

Bunca yıldır savaşıyordu ve her zaman boşa gitmişti. Daha savaşın ne hakkında olduğunu bile anlamadan kaybetmişti.

"Çocuklarımı benden alamazsın baba. Sahip olduğum her çocuğu, onlara sahip olma şansına sahip olduğum sürece yanımda tutacağım. Zaten benden çok şey aldın."

Atı kemiklerini titreten bir hızla dörtlü Arabella'nın yanaklarını yalayıp geçti ama koltuğunu korumak için harcadığı çaba, manastırın harabelerine varıp eyerden düşerek dengesiz bacaklarının üzerine yığılana kadar düşünememesine neden oldu.

Ama burada bile, babasıyla tartışmasının üzerinden bir saat geçmesine rağmen huzur bulamıyor, dağınık, sıcak, kokuşmuş duygularının patlamasından kaçamıyordu. Donuk ışıktaki bu manastır duvarları da anılarla doluydu. Burada Oliver'la şövalyecilik oynamıştı. Orada böğürtlen toplamışlardı. Ve şuradaki duvar, Guy'ın güneşli bir günde dikkatsizce yürüdüğü yeri.

Birmingham'a gittiği için ona lanet olsun. Ona ihtiyacı vardı. Onun kollarına, rahatlığına ihtiyacı vardı.

Büyümesi gerekiyordu.

Evet, Oliver her zaman onun yanındaydı, hiç büyümeyen küçük çocuk. Ve burada gururlu, kibirli Arabella Larke duruyordu: hiç büyümeyen küçük kız, hala sekiz yaşında, dünyayı kendi iradesine göre şekillendirmeye çalışıyor, hayatının eskisi gibi olmasını, ailelerinin mutlu olduğu ve kendisinin her zaman hoş karşılandığı, Oliver'ın kız kardeşi ve koruyucusu olduğu zamanlara geri dönmeyi bekliyordu.

Ne kadar trajik bir çift olmuşlardı, o ve babam, birbirlerine çok benziyorlardı, ikisi de geride kalan boşluğu kendi anlamsız, yararsız yollarıyla doldurmaya çalışıyor ve başaramıyorlardı.

Böylece babasıyla mücadelesi başlamış oldu. Zavallı annem, arada kalmıştı. Sculthorpe bile bunun bir kurbanı olmuştu. Ve şimdi Guy da bunun içindeydi.

Eğer babasıyla on beş yıl süren bu beyhude mücadele olmasaydı, Sculthorpe'la asla nişanlanmayacak, planını asla tasarlamayacak, Guy'ı asla seçmeyecek ve Londra'daki o gece onun evine asla gitmeyecekti.

Ve o ve Guy birkaç gün içinde evlenecekleri için asla burada olmayacaklardı. Bunun yerine, muhtemelen yıllar önce başka biriyle evlenmiş olacaktı ve Guy, hayallerinin sevimli, hoş karısıyla istediği hayatı seçmekte özgür olacaktı.

Sonunda, o ve Guy aynı şeyi istemişlerdi: sıcak, güvenli, sevgi dolu bir yuva.

İstediklerini elde edemezdi, onunla değil.

"Hayır," dedi yüksek sesle, taşa, böğürtlenlere, duvarın yanındaki Michaelmas papatya kümesine. "Hayır. Birmingham'dan geri dönecek. Benimle evlenecek."

Babam onu istememiş olabilirdi ama Guy istemişti. Babam ona bunca yıl kızmıştı ama Guy onu seçmişti.

Bir bakıma.

Onunla evleneceği için mutluydu. Şimdilik.

Kararından memnundu. Şimdilik.

Tartışmalarından zevk alıyordu. Onun kusurlarını ve hatalarını görmezden geldi.

Onun gururlu doğasını ve zaaflarını şımarttı.

Şimdilik.

Ama evlilik sadece şu an için değildi. Yıllar içindi. Şanslıysalar onlarca yıl. Guy'ın gerçekliği hayallerini karşılamayacaktı: hoş, sevimli

Gelin, huzurlu bir yuva. Arabella onun ilk tercihi değildi.

Sana her baktığımda, nelere sahip olabileceğimi görüyorum. Olabilecek ama hiç olmayan şeyleri.

Guy kendini bu durumlara soktu ve sonra da bunlardan en iyi şekilde yararlandı. Onun yaptığı gibi gelecekteki olasılıkları düşünerek zaman ve enerji harcamıyordu. On yedi adım sonrasını görme lanetinden kurtulmuştu. On yedi yıl sonrasını. Bundan on yıl sonra hâlâ kararından memnun olacak mıydı? Yoksa çok fazla kavga mı çıkaracaktı? Çok fazla emir mi verecekti? Çok fazla dayanılmaz plan mı tasarlayacaktı? Yanlış kişiyi çok fazla kırar mıydı?

Ta ki Guy'ın onu görmediği, onun yerine sahip olabileceği şeyi gördüğü gün gelene kadar. Olabilecek ama asla olmayan şeyi.

Arabella duvarın alçak bir bölümüne tırmandı ve kendini eyere geri çekti. Düşünceleri ve duyguları şiddetli, karışık bir karmaşa içinde dönüp dururken atını sürdü.

Bir daha asla. Tekrar böyle hissetmeye dayanamıyordu. Guy'ın uzaklaştığını, onu kendisinden ayıran çıkarlar bulduğunu, kızgınlığını gülümsemelerin ve sahte neşenin altına sakladığını görmeye dayanamıyordu.

Arabella, babasının geçerek Cassandra'nın evi olan eski Tudor yığınının bulunduğu komşu arazi Sunne Park'a doğru atını sürmeye devam etti. Attan indiğinde, çalkantılı duyguları yatışmıştı. Bir planı vardı. Arabella plan yapmayı severdi. Plan yapmak ona kontrol sahibi olduğu yanılsamasını veriyordu.

Cassandra bahçesindeydi, çiçek tarhıyla ilgilenirken kendi kendine şarkı söylüyordu, eski bir bone kafasında orantısız bir şekilde duruyordu.

"Arabella?" Gülümsemesi soldu. "Seni buraya ne getirdi? Sıkıntılı görünüyorsun. Sorun nedir?"

"Yardıma ihtiyacım olursa sana gelmemi söylemiştin."

"Elbette. Ne oldu?"

Arabella kısa süreliğine gözlerini kapadı. Bu doğru bir karardı. Guy bu şekilde mutlu olacaktı ve onun mutluluğu dünyadaki her şeyden daha önemliydi. Bu bilgi, on yıldan uzun bir süredir söylemediği sözleri söylemesine yardımcı oldu.

"Cassandra," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

Guy'un Birmingham'daki işi tahmin ettiğinden daha uzun sürdü, çünkü şehir ülkenin en iyi mücevher üreticilerinden bazılarına sahip olsa da, Arabella için parçayı mükemmelleştirmek zaman aldı.

Longhope Manastırı'na geri döndüğünde, bunu ona verdiğini hayal etti: ateş ışığının tenini okşadığını ve elmaslarda yakalandığını, saçlarının yüzünün etrafında yuvarlandığını, ona aşkını anlatırken gözlerinin karardığını, dudaklarının ona aşkını anlatmak için ayrıldığını

Ve belki de ona, uzun yolculuğunun nihayet sona erdiği yerin burası olduğuna dair hissettiği bu tuhaf duyguyu da anlatacaktı.

Babasının ölümünü öğrendiği Roma'da sona ermemişti. Ne de İngiltere'ye döndüğünde. Ne de Londra'daki eve, hatta doğduğu yer olan Roth Hall'a girdiğinde.

Şimdi, bugün, o huzursuzluk yok oldu. Almanlar buna *Zugunruhe* diyordu. Hareket etmek, eve uçmak için duyulan huzursuzluk. Bu, yolculuğunun sonuydu ve seyahat yılları onu sadece buna hazırlamıştı. Arabella'ya geri dönmek, Guy için eve dönmenin anlamı buydu.

Sör Gordon'un evine vardığında ışık azalıyordu; ilk akşam yıldızları ortaya çıkmıştı. Günler çoktan kısaltmaya başlamıştı. Yıllar uzuyordu. Güzeldi. Uzun yıllar ve bir sürü yıl. Guy bu düşünceyle heyecanlandı.

Gerçekten de, Arabella'yı tekrar görme, düğün geceleri, onu kışkırtma ve gelecek on yıllar boyunca sevme düşüncesi onu o kadar iyi bir ruh haline sokmuştu ki, Bells'in ön kapısından içeri girerken ıslık çalıyordu.

Hizmetçiler fuayeye koştu. Ona endişeyle baktılar. Bir dakika sonra Sör Gordon koşarak içeri girdi.

Guy'ın kalbi küt küt atmaya başladı. " oluyor? Ne oldu?" Sör Gordon, "Henüz duymadınız." dedi.

"Ne duydu? Zarar görmüş mü?"

"Hayır. O gitti. Nereye gittiğini bilmiyoruz."

Dünya eğildi. Gitmişti. Arabella gitmişti.

"Ne biliyorsun?" diye sordu.

Sör Gordon başını salladı. "İki gün önce. Sizin için mühürlü bir not bıraktı. Leydi Belinda'da."

Adam arkasını döndü ve kapıdan dışarı çıktı. Kapı hâlâ açıktı. Arkasından kapatmaya bile fırsat bulamamışlardı. Merdivenlerde düşmemek için durmak zorunda kaldı.

Sen başıma gelebilecek en kötü şey değilsin, demişti. Yine de gitmişti.

Her şeyini bırakmıştı: ailesini, parasını, itibarını, adını. Babası onunla ilişkisini kesecek, itibarı yerle bir olacak, aile üyeleri onu kabul etmeyecekti.

Bunu neden yapsın ki? Neden onunla evlenmek her şeyden vazgeçti?

Lanet olsun sana, ben kimsenin kurbanı değilim, demişti. Doğru: Arabella onu isteseydi, iki eli ve dişleriyle tutunurdu. Ama o gitmeyi seçmişti. Evsiz, arkadaşsız, yoksul olmayı seçmişti, çünkü bu onunla evli olmaktan daha iyiydi.

Başına gelebilecek en kötü şey o görünüyordu. Çok alçakgönüllü.

Onun üzerinde, gece gökyüzü devam etti, ilk yıldızlar belirdi, soğuk, görkemli, kayıtsız.

O da bu gökyüzünün altında bir yerdeydi. O da aynı yıldızlara mı bakıyordu? Korkmuş muydu? Rahatlamış mıydı? Onu hiç düşünüyor muydu? Şimdi acınacak hale geliyordu. Neredeyse düğünleri olacaktı ve o kaçmıştı. Elbette onu bir kez olsun düşünmeliydi.

Atının yanında durdu ama aniden kol ve bacakları ata binemeyecek kadar güçsüzleşti.

At ürküp kaçtı. Guy ellerini eyerin üzerine koydu ve nefes aldı.

Onun yerine yıkımı seçmişti.

Guy'ın ayakları Vindale Sarayı'nın dışındaki çakıllara ^{değer} değmez, Leydi Belinda elbisesinin içinde gergin, yorgun bir fırtına gibi ortaya çıktı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu, ona doğru ilerleyerek. "Korkmasaydı asla her şeyden vazgeçmezdi. Ne yaptın ona?"

Ne yapıyorsun? Bana söyleyeceksiniz lordum, sonra da kımıldamadan duracaksınız ki sizi o çürümüş kalbinizden vurabileyim."

"Yemin ederim bilmiyorum leydim. Ama eğer ona gerçekten zarar verdiysem, silahı doldurur ve size kendim veririm."

Leydi Belinda yatışmamıştı. "Onu sevecek kişinin sen olacağını düşünmüştüm, seilmeyi hak ettiği şekilde, seilmeye *ihtiyacı* olduğu şekilde. Onun için yeterince güçlü olduğunu düşündüm. Onu sana emanet ettim, sana yardım etmeye çalıştım ve sen- Sen de ona zarar vermiş olmalısın ve kızıma zarar veren son adama ne olduğunu biliyorsun."

Bu imalar onu ürpertti ama Guy sorularını yuttu. Şimdi zamanı değildi. Asla zamanı değildi. Eğer Leydi Belinda Sculthorpe'un ölümüne karıştıysa, bunu bilmek istemiyordu.

"Ona ihtiyacı olanı vereceğim," dedi kısaca. "Belki de hanımefendi, ben bunu yapma fırsatı bulana kadar beni vurmama nezaketini gösterirsiniz. Onun notu, eğer isterseniz."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Adam onu evin içinde ve Larke'ın çalışma odasında takip etti. Orada, ölü kuşların arasında, ölü bir çocuğun , Leydi Belinda mühürlü notu ona uzattı.

Elleri titriyordu; titriyorlardı. Cesareti kırılmıştı. Balmumu parçasına baktı ve Arabella'nın ne yazmış olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Doğal olarak tartışacaktı, bu da ona tartışmak için bir neden verecekti. Ya da belki de bir talepte bulunmuştu ve o da bunu karşılamak için yarışacaktı. Ya da onu bir göreve gönderecek, o da devi yenip altını ele geçirecek ve kadın da onunla tekrar evlenmeye razı olacaktı.

Kâğıdı karıştırdı ama eldivenlerini hâlâ takıyordu. Onları çıkarmak için zaman harcadı. Anı geciktiriyordu.

Not onun son şansıydı. Not onun tek umuduydu. Notta şöyle yazıyordu:

Hardbury-

Seni nişanımızdan azlediyorum. Bana hiçbir borcun ya da görevin yok. Söylenecek başka bir şey yok.

A.

Bu da ne?

Kâğıdı ters çevirdi, ışığa tuttu, limon suyuyla yazmış olma ihtimaline karşı alevin üzerinde salladı. Kendini aptal gibi hissediyordu ama mutlaka bir şeyler olmalıydı.

Daha fazla.

Gözlerinin önünde, not siyah işaretlerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Önemli değildi: O kelimeler çoktan bir kâbus gibi gözbebeklerine kazınmıştı.

"Bunu o yazmadı," dedi akılsızca.

Leydi Belinda onun yanına geldi ve omzunun üzerinden baktı. Onun gergin öfkesinin merhamete dönüştüğünü hissetti. "Bu onun eli."

Bu yüzden o yirmi kelimeyi, o üç boş, kısa cümleyi araştırdı. Onlarda bir giriş yolu aradı. Hiçbir şey bulamadı. Bununla tartışamazdı. Hiçbir talepte bulunmamış, hiçbir suçlamada bulunmamış, onu hiçbir göreve göndermemişti.

İşte buradaydı, ülkedeki en güçlü adamlardan biriydi, onun için her şeyi yapmaya hazırdı ve ondan hiçbir şey istememişti.

Denemek bile istemedi.

Bunun basit kesinliği onu mahvetti.

Keşke ona aşkını söyleseydi. Ama dilini tutmuştu. Onun kendini baskı altında ya da kapana kısılmış hissetmesini istememişti. Onu korkutup kaçırmak istememişti. Düşünmek için zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı, demişti kendi kendine, sonra da onu sonsuza dek istediğini her ikisine de kanıtlamak için masanın üzerinde onunla sevişmişti. Ama o aşk sözcüklerini söylememişti.

Belki de hiçbir şey fark etmezdi, ama onun bu kadar gururlu ve yalnız bir şekilde dünyayla savaşmaya gitmesi düşüncesine katlanamazdı, birinin onu çok sevdiğini ve onun yanında her türlü savaşa gireceğini bilmeden.

Ve belki bir gün ona dönüp binlerce yıldızın ihtişamıyla gülümseyecek ve bir mucize eseri onun da kendisini sevdiğini görecekti.

Guy çömelerek mektubu ateşe attı, alevlerin onu yutmasına izin verdi ve küle dönüşmesini izledi.

"Hardbury? Lordum?"

Duman Guy'ın gözlerini yakmıştı. Gözyaşlarını kırıştırdı ve karısının elini tutarak Bay Larke'in karşısına dikildi. Guy onun içeri girdiğini duymamıştı. "Korkarım..." Bay Larke'in ağzı çalıştı. Papağanı mırıldanmaya başladı ve

boynunu okşamak için geçti. "Bunu ben yaptım. Tartıştık."

"Neden?"

"Oğullarınızın eğitimi ve bu mülk üzerinde. Çünkü..." Adam perişan görünüyordu. Papağan onu teselli etmek istercesine başını adamın koluna sürttü. "Yemin ederim, hiç düşünmemiştim. O kadar inatçı, o kadar

eminim, çok gururluyum. Hiç düşünmemiştim..." Duvardaki bir bakış fırlattıktan sonra birkaç adım attı ve başını ellerinin arasına alarak bir sandalyeye çöktü. "O her zaman çok iradeli, kontrol edilmesi çok zor biri olmuştur. Bu mülkü kullanmak tek yol gibi görünüyordu. Bundan asla vazgeçmeyeceğinden o kadar emindim ki."

"Oh, Bay Larke, seni bencil, inatçı herif." Guy parmaklarını gözlerine bastırdı, israfa, kalp acısına ve kayba öfkelenmişti. Ellerini bıraktı ve diğer adama doğru başını salladı. "Onun istediği asla bir mülk değildi. Bir aileydi. Onu sevecek bir aile. Bir yuva."

"Onda vardı."

"mi? Yoksa onu da kaybedersiniz diye sevmekten mi korktunuz?"

"Lord Hardbury," diye yumuşak bir sesle uyardı Leydi Belinda.

"Lütfen."

Arkasını döndü, aklı sadece Arabella'yı, onun ilk kez gülümsediği anı görüyordu. Bunu yapan oydu. İtiraf edemeyecek kadar gururlu da ihtiyacı olan kişi oydu.

"Orada olup olmadığını öğrenmek için Londra'daki evimize haber gönderdik," diye ekledi Leydi Belinda. "Ve aileme mektup yazdık."

Larke sandalyesinin kollarını sıktı. "Onu bulacaksın, Hardbury. Onu eve getirene kadar rahat

etmeyeceksin." "Ya beni istemezse?"

"Yine de onu bul. Bu senin görevin."

Görev. Notunda görevden bahsetmişti. Ve o gün misafir odasında, evlilikleri kaçınılmaz görüldüğünde, o zaman da onun görev duygusundan söz etmişti.

Notu yaktığına pişman olmuştu ama onu uykusunda okuyabilecek kadar iyi biliyordu. *Bana borcun ya da görevin yok.*

Yıldızlara şükürler olsun. Ne de olsa ona bir ipucu vermişti.

Arabella saklanmak için çaba sarf etmezdi, çünkü Guy'ın peşinden gelmeyeceğini biliyordu. Ve eğer peşine düşerse, bunu neden zorlaştırsındı ki? Ama peşinden gelmeyecekti. Gelmeyeceğini biliyordu.

Ve yapmadı.

Londra'ya iki günlük yol vardı ve Cassandra'nın rahat bir araba bulmasına yardım ettiği için minnettardı. Ailesinin evinden uzak durdu; babasının onu evden kovması halinde yaşayacağı aşağılanma dayanılmaz olurdu. Bunun yerine, fazladan iki sokak daha giderek Londra'daki arkadaşları Lord ve Leydi Luxborough'nun evine gitti. Kont ve kontes Somerset'teki evlerindeydiler ama hizmetçileri onu iyi tanıyordu. Evi açtılar ve onu içeri aldılar.

Diğer tüm parlak çözümleri gibi, bunun da bir hata olduğu ortaya çıktı.

Çünkü Luxborough evi bir meydanın bir parçasını oluşturuyordu ve bu meydanın ortasında küçük, yapraklı bir park vardı ve bu parkın diğer tarafında Lord Hardbury'nin evi vardı.

Arabella geldikten birkaç gün sonra Guy da geldi.

Arabaların telaşından anlıyordu. Hizmetçilerin konuşmalarından biliyordu. Biliyordu çünkü onu her gün Ursula ile parkta oynarken görüyordu.

Biliyordu çünkü adam her seferinde ona doğru bakıyordu, bakışlarını tutarken yüz ifadesi okunamıyordu.

Her zaman olduğu gibi, kaçırın ilk kişi o oldu; her zaman olduğu gibi, adam sanki o orada değilmiş gibi devam etti.

"Ne bekliyordun ki?" diye mırıldandı pencereye doğru. "Bir demet çiçek ve bir teşekkür notu mu?"

"Bir şey mi dedin?" Juno arkasından sordu.

Hay Allah. Arabella arkadaşının orada olduğunu bile unutmuştu. Kalp kırıklığının canını acıtmasını beklemişti; başka hiçbir şeye konsantre olamayacağı kadar her şeyi tüketmesini beklememişti.

"Hayır, hiçbir şey" dedi.

Juno, eteklerinin fısıltısıyla odayı geçip ona katıldı ve yan yana Guy ile küçük kız kardeşinin oyununu izlediler. Ursula parka sık sık uğrayan kızılgerdanı görmüştü. Ursula küçük kuşu işaret ederken Guy çömelmiş, kolunu ona dolamıştı.

Juno, "Lord Hardbury, Leo ile birlikte stüdyoya geldi," dedi.

Londra'da kendi atölyesi çok az sayıdaki kadından biri olan profesyonel bir sanatçı olarak Juno, toplumun olağan kurallarına paralel bir alanda yaşıyordu. Saygın yerlerde asla kabul görmese de, saygın insanların sanat stüdyolarına karışması tamamen kabul edilebilirdi. Dammerton Dükü Leopold Halton'un Juno'nun atölyesine sık sık geldiği biliniyordu.

Belki de Arabella yayınevini kurmayı başarırca böyle bir ortamda var olmayı öğrenecekti. Guy'ı terk ederek kendini sosyetenin dışına atmıştı ama bir yayıncının iyi bir üne pek ihtiyacı yoktu. Tek ihtiyacı olan paraydı. Ve arkadaşlar.

Juno aniden odanın öbür ucuna sıçradı, kara kalemmini ve kâğıdını kaptı ve çizmeye başladı. Arabella onun çalışmasını izlemek için pencere kenarına yaslandı.

"O nasıl?" Arabella sordu.

"Pek konuşmadı. Dikkati dağılmış gibiydi." "Bir şeyleri kurcalıyor ve dürtüyor muydu?"

"Aman Tanrım, evet."

Arabella hatırlayarak gülümsedi. "Bunu yapar. Huzursuz oluyor."

Ama onu özlemişti. Guy'la ilgili anılarını çıkarıp onları değerli sanat eserleri gibi inceleyerek özlemine daha da artırdığını düşünüyordu. Ama kalp acısını hoş karşıladı; aşkla birlikte geliyordu ve aşkıdan vazgeçmeyi reddetti.

Juno başını işinden kaldırmadan, "Bir buluşma ayarlayabiliriz," dedi. "Benim stüdyomda. Tamamen tesadüfi görünebilir. Sen orada beni ziyaret ediyor olursun ve Leo da Hardbury'yi tekrar getirir. Onunla konuşabilirsin."

Arabella başını salladı. "Konuşmanın bir faydası olmaz."

Cassandra da benzer bir şey söylemişti: *Olmaması gerekenden daha karmaşık hale getirmeyin.*

Ama anlamadılar. Ya Arabella, Guy'ın kendisiyle onur ve görev için evlendiğini, başka bir şey için evlenmediğini söyleseydi? Elbette bunu inkâr ederdi. Onuru ve görev bilinci onunla evlenmesini, iyi karakteri de memnunmuş gibi davranmasını gerektiriyordu. O

gerçek düşüncelerini samimiyetin ve şakaların ardına gizlemiş olabilirdi, ama onun altta yatan gerginliğini hissedebilirdi. Yıllar geçtikçe daha da kötüleştiğini hissedecekti.

Ayrıca, artık çok geçti. Bir kadın bir erkeğe kazık atıp birkaç hafta sonra geri dönüp "Aslında fikrimi değiştirdim" diyemezdi.

Çizimini bitiren Juno zıpladı ve sayfayı Arabella'ya uzattı. Çizim Guy'a aitti ama Guy ciddi ve sert görünüyordu. Arabella sanki sihirli bir şekilde ona dokunabilecekmiş gibi parmak ucunu Guy'ın çenesinin kara kalem çizgisi boyunca gezdirdi ama sadece teninde koyu bir leke kaldı.

"Gülümsüyor olmalı." Dalgınca lekeyi ovaladı. "Bana gülümseyen bir resmini çiz."

Juno, "Leo ile stüdyoyu ziyaret ettiğinde gülümsemiyordu," diye karşı çıktı ama yine de yeni bir eskize başladı.

"Aklında çok şey var." Arabella sayfayı indirdi ve pencereye döndü. Parkta Guy ve Ursula kovalamaca oynuyordu. Guy gülüyordu. Arabella bir ya da iki kez onu güldürmüştü. "Çoğu gün gazetelerde o var. Aramızda kalsın, haber muhabirlerini meşgul ediyoruz."

Soruşturmada Sculthorpe'un ölümünün kaza olduğuna karar verilmiş ve gazeteler trajik bir şekilde hayatının baharında kaybedilen bu kahraman akran için övgülerle dolup taşmıştı. Baronun neden Larke malikânesine gittiği ve Hardbury'nin neden artık nişanlı olmadığı konusunda spekülasyonlar yapılıyordu; henüz çok az kişi Arabella'nın adını açıkça anmaya cesaret edebilmişti ama satır araları okunduğunda imalar açıktı.

Gazeteler ayrıca, Lord Hardbury'nin kız kardeşlerinin velayetini almak için verdiği dilekçenin görüşüldüğünü bildirirken, kız kardeşlerinin zaten onun evinde yaşadığını gözlemlemişti. Ardından, başarısını duyurdular: Merhum Marki'nin vasiyeti bozulmuş ve vesayet onun olmuştu.

"Şimdi içeri dönüyorlar," dedi. "Ursula büyümüş. Sanırım Guy'ın saçları koyulaştı. Ya da belki ışık yüzündendir."

"Sen de bir haber muhabiri olabilirsin," dedi Juno. "Haberlerini hayal edebiliyorum: 'Bugün Lord Hardbury yeni bir mavi palto giydi ve çenesini kaşıdı. Çok heyecan vericiydi.'"

"Bu pek de heyecan verici bir haber değil."

"Aynen öyle. Sıkıcı olmaya başlıyorsun, Arabella."

Arabella sert bir bakışla arkasını döndü. "Saçmalamayın. Ben asla sıkıcı değilim. ünüm, kesinlikle, çok daha fazla oluyor."

İlginç. Neredeyse seninki kadar ilginç," diye ekledi küstahça.

Juno neşeli kahkahasıyla karşılık verdi. "Ünüm sadece Dammerton Dükü ile dost olduğum için ilgi çekici."

"Gazeteler bunu ne zaman haber yapsalar, 'arkadaşlar'ı italik yazıyorlar."

"Çünkü bir erkek ve bir kadının birbirlerini çekiştirmeden de birbirlerinin arkadaşlığından keyif alabileceklerini anlayamıyorlar. İş için mükemmel. Zengin bankacıların eşleri, benim stüdyomda oturlarsa gerçek bir dükle tanışacakları umuduyla portrelerini yaptırıyorlar. Leo bu konuda çok yardımsever. Benden komisyon alması gerektiğini söylüyor."

Arabella çaresizce, sanki daha güçlü bir kuvvet tarafından zorlanıyormuş gibi pencereye döndü. Parkın karşısındaki evin ön kapısı kapalıydı. Guy o evde, hayallerindeki huzurlu ve sevgi dolu yuvayı kuruyordu. Şimdiden kız kardeşleri vardı; yakında Arabella'ya olabildiğince benzemeyen bir gelin bulacak ve Arabella onun nişanını haberlerde okuyacaktı.

Belki çiçekleri ve teşekkür notunu o zaman gönderirdi.

Ve onları hemen geri gönderirdi. İsteddiği onun minnettarlığı değildi.

O evde onunla birlikte olmak, sıkıntılarını ve zaferlerini paylaşmak istiyordu. Onun eve geldiği kişi olmak istiyordu. Sırlarını açtığı, dalga geçtiği, kavga ettiği ve öptüğü kişi olmak istiyordu. Bir balo salonuna girdiğinde koluna giren, bir akşam yemeğine ev sahipliği yaptıklarında masanın altından bakışan kişi olmak istiyordu. Hyde Park'ta onun yanında at sürmek, günün sonunda rahat bir salonda ona sokulmak.

Kollarını açtığı kişi olmak istiyordu, onu gülümseten kişi. Bir haber aldığı anda aradığı kişi. Uyurken ona sarıldığı kişi.

Ama bundan da öte, onun ve o kocaman kalbinin mutlu olmasını istiyordu. Özlemine duyduğu sıcak, huzurlu yuvayı kurmasını, istediği kişiyi sevmeye ve istediği gibi evlenme özgürlüğüne sahip olmasını istiyordu.

En azından bunu onun için yapabilirdi.

"Leo bir süre sonra annesini ve kız kardeşini ziyaret etmek üzere Lincolnshire'a gidiyor. Lord Hardbury de ona eşlik edecek," dedi Juno. "Leydi Gisela gelecek yıl sahneye çıkacak. Leo onun çok güzel olduğunu söylüyor. Acaba Lord Hardbury de öyle mi düşünüyor?"

"Kurnaz değilsin Juno." Arkasını döndü. "Leydi Gisela sevimli ve hoş biri mi? Guy bir eşte bunu ister."

"İsteddiği şeyin sen olduğunu sanıyordum."

Juno ona başka bir bitmiş taslak verdi. Bu sefer keskin elmacık kemikleri ve ince kemerli kaşları olan yaşlı bir kadın vardı. Bitkin yüzü çizgiler ve kaş çatmalarla buruşmuştu.

"Bu senin bir portren," dedi Juno. "Yaşlı, sefil ve yalnız olduğun zaman, çünkü onunla konuşamayacak kadar gururlusun."

"Bu sefer gurur değil." Kâğıdın üzerinde, gelecekteki sefil benliği ona kaşlarını çatmıştı. "Lincolnshire'a mı gidiyor diyorsun?"

"Yakında."

"O halde benim de tereddüt etmeyi bırakıp Londra'dan ayrılma vaktim geldi."

T Araba yüklenmişti, arabacı kıpırdanıyordu ve bir seyis kapıyı açık tutarak Arabella'nın binmesini bekliyordu.

Tırmanacaktı. Elbette binecekti. Doğruca o arabaya atlamak ve kendisini batıya götürmesine izin vermek niyetiyle evden çıkmıştı.

Yine de ilginç bir şekilde, evle araba arasındaki kısa mesafede yolunu kaybetmişti. Sanki görünmeyen bir güç tarafından zorlanıyormuş gibi, koşum takımları şingirdayan atların etrafından dolaşmış ve şimdi sokağın ortasında durmuş, şapkasını ve eldivenlerini elinde çevirerek parka bakıyordu.

Guy'da.

Ursula ve Freddie'yle birlikteydi, üçü birlikte yine küçük kızılgerdanı izliyorlardı. Onun orada olduğunu biliyor olmalıydılar, ama ona aldırış etmediler. Belli ki bir kızılgerdan, gururlu ve aptal Arabella Larke'ın gelip gitmelerinden çok daha ilginçti.

Belki bir anlığına daha ona yaklaşabilirdi. Bir kelime daha, bir gülümseme daha. Vücudu dönmüyordu. Sanki doğanın bir gücü onu ona doğru çekiyordu, tıpkı göç eden kuşların dünyanın öbür ucuna çekilmesi gibi.

İhtiyacı olan tek şey buradayken nasıl olur da taşradaki arkadaşlarının yanına uçabilirdi?

Arabella şapkasını ve eldivenlerini bir uşağa ittirdi ve daha niyetini bile anlayamadan yolun karşısına geçti. Freddie'nin Ursula'yı götürdüğünün belli belirsiz farkındaydı ama tek gördüğü Guy'dı, doğrulmuş, dönmüş, gerilmiş, onun yaklaşmasını izliyordu.

Ah, yürümeye devam etmek, onun kucağına doğru gitmek, yüzünü onun boynuna bastırmak ve eve geldiğini bilmek.

Ondan bir metre kadar uzakta durdu. Saçları hâlâ altın sarısıydı. Teni hâlâ bronzdu. Bu yüzü gülerken, üzgünken, kızgınken ve tutkuluyken görmüştü. Şimdi ise esrarengizdi. Davetkâr değildi. Aradığı eve açılan kapalı bir kapı.

O benim olabilirdi.

Ta ki onurlu davranışlarından pişmanlık duyana ve onun varlığına
içerleyene kadar.

için de doğru kararı vermişti. *Vermiştii*. Hak ettiği gerçek mutluluğu
bulması için onu özgür bırakmıştı.

Sadece bunu yapmak için kendi işe yaramaz kalbini kırması gerekiyordu.

Bakışları onun yanından geçip terk edilmiş arabaya kaydı. "Yine mi
kaçıyorsun, Arabella?"

"Ben yapmadım-"

"Kaçıp gittin." "Seni
serbest bıraktım."

"Bir teşekkür notu mu bekliyordun?"

Alışkanlık onu geri çekilmeye zorladı. "Biraz çiçek de olurdu." Kendini
durdurdu. *Şimdi olmaz, gurur.*

Onu bu kadar yakından görmek, onun gülümsemeyen, dokunulmaz
yüzünü görmek kalbini nasıl da acıtıyordu. Asla onun olamayacaktı ama belki
de enkazdan bir şeyler kurtarabilirdi.

"Bunu geride bırakalım," dedi. "Birbirimize karşı medeni olabiliriz,
tanıdıklar-"

"Hayır. Yapamayız." Cebinden bir mektup kaşlarını çatarak ona baktı.
"Bu avukatımdan. Göndermeden önce sadece benim imzam ama madem
buradasınız, şimdi size verebilirim."

Kalın, kremi kâğıt sanki iyi kullanılmış gibi hafifçe buruşmuştu. Daha
da ilginç çıplak elleriydi. Avuç içleri hâlâ pürüzlü müydü, yoksa çoktan
pürüzsüz olmuşlar mıydı? Bunu bilme hakkında vazgeçmişti.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Şu istediğin teşekkür notu sanırım." Sesi kuru ve alaycıydı. "Beni özgür
bıraktığın için teşekkür ederim."

Mektubu sabırsızca ona doğru itti, o da aldı ve yırtarak açtı.

Her zamankinden daha hızlı konuşarak, sanki bu işin bir an önce
bitmesini istiyormuş gibi açıklamaya başladı. "Bana karşı açtığınız sözünü
tutmama davasında, avukatınız-"

"Nişanı ben attım," diye araya girdi, şaşkındı. "Sana karşı hiçbir zaman
dava açmadım."

"Ve bu da oldukça can sıkıcıydı. Bunu senin adına yapmak
zorundaydım." Kafası karışan Arabella mektubu açtı ve
düzgün baktı,

Anlaşılmaz bir yazı. İlk kelimeler hukuk dilindeydi. Kadın

Hukuk dilinde iyiydi. Eğlenmek için içtihat okurdu. Yine de anlaşılmazdı.

"Benim adıma kendinizi dava ettiniz," diye tekrarladı.

"Evet. edin. Avukatınızın dilekçesine göre-" "Avukatım mı var?"

"Senin için bir tane kiralamak zorunda kaldım. İyi ama pahalı. Faturayı sana gönderirim."

"Guy, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Seni serbest bıraktım. Bana karşı bir söz ihlali davası açabilirdin."

"Babam vasiyetinde," diye devam etti, "seninle evlenirsem bana, evlenmezsem Sir Walter Treadgold'a kalacak üç mülk belirtmiş. Avukatınızın dilekçesi, bozulan nişanımız göz önüne alındığında, bu mülklerin size gitmesi gerektiğini başarıyla savundu."

"Bana evler verdiniz."

"Evet. Hepsi mektupta yazıyor."

Hâlâ tek kelimesini bile anlayamıyordu. "Üç ev." "Ekli bazı arazileri var. İnekler, ekinler ve benzeri şeyler."

Arabella kafasını toparlamak için onun yanından geçip demir çitin etrafını saran parlak sarmaşığa baktı. Yapraklarının esintiyile titreyişini izledi ve hâlâ anlamıyordu. Görünüşe göre, kendi kalbini kırarken beynini de kırmıştı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Bana hiçbir şey borçlu olmadığınızı açıkça belirttim."

"Gerçekten de notunuz son derece açıktı." Kuru ses tonu kadının gözlerini tekrar ona çevirmesine neden oldu ama yine de yüz ifadesi hiçbir şey vermiyordu. "Bu her şeyi kesin olarak açıklıyor. Tamamen özgürüz. Borç yok, görev yok, onur yok, yükümlülük yok. İtibarını kurtarmak için pek bir şey yapamam ama bu çoğunlukla senin hatan, bu yüzden kendimi sorumlu hissetmeyi reddediyorum."

"Tamamen özgür," diye tekrarladı.

"Tamamen özgür," diye kabul etti. Hafif ses tonunun altında bir gerginlik mırıldanıyordu. "Sana hiçbir şey borçlu değilim, sen de bana hiçbir şey borçlu değilsin. Artık kendi gelinimi seçmekte özgürüm. Sevdığım birini, beni tanıyan birini, beni mutlu eden birini. Kimi istersem onu seçebilirim. Ve sen de seçebilirsin."

Arabella kendini özgür hissetmiyordu. Korsesinin sıkılığını, saçlarındaki esintiyi ve aptal, üzgün kalbinin yeniden kırıldığını hissetti. Bütün bağları koparmaya ne kadar da hevesliydi! Yine de bu bağları

ona finansal bağımsızlık vermek. Neden bu kadar sefil bir şekilde
Düzgün mü?

"Seni sorunlarıma bulaştırdım, neredeyse hayatını mahvediyordum ve sen bunu yapıyorsun." Parmakları sayfanın üzerinde sıkılaştı, onu parçalara ayırmak istiyordu. "Ben sana bir sürü sorun çıkardım ve sen bana üç ev verdin. Benden hiçbir şey istemiyor musun?"

"Hiçbir şeyin yok," dedi sertçe. "Her şeyden vazgeçtin."

"Doğru, ama-"

"Ama bana verebileceğin bir şey var."

Herhangi bir şey söylemek istedi. Bekledi.

"Bir açıklama," dedi. "Bana neden kaçtığını söyle. Neden benimle evlenmek yerine her şeyini kaybetmeyi tercih ettiğini."

"Ben kaçmadım-"

"Anlat bana."

Yüz hatları amansız, duruşu kapıdaki bir düşman askerinkine kadar davetkârdı. Onunla ilgili hiçbir şey onu gardını indirmeye ve korkmuş kalbini teslim etmeye davet etmiyordu.

"Bu işin istiyorsun," dedi.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Bana yardım et, ama bu işin istiyorum." Eğer bir açıklama istiyorsa, o zaman ona borçlu olduğu şey buydu.

Gözlerinin sarmaşıklarla çevrili çitlere doğru kaymasına izin verdi. Kızılgerdan şimdi oraya tünemişti, küçük bacakları üzerinde kabarık bir tüy yumağıydı. Bütün kuşları sevmeyebilirdi ama bunu sevdiğine karar verdi. Cesaretine, kedilerden, kafeslerden ve sadece hayatta olmanın getirdiği sayısız diğer tehlikeden habersiz neşeye cıvıldamasına hayran kalmıştı.

"Benimle evlenmeye zorlanmaya karşı mücadele ettin," dedi ardıc kuşuna. "Ama aniden tuzağa düştün. Neşeli bir yüz takındın, çünkü yaptığın şey bu, ama ikimiz de biliyoruz ki benden bıktığın gün gelecekti. Ne de olsa beni gerçekten istemiyordun. Bana bakacak ve kaybettiklerini, hayalini kurduğun ve zorunda kaldığın hayatı ve evi görecektin. Bunu senin için yaptım, çünkü mutlu olmanı istiyordum. Ama kendim için de yaptım. Çünkü her şeyi kaybetmekten daha kötü bir şey var."

Sessizliğinin yoğunluğu bakışlarını tekrar ona çevirmesine neden oldu. Gözleri bir kez buluştuğunda, bir deprem bile onu başka yöne çeviremezdi.

"Hayatımı kızgınlık ve düşmanlık içinde, bir yandan da sevgi özlemiyle geçirdim. Evliliğimi de bu şekilde geçirmeye dayanamazdım."

Gözleri kısıldı. "Neden aşkımı özlüyorsun ki?"

"Aman Tanrım, Guy, bu kadar kalın kafalı olamazsın."

"Neden olmasın? Sen öylesin." Kadın başka bir şey eklemeyince Guy kaşlarını kaldırdı. "Açıklaman yeterince iyi değil. Dahası da var."

Dahası da vardı ama kelimeleri yetersiz kaldı. Arkalarından Freddie ve Ursula içeri girdiler. Guy dönüp onların gidişini izledi, sonra geri döndü.

"Seni dinleme konusunda her zaman iyi olmadığımı biliyorum," dedi, "ama başka ne söyleyeceksen dinleyeceğime söz veriyorum. Ama Arabella-" Bakışları onu çarptı. "Bu sefer gerçekten söylemek zorunda kalacaksın."

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Bunu kolaylaştırmamı hak etmiyorsun."

Yeterince adil. Ona borçluydu. Çünkü her şey onun hatası olmasına rağmen ona bakmak için çaba ve masraf göstermişti.

Böylece kendini özgür bırakabilecekti. Seçme özgürlüğü, demişti. Gerçekten istediği bir eş seçme özgürlüğü.

Onu seçmekte özgürsün.

İçinde bir umut kabardı, aptalca, boş bir umut. Onu asla seçmeyecekti, hataları ve kusurlarıyla değil, tüm bağlarını koparma çabalarından sonra değil. Keşke ona kendisini sevmesini emredebilseydi. Keşke aşkını satın alabilse, rüşvet verebilse ya da yalvarabilse.

Aşkın böyle işlememesi ne yazık.

Sevgi satın alınamaz, zorlanamaz, talep edilemez ya da alınamazdı. Sevgi yalnızca verilebilirdi.

O zaman istese de istemese de ona sevgisini verecekti. Verecek tek şeyi kalmıştı.

Ona söyleme, diye uyardı gururu. Seninle alay edecek, seni kovacak.

Derinlerde bir yerden kalbinin fısıltısı geldi: *Saçmalama. Aşkla alay eden bir adamı asla sevmem.*

Şimdi git, diye ısrar etti gururu. O seni istemiyor. Şu arabaya bin ve git.

Kapa çenenin, gurur, dedi kalbi. Artık yetki bende.

Ve birdenbire zor gelmemeye başladı. Kelimeler oradaydı, kalbinde, doğduğundan beri yattıkları yerde ve tek yapması gereken onları söylemekti. Bu kez ağzı ona ihanet etmedi ve kelimeler saf ve gerçek olarak ortaya çıktı.

"Çünkü seni seviyorum," dedi.

Kızılgerdan panik içinde kanat çırparak geçti ve bir rüzgâr yaprakları hışırdattı. Ama gökyüzü çökmedi. Güneş parlamaya devam etti ve Arabella biraz daha zorlanarak da olsa nefes almaya devam etti.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Dahası da var," dedi. "Seni başka birine, sana istediklerini daha iyi verebilecek birine teslim etmem gerektiğini ve seni ancak uzaktan sevebileceğimi kabul ettim. Bu da ideal değil, çünkü insan sevdiği nesneye yakın olmak ister. Ama aynı zamanda sana ihtiyacım var."

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Elbette sensiz de hayatta kalabilirim," diye ekledi. Bu bir gülümseme miydi? "Elbette."

"Kendim olabilmek için sana ihtiyacım var. Kendimi çok uzun zamandır çocukluğuma kapattığımı, istediğim aileyi ve evi ararken aptalca yanlış yere baktığımı fark ettim. Sayenizde büyüyebildim ve hayatıma yeniden başlayabildim. Kendi hayatım, kendi yolum. Şimdiye kadar çok kötü bir iş çıkardım ama... Seni sevdiğim için ya da böyle olduğum için asla pişman olmayacağım. Sadece senin istediğin gibi bir eş olmadığım için pişmanım. Çünkü sen benim bir kocada arzuladığım her şeysin."

Gözlerini kapadı ve kulağa lanet gibi gelen bir şey mırıldandı. "İşte. Senin açıklaman bu," dedi kısık sesle. Boğazı düğümlenmişti.

Acı verecek kadar sıkı. "Artık sana hiçbir şey borçlu değilim ve gerçekten söyleyecek bir şeyimiz kalmadı. Seni tutmayacağım."

Gitmek için arkasını döndüğünde, ayaklarının dibinde paramparça oldu. Adam çıplak eliyle onun bileğini yakaladı. İçine bir sıcaklık yayıldı. Uzuvarları dondu. Onunla yüzleşmek için dönemedi. Ama onun arkasında durduğunu hissetti. Adam sadece bileğine dokunmuştu ama yine de onu hissetti.

Onun derin, titreyen nefesini duydu. Boynunda sıcak salınımını hissetti.

"Yıldızlara şükürler olsun, bunun olmasını umuyordum," dedi sesi titreyerek.

İçinden kan akıyordu, kan ve başka bir şey, damarlarında dolaşan ve kaslarını güçsüzleştiren bir şey. Yine de dönmeye cesaret edemedi. Adam elini onunkinin üzerine koydu ve parmaklarını birbirine doladı. Gözlerini kapadı, tek bildiği o olana kadar duyularını onun varlığına teslim etti.

"Seni lanetledim, biliyorsun," diye alçak sesi kulağına geldi. "Seni o kadar uzun ve sert lanetledim ki, kafanın etrafında çekirge bulutlarının dolaşmaması bir mucize. Seni ve lanet olası gururunu lanetledim. Borç ve görev diye yazmışsın: İnanışın şey değil mi? Ve söylediğim diğer her şeyi

cesur bir yalan olarak görmezden gelebilirdi." Diğer eli de vals yapmaya hazırmış gibi kızın kalçasına indi ama kız ters tarafa bakıyordu. "Düşünmeye başladın, değil mi? Sen ve senin o parlak elmas zekân. Ama düşünmek yürümek gibidir: Yanlış yerde, yanlış yöne bakarak başlarsan, yanlış yöne doğru ilerlersin ve sonunda dünyanın kenarından düşersin."

Daha da yaklaştı; göğsü kadının sırtına değdi. Dönmesi mümkün değildi, adam onu geriye doğru danslarında o kadar sıkı tutuyordu ki.

"O lanet mektubu ilk önce senin bana geleceğini umarak taşıyordum. Bana gelmeni istedim. İhtiyacım vardı-" Sesi kesildi. Keskin bir nefes aldı. "Bana gelmene ihtiyacım vardı."

Adamın tutuşu gevşedi. Kollarında dönerek onun yaz yağmuru gibi gözlerine baktı.

"Ama sen beni hiç istemedin," diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Hayalini kurduğun eve sahip olmayı hak ediyorsun. İstedğin şeye sahip olmayı hak ediyorsun."

"Bir yuva," diye tekrarladı. "Geri dönmek için güvenli, sıcak bir yer, rahatlık ve tutku, neşe ve zevk hissettiğim bir yer." Sanki onu yerinde tutmak istercesine ensesini kavradı. "Arabella, seni gururlu, imkânsız aptal. Sen benim evimsin."

Sözleri nefesini kesmişti ama havaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu, çünkü tüm titremesi geçmişti. Bir elini onun sevgili yüzüne bastırırken bacakları güçlü ve kolları sabitti. Adam alnının onunkiyle buluşmasına izin verdi.

"Bunu görmem o kadar uzun sürdü ki," diye devam etti usulca, nefesleri birbirine karışıyordu. "Babama karşı verdiğim mücadele düşüncelerimi katılaştırdı. Ama sonunda anladım: Dünyayı dolaşmalı ve kendim , böylece en çok ihtiyaç duyduğum şeyin her zaman burada olduğunu görebildim."

"Yani..."

"Yani, ben de seni seviyorum. Sana söylemek istedim ama fırsat bulamadım."

Başını kaldırıp onun gözlerine baktı, buna inanmak, korkusunu yenmek için bir yol bulmak istiyordu.

"Hatalar yapacağım," dedi. "Yanlış bir şey söyleyeceğim. Ben-"

"Tabii ki yapacaksın. Ben de öyle. Bir hata yaptığımda beni terk edecek misin?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden bana da aynı lütfu bahsetmiyorsun?" Arabella'nın bir tutam saçını düzeltti. "Seni tanıyorum Arabella ve seni seçiyorum. Bu seferlik,

Bundan hiç şüpheniz olmasın. Hayatımı paylaşmayı seçiyorum, çünkü hayatım seninle daha güzel. Senin de aynı nedenle beni seçmeni istiyorum. Hayatında bir kez olsun kavga etmeyi bırak ve beni bu zavallılıktan kurtar."

Acı onun hassas, hırpalanmış kalbini dilimledi. Ah, yardım et ona, ne yapmıştı?

"Seni incittim," dedi, onunla birlikte incinirken gözleri yaşardı. Sanki onu iyileştirebilecekmiş gibi elini aceleyle yüzüne, boynuna, omzuna bastırdı. "Ah, Guy, fark etmemiştim. Seni asla incitmek istemedim. Yapabileceğimi hiç fark etmedim. Ben sadece senin mutlu olmanı istedim."

Kısa, neşesiz bir kahkaha atarak başını salladı. ".
Çok yanlış yaptın."

"Çok özür dilerim. Beni affedecek misin?"

Onun yanağını okşadı. Serin hava gözyaşının bıraktığı nemin üzerinde dans etti. "Aramızdaki her şey karmakarışıktı. Çözmek biraz zaman aldı. Sadece bana söz ver: Bunu bir daha yapma."

Bunu düzeltebilirim, diye düşündü elleri adamın göğsünde dururken. *Sadece bir plana ihtiyacım var.*

Guy hafifçe güldü. "Güzel, parlak Arabella," diye mırıldandı.

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü bir plan yapmaya , değil mi?" dedi. "Pekâlâ: Bana zekice planımı anlat. Bunu nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?"

Aklından binlerce seçenek geçti ama hepsini görmezden geldi.
Ne yapacağını zaten biliyordu.

"Seninle... konuşacağım," dedi tereddütle.

Adam gülümseyerek başını salladı. "İyi plan."

"İçin özür dilemeliyim." "Bunu yaptın."

"Ve seni incittiğim için senden af diliyorum."

"Buna sahipsin."

"Ve sonra..." Bu onun için yeniydi ama çok önemliydi; bunu yanlış anlamamalıydı. "Sana soracağım... Seni bir daha asla böyle incitmemem için benden ne istiyorsun?"

"Tek bir şey."

"Herhangi bir şey."

"Güven bana. Seni seveceğim konusunda bana güven. Kendi kalbimi bildiğim için bana güven.

Seninkine göz kulak olmam için bana güven."

Gözleri onunkilere öyle derinden bakıyordu ki, kalbinin derinliklerine kadar görüyor olmalıydı. Kalbinin tatlı bir teslimiyetle ona açıldığını hissetti. İçinden kutsanmış bir huzur aktı.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Evet."

"Seni gerçekten seviyorum. Bunu görüyorsun."

"Ve seni seviyorum." Başını öne eğdi. "Bugüne kadar bu kelimeleri hiç söylemediğimi düşünürsek, onları söylemekte oldukça iyiyim, değil mi?"

"Yine de pratik yapmaya devam edin." "Her gün."

Bu da ona bir şey hatırlattı: Yapılmamış bir şey kalmıştı.

Ondan bir adım uzaklaştı. İki elini de kavrayarak onun sevgili yüzüne baktı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı.

"Guy," dedi yavaşça, "artık tamamen özgür olduğumuza göre..."

"Evet?"

"Belki de bu size sormam için iyi bir zaman olabilir..."

"Evet?"

Derin bir nefes aldı ve göğsü hava, neşe ve aşkla şişerken, ağzının geniş, çaresiz bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Merak ediyordum da Guy Roth, bana büyük bir onur verir misin... ve benimle evlenir misin?"

Gülümsemesi onunkiyle eşleşti. "Hiç sormayacaksın sanmıştım." Ellerini kaldırdı ve parmak eklemlerine hafif bir öpücük kondurdu. "Evet, Arabella Larke, seninle evleneceğim. Evet."

Arabella'nın düğünü için ^{yapılan} gelinlik diğer gelinliklerinden daha güzel değildi ama onu başka hiçbir kıyafetin yapamadığı kadar değiştirmişti. Aynada kendini inceledi, beyaz eteğin ve korsajın her santimini, etek ucundan fışkıran mavi çiçeklerin bolluğunu inceledi. Tamamen kendisi gibi görünüyordu ama yine de tamamen yeni biri gibiydi.

Nedenini anlaması bir anını aldı.

Hayatının her günü bir zırh giyer gibi giyinmiş, savaş alanı olarak gördüğü dünyada savaşmaya hazırlanmıştır.

Dünya bugün bir savaş alanı değildi. Başka bir gün başka bir savaş bulacaktı; o buydu ve tam da olması gerektiği gibiydi. Ama bugün, bir ömür boyu savaştıktan sonra, Arabella'nın aklına şu geldi

sonunda kazanmıştı. Ne için savaştığını bile bilmiyordu ve bu zaferi nasıl kazandığından hâlâ emin değildi ama bunu kendi zaferi olarak kabul etmekten mutluluk duyacaktı.

Araba hazırды ama Arabella hazır değildi. Annesi henüz ortaya çıkmamıştı, bu yüzden güzel elbisesinin eteklerini topladı ve babasının çalışma odasına koştu.

Sonuçta sadece ölü, doldurulmuş kuşlar olan kuşları görmezden geldi ve ikiz kardeşinin portresine baktı. Güzel, sevgili Oliver. Her zaman onun bir parçası olan ve olmaya devam edecek olan o küçük çocuk. Onu çok erken terk etmişti ama her zaman onun yanında yürümüştü.

İşte buradasın, küçük kardeşim, diye düşündü.

Bugünkü gülümsemesi, sevdiği küçük çocuk gibi tatlı ve hiç tanımadığı genç adam gibi sevecendi.

Bugün evleniyorum. Sevdiğim ve beni de seven biriyle. Senin adına mutluyum, diye cevap verdi. *Bunu hak ediyorsun.*

"Seni özledim." Bu sözleri yüksek sesle söyledi. "Keşke burada olsaydın. Öldüğün için üzgünüm."

O sadece bir portreydi ve konuşamıyordu ama sanki o da yüksek sesle konuşmuş gibi kelimeleri duydu: "Ben de seni özlüyorum ama yaşadığın için mutluyum."

Kapı açıldı ve annem içeri girdi.

"İşte . Araba bekliyor. Ne yapıyorsun?" "Oliver'la konuşuyorum."

Annesi onun elini tuttu ve birlikte durup söyleyecek hiçbir şeyi kalmayan küçük çocuğun portresine baktılar.

"Seni seviyorum anne."

Annesi Arabella'nın şakağına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum, canım."

Kapı yine açıldı. Bu kez gelen Arabella'nın diğer yanında duran babamdı. Uzun bir süre konuşmadılar.

"Umarım mutlu olursun kızım," dedi sonunda. "Ve bunu Hardbury için söyleyeceğim: En azından seninle başa çıkabilir."

"Deneyebilir."

Babam güldü. "Evet, sanırım yapabilir. I..." Kahkahası kesildi ve gözleri ondan duvara doğru kaçtı. Geri döndüğünde onun elini tuttu. "Sana çok kötülük yaptım, biliyorum. Ama sana kızım demekten gurur duyuyorum. İyi bir kadın olarak büyüdün ve bu bana rağmen oldu.

Benim yüzümden. Evet, gerçekten de iyi bir kadınsın. Biraz gururlu ve inatçı olsan da."

Diğer tarafta annem güldü. "Gururlu ve inatçı, değil mi Peter?" dedi küstahça. "Sana birini hatırlatıyor mu?"

Arabella daha önce hiç böyle durduğunu hatırlamıyordu; anne babasının yanında, aile birbirine bağlıydı ve kendi aptallıklarına birlikte gülüyorlardı.

"İstedğin sıklıkta ziyaretine geleceğiz baba. Eğer çocuklarımız olursa, onlarla bol bol vakit geçireceksin. Umarım içlerinden en az biri sana çeker."

"Küçük bir bilim adamı mı?" "Ya da küçük bir kadın."

Homurdandı. "Teşekkür . Ama o kadar kutsanmamış olsanız bile, umarım yine de bazen aptal yaşlı babanızı ziyaret edersiniz. Şimdi," diye ekledi daha hızlı. "Hardbury senin yine kaçtığını düşünüp paniğe kapılmadan önce seni kiliseye götürsek iyi olur."

Küçük kilise doluydu ve Arabella ile babası içeri girerken herkes başını çevirdi.

Biri hariç tüm kafalar: Guy'ın.

Sunakta bekliyordu, geniş sırtı uzun ve dikti. Vitray camdan giren bir güneş ışığı saçlarını altın, kırmızı ve maviye boyuyordu.

Yavaş yavaş yürümeye başladılar. Arabella gözlerini Guy'dan ayırmadı. Guy hala

Dön.

Sunağa vardıklarında babam onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kenara çekildi,

onu damadının yanında bıraktı. Kadın adama baktı ve belki de adam onun bakışlarını hissetti, çünkü sonunda döndü. Gözleri kızın yüzünde gezindi.

Ve harika bir şey oldu. Guy Roth gülümsedi.

Sıcak bir gülümsemeydi, neşeli bir gülümsemeydi. Sadece orada olduğu zevk dolu bir gülümseme.

Guy ona gülümsedi çünkü hayatta olduğu için mutluydu. Ve bu dünyadaki en muhteşem şeydi.

TEŞEKKÜRLER

May Peterson'a, Tessera Editorial'dan Johanie Martinez-Cools'a ve Melinda Utendorf'a bu kitaba büyük fayda sağlayan değerli geri bildirimleri ve editörlük becerileri için teşekkür ederim.

LONGHOPE ABBEY SERİSİ

Şimdi Kullanılabilir

[Çirkin Türden Bir Earl](#)

[Tehlikeli Türden Bir](#)

[Hanımefendi](#)

[Kötü Bir Koca](#)

Sıradaki

Skandal Bir Dük

Yayın tarihleri, gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında haberler için miavincy.com/news adresinden kaydolun veya miavincy.com adresini ziyaret edin.

Bu serideki her kitap bağımsız olarak okunabilir ve kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir. Karakterler aynı dünyada hareket ettiklerinden, birbirlerinin hikayelerinde görünürler, ancak herhangi bir kapsayıcı olay örgüsü yoktur.

YAZAR HAKKINDA

Mia V incy İngiliz Edebiyatı ve gazetecilik diplomalarına sahip, ancak bu eğitimin olumsuz etkilerinin üstesinden gelmeyi başarmış ve şimdi tarihi romanlar yazıyor.

Mia'nın çalışmaları ve daha önce gazeteci, iletişim uzmanı ve redaktör olarak çalışması onu dünya çapında altmıştan fazla ülkeye götürdü. Şu anda Victoria, Avustralya'da yaşamaktadır.

Daha fazlası için [miavincy .com](http://miavincy.com) adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

